

PLANTARUM RARIORUM
HORTI
ELTHAMENSIS

TOMUS ALTER.

P. 205.

F. 204.

T. CLXVII.

*Lychnis Or. annua supina, Antirrhini folio, flore minimo
purpurascente* Tourn.

Tab. 25. nimirum (12) *Lychnidea Verbenæ tenuifoliæ folio*, vulgo *Sandia-Laguen*, & (13) *Lychnidea Veronicæ folio*, flore coccineo. His addi debet alia nostra descriptæ valde similis, nempe

LYCHNIDEA FOLIO SALICINO
T. CLXVI. F. 203

QUÆ foliis aliquanto latioribus & longioribus, rigidioribus & magis conspicue venosis, in margine & nervi parte averfa asperis, caule subhirsuto, floribus numerosioribus & magis confertis, aliquanto minoribus, colore in violaceum inclinante, odore nullo perceptibili a præcedente specie differt.

Ceterum folia hujus speciei ei *Salici*, quæ *Salix* minime fragilis, foliis longissimis utrinque viridibus non ferratis dicitur *Raj. Syn. Edit. I. App. p. 238. II. p. 293. III. p. 449. n. 14.* similia sunt, per marginis integra, superne viridia, subtus pallidiora, utrinque glabra, venis superficialibus obliquis prædita. Caules ejusdem cum præcedenti altiudinis, teretes, e fusco punicei, in quibus folia dictæ figuræ nascuntur, præter ea quæ summitati appropinquant; ea enim, ceu in priori specie, breviora sunt & nonnihil latiora, *Asclepiadi* similia, magnitudine dempta. Flores eodem cum illa tempore nascuntur dextrorsum ab initio contorti, dein in quinque integra segmenta divisi, coloris obscurioris & magis in violaceum tendentis, venis, per vetustatem præcipue, crebris striati. Ceterum quoniam floris segmenta minus ac præcedentis plana, sed nonnihil undata sunt, fit ut quasi cordata essent, ea subinde appareant. Embryo, vasculum & semina seorsum figura quinta, sexta & septima appicta sunt.

Ceterum cum hujus folia superiora latiora sint, quam illius, & flores in summo caule crebriores nascantur, videtur potiori jure ad hanc, quam ad illam, referenda esse, *Lychnidea Asclepiadis folio Floridana*, summo caule floribunda *Pluk. Amaltb. p. 136.*

LYCHNIS ORIENTALIS ANNUA SUPINA,
ANTIRRHINI FOLIO, FLORE MININO PURPURASCENTE.
TOURN. INST. R. HERB. COR. P. XXIV. T. CLXVII
F. 240.

TRIENTALIS, palmaris & dodrantalis plantula ex radice albicante subrigida, parum fibrosâ, cauliculos erigit graciles teretes, in ramulos crebros reclinatos, ad geniculo nodosos, virentes, parte qua solem respiciunt obscure purpureos, abeuntes, quibus folia adnascuntur glabra, utrinque virentia, *Linariæ*, quæ *Antirrhinum arvense* minus *C. B.* dicta fuit, similia, leniter concava, & in ramulorum divaricationibus vascula nascuntur & flores crebri, parvi, dilute purpurei, quinque petalis bifidis, non corollatis, compositi, staminibus in medio hærentibus tenibus, apicibus parvis albicantibus terminatis. Calyces oblongi in quinque exiguas lacinias per summitates dividuntur, cetera parte integri, non striati, pilosi, cujusmodi etiam pediculi & superiores ramuli observantur, in ceteris vero ramis pili disparent. Vascula subnascuntur oblonga teretia, quatuor tantum;

Fff

quantum

quantum observavi, laciniis in summitate dehiscencia, & semina e simplici cavitate fundentia subrotunda reniformia, obscure fusca, (per lentem vitream rugosa) quibus perfectis planta interit, ex semine deciduo se renovans. Junio & Julio floret & semina perficit.

Plantula est multum ramosa, proprie non supina; non enim procumbit, sed ramulos saltem huc illuc brachiatos fruticuli humilis specie supra humum spargit. Olet instar Anonidis. Seorsum figura prima, secunda & tertia petala, quarta vasculum integrum, quinta dehiscens, sexta semina designata sunt.

LYCHNIS ALPINA PUMILA, FOLIO GRAMINEO C. B. PIN. CCVI. N. IV.

INTER Gramina & Muscos Alpinos cæspitis instar nascitur, Musco non valde dissimilis, foliis angustis brevibus, minutissime per margines crenatis, (unde sane iis asperitas cum J. Bauhino Hist. Plant. Tom. III. p. 768. denegari non debet stellatim in summitate digestis, e quorum medio pediculi nascuntur tenues, semuncia & uncia vix longiores, quibus singulis singuli insident flores dilute rubentes, e quinque petalis leviter divisis constructi, quinque stamina cum totidem apicibus flaventibus continentes, quibus emarcidis vascula simplicia succedunt, oblonga, cartilaginea, quinque (subinde sex) laciniis dehiscencia & semina effundentia crassiuscula reniformia; unde sane bene judicavit Clusius Hist. p. 286. non tam Caryophyllis, quam Lychnidibus annumerandam esse hanc plantulam, licet ipse Caryophyllum trantisper dixerit. Calyx flores ambit obscure purpurascens, in quinque lacinias divisus. Radix ipsi est prælonga lignosa, varie brachiata & inter rupes demissa, multas in summitate propagines humum vix superantes emittens, in quibus folia creberrime & squamatim disposita nascuntur, graminea & pungentia, colore in extremis capitulis stellatis dilute viridi, quæ autem his subjiciuntur folia pallidiora, & tandem plane arida coloris e fusco straminei observantur; in Horto autem lætius viget & viret planta.

Sole a Leone ad Virginem transeunte floret & mox semina perficit in altissimis Arvornia *Snowdon* & *Gyllder* montibus. Perennis est planta & in multos annos, ut folia arida testantur, durat.

Figura J. Bauhini non multum placet, melius arridet Ponæ, qua usi Parkinsonus & Johnsonus, sed non æque bene expressa. Barrel. Icon. 380. figuram etiam Ponæ denuo proposuit & Lychnidem ocymoidem muscosam latifoliam vocavit; ad differentiam Lychnidis ocymoidis muscosæ strictiore folio, Ic. 379. propositæ, in qua figura flores appingit cum petalis cuspidatis, qualia si obtineat, diversam concesserim speciem, alias minime; nam quod folia attinet, ea differentia nulla est, & nostra species ejusmodi plerumque folia angusta etiam obtinet, Pona autem in sua figura folia justo tantillo latiora exhibuit.

Quum jam reliquæ Tabulæ suos numeros adscriptos haberent, descriptionem & figuram hujus plantæ, ne vacua esset pagina iis, qui hunc librum uno Volumine compactum cupient, Tabella non numerata adjeci. Synonyma apud Bauhinos & Rajum Hist. Plant. Tom. II. p. 1004. Syn. Ed. III. p. 341. n. 16. prostant.

Lychnis Alpina pumila, folio grami-
neo C. Bauh.

P. 207.

F. 205.

T. CLXVIII.

Magnolia Lauri folio, subtus albicante H.N.C.

*MAGNOLIA LAURI FOLIO, SUBTUS
ALBICANTE* HIST. NAT. CAROL. P. XXXIX.
T. CLXVIII. F. 205.

MAGNA non fit, sed staturæ humilioris arbor est; nam in regionibus natalibus, Virginia & Carolina, ad quindecim & sedecim tantum pedum altitudinem nasci dicitur, & in Elthamensi aliisque Curiosorum hortis vix dimidiam naturalis magnitudinis altitudinem adepta, floribus quotannis ferendis par fuit, ut vel hinc colligere liceret, minus proceram fore arborem. Caudex arbuscularum, quas vidi, pollicem & amplius crassus erat, cortice cinereo vestitus, e quo virgarum instar rami longi teretes, e glauco virides, nascebantur, geniculis tenuibus, inferius longius, superius propius sibi admotis, distincti, quibus hinc inde gemmæ adnascuntur fuscae & rami quidam minores, in quorum parte superiori folia prodeunt pediculis brevibus nixa, Lauri Indicæ *Aldini* figura, ab initio propius sibi admota, tenera, late & dilute virentia, superne glabra, inferne & per margines lanugine sericea obsita, quæ lanugo postea sensim perit, hujus autem loco folia ea parte ex albo glaucescunt, ac si pigmento subcæruleo oblita essent, superiori autem parte folia saturatiore virore resplendent, rigidiora fiunt, & longius tum ab invicem distant: inferiora & vetustiora folia in subluteum, & tandem arescentia, maculatim incipiendo, vel in purpurascentem, vel in rubiginosum colorem abeunt; quæ vetustiora folia tum creberrimis granulis obsita, & veluti rugosa, corii instar, apparent. Venæ foliorum tenues sunt, a nervo medio subluteo oblique in margines productæ. Sapor foliis & ramis est aromaticus, talis, qualis in Calamo aromatico observatur.

Tam folia, quam flores, ubi primum prodeunt, theca membranacea, ab initio albicante, dein, ubi abscedit, fusca obvolvuntur. Florum autem capitula primum oblonga sunt & cuspidata, postea ea intumescunt, ex calyce trifolio & pluribus petalis (octo plerumque numeravi) composita; quæ petala lata sunt & crassa, concava, versus basim contracta, lactea ab initio, per vetustatem obsolete gilva, tenuibus quibusdam lineis, exterius obiter concurrentibus, inscripta. Singuli vero flores in singulis extremis ramulis nascuntur, successive prodeuntes, ita ut pleraque æstatis parte flores vel præteriti, vel florentes, vel de novo prodeuntes observentur. Qui flores vario tempore variam obtinent figuram, a nemine adhuc icone expressam; nam quando explicari, & ubi denuo se claudere incipiunt, Tulipæ, vel Yuccæ potius florum figuram, i. e. concavam & campaniformem repræsentant; ubi vero plene explicati sunt flores, rosaceam, Nenupharis specie, æmulantur figuram. Et hæc varia florum figura, tum in icone primaria, tum secundariis, floribus nempe seorsum designatis, in Tabula nostra expressa est. Certum aperiendi tempus definire non potui; nunc enim circa vesperam sensim explicari & per omnem noctem apertos esse observavi, nunc ocyus, meridie nempe, aperiri vidi, nunc integro nyctemero hiare, nunc clausos esse observavi, antemeridianis autem

horis nulli flores aperti mihi obviam facti sunt. Ceteroquin singuli aliquoties aperiuntur & clauduntur, soletque calyx ad secundam floris explicationem plerumque decidere, ipsa vero petala non decidunt, sed in caule arescunt. Flori non exiguam gratiam affert odor suavis & fragrans, Liliū, quod convallium dicitur, exacte referens, ea saltem differentia, quod illius magis purus & simplex, hujus compositus & aromatici quid commixtum habere videatur. Porro apices, embryones ac styli peculiares sunt huic flori: apices quidem latiusculi & oblongi sunt, incurvati, externe læves & convexi, interne concavi & striati, duabus nempe lineis, farina lutea resperis, præditi, quæ lineæ ad basim fere decurrunt, ita ut inferior brevis pars, farina carens, pro stamine habenda sit, & hæc stamina & apices seorsum figuræ utraque parte (n. 1. 2. exteriori, 3. 4. interiori) appicta sunt. Ceterum apices multiplici serie coronæ instar ex pistilli basi nascuntur, inter quæ capitulum erigitur oblongum, ex pluribus embryonibus seu folliculis oblongis tumidis, in medio secundum longitudinem striatis, connatum, quorum extremitatibus singulis singuli insident styli contorti, cirrosi, ab initio albicantes, dein luteoli, embryones autem e viridi glaucescunt, qui dein in fructum abeunt coniformem, ex tuberculis oblongis compactum, quorum singulis singula continentur semina phaseoliformia, e filis per maturitatem ex eorum cavitate pendula, prout videre licet in figura Banisteri apud Plukenetium, & in Hist. Nat. Car. M. Catesby, quo lectores remitto; hos fructus enim nobiscum, ob ætatem plantæ minus provectam, nondum tulit.

Plumierus, qui nomen & differentiam hujus generis dedit, fila illa tacet, unde vel non dantur, vel illi non observata sunt in illa specie, quam vocat *Magnoliam* amplissimo flore albo, fructu cæruleo *Nov. Gen. p. 38. Tab. 7.* Observandum autem a vulgari tulipifera arbore diversum hoc genus esse, cujus differentia in fructu præcipue sita est, & hujus porro species esse, quæ a *Plukenetio* in *Amalth.* recensentur *p. 206.*

Ceterum prima hujus speciei figura in *Phytogr. Pluk. Tab. 68. f. 4.* exhibita fuit, ubi & in *Almag. p. 379.* Tulipifera Virginiana Laurinis foliis, averfa parte rore cæruleo tinctis, coni-baccifera dicitur. Rorem quidem valde improprie dicit Plukenetius, melius nebulam dixisset. In figura folia justo breviora & obtusiora & flos sub uno saltem statu exhibetur. Cetera Synonyma sunt:

Laurus Tulipifera baccis rubellis, cono erecto inclusis *Banist. Cat. Virg.* ut citat Plukenetius: Laurus Tulipifera, baccis calyculatis *Raj. Hist. Plant. Tom. II. p. 1690.* & Laurus Tulipifera foliis subtus ex cinereo aut argenteo purpurascens *Ejusd. Ibid. p. 1798. n. 4.* At folia ex cinereo aut argenteo cærulescunt, non purpurascunt, nisi arescant.

MALVA CAPENSIS FRUTESCENS, GROSSULARIÆ FOLIO MINORI, GLABRO T. CLXIX. F. 206.

FRUTICULUS est cubitalis, bicubitalis, & pro ætatis ratione altior, non multum ramosus, caulibus teretibus lignosis, non valde crassis & vix digitum minorem aquantibus, cortice inferius cinereo, superius spadiceo, tectis, summi autem ramuli virescunt, in quibus folia nascuntur Grossulariæ, præsertim junioris, foliis

*Malva Cap. frutescens,
Grosularia folio minori, glabro.*

*Malva Cap. frutesc. Grosu-
laria folio majori, hirsuto.*

foliis non dissimilia, & simili ratione plura ex eodem principio prodeuntia, sed minora, glabra, viridia superne, subtus nonnihil pallidiora, e quorum alis in pediculis gracilibus flores nascuntur solitarii, pulchri, situ ad caulis longitudinem perpendiculari, in quinque obtusa, modice sinuata petala, vel segmenta verius, divisi, coloris incarnati, striis saturationibus unguem versus notati, ipsis unguibus albis, calyce glabro, in quinque latiuscula segmenta ad basim fere diviso, excepti, & ligulis angustis aliquot (tribus plerumque) versus pediculum præditi, qui calyces floribus evanidis semina ambiunt plura in orbem digesta, capsulis hirsutis inclusa.

Augusto mense plerumque floret, & licet in multorum hortis a multo tempore reperiatur, a nemine tamen adhuc vel descripta vel depicta fuit.

Prima ejus mentio facta fuit a *Peinio in Hort. Bos.* 1705. & 1712. *Alceæ Capensis Grossulariæ folio, flore rubro, titulo: in Cat. anni 1713. dicta fuit, Malva Africana folio Grossulariæ, flore minore purpureo. Simile pæne nomen est Malvæ Africanæ frutescentis, folio Grossulariæ, flore rubro Boerb. Ind. Pr. p. 114. & Malvæ Africanæ frutescentis, Grossulariæ folio, flore minore purpureo Schwer. Cat. Hamb. Brevius, Malvæ folio Grossulariæ, sive Malvæ Capensis Wehm. Hort. Casp. Bos. Denuo dicta fuit, Alcea Africana frutescens, folio Grossulariæ, flore parvo rubro Boerb. Ind. Alt. p. 271. n. 13.*

Malvæ speciem censui e floris figura & quod folia non æque ac Alcearum plerumque folia profunde incisa sint.

Malva Africana frutescens, flore rubro *Hort. Amst. Part. II. p. 171. fig. 86:* planta, quam nostra, est elatior & robustior, floribus nonnihil majoribus, macula latiore & obsoletiore præditi, calycis segmentis tribus exterioribus majoribus, foliis hirsutia molli obductis, majoribus & minus profunde crebroque incisis, quamvis ipsæ crenæ acutiores sint, quam in hac specie.

MALVA CAPENSIS FRUTESCENS, GROSSULARIÆ FOLIO MAJORE, HIRSUTO T. CLXIX. F. 207.

MEDIA est hæc species inter præcedentem, & Malvam Africanam frutescentem, flore rubro *Hort. Amst.* cujus modo mentio facta est, caulibus lignosis crassioribus (e fusco rubentibus) & elatioribus, foliis hirsutis, quam illius, latioribus & minus profunde inque segmenta latiora divisis, denticulis vero acutioribus ferratis. Ceteroquin flores illi similes sunt, & simili situ dispositi; calyx etiam similis, nisi quod exterior e laciniis nonnihil majoribus constet, interior autem subhirsutus sit. Florum pediculi pone flores geniculati & deorsum aliquantum fracti sunt, in illa vero specie illi nutant ab initio, breves & non geniculati, postea erecti & longiores fiunt, sed non æque, ac hujus, longi. Malvæ autem *Horti Amstelod.* folia, quam hujus, crassiora, magis rugosa, mollia & magis villosa sunt, latiora minusque incisa, nec *Grossulariæ* æque similia, denticulis, quam in hac nostra, minus acutis. Præterea florum petala aliquanto ampliora sunt, maculis saturationibus & obscurioribus notata, florum pedioli breviores & non geniculati, segmenta calycis exteriora majora & ipsi calyces magis hirsuti sunt. Ceterum utriusque semina capsulis hirsutis includuntur; & hujus quidem speciei capitula matura

figura

figura prima, secunda & tertia capsulæ, quarta semina seorsum delineata sunt. Circa Auctumnum floret.

Malva Africana frutescens, flore parvo carneo, unguiculis atro-rubentibus *Pluk. Amalth. p. 140. Tab. 431. f. 5.* cui eadem, Malva frutescens Prom. Bon. Spei, flore carneo, fundo purpureo *Mus. Pet. num. 658.* nec ad hanc, nec ad illam nostras, sed ad Malvam Africanam frutescentem, flore rubro *Hort. Amst.* referri debet. Notandum autem non tam fundum & ipsos ungues, quam segmenta floris inter ungues & mediam petalorum partem maculata esse.

*MALVAVISCUS ARBORESCENS, FLORE
MINIATO CLAUSO T. CLXX. F. 208.*

PROUT Androsæmum ad Hypericum, Cacubalum ad Alsinen, ita hoc genus se habet erga Malvam.

Fruticis vel arbusculæ specie, decem, duodecim & amplius pedum altitudine excrevit hæc planta, caudice recto, digitum & amplius crasso, æquali, seu ad radicem non multo crassiori, quam est in medio, parum ramoso, cortice e cinereo spadiceo tecto, substantia intus fungosa, semi-lignosa, cujus summo in ramis palmaribus pedalibusque alterna serie nascuntur folia mollia, Althææ similia, sed minus incana, & e foliorum alis in pediculis brevibus flores pulchre miniati, in coccineum vergentes, surrecti, in se spiratim sinistroversus voluti, nec ullo, quantum adhuc observavi, Solis calore se aperientes, qui, ubi manus ope explicantur, (vid. fig. 1.) e quinque petalis obtusis, ad basim connexis & monopetalum florem efficientibus, constare deprehenduntur, quæ id peculiare habent, quod ad ungues processum ex altera parte in alteram habeant inflexum, ut veluti auriculata inde fiant petala. E floris medio stylus prominet oblongus, apicibus obscure purpurantibus in summo cinctus, supra quos ipse stylus in quinque lacinias pilosas terminatur. Flos in fundo perforatur, ut stylum transmittat, ipse autem fundus floris embryonem, ut in Malvis, cingit, & utriculo veluti fovet.

Floribus evanidis (qui exaridi toti decidunt) fructus subnascuntur globosi, ab initio virides, per maturitatem e coccineo corallini coloris, quinque superficialibus incisuris in umbilico notati. Hi vero fructus baccae veræ sunt, in pulpa molli semina quinque angulosa, dura, callosa, Oxyacanthæ fere similia, continentes. Inter ipsa semina tantillum interstitii & nulla fere pulpa intercedit, nec membranas advertere potui in maturo fructu, eum distinguentes, sed pulpæ quid simile, quod officula separat, reliqua vero pleraque pulpa exterius circa semina locatur. Dissectis officulis nuclei comparent spadicei, figura reniformi. Officula vel semina, qua membranam fructus respiciunt, elevata & rotundata sunt, qua vero se invicem contingunt, compressa, angulata, fereque triquetra observantur.

Calyx duplex est, exterior angustior, in septem, octo & novem lacinias ad basim usque dissectus, interior latior, in quinque tantum per summitatem segmenta (quæ rursus bifida subinde sunt) divisus, qui calyx interior, ubi fructus grandescit, ad fundum usque in partes aliquot rumpitur, ut n. 2. & 3. monstrat, ubi fructus integer etiam comparet, figura autem 4. fructus dissectus, figura 5. & 6. officula aut semina sub diversa facie, figura 7. officulum dissectum, figura 8. nuclei exhibentur.

Flores

P. 210.

T. CLXX.

F. 208.

Malvaviscus arborescens, flore miniato clauso.

Flores sub auctumnum profert, in regionibus ubi sponte nascitur. Apud nos vero toto pæne anno floret. Folia hyeme decidunt, sed mox renascuntur, & plantæ convenienti Hibernaculo asservatæ, ubi verno tepori exponuntur, mox de-
nuo in flores erumpunt, quos satis diu ostentant, novis floribus veteribus succeden-
tibus.

Planta est Mexicanæ originis & describitur ac depingitur in *Hist. Mex. L. 4. C. 22. p. 117.* Atlas Zopillin, seu Aquosæ herbæ appensæ titulo, sed rudior Minerva. Quæ ibi de fructu, ternis capitulis triangulis constante, habentur, spuria videntur & a quodam ad figuram respiciente adjecta existimo. Flores nempe inferiores marcescere incipientes, in fastigiis contracti, veluti globosi & trianguli pin-
guntur, qui fructus specie imposuerunt Reccho, cum stylus flores supereminens
florem esse docere poterat. Ceterum fructus ibi dicitur cibo idoneus: radix, quæ
crassa & rubescens, in fluxu ventris, urinæ ardore & retentione, nec non ad ocu-
lorum inflammationes laudatur, si nempe aqua, in qua farina radice stipitisque
infusa fuerit, usurpetur.

Plukenetio Almag. p. 14. Tab. 257. fig. 1. est Alcea Indica arborea, folio molli,
flore amplo, eleganter coccineo. Male dicit flores amplos, mediocris enim sunt
magnitudinis, oblongi & semper clausi. Male etiam depingit flores & calyces; flos
nimis brevis est, omissa spirali convolutione; calycis segmenta & distinctiones non
exprimuntur. Melius dicitur Althæa Americana coccinea, flore clauso *Petiv. Hort. Sicc. Raj. Hist. Tom. III. App. p. 241. n. 63.* quamvis proprie Althææ species
non sit.

Observandum an Adamboe *Hort. Mal. Part. IV. Tab. 20. 21. p. 45.* quæ Alcea
Indica arborea pericarpio carnosio in plura loculamenta partito *Raj. Hist. Plant. Tom. II. App. p. 1902.* & Katou-Adamboe *Hort. Mal. Part. IV. Tab. 22. p. 47.*
quæ Alcea Indica arborea elatior, pericarpio carnosio subaspero *Raj. Hist. Plant. Tom. II. App. p. 1902.* ad hoc genus referri queant. Figuræ non satisfaciunt, nec
descriptiones adeo exactæ sunt, ut, non visis ipsis plantis, veras hujus generis spe-
cies pronuntiare audeam.

MALVINDA BICORNIS, BALLOTES FOLIO MOLLI T. CLXXI. F. 209.

MALVINDA est plantæ genus flore monopetalo, Abutili æmulo, sed in eo
diverso, quod petala, vel potius segmenta ejus, in medio sinuata & per
margines velut arrosa sint, fructus autem differt ab Abutilo, Malva & reliquis
hujus census, quod capsulæ pauciores sint, quinque nempe, sex, ad decem tantum,
& ita conjunctæ, ut nullam fissuram relinquant, unumve & integrum veluti va-
sculum constituent, quamvis plena maturitate a se invicem abscedant, in quibus
continentur semina solitaria (Abutilon plura uno plerumque semina habet in sin-
gulis capsulis) non reniformia, ut Abutili, Malvæ, &c. sed fere triquetra, parte
exteriore in dorsum elevata, interiore utrinque complanata & in acutum angulum
producta. Capsulæ nunc unicornes, nunc & plerumque bicornes sunt, aut si cor-
nicula iis desint, horum loco eminentiæ quædam protuberant. Ceterum in quibus-
dam speciebus capsulæ transversa fissura versus basim ab exteriori parte dehiscunt

& semina emittunt; in aliis vero, quantum adhuc observare potui, non aperiuntur. Calyx plane simplex est, ne ligulis quidem ad basim præditus, monophyllos nempe, in quinque segmenta ad medium vel paullo ultra divisus.

Cubitales & sesquicubitales huic speciei sunt caules, teretes, culmum crassi, pilosi, virentes, e quibus ab imo ad summum ramuli breviores & pauciores, quam in sequentibus, nascuntur, pilosi etiam, & in his folia oblongis pediculis nascuntur, Ballotes foliis proxime similia, crassiuscula, dilute virentia, subtus nonnihil pallidiora, molli hirsutia ubique, parte præcipue averfa, obsita, per ambitum dentata, inferius quidem & in media caulis & ramorum parte latiora & nonnihil angulata, superius angulis destituta, venis obliquis, a nervo medio prodeuntibus, exarata, e quorum alis furculi foliati breves nascuntur, & unus alterve flos, pediculo tenui tereti brevi hærens, ceteri vero flores, qui in memoratis furculis nascuntur, plures sunt, juxta se orientes, donec ramuli illi elongentur & folia longius secedant, ubi flores & capitula etiam longius distare solent. Ceterum flores pallide & obsolete lutescunt, majores, quam sequentium, in quinque tenera & teneriter striata segmenta ad unguem usque divisi, altera in singulis segmentis lacinia, quam altera, nonnihil brevior, e quorum medio in tenui brevique columna stamina oriuntur plura tenuia, primum erecta, dein deflexa, apicibus parvis croceis terminata. Ad foliorum & florum pediculorum ortum ligula pertenuis, (utrinque una) nascitur.

Floribus, qui circa meridiem tantum explicantur & brevi pereunt, evanidis pediculi longiores fiunt, & semina in capitulum congesta ferunt, calyce tecta ex rotundo quinquangulari, in quinque latiuscula brevissima segmenta (absque ligulis adnatis) ad medium usque diviso. Capsulæ & semina ab initio connata sunt & unum veluti vasculum constituunt, per maturitatem vero ab invicem secedunt, subcinereæ, rugosæ, in quibus semina continentur fusco-nigra, parte exteriori rotundata, interiore utrinque in acutum angulum compressa. Capsulæ hæ & semina denarium plerumque numerum habent ad singulos calyces, & capsulæ hæ firmiter semina retinent, licetque per maturitatem fissuram habeant in summitate, ea tamen in tantum non dehiscit, ut semina emittat, immo nec ad basim rumpi videntur capsulæ in hac specie. Ceterum eæ longius, quam aliæ, quæ mihi innotuere hujus generis species, crinitæ sunt.

Particulam tantum hujus olim pro charactere monstrando designaram, Tabula CLXXVI. qua Melochia exhibetur, conspiciendam, quoniam & apud Plukenetium & in Horto Malab. figuratam noram, dein quum nec particula illa, nec figuræ illæ satisfacerent, accuratiorem figuram feci. Ceteroquin seorsum capitula figura prima, secunda, 3. 4. capsulæ, 5. 6. 7. semina in utraque Tabula exhibentur.

Annua est planta, Julio & Augusto, quin & serius, pro sationis ratione, florens.

Dicitur *Pluken. Alm. p. 25. Tab. 131. fig. 2.* Althæa Maderaspatana subrotundo folio molli & hirsuto, multipilis, five feminibus ad apicem crinitis, ubi suspicatur Katu-Uren *Hort. Mal. Part. X. Tab. 54. p. 107.* hujus loci esse, in *Mant. vero p. 10.* subdubitat & Katu-Uren potius ad Althæam suam rostratam Cormandeliensem, Pimpinellæ majoris folio subrotundo, referendam putat. Ego vero non dubito quin hujus potius loci sit; licet enim Plukenetius folia rotundiora pingat, quam in Horto Malabarico & quam nos observavimus, vidimus tamen in eadem

F. 209.

F. 210.

Malvinda bicornis, Ballotes
folio molli.

Malvinda bicornis, Sanguisorba
folio villosa.

dem planta & folia longiora & breviora, & siccam vidimus, ex Zeylona a P. Hermannō allatam, cum foliis rotundioribus, Plukenetii figuræ respondentem, & aliam habemus ex eadem Insula cum foliis aliquantum longioribus. Observandum autem in figura Horti Malab. caulem iusto crassiorē exhiberi & absque pilis, licet pilosi in descriptione dicantur stipites. Porro flores & vascula, ceu & in figura Plukenetii, pinguntur solitaria, (cujusmodi & observavi in plantis siccis ex India Orientali delatis) in descriptione vero recte observatur binos, ternos & plures, vel etiam solitarios nasci flores e foliorum alis, nempe in surculis illis junioribus, ut supra demonstratum, congesti nasci videntur flores, qui dein, prouti elongantur, longius ab invicem secedunt. Folia tam in Horti Mal. quam Plukenetii figura angulis illis carent, nec sane sicca & spontanea specimina eos monstrant, suntque in virente tantum & in Horto culta planta conspiciendi, quamvis nec in hac admodum observabiles sint.

In *Mus. Zeyl. p. 42.* dici videtur, *Alcea Indica minor*, semine leviter crispato; non enim alia, quam hæc, nota est, quæ istiusmodi semina habeat. Alias ex Zeylona Insula semina nomine *Alceæ Zeylonicæ Althææ folio*, flore lutescente, semine duplici arista donato a D. Hertog ad Amicos in Batavia & ab his in Angliam missa fuerunt. Accepimus etiam alio tempore ex Hollandia, titulo *Alceæ Carpinifolii* folio lanuginoso, flore lutescente, semine duplici arista donato. Verum folia parum habent similitudinis cum *Carpini* foliis, ut nec multum cum *Althæa*, dempta molli hirsutia.

Phytophylacium Sherardinum habet *Althæam Orientalem* bidentem, subrotundis foliis, floribus parvis luteis: *Chittee-Mootee* Malabarorum *Pluk. Amalth. p. 11. Tab. 356. f. 1.* quæ est *Althæa Madraspatana* lutea, pilosa bidens *Pet. Hort. Sicc. Raj. Hist. Plant. Tom. III. App. p. 241. n. 64.* tantopere nostræ similem, ut merito dubium videatur, an specie differat. Nam folia in iisdem speciminibus siccis sunt rotunda & oblonga, nec alia differentia est, quam quod minora sint, quod accidentarium est. Capsulæ quidem in utraque eadem, rugosæ nempe & subcinereæ. Quod nomina *Malabarica Katu-Uren* & *Chittee-Mootee* attinet, novum non est, diversas iisdem plantis in eadem etiam regione per omnem terrarum orbem denominationes obtingere. Ceteroquin tam hæc, quam illa Plukenetii figura ad siccam facta floribus caret, pediculos tantum & calyces habet, eosque absque ramulis e foliorum alis nascentes.

Althæa rostrata frutescens, orbiculari fere folio, flore luteo *Indiæ Orientalis Pluk. Alm. p. 26. Tab. 132. f. 2.* folia habet hujus speciei instar mollia, sed caules non æque pilosos, magis vero lignosos, & flores plures minores e foliorum alis brevioribus pediculis hærentes. *Althæa vero morifolia* *Indiæ Orient. ad foliorum sinus capitulis singularibus parvis Pluk. Alm. p. 25. Tab. 132. f. 1.* a nostra distinguenda caulibus gracilioribus non pilosis, foliis hirsutis, minime mollibus.

“Tota planta aquæ incocta diuretica dicitur: radix in pulverem redacta & cum pipere assumpta algidam deprimit febrem;” verba sunt Horti Malabarici.

MALVIN.

*MALVINDA BICORNIS, SANGUISORBÆ FOLIO
VILLOSO, ET MALVINDA BICORNIS, SANGUISORBÆ
FOLIO GLABRO T. CLXXI. F. 210.*

ANNUA est planta, plerarumque hujus generis instar, cubitalis & sesquicubitalis, altiorve, caule recto tereti, nunc virente, nunc e fusco rubente, plures mox ab imo ramos pedales & bipedales teretes subhirsutos emittente, oblique in latera versos, in quibus & ad ramulorum minorum alas folia nascuntur inferius ampliora & rotundiora, superius angustiora, figura foliorum partialium Sanguisorbæ vulgaris majoris, sed non consistentia, plane enim & magis adhuc, quam præcedentis, mollia, & tenuissimo villo (tactu tamen potius, quam visu, percipiendo) obsita sunt, venis aliquot obliquis exarata, coloris ex viridi in pallide glaucum vergentis, ceteroquin crenis per ambitum concinnis, Sanguisorbæ instar, incisa.

Flores e foliorum alis pediculis gracilibus nascuntur solitarii, parvi, candicantes, hiulci, monopetali, in quinque segmenta sinuata, ex altero latere deliquium patientia, (seu altera segmenti lacinia, velut in reliquis speciebus, altera nonnihil brevior) & per margines inæqualiter incisa & velut arrosa, divisi, e quorum centro stamina aliquot plura surriguntur, breviter reflexa, apices parvos croceos gerentia. Flores tenuem quandam glaucescentiam candori commixtam habent, teneriter striati (striis nullo colore distinctis) & valde teneri & fugaces sunt, nam non nisi ad meridiem, idque per aliquot saltem horas, a duodecima nempe ad secundam pomeridianam, explicantur. Ceterum plura e ramulis junioribus capitula nasci videntur, verum ubi ramuli illi elongantur, capitula ab invicem removentur, & singula saltem e singulis foliorum alis nascuntur. Calyces in quinque latiuscula segmenta dividuntur, & tam ante flores, quam post eos segmenta illa connivent & capitula quinquangularia efficiunt. Capsulæ in his continentur quinquæ, in capitulum ab initio pressæ junctæ & velut unitæ, per maturitatem ab invicem abscedentes, e fusco nigricantes, & aliarum hujus generis instar, in duo cornicula abeuntes, e quibus semina ab inferiori parte transversa fissura excidunt, ex rotundo trigona, nigricantia. Tota planta licet molli villo obducta sit, non tamen pilos aliquot habet, nisi ad foliorum pediculos & calycum oras, eosque pertenues & vix observabiles.

Seorsum numero primo flos, secundo capsulæ immaturæ in capitulum junctæ, tertio, 4. 5. 6. eadem sejunctæ & maturæ vario situ, 7. 8. & 9. semina vario item situ exhibentur, 10. folium inferius designatur.

Junio Julioque mensibus floruit, & semina dein perfecit, quibus perfectis interit, nata e feminibus Bengalenfibus a P. Collinson communicatis.

A præcedenti & aliis speciebus foliorum figura & delicata mollitie, floribusque candicantibus, facile distinguitur hæc species.

Alia porro ex iisdem feminibus nata fuit species, huic in omnibus similis, nec ab ea distinguenda, nisi quod folia essent glabra, & molli illo villo destituta, flores vero nonnihil majores viderentur, colore præditi luteolo. Ceterum tota planta minus ramosa & minus alta videbatur. Hæc nobis dicitur, *Malvinda bicornis Sanguisorbæ folio glabro*, cujus figuram, tanquam non necessariam, omittimus.

Althæa

Althæa rostrata Cormandelienfis, *Pimpinellæ majoris* folio subrotundo, femine bicorni *Pluk. Alm. p. 26. Tab. 9. f. 3.* vel huic, vel illi eadem videtur. In *Inst. Rei Herb. p. 96.* dicitur, *Malva Indica*, foliis subrotundis. Verum Plukenetius *Pimpinellæ* folio subrotundo dixerat, ad differentiam *Althææ* suæ Virginianæ bidentis, *Pimpinellæ majoris* acutiore folio, flosculis minimis luteis *Alm. p. 25. Tab. 9. f. 6.*

Quoniam vero hoc genus plantas *Malvas Indicas* dixerat Tournefortius, ideo jam olim, ut a veris *Malvis* distingueret G. Sherardus, in suo *Phytophylacio* *Malvindas* nuncupavit, veluti illi *Cardamindum* dicitur, & peculiare plantæ genus designat, *Nasturtium* vulgo *Indicum* vocatum.

MALVINDA STELLATA ALNIFOLIA

T. CLXXII. F. 211.

EX iisdem feminibus Bengalenfisbus alii fruticuli nati sunt cubitalis, cum florent, quod Octobri demum mense, eodem post sationem anno, contigit, altitudinis, caule sublignoso, tereti, calami olorini inferius crassitie, cortice subfusco & ex fusco ad rufum vergente tecto, plures ab imo ad summum usque in latera tenfos emittente ramos subhirsutos, pedales & sesquipedales, e quibus alii breviores prodibant, secundum quorum longitudinem e foliorum alis plures (tres, quatuor & quinque) congesti nascebantur flores parvi, saturanter lutei seu crocei coloris (vix striati) petalis hiulcis & altera marginis extremitate, ut ceteræ species, breviori præditi, staminibus & apicibus in medio concoloribus, minus, ac in *Malvis*, numerosis & e columna breviori & tenuiori orientibus, velut in ceteris hujus generis speciebus solet fieri, quibus calyx pro involucro inservit simplex, ad sui usque medium in quinque lacinias divisus.

Fructum nobiscum non perfecit, quoniam nimis sero floruit, plantæ autem specimina sicca ex India delata fructus in pediculis tenuibus uncialibus habent depressos subrotundos, e capsulis unitis glabris non aristatis, sed in medio, qua coeunt, stella nunc hexagona, nunc heptagona præditi, conflatos, quæ dein per maturitatem in totidem partes seu capsulas, quot radii fuerunt, abscedunt, & in extremitate, quæ stellam effecerat, bisulcatæ fiunt, sulco tamen exiguo connivente, & semina, ut videtur, non dimittente. Itaque corniculis plane non destituitur hæc species, sed multo brevioribus, quam aliæ, gaudet, nec, nisi postquam capsulæ ab invicem secesserunt, eæ observabiles sunt. Semina in his continentur parva, ex fusco nigricantia, subtriquetra, in extremitate nonnihil mucronata, quæ semina seorsum vario situ figuris 3. 3. 3. figuris 2. 2. 2. capsulæ sejunctæ, 1. 1. unitæ seu fructus stellatus exhibentur.

Folia in junioribus plantis ampliora sunt (altero tanto majora, quam figura nostra habet) & obtusiora, *Alni* foliis satis similia, sed non glutinosa nec glabra, quæ dein in plantis florentibus minora fiunt, & minus retusâ, solentque quæ in extremis ramulis nascuntur ceteris non tantum longe minora, sed & angustiora, fieri. Ceterum folia superne saturanter virent & nonnihil splendent, inferne subincana sunt, molli hirsutia obita, sed adeo tenui, ut vix advertatur, multo certe minus, quam in duabus præcedentibus, observabili. Perennis est hæc species, & flores, quam aliæ, liberius & copiosius profert.

Ex varia hac foliorum facie varia sortita fuit hæc species nomina & diverfarum specierum origini immerito anſam dedit. Nam in junioribus plantis, ubi folia ampliora, retuſa & in medio ſubinde ſinuata ſunt, dicta fuit, *Alcea Zeylanica* folio latiori cordiformi *Herm. Hort. Lugd. Bat. p. 12.* ubi breviffime deſcribitur, & radix perennare dicitur; cujus ſynonyma ſunt, *Malva Indica* fruteſcens, folio cordato *Par. Bat. Prodr. p. 350.* *Althæa Indica*, latiori folio cordiformi, ad ſummum ſinuato *Pluk. Alm. p. 26. T. 9. f. 2.* *Malva Indica*, folio cordiformi *Tourn. Inſt. R. Herb. p. 96.*

Si folia non ſunt ſinuata, dicta fuit, *Malva incana* fruteſcens, *Alni* folio *Par. Bat. Prodr. p. 350.* quo pertinet *Althæa Indica*, ſplendente folio *Alni* ſubrotundo *Pluk. Alm. p. 24.* & *Alcea Indica*, *Alni* rotundo viridique folio non cordato *Raj. Hiſt. Tom. III. p. 324. n. 7.* nec obſtat, quod alius viridia, alius incana, alius ſplendentia folia dicat, ſuperne enim viridia & in virente planta nonnihil ſplendentia, inferne autem ſubincana ſunt. Si vero facie ſit ordinaria prædita, eo referri debet, *Alcea Madraſpatana* ſtellata, *Carambu* vulgaris facie *Pet. Hort. Sicc. Raj. Hiſt. Tom. III. App. p. 241. n. 49.* & *Althæa minor*, ſubrotundo *Ulmi* folio, *Madraſpatana*: *Warra-Congee* *Malabarorum* *Pluk. Amalth. p. 11.* ſub quo nomine ſpecimina ſunt ex India miſſa in *Phytophyllacio* *Sherardino*, figuræ noſtræ reſpondentia. Alio tempore miſſa ſunt *Warra-Chundy* & *Warra-Conjy* titulo, & dein *Conjy-pundoe* nomine. Ceterum cur *Carambu* facie dicat *Petiverus*, ignoro; parum enim ſimilitudinis ipſi cum *Carambu* ſpeciebus, de quibus in *Horto Mal. Part. II. p. 95. & ſeqq.* agitur, intercedit. *Petiverum* autem eandem nobiſcum designare plantam, certo mihi conſtat, cum ſpecimen ab ipſo communicatum ſub dicto nomine ſervetur in *Phytophyllacio* *Sherardino*.

Althæa roſtrata fruteſcens, orbiculari fere folio, flore luteo *Ind. Orient. Pluk. Alm. p. 26. Tab. 132. f. 2.* foliis mollioribus & ad baſim latioribus a noſtra diſfert ſpecie & diverſa eſt planta.

MALVINDA UNICORNIS, FOLIO RHOMBOIDE, PERENNIS T. CLXXII. F. 212.

FRUTEſCIT & perennis eſt hæc ſpecies, caulibus ligneſcentibus, digiti minoris verſus baſim craſſitie, cortice ſubhiſuto, e fuſco cinereo, tenuiter ſtriato, veſtitis, e quibus ab imo ad ſummum oblique ſurrecti naſcuntur rami tenuiores (culmum craſſi) virentes, ſubhiſuti, foliis præditi oblongis, in medio latioribus & rhomboidalibus, glabris & nonnihil ſplendentibus parte ſuperiore, inferiore non ſplendentia, pallidiora & ſubglaucæ, e quorum aliis furculi foliati breves naſcuntur, ſimilibus, ſed minoribus, foliis veſtiti, juxta quos in oblongis, verſus extremitatem, ut in aliis ſpeciebus, geniculatis pediculis gracilibus naſcuntur capitula ab initio angulata, dein rotundiora, in quinque ſegmenta ad medium uſque diviſa, quibus flores continentur lutei, mediocri magnitudine præditi, & his præteritis pediculi longius ſuccreſcunt & capitula ſeminalia apparent, ex decem plerumque capſulis latiuſculis, glabris, compoſitæ, unico tantum corniculo, ſeu ariſta, præditis, in quibus ſemina continentur, parte interiori compreſſa, angulata, exteriori rotundata, e pullo nigricantia. Capſulas has aperiri non obſervavi, quæ ſeorſum

F. 212.

F. 211.

Malvinda unicornis,
folio rhomboide, perennis.

Malvinda stellata
alnifolia.

sum figura marginali 1: 2. & 3. semina vero fig. 4. 5. 6. vario situ appinguntur.

Alcea Carpinifolia Americana frutescens, flosculis luteis, semine duplici rostro donato *Hort. Amst. Tom. I. p. 3. f. 2.* florum pediculis curtis, semine bicorni, foliis ad basim latioribus, non rhomboidalibus, & quod annua planta sit, a nostra differt.

Malva Ulmifolia, semine rostrato *Inst. R. Herb. p. 96.* semine unicorni cum nostra convenit, differt foliis angustioribus, minus glabris & non splendentibus, subtus villosis, & quod annua planta sit.

Ceterum præter has ex *Inst. R. Herb. & Horto Amstel.* modo nominatas species, ad hoc genus referri debent, (1) Althæa rostrata frutescens, orbiculari fere folio, flore luteo Indiæ Orient. *Pluk. Alm. p. 26. Tab. 132. f. 2.* (2) Althæa morifolia Indiæ Orient. ad foliorum sinus capitulis singularibus parvis *Ejusd. Ibid. f. 1.* (3) Althæa Virginiana bidens, Pimpinellæ majoris acutiore folio, flosculis minimis luteis *Ejusd. Ibid. Tab. 9. f. 6.* (4) Althæa fruticosa minor Gangetica, foliis exiguis, margine spinosis *Ibid. f. 4.* (5) Althæa minima surrecta, Veronicæ foliis villosis e Madraspatan *Ejusd. Tab. 132. f. 3.* cui eadem videtur, Althæa minima procumbens, Chamædryos foliis, densa hirsutia obductis *Tab. 334. f. 4.* (6) Althæa Cormandeliana angustis prælongis foliis, semine bicorni *Ejusd. Mant. p. 10. Tab. 334. f. 3.* (7) Alcea Curassavica villosa, aspera, Melonis folio *Par. Bat. p. 9.* (8) Alcea Madraspatana major, folio trilobato, calyce plumoso *Petiv. Mus. n. 745.* (9) Alcea Madraspatana, apice lunato *Petiv. Hort. Sicc. Raj. Hist. Tom. III. App. p. 241. n. 50.* cujus figura in Plukenetii Phytographia *Tab. 120. f. 4.* Rhamni cordatis foliis subtus cæsiis, titulo. (10) Alcea Madraspatana, Galeopsidis facie *Petiv. Hort. Sicc. Raj. Hist. Tom. III. App. p. 241. n. 48.* Et plures aliæ species, tum in dicto Phytophylacio, tum apud Herbariæ rei Scriptores occurrentes, quas, quoniam de iis non tam certo, quam de præcedentibus, constat, omitto.

MANIHOT FOLIO TENUITER DIVISO

T. CLXXIII. F. 213.

AD hoc genus, cujus ex observatione Plumieri characterem dedit Tournefortius *Inst. Rei Herb. App. p. 658.* referendæ mihi videntur, Ricinoides arbor Americana, folio multifido *Tourn. Inst. R. Herb. p. 566. pro 656.* Ricinoides Amer. Gossypii folio, & Ricinoides Amer. Staphisagriæ folio *Ejusd. Ibid.*

Primam primæ, de qua nobis hic sermo, speciei, cum fructus tantum descriptus fuerit, descriptionem & figuram exhibuit *Jac. Breynius Cent. Rar. Plant. p. 116.* Ricini Americani tenuiter divisi nomine, sed junioris tantum plantæ & absque floribus figuram dedit, quos flores quotannis in Horti Elthamensis Caldariis vario tempore, modo verno, modo æstivo, modo auctumnali, proferre solet, coccineos, umbellatim dispositos, ab initio campaniformes, dein, ubi plene expansi sunt, rosaceos, e quinque petalis obtusis (pentapetali videntur, vel pentapetaloides saltem) & quinque (subinde pluribus) staminibus brevibus purpureis, apices oblongos croceos gerentibus, conflatos, calyce monophyllo, in quinque breves lacinias diviso, exceptos, pediculo communi prælongo & foliorum pediculis longiore

longiore, tereti, ex contraria foliorum pediculi parte enascente, nitentes. Et hos flores nulli subsequuntur fructus, alii vero sunt flores staminibus & apicibus destituti, embryone ex rotundo trigono & stylo brevi capitato triplici præditi, qui flores in eadem umbella hinc inde ad pediculorum divaricationes nascuntur, sessiles, rariores multo, quam illi masculi; quos seorsum, nempe num. 6. masculos, num. 4. foemininos, n. 5. embryonem cum stylo, n. 3. stamina, n. 2. petala florum, n. 1. calycem expressos vide.

Planta ipsa arbor, immo nec frutex, proprie non est, sed ob altitudinem saltem arborescens dicitur. Ad octo vero & plurium pedum altitudinem assurgit, stipite recto, fungoso-lignoso, in ramos aliquot versus superiorem partem abeunte, in quibus folia nascuntur in orbem pansa & horizontaliter locata, in novem plerumque folia partialia radiatim posita, & multis utrinque laciniis dissecta, divisa, glabra, supina parte saturanter viridia, prona glauca, nervis albicantibus distincta, pediculis palmaribus teretibus glaucis innascentia, ad quorum basim utrinque e tenui brevique pediculo filamenta aliquot bifida & trifida nascuntur, spinularum specie, sed mitia. Rami & foliorum pediculi præcisi liquorem manant limpidum, viscosum, amarum & acrem.

Synonyma recensentur in Instit. Rei Herb. & in Cat. Jam. p. 40. quibus addi possunt: Avellanæ purgatrices, seu Ben magnum *Tradesc. Mus. p. 26.* & Ricinus Austriacus flore phoeniceo *Ibid. p. 161.* Ben magnum Medicorum vulgo *Worm. Mus. p. 187.* Ricinus Americanus, tenuiter diviso folio Breynii *Raj. Hist. Plant. Tom. I. p. 167. Hist. Ox. Part. III. p. 348. n. 11.* Ricino affinis, tenuiter diviso folio *Ibid. Sect. X. Tab. 3. fig. 11. ser. 3.* (ic. Breyn.) cui eundem habeo, Ricinum Sirinamensem, foliis radiatis amplis, ad centrum pæne divisus, fructu ficiformi *Ejusd. Hist. Part. III. p. 348. n. 10.* (descr. propr.) Ricinus fructu maximo, Gros pignons d'Inde *Pomet. p. 226.* Jamahen Indorum, Ricinus perillustris coralloides, pomo tricocco, folio palmato subincano & profunde laciniato *Surian. Medecinier de la seconde espece Labat. Itin. Tom. III. p. 101.* ubi breviter describitur.

Fructus nuclei purgant, sed nimis valide, & licet mitiores dicantur, quam Ricinoidis Americ. Gossypii folio *Tourn.* tamen eorum usus tutus non est. Aciores nucleis sunt membranæ eos obvolventes, immo virulentæ. Mitiora sunt folia, quæ Labat referente, acetariis parce a quibusdam purgationis gratia in Americanis Gallorum Insulis permiscuntur.

MARRUBIUM FOLIO ROTUNDO, CANDIDISSIMO

BOERH. IND. ALT. P. CLVI. N. II. T. CLXXIV. F. 214.

SUB hoc nomine ex Horto Lugduno-Batavo in Elthamensem pervenit Marrubium hoc, cui caules pedales & sesquipedales, inferiori parte humifusi, superiori surrecti, obtuse quadrangulares, villosi, quibus folia adnascuntur rotunda, inferius majora, superius minora, crassa, valde rugosa & villosa, e dilute virente canescentia.

Flores in summis caulibus & ramulis nascuntur in verticillos densos congesti, candidi, galea surrecta reflexa, obtusiore quam in aliis speciebus, labio inferiori tripartito, segmento medio integro, quam lateralibus obtusiore & aliquantum latiore

P. 219. F. 214.

F. 215.

T. CLXXIV.

Marrubium fol. rot. candidiss. Boerk. *Marr. H. supin.*
fol. seric. argent. T.

tiore. Calyces villosi striati, in quinque acuta segmenta pæne æqualia (tria superiora reliquis nonnihil breviora sunt) dividuntur, sessiles, seu pediculis destituti, quos exterius plurima capillacea folia cingunt. Julio & Augusto floret, perennis, ut ceteræ species, planta.

Figura marginali prima, secunda & tertia flores seorsum, quarta & quinta calyces appicti sunt.

Quæritur in Indice Horti Lugduno-Batavi, an sit, Marrubium album candidissimum & villosum *Tourn. Inst. R. Herb. Coroll. p. 12?* quæ quæstio repetitur ad Marrubium folio candidissimo, orbiculari crassissimo *p. 157. n. 7.* Hinc non immerito suspicari liceat, eandem plantam bis ibi poni. Nobis Tournefortii planta nota non est.

**MARRUBIUM HISPANICUM SUPINUM, FOLIIS
SERICEIS ARGENTEIS TOURN. INST. REI HERB.
P. CXCI. T. CLXXIV. F. 215.**

MARRUBIUM album, sericeo parvo & rotundiori folio *Bocc. Mus. Part. II. p. 78. Tab. 69.* dicto Institutionum loco hujus synonymon recitatur, cujus flores quoniam Bocconus non expressit, & quoniam diversa facie nobiscum nascitur, figuram ejus præcedenti speciei, prout in Horto cum foliis longioribus crevit, addere libuit.

Prioris instar plures ex eadem radice caules spargit, inferiori parte procumbentes, superiori surrectos, aliquanto, quam illius, longiores & tenuiores: folia angustiora sunt, non æque crassa, nec æque villosa & rugosa, verum molliora, & delicatiore lanugine obsita, magisque incana: flores in acutiora segmenta, præsertim galea, dividuntur: calyces profundius striati in longiores & magis exstantes laciniæ dividuntur. Eodem cum illo tempore floret.

Figura marginali sexta, septima, octava flores, nona & decima calyces separatim appicti sunt.

Marrubium album latifolium & angustifolium peregrinum *C. B. Pin. p. 230.* plantæ sunt erectæ, proceriores & robustiores, magisque ramosæ, & angustifolium quidem odoratum est, foliaque habet acutiora, latifolium nostri instar inodorum quidem est, verum sapore amaro, quo hoc caret, præditum: porro folia latifolii utrinque magis angustata, per margines obtusius nec æque frequenter crenata sunt: magis etiam mollia magisque candida nostri folia videntur.

**MELISSA ATRO-RUBENS, BUGULÆ FOLIO
T. CLXXV. F. 216.**

PER tres nunc annos in Horto Elthamensi crevit hæc planta, ex seminibus deciduis quotannis se renovans, & quamvis semina ubertim suppeditarit, flores tamen, præter imperfectos & rudimenta saltem quædam florum, adhuc denegavit, ut de genere ejus assignando certus hætenus esse non potuerim, donec anno 1730. loco calidiore in olla reposita flores formaret aliquanto magis perfectos, quamvis multo essent minores, quam in speciminibus ficcis in Virginia &

Carolina lectis apparerent. Istos flores ad latus figuræ primariæ seorsum num. 1. 2. 3. 4. 5. 6. apposui, ex quibus, juncta seminum & calycum structura, ad Melissæ genus referenda mihi videbatur; in qua sententia confirmabar, quod ipsi multum esset similitudinis cum Gallitricho folio rotundiore, flore magno violaceo *J. B. Hist. Plant. Tom. III. L. 28. p. 313.* quam plantam Melissæ speciem facit *Tournefortius*, & Melissam Pyrenaicam caule brevi, Plantaginis folio, vocat *Inst. Rei Herb. p. 193.* Si ergo illa est vera Melissæ species, & hæc talis censenda, quæ, antequam flores proferet, Hormini faciem, Bauhinianæ plantæ instar, exhibere visa fuit.

Flores autem illi parvi erant, candicantes, labio superiori bifido, modice surrecto, inferiori tripartito, segmento medio integro. In exemplaribus ficcis flores erant ampliores, oblongi, gulosi & nonnihil ventriosi, galea latiuscula, surrecta, labio breviori & non æque bene discernendo; color perierat, diversus autem ab albo, & forte caruleus fuisse videbatur. Præter flores illos parvos perfecte formatos lacinia & fragmenta quædam florum hinc inde calycibus in virente nostra inhærebant, nempe modo pars florum superior, modo inferior lacera & irregulariter formata. Hoc vero, quo hæc scribo, anno 1731. sub finem Maji, tempestate calida, in solo libero planta flores formavit ampliores perfectos, colore subcaruleo tinctos, galea bifida, alis latiusculis, in cuspidem brevem desinentibus, labello bifido, per margines subinde crenato. Qui flores figuris 7. 8. 9. 10. 11. vario situ exhibentur.

Ceterum dodrantali pedaliq; hæc planta surgit altitudine, caule ex eadem radice fibrosa nunc solitario, nunc pluribus enascentibus, quadrangulis, uno alterove geniculo & foliorum conjugatione interceptis, simplicibus seu non ramosis, in quorum superiore parte verticilli plures nascuntur, singulis verticillis e calycibus sex in orbem digestis conflatis; quibus gemina subjiciuntur folia, in superioribus verticillis parva, integra, myrtiformia, in inferiori vero verticillo longiora & per margines obiter incisa. Calyces majusculi sunt, quinque lineis extantibus striati, bipartiti, segmento superiori latiore trifido, inferiori angustiori & bifido. Semina in singulis calycibus latent quatuor, grandiuscula, obtuse triquetra, parte exteriori in dorsum protuberante, subrotunda, interiori, qua se mutuo tangunt, utrinque resecta & angulosa, per maturitatem nigricantia, quæ appicta vide figuris 12. & 13.

Folia ad radicem plura in orbem sparguntur, oblongo-rotunda, per margines sinuata & obiter laciniata, Bugulæ vulgari similia, sed majora, parte supina saturatim viridia & lituris circa venas atro-purpureis notata, prona obscure purpurea, atque hunc colorem & folia & caules plerumque obtinent, non tantum in culta, sed spontanea etiam planta. Tota hirsuta & pilosa est, pilis in parte superiori e punctis vel minutis tuberculis prodeuntibus. Odore evidente caret.

Sponte nascitur in Americæ septentrionalis provinciis Carolina & Virginia, e qua posteriori provincia semina nactus communicavit Car. Du-Bois Soc. Ind. Orient. in Anglia Thesaurarius.

Est in Phytophylacio Sherardino planta in Carolina lecta, eadem cum figura nostra magnitudine, foliis eodem colore præditis, cui eandem existimo, Sideritidem Bugulæ foliis Marianam, floribus purpureis, longo tubulo donatis *Pluk. Mant. p. 171.* Est alia e Virginia allata, multo humilior, palmaris nempe tantum, cum
purpureis

F. 216.

Melissa atro-rubens, Bugula folio.

F. 217.

purpureis etiam foliis, ad quam ni referri possit Horminum parvum Marianum, Rapistri foliis hirsutioribus *Pluk. Mant. p. 103.* me id non nosse fateor. Folia autem cum Rapistro foliis non incisus aliquam habent similitudinem, sed non tantam, quantam cum Bugula, in virente quidem planta. Hujus flores minores sunt, folia nostræ similia, sed minora. Hæc diversa ne species, an varietas tantum sit, certus non sum, ejusdem autem generis, nempe de Melissarum familia esse existimo.

Sunt aliæ duæ cum foliis Quercus instar laciniatis, sed hirsutis, altera floribus minoribus, altera floribus majoribus prædita. Utraque eandem cum præsentī specie habitum obtinet, & ejusdem generis species videtur: illam habeo pro Hormino Virginiano caule aphylo, foliis quercinis, tubuloso longo florē *Hist. Ox. Part. III. p. 395. Sect. XI. Tab. 13. fig. 27. ser. 2.* hanc pro Hormino minori Betonice folio, florē purpureo, ex Provincia Floridana *Pluk. Amalth. p. 119. Tab. 420. fig. 1.* Betonice autem parum similia sunt folia, nec recte flores hujus apud Plukenetium, nec illius bene in *Hist. Oxoniensi* exprimuntur.

MELOCHIA CORCHORI FOLIO

T. CLXXVI. F. 217.

POSTQUAM Melochiæ Alpini proprium fecit Corchori nomen Institutionum Rei Herbariæ Auctor, quamvis Chorchorus Theophrasti, Ocymi folia tribuentis, non videatur, liceat nobis hoc genus plantas Melochiæ nomine distinguere. Melochia autem nobis est plantæ genus florē pentapetalo, Lychnidis æmulo, quinque tantum staminibus prædito, vasculis congregatis, quinquecapsularibus pentaspermis, feminibus ex rotundo triquetris, in dorso subrotundis, inde ventrem seu interiora versus utrinque in angulum acutum productis, figura Malvindæ, cui & vasculo inter Malvaceas proxime accedit, sed non corniculatum id est, nec e tot capsulis constat, floresque & stamina diversa sunt. Ceterum capsulæ hæ ab initio conjunctæ sunt, per maturitatem autem a se invicem abscedunt, ut unum & integrum vasculum proprie dici nequeant. Florē pentapetalo cum Corchoro convenit, staminibus paucioribus differt, ut & fructu, qui a Corchoro aliisve Malvaceis diversus est.

Bipedali plerumque hæc species assurgit altitudine, caule tenero tereti, subaspero, virente, in quibus alterna serie folia pediculis oblongis insident subhirsuta virentia, nunc angulata obiter, nunc minime angulata, Corchori æmula, nullis tamen ad basim barbulis, sed tenuibus saltem pilis, prædita, e quorum alis alia minora magis rugosa nascuntur, in ramulos tandem abeuntia, per margines acute ferrata, venis a nervo medio oblique decurrentibus exarata.

Flores in caulium & ramulorum cymis sedent parvi, vere pentapetali, dilute carnei, petalis nonnihil sinuosis & veluti bifidis, in quibus stamina brevissima quinque saltem & totidem apices, quæ non e pistillo columnari, velut in Malvis, sed ex tubulo integro embryonem involvente oriuntur; embryo autem quinque filamentis vel styli corniculatis terminatur. Calyx brevis simplex monophyllos est, in quinque exiguas lacinias in summo divisus, ad cujus basim tenue hæret folium capillaceum. Vascula floribus evanidis subnascuntur plura conglomerata, subhirsuta

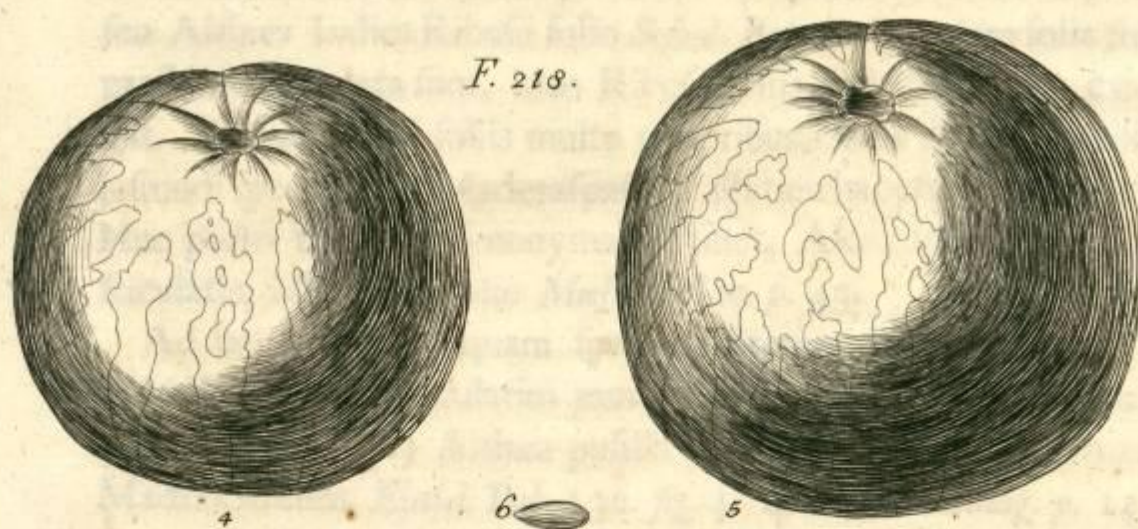
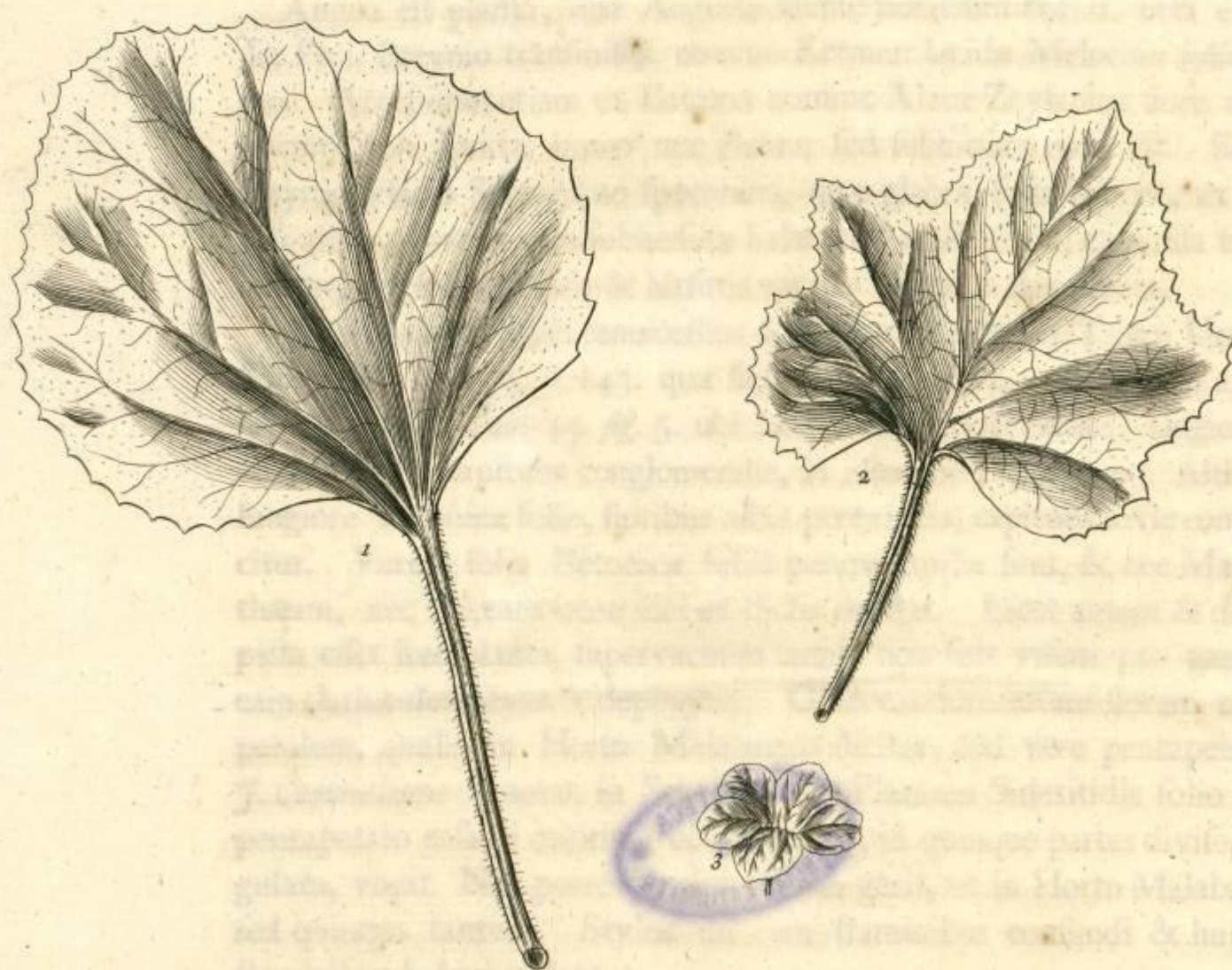
futa, rotunda, quinque angulis obtusis prædita, cujus capsulæ & semina supra descripta sunt, in margine autem figuræ seorsum exhibentur, figura nempe prima calyx, figura secunda vasculum solitarium, figura tertia capsula, figura quarta semina, figura quinta vascula congesta.

Annua est planta, quæ Augusto mense nobiscum floruit, orta ex feminibus a Jo. Phil. Breynio transmissis, nomine Ketmiæ lucidæ Melochiæ folio, flore minimo. Accepimus etiam ex Batavia nomine Alceæ Zeylanicæ flore rubello. Nobiscum non lucida, immo nec glabra, sed subhirsuta nata est. Sunt tamen in Phytophylacio Sherardino specimina, quæ glabra folia habent, ex India Orientali allata, sunt & quæ subhirsuta habent & crassiuscula, cum illa tenuiora observentur, ut foliis glabris & hirsutis variare videatur hæc planta.

Ad illam cum foliis tenuioribus & glabrioribus refero Tsjeru Uren *Hort. Mal. Part. IX. Tab. 73. p. 143.* quæ figura minus bona, melior vero apud *Plukentium Phytogr. Tab. 44. fig. 5.* ubi Malva Orientalis elatior, longiori folio, flore albo minimo, capitulis conglomeratis, in *Almagesto* vero *p. 25.* Althæa peregrina longiore Betonicæ folio, floribus albis perexiguis, capitulis arcte conglomeratis dicitur. Verum folia Betonicæ foliis parum similia sunt, & nec Malvam, nec Althæam, nec Alceam bene dici ex dictis constat. Licet autem & descripta & depicta esset hæc planta, supervacuum tamen non fuit visum pro genere asserendo eam clarius describere & depingere. Observandum autem florem non esse monopetalum, qualis in Horto Malabarico dicitur, sed vere pentapetalum, qualem *J. Commelinus* annotat in Scholio, ubi Plantam Sideritidis folio insipido, flore pentapetalo rosacei coloris, fructu rotundo, in quinque partes diviso, semine triangulato, vocat. Nec porro stamina novem gerit, ut in Horto Malabarico asseritur, sed quinque tantum. Stylus ibi cum staminibus confundi & hujus partes pro staminibus haberi videntur.

Ad subhirsutam spectat, Malva Indica Ribesii folio *Par. Bat. Prodr. p. 350.* seu Althæa Indica Ribesii folio *Schol. Botan.* Quoniam folia subinde plus minusve profunde angulata sunt, ideo Ribesii foliis dicta fuit, licet exacte iis similia non sint. Variat etiam foliis multo minoribus, locis nempe arenosis sterilibus, cujusmodi specimen ex Maderaspatano allatum habetur in Phytophylacio Sherardino. Huc porro tanquam synonyma pertinet, Alcea Indica minor, floribus parvis fasciculatis, Melochiæ folio *Mus. Zeylan. p. 43.*

Ad hoc genus, tanquam species, ulterius referri debent, (1) Althæa Indica flosculis parvis, fasciculatim ramulis affixis Breynio *Pr. I. p. 2. Pluk. Alm. p. 26. Tab. 9. fig. 5.* & (2) Althæa pusilla supina, Geranii exigui maritimi folio & facie Madraspatensis *Ejusd. Tab. 132. fig. 4.* quam in *Almag. p. 14.* Alceam pusillam supinam, Geranii exigui maritimi folio & facie Madraspatensem, fructu in summo caule glomerato, pericarpio duro, vocat.

F. 218.

Melo variegatus, Aurantii figura, odoratissimus.

MELO

MELO VARIEGATUS, AURANTII FIGURA,
ODORATISSIMUS T. CLXXVII. F. 218.

SEMINA Marocco primum delata dicuntur, ex quibus nati sunt Melones parvi rotundi, Aurantia mala magnitudine & figura referentes, cortice lævi, non, aut rarius parciusque verrucoso, in summitate tantum, ubi foveola, leniter fulcato, ex viridi & obscuriore aurantiaco variegato, maculis viridibus oblongis inæqualibus, per plenariam maturitatem in flavicantem & tandem in albicantem colorem transeuntibus, inscripto, odorem spirantes fragrantissimum & suavissimum, ex vinoso & moschato mixtum, carne albicante flaccida & insipida, odoris gratiam fallente.

Folia inferiora subrotunda, superiora nonnihil angulata, utraque per margines obiter dentata sunt, subhirsuta, superne viridia, inferne pallidiora. Flores e foliorum alis nascuntur flavi, in quinque, subinde in sex subrotunda segmenta, per margines leviter crenata, divisi, alii quidem steriles, alii vero fertiles, prouti in hoc genere fieri solet.

Numero 1. folium inferius, 2. superius, 3. flos. 4. & 5. fructus, 6. semen seorsum incisa sunt.

P. Collinson, a Nobil. Dn. Petre missum fructum & semina communicavit.

Deficiunt Auctores in descriptione Melonis parvi rotundi C. B. quantum autem ex nomine Camerarii liquet, aureus est; maculas & strias omnes tacent, exinde, quod desint, non immerito colligitur: Quapropter illum diversum judico, ad nostram vero speciem procul dubio pertinet:

Melo Persicus, fructu ex viridi & miniato colore mixto *Joncq. Hort. p. 83.* Melo Persicus, fructu odorato, ex luteo & croceo eleganter striato *Petiv. Mus. n. 269.* Melo Persicus minimus, odoratissimus *Raj. Hist. Plant. Tom. III. p. 333.* (ubi breviter describitur.) Melo pusillus odoratus, fructu pomiformi, cortice variegato, ex Persia *Pluk. Amalth. p. 143.*

MENISPERMUM FOLIO HEDERACEO
T. CLXXVIII. F. 219.

MENISPERMI genus nobis dedit *Tournefortius* in *Comment. Acad. Reg. Scient. Ann. 1705. p. 237.* nomine desumpto a feminis figura, quod lunæ crescentis imaginem quodammodo repræsentat. Notas ejus facit „ florem rosaceum, „ e plurimis nempe petalis circa embryonem in orbem positis conflatum, embryonem vero pistillo triplici terminari, cujus unaquæque pars, basis nempe styli, „ bacca fiat, in quibus singulis singula contineantur semina lunata.

A Smilace differt hoc genus in eo, quod nec spinosum sit, quamvis & Smilacis quadam species læves sint, nec claviculis, quantum adhuc constat, scandat, sed Convolvuli aut Tamni modo vicina ambiat, & semine, quæ non plura globosa vel ovata, sed unum profert, compressum, figura lunæ crescentis, ut *Tournefortius* expressit, vel, ut mihi in specie, quam describendam sumsi, apparuit, Cornu Ammonis proxime exprimens, nisi quod tot circumvolutiones non obtineat.

neat. Porro flores petala, quam Smilax, obtinent breviora. A Tamno floribus hexapetalis & baccis monospermis distinguitur.

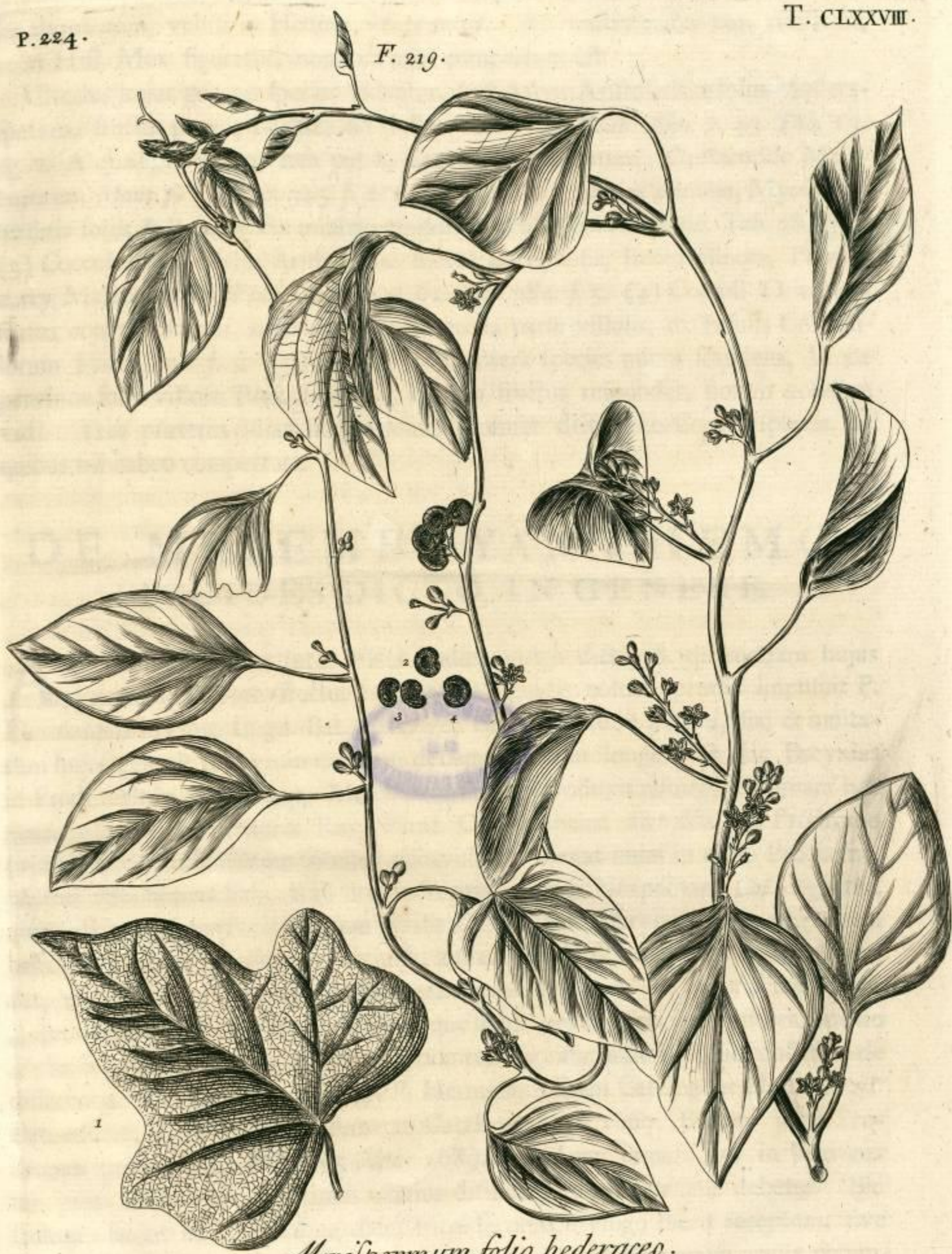
Unam tantum hujus generis speciem dicto loco recensuit *Tournefortius*, quæ ipsi dicta fuit, *Menispermum Canadense* scandens, umbilicato folio, cujus synonyma : *Clematis hederacea* perennis *Virginiana*, umbilicato folio, papposo flore *Hort. Reg. Par.* *Clematis Hederæ* folio *Hort. R. Blef.* Ea nempe species folia habet umbilicata & angulosa, *Hederæ* heliciis quodammodo figura, cum nostra variet, & nunc integra, nunc angulosa obtineat, eaque non umbilicata. Cur vero papposo flore vocetur in *Hort. R. Par.* merito aliquis cum *Plukenetio* *Alm.* p. 181. miretur. *Plukenetius* ceterum, qui primus *Phyt. Tab.* 36. fig. 3. iconem exhibuit, vocat *Hederam monophyllam*, *Convolvuli* foliis, *Virginianam*. Quibus vero tum *Clematidis*, tum *Hederæ* genus notum est, dubium esse nequit, quin præfens genus multum ab illo differat & merito distingui mereatur.

Sarmenta nostra hæc species habet prælonga, Phaseoli instar scandentia, teretia, gracilia, quibus in oblongis pediculis teretibus alterna serie folia adnascuntur læte viridia, *Hederæ* arborescentis foliis tum figura, tum colore, tum fere consistentia similia, in superiore flagellorum parte, velut in *Hedera* annosiore, integra, in media & inferiore non raro, *Hederæ* junioris instar, angulata, cujusmodi folium seorsum figura marginali prima appictum est, in quo venæ, quæ in illis minus conspicuæ sunt, simul exprimuntur. Eæ vero, licet valde crebræ sint, superficiales tamen sunt, & folia ideo rugosa non efficiunt, & quamvis porro pilis tenuibus obsita sint folia, glabra tamen potius & splendentia (præsertim juniora folia, vetustiora enim utrinque subhirsuta sunt & minus splendent) apparent, præterquam parte inferiore, qua magis pilosa & hirsutia aliquali prædita sunt, colore item pallidius virente. Sarmenta porro & foliorum pediculi tenui quodam villo obsita sunt.

E foliorum superiorum alis flores spicatum digesti nascuntur, hexapetali, nudi, petalis brevibus obtusis albidis constantes, quorum sinu apices latiusculi luteoli continentur, staminibus vix conspicuis insidentes. Embryo & stylus e quinque & sex in hac specie corniculis constare videbatur. Porro an ternæ singulis floribus baccae & semina succedant, ut *Tournefortius* prodidit, observare nequivi, quoniam superveniens frigus ea pessundedit: in specimine sicco in *Carolina* lecto, ex quo semina figuræ addidi, tres quatuorve & quinque baccae eidem pediculo communi congestæ inhærebant, ex quibus certi quid determinare non licebat. Ceterum hæ baccae nigrae erant, modice compressæ, & ob seminum inæqualitatem rugosæ, quarum cortice in aqua calida emollito & remoto, semina comparebant compressa, dura, Cornua Ammonis petrefacta referentia, rugosa, incisuris nempe asperis contrario situ, velut in *Ericæ* vulgaris foliis, per dorsum & latera decurrentibus exarata, quæ nudata semina seorsum vario situ figura secunda, tertia & quarta appicta sunt.

Radix perennis est, *Anemonoidi*, ni fallor, similis. Sponte nascitur in *Virginia* & *Carolina*.

Eidem faciente *Phytophylacio* *Sherardino*, est *Baccifera* foliis rigidis glabris, membranaceis, uncia latioribus, fescunciam plus longis, marginibus æquis *Raj. Hist. Tom. III. App. p. 253. n. 40.* „ Fructus, inquit *Rajus*, baccae parvæ rotundæ sunt, plures simul in pediculo, ex alis foliorum & summis virgis enascente, „ communi, sed brevi.” Hæc sunt, quæ *Rajus* habet.

Menispermum folio hederaceo.

Iztacpatli Quizasepin *Hist. Mex. p. 381.* huic idem dicerem, ni venæ dicerentur & pingerentur rectæ & indivisæ. Nostræ vero plantæ venæ obliquæ sunt & ramosæ aliquantum, veluti in *Hedera* observantur. An nostræ radix tam crassa sit, ac in *Hist. Mex.* figuratur, nondum mihi compertum est.

Ulterius hujus generis species videntur, (1) Arbor *Aristolochiæ* foliis *Maderaspatana*, fructu parvo, Medicæ ad instar convoluto *Pluk. Alm. p. 43. Tab. 13. fig. 2.* A qua ipse differre non putat, *Cocculum Officinarum*: *Cautacudde* Malabarorum *Mant. p. 52. Tab. 345. f. 2.* (2) *Cocculi Indi* species minima, *Myosotidis hirsutis* foliis & facie, fructu minimo reniformi *Pluk. Amalth. p. 62. Tab. 384. f. 3.* (3) *Cocculus Indus* foliis *Aristolochiæ* subtus lanuginosis, fructu minore, *Perruncury* Malabarorum *Pluk. Amalth. p. 61. Tab. 384. f. 5.* (4) *Cocculi Orientalis* frutex convolvulaceus, orbiculatis foliis, prona parte villosis, ex *Insulis Crocodilorum* *Pluk. Ibid. f. 6.* (5) *Cocculi Indi* altera species minor scandens, *Vincæ pervincæ* foliis villosis *Pluk. Ibid. f. 7.* Horum fructus respondet, florem nondum vidi. Tres præterea alias nominatenus recenset dicto loco *Cocculi* species, de quibus nil habeo compertum.

DE MESEMBRYANTHEMO, FICOIDES DICTO, IN GENERE.

A Similitudine, quæ inter *Ficus Indicæ* vulgo dictæ, & quarundam hujus generis specierum fructus intercedit, *Ficoidis* nomen primus imposuit *P. Hermannus* in *Horti Lugd. Bat. Catalogo*, cui non tantum nomen, sed & multarum hujus generis specierum notitiam debemus. Non longe post *Jac. Breynius* in *Prodr. Alt. p. 67. & seqq.* *Mesembrianthemi* introduxit nomen, postquam hoc genus plantas in *Centuria Rar. Plant. Chrysanthema aizoidea*, in *Prodromo* primo vero *Chrysanthemo* similes vocavisset. Notat enim in dicto *Prodromo*, plantas esse heteroclitas, *Kali florido* repenti *aizoidi* *Neapolitano Col.* cognatas, quæ nullam, præter floris aliquam similitudinem, cum *Chrysanthemis* affinitatem habeant. Itaque in *Prodromo* secundo audacius fecit & novo generi, cujus notas dat, novum tribuit nomen, *Mesembrianthemi* videlicet, seu *Floris meridiani*, „ quoniam, ut ipse loquitur, plerarumque hujus generis specierum flores, medio die Sole illustrato, sese aperire observantur.” Constat inde *Breynio* constituisse de differentia hujus generis, antequam *P. Hermannus* suum *Catalogum Hort. Lugd. Bat.* ederet; prodiit enim *Hermanni Catalogus* anno 1687. *Breynii* vero *Prodromus* primus anno 1681. & Alter 1689. *Hermannus* tamen, qui in loco natali prius observavit, & primus clarius distinxit, non minor laus debetur. Sic factum est, ut ad hunc usque diem *Ficoidis* nomen vulgo fuerit receptum, sive quod esset primum & facilius pronuntiatu, sive quod *Breyniano* magis notum, cum *Hermannus* id discipulis suis instillaret, *Breyniani* vero *Prodromi* non in omnium versarentur manibus.

Plukenetius, cui placent pleonasmus, utroque usus est nomine, & *Ficoide Mesembryanthema* vocavit hoc genus plantas. Sic ille facultatem sibi reliquit, si quæ comperiantur species noctifloræ, singulare aliquod epitheton distinguens adjicere.

Obser-

Observandum autem a dicto Plukenetio Ficoidis genus nimis late extendi, & Tunam, Cereum ac Melocactum eo ab ipso referri. Notandum porro ejus speciei, quæ Ficoides Americanum seu Cereus minimus serpens Americanus ipsi dicitur *Alm. p. 148. Tab. 158. fig. 6.* flores ipsi observatos, quos verbis ac sententiis alte petitis describit *Mant. p. 76.* ubi se continere non potuit, quin nova imponeret nomina: Solfuga, Misophœbus, Noctiluca, &c. Equidem minime tantos ac tam speciosos flores proferunt Mesembrianthema noctu florentia, ac Cereus iste, minime tamen dubium est, quin, si hæc cognoverit Plukenetius, peculiaria quædam nomina (forte Miranox, vel Miraluna, sicuti Mirasol *Mant. p. 111.*) ipsis appropriarit. Quamvis conijcere liceat Breynio constituisse de noctu florentibus speciebus, cum plerarumque flores circa meridiem explicari scripserit, non tamen apparet, eum recensuisse aliquam in suis scriptis speciem noctu florentem.

Nunc si optio detur, ego Mesembrianthemi nomen præferrem Ficoidis appellationi. Nam cum Ficus Indica male dicatur Ficus, immo nec Opuntia bene, quorsum ergo Ficoidis denominatio, an ad Ficum vulgarem? inter quam & Mesembrianthemum quænam est similitudo? an in solo fructu? certe claudicans. Mesembrianthemi itaque appellatio congruit plerisque hujus generis speciebus, quamvis non omnibus. Si quis autem incongrue appellari ita censeat noctu florentes species, per me licet, Nycterianthema eas vocet, & novum genus inde faciat, qui volet, cum & differentiæ reperiantur, quibus generice a Mesembryanthemo distinguere queat, modo eæ sint constantes, & in omnibus reperiantur speciebus. In tribus quidem, quas examinavi, speciebus, fructum in quatuor tantum loculamenta divisum observavi, florem vero evidentius, quam in aliis, monopetalum, annulo nempe ad basim connexum & integrum. Sed tum distinguere oportet & eas species, quæ fructus gerunt pluribus, quam quinque loculis, distinctos. At hoc commode fieri non potest, cum in utroque genere non alia differentia, quam fructus cellularum numerus diversus reperiat, cumque inter quinquecapsulares sint quædam species habitu & facie multicapsularibus similes, & alia species sit quadricapsularis, nempe Mesembryanthemum tortuosum, foliis Sempervivi congestis, quæ congenerem & sibi valdequam similem speciem habet, nempe Mesembryanthemum tortuosum, foliis Sempervivi expansis, cui fructus in quinque loculamenta divisus, quæ inquam species invicem tam similes sunt, ut, nisi a curatius inspiciente, distinguere nequeant, proinde consultius videtur, immotum hoc genus relinquere, quam floribus, foliis, nascendi modo & toto habitu tam similes plantas in tam remota genera rejicere. Quapropter ego quidem in uno Mesembryanthemi genere acquiesco, scribendo id per y, ut alius sensus & derivatio emergat. Flos nempe cui embryo est in medio; quod licet innumeris aliis plantis contingat, non tamen id eodem modo, ac in hoc genere, fit, ut nempe flos non tam inhæreat summo fructui, quam ab ipsius capite seu parte superiore arcte perforetur, & tam tenaciter medio embryoni, (quod ad ejus augmentum ex vasculi circulo vel annuli juxta calycem vestigio apparet) circumnascatur, ut absque laceratione in plerisque speciebus avelli nequeat. Atque hæc de nomine.

Flos hujus generis natura plenus est, e plurimis nempe petalis angustis radiatim, Asteris instar, expansis constructus, regularis, figuræ rosaceæ. An vero monopetalus vel polypetalus dici mereatur flos, non usque adeo planum est.

Super

Super, vel potius circa fructum quidem is locatur & super eo semper marcescit, inque speciebus aliquot totus extrahi potest, annulo quodam in basi terminatus, e quo petala & stamina egrediuntur, in plerisque vero reliquis, iis præsertim, quibus filamentosi flores, speciebus annulus iste conspicuus non est, & adeo tenaciter summo fructui styloque medio cohæret, ut absque laceratione avelli nequeat flos. Ceterum floris petala, vel si mavis segmenta, vel minus numerosa sunt & omnia ejusdem fere magnitudinis & figuræ observantur, vel magis numerosa sunt & magnitudinem habent diversam, ea nempe quæ marginem efficiunt, longiora sunt & latiora, quæ vero interiora occupant, angustiora fiunt & breviora, tandemque in capillamenta, quibus stamina infident, abeunt, cum in illius generis flore interiora petala tenuia deficient, stamina vero non dispersa, sed unà in capitulum aliquod collecta observentur. Non raro tamen fieri solet, ut & filamentosi flores stamina in capitula collecta habeant, & qui proprie non filamentosi sunt, petalis tamen abundant, stamina dispersa gerant.

Fructus viridis, crassus & succulentus est ab initio, ad seminum vero maturitatem contrahitur, & nunc angulosus fit, nunc subrotundus remanet, semper vero in fungosam aridam substantiam subfuscam abit, figuræ variæ, modo enim turbatus, modo rotundus, modo ex rotundo depressus observatur, superficie nunc lævi & æquabili, nunc plus minusve angulosa. Parte sua inferiore carnosus est, superiore in plura loculamenta, semina plurima exigua arenosa continentia, divisus. Quæ loculamenta, ut supra demonstratum est, in quibusdam speciebus quatuor, in plurimis aliis quinque, in non paucis his multo plura observantur. Quot sunt loculamenta, tot observantur styli breves reclinati, crassiusculi, summum fructum coronantes & vestigia radiata, ad fructus usque maturitatem, relinquentes. At calycis folia, nisi in quadricapsularibus, non respondent numero loculamentorum, licet enim quinquecapsularia vascula quinquefoliata observentur, tamen in multicapsularibus segmentorum calycis numerus minime augetur, sed illorum instar quinquefoliata plerumque manent vascula. Quin & linguæformia *Mesembryanthema*, quæ plures, quam quinque, seminum loculos habent, calycem habent in quatuor tantum segmenta divisum. Hæc vero calycis segmenta ab initio e superiore fructus parte nascuntur, procedente vero tempore, quo magis fructus intumescit, eo a summitate magis recedunt in permultis speciebus foliola illa, & tandem plane corrugata disparent.

Rami & folia conjugata, crassa & succulenta sunt, apoda & avenia, lævia plerumque, quandoque aspera, nonnunquam micis crystallinis aspersa & subinde multis punctis, imperviis tamen, notata.

Hujus generis species Hermannus dividit fructus respectu in quinquecapsulares & multicapsulares: illius generis duas fructu piriformi majori, quinque fructu piriformi minori, tres vero fructu orbiculato recenset; hujus generis alteram fructu majori, alteram fructu minori notat. His addi possunt, quæ fructus habent in quatuor tantum cellulas divisos. Alia differentia a modo nascendi suppetit & foliorum figura, dum vel frutescentes, vel sessiles herbaceæ & humiliores observantur, folia vero vel latiora sunt planaue, vel teretia, vel triangula, vel medio modo formata, superne nempe plana, subtus autem rotundata, quo figura obtuse triquetra efficitur, quæ Auctores non satis advertentes passim teretibus annumeraverunt.

raverunt. Mihi cum fructus respectu apud multicapculares quædam quinquicapculares, quoniam ceteris partibus similes sunt, locandæ sint, cumque, ut supra demonstratum est, duæ sint Mesembryanthemi species tortuosæ, foliis nempe expansis, & altera foliis congestis prædita, quarum hæc quadricapsularis, illa vero quinquicapularis est, quæ nec ad diversa genera referri possunt, nec ut species ejusdem generis ob similitudinem longe ab invicem moveri possunt, cum porro fructus nec primo intuitu, nec sæpe omnino non apud nos in conspectum veniat, divisio illa non tam commoda videtur, quam quæ a foliis & modo nascendi, quæ primo ortu & semper obvia sunt, petitur; a quibus hujus generis familiam in sequentem ordinem distribuo, nempe

MESEMBRYANTHEMA habent vel folia

PLANA LATA, quæ

PROCUMBUNT, aut reclinata saltem sunt, ut *Mesembryanthemum Tripolii* folio, flore argenteo: *Mesembryanthemum crystallinum*, *Plantaginis* folio undulato: *Mesembryanthemum tortuosum*, foliis *Sempervivi* congestis: *Mesembryanthemum tortuosum*, foliis *Sempervivi* expansis: *Mesembryanthemum folio scalprato*: *Mesembryanthemum folio linguiformi latiore, angustiore & longiore*: Vel folia habent

A PLANIS DIVERSA, quæ vel

SESSILIA SUNT; foliis

TERETIBUS: ut *Mesembryanthemum calamiforme*.

TRIQUETRIS, dorso

CONVEXO: *Mesembryanthemum rostrum Ardeæ* referens: *Mesembryanthemum riëtum* folium representans.

MINUS CONVEXO: *Mesembryanthemum riëtum caninum* referens: *Mesembryanthemum foliis robustis albicantibus*.

ACUTIORE: *Mesembryanthemum Bellidiflorum*.

NON SESSILIA, sed vel procumbentia, vel reclinata aut leniter surrecta, vel frutescentia & erecta, foliis

RADIO PILOSO TERMINATIS: *Mesembryanthemum radiatum*, ramulis prolixis recumbentibus: *Mesembryanthemum radiatum humile*, foliis minoribus & majoribus.

RADIO PILOSO DESTITUTIS: margine foliorum

INTERRUPTO,

DORSO GIBBOSO: *Mesembryanthemum folio dolabriformi*.

DORSO SERRATO: *Mesembryanthemum serratum*, flore acetabuliformi luteo.

DORSO ACULEATO: *Mesembryanthemum perfoliatum*, foliis minoribus diacanthis: *Mesembryanthemum perfoliatum*, foliis majoribus triacanthis.

LATERIBUS TUBERCULOSIS: *Mesembryanthemum foliis difformibus*.

LATERIBUS MURICATIS: *Mesembryanthemum deltoides* non dorso, sed lateribus muricatis: *Mesembryanthemum deltoides*, & dorso & lateribus muricatis, majus & minus.

NON INTERRUPTO, foliis

TRIQUETRIS,

SCABRIS: *Mesembryanthemum scabrum*, flore sulphureo convexo: *Mesembr. uncinatum* scabrum, petalis purpureis circumactis: *Mesembr. purpureum scabrum*, staminibus expansis & collectis.

LÆVIBUS, angulis

OBTUSIORIBUS: *Mesembryanthemum foliis corniculatis longioribus & brevioribus*: *Mesembr. loreum*: *Mes. tenuifolium procumbens*, flore coccineo: *Mes. crassifolium repens*, flore purpureo: *Mes. tenuifolium frutescens*, flore croceo: *Mes. foliis verruculiformibus*, floribus melinis umbellatis: *Mes. foliis confertis splendentibus*, flore pallido: *Mes. Capense geniculiflorum*, *Neapolitanum creditum*: *Mes. noctiflorum*, flore intus candido, extus phæniceo, odoratissimo: *Mes. noctiflorum*, flore intus candido, extus stramineo, odoratissimo: *Mes. frutescens*, radice ingenti tuberosa: *Mes. frutescens*, ramulis triacanthis: *Mes. frutescens*, floribus albis umbellatis: *Mes. frutescens*, flore purpureo rariore.

ACUTIORIBUS: *Mesembryanthemum pugioniforme*, flore amplo stramineo: *Mes. acinaciforme*, flore amplissimo purpureo: *Mes. falcatum majus*, flore amplo luteo: *Mes. falcatum majus* flore purpureo mediocri: *Mes. falcatum minus*, flore carneo minore: *Mes. falcatum minimum*, flore purpureo parvo.

TERETIBUS, granulis micantibus resperis, caule

PILOSO: *Mesembryanthemum pilosum micans*, flore saturanter purpureo: *Mes. pilosum micans*, flore purpureo pallidiore: *Mes. pilosum micans*, flore purpureo striato.

PILIS DESTITUTO: *Mesembryanthemum micans*, flore phæniceo, filamentis atris.

Hæ

Hæ species omnes in Horto Elthamensi nascuntur & hodiernum in eo vigent, tot sane & plures, quam a Clar. Boerhaave, qui plures, quam alius quisvis, recensuit in Indice Plantarum Altero p. 289. 290. 291. & 292. enumeratæ sunt, quinquaginta nempe & tres; nam ultima & penultima ejus species, p. 292. quæ quinquaginta tres efficiunt, ab his recidendæ sunt, cum veræ Mesembryanthemi species non sint, & altera ad genus Crassulæ, altera vero ad genus proprium Ficoidæ pertineat.

Olim duodecim hujus generis species descripsit Hermannus in Horti Lugduno-Batavi Catalogo, additis quinque earum figuris, quibus junxit sex alias in Paradiso Batavo ab Oldenlandio ex Africa transmissas, adposita figura Ficoidis erectæ teretifoliæ, floribus albis umbellatis: in Catalogo ad Calcem Paradisi Batavi quinque alias addidit; verum duæ in Paradiso Batavo recensitæ, nempe Ficoides Africana annua centauroides & Ficoides Africana annua minima muscosa, non videntur hujus generis esse. Hanc quidem ad genus Crassulæ pertinere novi, de illius vero genere incertus sum, ni quidem ad idem Crassulæ genus pertineat. Ex specimine ficco nil determinare potui; planta est enim valde parva, Millegranæ minimæ facie.

Jac. Breynius in Prodro-mo secundo septendecim enumeravit species, quarum tres figuras & descriptiones, trium vero aliarum tantum descriptiones dederat in Centuria Plantarum Rariorum.

Plukenetius in Almagesto & Mantissa viginti tres recensuit species, additis figuris tribus; his in Amaltheo junxit alias species unam & viginti.

Bobartus in Historiæ Oxon. Part. III. ex sua aliorumque observatione quindécim enumeravit species, quarum quinque exhibuit figuras, partim ex Breynio, partim ex suo penu desumptas.

Jo. Georg. Volckamerus in Flora Noribergensi quatuor & viginti habet species, cum descriptionibus & figuris duarum specierum: Septem descripsit & depinxit frater Jo. Chr. Volckamerus in Hesperidibus Noribergensibus p. 221. & seqq. quarum icones aliquot numeros alienos habent & descriptionibus non respondent.

Rajus in Historia Plantarum triginta novem circiter species collegit ex Hermanno, Breynio, Plukenetio & Volckamero, sed quædam bis recensentur, ut fieri solet, sub diversis Auctorum nominibus.

Tournefortius in Acad. Reg. Scient. Commentariis Anni 1705. triginta sex species nominatenus prodidit & characterem generis stabilivit.

R. Bradley triginta specierum figuras dedit satis bonas; descriptiones non tantum imperfectæ sunt, sed & tales, ut verear, ut, nisi a linguæ Anglicæ peritis, intelligi queant.

Petiverum, Heucherum Peinium, Schwerinum & nonnullos alios ad contextum & singularum specierum descriptiones refero.

Extremum illud Africæ Promontorium, quod vulgo Caput Bonæ Spei dicitur, unde tot bonæ novæ plantæ in Europam advectæ sunt, plerasque omnes hujus generis species suppeditavit, in cujus ora maritima locis aridis sabulosis sponte nascuntur; quare in denominationibus brevitatis studio ommitto nomen patriæ, sufficere ratus, si aliis speciebus extra Promontorium illud nascentibus distinctionis gratia id adjiciatur. Mirum sane in extremum istum orbis terrarum angulum to-

tum

tum fere hoc genus plantæ elegans conjectum esse; nam præter Canariensem, *Cosca* dictam, Neapolitanam & Ægyptiacam speciem, non alia innotuit in alia orbis terrarum parte nascens, præter illam a *L. Feuillée* descriptam & depictam *Observ. Tom. III. p. 19.* quæ Ficoides Peruviana, (in descriptione Chilensis dicitur) folio triangulari, amplo flore purpureo vocatur, cui, quod observari meretur, insignis vis cathartica tribuitur. Nam quæ *Kali aizoides* Indiæ Orientalis procumbens, sive *Mirasol* (en novum huic generi nomen) nodosa, *Mesembryanthemi* species, floribus fere inconspicuis, foliis lanuginè incanis *Pluk. Mant. p. 111.* dicitur, ea an vera hujus generis species sit, dubium est. Multo minus verisimile, quæ Ficoides forte Mauritanica perexigua habetur *Pet. Gazoph. Tab. 39. f. 3.* hujus esse census. Utcunque sit, de iis, quarum loci explorati sunt, observare licet, natales earum proprios, qua a gradu 28. ad 42. circiter patet ab Æquatore utrinque orbis terrarum plaga, circumscribi.

MESEMBRYANTHEMUM TRIPOLII FOLIO,
FLORE ARGENTEO T. CLXXIX. F. 220.

DE Herbacearum familia est hæc species, ultra biennium non durans, tota humi sparsa, foliis imis, quæ ex eadem radice plura nascuntur, & cauliculos longitudine fere æquant, Tripolii foliis satis similibus, sed crassioribus & magis succulentis. Cauliculi inter hæc proveniunt tres, quatuor & subinde plures, reclinati & foliis incumbentes, trientem longi, teretes, duobus tribusve geniculis distincti, quæ folia ambiunt inferioribus multo minora, bina ad genicula inferiora, terna vero & quaterna ad genicula superiora, e quorum alis juniora alia longe minora subnascuntur, coloris cum caule ejusdem, dilute nempe herbacei; reliqua autem folia colore sunt saturatius virente, linea albicante eorum medium percurrente. Superficies omnibus lævis, at circa margines minutis denticulis albidis fimbriata sunt, quod præcipue in minoribus foliis & inferiore conjugatorum parte conspicuum est, foliorum enim superiores margines crenas adeo minutas habent, ut nudo oculo non appareant; quod etiam imis illis longis foliis contingit, hæc enim non tam destituuntur denticulis, quam potius tam exiguos habent, ut conspici nequeant.

Secundo a fatione anno e cauliculorum extremitate in pediculis brevibus terebibus flos nascitur candidissimus, ad meridiem expansus, & argenteo nitore resplendens, e petalis numerosissimis valde angustis, exterioribus longioribus, interioribus brevioribus & tenuioribus, conflatus, quæ tandem filamentosa fiunt, & in araneosam lanuginem abeunt, quorum intima stamina sunt, apices luteos parvos gerentia, sub quibus latet stylus in quinque cornicula tenuiter cirrosa divisus. Calyx in quinque latiuscula segmenta dividitur, fructui adhærens crasso, quinqueangulari & quinquecapsulari, qui floribus emarcidis ob gravitatem suam propendere solet. Fructus interior pars seu vasculum, qua a calyce abscedit, in obtusum conum affurgit, quinque lineis distinctum, & per maturitatem in quinque lacinias cartilagineas candicantes dehiscit, relictis in medio sepimentis cartilagineis candidissimis, conipentagoni instar surrectis, inter quæ semina latent sat magna, reniformia, rugosa, per maturitatem obscure purpurea. Hoc vasculum figura prima integrum,

P. 230.

T. CLXXIX.

F. 220.

Mesembryanthemum Tripoliifolio, flore argenteo.

integrum, secunda apertum, tertia semina seorsum designata sunt. Flores non ultra unum alterumve diem durant; nam, postquam semel aperti fuere, connivent, & supra vascula marcescunt. Ceterum Junio Julioque mensibus plerumque comparent flores.

Plantæ huic tam longum dedit nomen *Plukenetius*, qui eam primo notam fecit, ut descriptionis loco inservire posset. Dicitur enim ipsi, Ficoides Africanum Mesembryanthemum, seu Ficus aizoides major procumbens, Tripolii folio magis succulento, denticulis fimbriato, flore argenteo, ad umbilicum aureo, fructu magno pyramidali, quinquefariam diviso, calloso calyce pentagono incluso *Mant. p. 77. Tab. 329. f. 4. & Raj. Hist. Plant. Tbm. III. p. 364. n. 3.* Ceterum in Plukenetii figura crenæ, quas in nomine memorat, omittuntur, nec folia cauli, ea transadigenti, recte apponuntur. Id melius observavit *Bradley de Plant. Succ. Dec. V. Tab. 47.* sed neglexit etiam crenas, & omisit foliola juniora e superioribus foliorum conjugationibus enascentia, ut & folia ima; deinde petala omnia ejusdem fecit magnitudinis, quod & in Plukenetii figura commissum.

Ficoides Africanum erectum ramosum, Tripolii folio, flore aureo magno *Tourn. Comm. Ac. Reg. Scient. An. 1705. p. 239. n. 4. a Breynio Cent. Pl. Rar. p. 160.* nomine Chrysanthemi aizoidis Africani primi seu latifolii descriptum & depictum, a nostro longissime differt, nec Tripolii folia æque bene, ac hoc, refert; melius Calendulæ ea comparat Breynius.

In Horto Regio Parisiensi pro Tournefortiana planta nunc ostendunt Mesembryanthemum tortuosum, foliis Sempervivi expansis, quæ planta diversa est a Breyniana, & hinc conjicere licet, vel Tournefortium aliam pro Breyniana habuisse plantam, vel, si eandem cum illo intellexerit, eam ibi interiisse.

MESEMBRYANTHEMUM CRYSTALLINUM, PLANTAGINIS FOLIO UNDULATO T. CLXXX. F. 221.

PRO foli & loci conditione variam obtinet figuram, nam solo libero & lætiore planta fit multo major, folia lata, caules crassos & majores crystallos habet, ramosque ad cubitalem & amplius longitudinem protendit, eosque præ foliorum onere procumbentes; solo autem steriliore & in fictili, locoque calidiore, pro seminibus maturandis (annua enim planta est, & seminibus propagari debet) reposta, minor est planta, dodrantalis nempe & pedalis, strigosa, & ob foliorum præmaturam aëditatem minus pulchra. Plures autem ex eadem radice profert caules & ramos satis crassos, undique sparsos, in solo libero & læto humi appressos, sterili vero & in fictili, libera nempe a foliis gravibus, magis surrectos, nunquam tamen erectos, (unde perperam Arborem diamantinam & fruticem bipedalem vocat *Auctor Plant. Succul. Dec. V. p. 15. 16.* eo magis, quod lignosa non fit planta, sed herbacea & quidem annua, ut ipse annotat) varie in latera sparsos, quibus denso agmine tubercula adhærent lucida, lymphæ pellucida plena, sacchari crystallisati, vel micarum glacialium instar nitentia; quæ tubercula per omnia etiam folia continuantur, minora tamen nec æque resplendentia, nisi in junioribus foliis.

N n n

Ceterum

Ceterum folia priora & quæ ad ramorum divaricationes locantur, latiora sunt, Plantagini latifoliæ quodammodo similia, per margines undata & sinuosa, reliqua minora fiunt, a Plantagineis nonnihil diversa, per extremitates magis acuminata, subinde tamen obtusa, apicibus foliorum purpureo colore distinctis. Omnia crassa & succulenta sunt, sapore ab initio aqueo, dein in recessu subacri & nonnihil pungente.

Capitula ad foliorum alas nascuntur brevibus pediculis infidentia, similibus micis glacialibus distincta, in quinque foliola sinuosa desinentia, tria nempe majora viridia, & duo minora purpurea. Flos inter foliola hæc, quæ calyx, erumpit vere monopetalus, nam in basi integer est & annuli instar cohærens totus extrahi potest; qui flos sub meridiem ad vesperam usque explicari solet, argenteo nitore splendens, cuspidibus ejus levi purpura, externe præsertim, (minime in fundo, ut Auctor Plant. Succul. Dec. V. p. 16. dicit) tinctis. Ceterum florum laciniae plures sunt, versus medium filamentosæ, tenues & valde angustæ, ab initio in se tortæ, dein radiatim explicatæ, ita tamen ut cuspides laciniarum situm primæ-vum imitentur, seu incurvæ & nonnihil tortæ sint, nunquam vero tam æqualiter, ac inter Plantas Succul. fig. 48. pinguntur, explicentur. Stamina e floris fundo oriuntur plurima tenuia, ab initio congesta, dein explicata, apicibus pallide flaventibus terminata, inter quæ stylus latet in tenuia cornicula ad embryonem usque divisus. Vascula per maturitatem purpureo plerumque colore tincta sunt, globosa, splendentia, quinque lineis in summitate impressis notata, & in quinque loculamenta intus divisa, in quibus semina continentur plurima, parva, arenosa. Tale vasculum figura marginali secunda integrum, tertia transversim sectum, prima vero flos e calyce extractus repræsentatur. Ramus major ad plantam in solo libero & latiore nascentem, minor ad plantam in fictili cultam factus est.

Floret Julio & Augusto mensibus.

Synonyma ejus sequentia sunt: Ficoides peregrina procumbens maxima, foliis latissimis, una cum caulibus crySTALLINA aspergine ornatis *Volck. Flor. Nor. p. 166.* Ficoides Africana, folio Plantaginis undulato, micis argenteis asperfo *Tournef. Comm. Acad. Reg. Scient. An. 1705. p. 239. num. 1. Bradl. Plant. Succul. Dec. V. p. 15. Tab. 48.* Ficoides Africana procumbens, foliis latioribus, una cum caule guttulis crySTALLINIS, gemmarum instar fulgentibus, conspersa, flore albo, intus luteo *Schwer. Cat.* Ficoides Africana margaritifera seu crySTALLINA *Heuch. Ind. Hort. Vitemb. p. 22.* Mesembryanthemum procumbens latifolium, floribus argenteis minoribus; aliis Ficoides margaritifera *Ejusd. Nov. Prov. p. 48.* Ficoides Africana latifolia, crySTALLOIDES *Tit. Hort. Maur. p. 74.* Ficoides Africana procumbens maxima, foliis latissimis, una cum caulibus crySTALLINA aspergine ornatis, flore albo *Pein. Hort. Bos. An. 1712. & 1713.* Ficoides Africana maxima procumbens, foliis latissimis, una cum caulibus pustulis crySTALLINIS undique aspersis, flore albo; vulgo Ficoides margaritifera *Wehm. Hort. Casp. Bos. Mesembryanthemum margaritiferaum Vater. Cat. Hort. Vit. p. 7.*

MESEM-

Mesembryanthemum crystallinum, Plantaginis folio undulato.

P. 233.

T. CLXXI.

F. 222.

Mesembryanthemum tortuosum, foliis Sempervivi congestis.

*MESEMBRYANTHEMUM TORTUOSUM, FOLIIS
SEMPERVIVI CONGESTIS T. CLXXXI. F. 222.*

EX brevi caudice crassiusculo plures profert ramos inæquales, horum versus super humum sparsos, (proprie non repentes, quantum adhuc observavi) substantia carnofo-lignosa constantes, cortice tectos glabro, coloris e fusco lutescentis, e quibus hinc inde alii minores contrario situ nascuntur, simpliciter, i. e. nullis geniculorum vestigiis apparentibus, prodeuntes, qui similiter inæquales & tortuosi fiunt, ad quorum genicula folia vel præterierunt, vel quæ remanserunt, semiarida sunt & per vetustatem in mera reticula resolvuntur. Quin & folia, quæ in furculorum extremitatibus nascuntur, flaccida plerumque observantur.

Solent autem folia hæc in extremitatibus præcipue furculorum juniorum nasci pingua, plura juxta se contrario situ orientia & fasciculatim congesta, ad basim contracta, in medio latiora, extremitatem versus mucronata, parte interiore leniter in medio excavata, exteriori producta & tumida, neque glauca, neque argentea, sed simpliciter e luteo virentia, Sempervivi vulgaris foliis quadantenus similia, sed minus plana, & utrinque magis angustata, porro per margines fimbria pilosa non cincta, in superficie autem crebris minutis punctis, æqualiter per lineas dispositis, notata, succulenta & sapore aquoso prædita.

Flos, quam sequentis, nonnihil minor & candidior est, & petala angustiora habet, suntque florum pediculi breviores, & non raro flores & pediculi vix e foliorum fasciculis prominent. Ceterum flores filamentosi sunt & argenteo nitore, qua parte candidi sunt, ad solem resplendent, media enim parte, qua stamina oriuntur, levi flavedine tincti sunt & minus resplendent. Inodori sunt, interdum explicati, noctu contracti, ad basim connexi & in anulum contracti, qui toti, quamvis non sine difficultate, extrahi possunt. Singuli flores secunda & tertia vice explicantur, dein fatiscunt.

Calyces in quinque latiuscula plana segmenta inæqualia dividuntur; duo enim majora, tria minora, & ex his unum valde parvum plerumque est. Aliquandiu supra fructum restant hi calyces & eum veluti mitratum efficiunt. Fructus autem oblongo-rotundus est, circa calycem in collum contractus, tuberculis minutis argenteis, ad solem resplendentibus (multo tamen, quam in præcedenti specie, languidius) in superficie præditus, intus vero in quatuor tantum loculamenta, semina minuta continentia, divisus. Figura marginali secunda fructus hic seorsum dissectus, prima flos extractus, tertia planta junior designatur. Æstate floret.

Huic quidem speciei melius, quam sequenti, respondere videtur figura Ficus aizoidis procumbentis, Portulacæ Africanæ sempervirentis foliis, flore argenteo, ex Hort. Med. J. G. Volckameri *Floræ Nor. Hesp. Nor. J. C. Volck. subnexa* p. 221. n. 1. p. 224. fig. 3. non 1. Figura est nimis brevis, nec, siquidem vel hujus, vel sequentis speciei sit, satis accurata, descriptio nimis succincta. Melior est, quam dedit *Figurator Plant. Succ. Dec. II. p. 7. Tab. 16.* ubi p. 7. dicitur, Ficoides Capensis procumbens, Oleæ folio, flore albo, medio croceo. Verum folia nec Portulacæ Africanæ, multo minus Oleæ, bene respondent, quamvis illi melius. Huc refero:

Ficoides

Ficoides Africanum Sedi majoris folio, aliquantulum cavo punctato, magis acuminato, floribus parvis candidissimis *Pluk. Amalth. p. 90.* Sed flores parvi dici non merentur. *Schwerin. in Cat. App. Msc.* Ficoides Africanum erectum perfoliatum, folio angustiore splendente, flore albido, sed perperam erectum, cum humile sit & procumbens, dici significavit J. H. de Spretkelsen J. U. L. Illius autem Appendicis nomina ideo cito, ut, si quando typis exprimatur, vel si alii simile nomen proferant, noscatur quænam planta indigitetur.

Equidem non credo Plantas Capenses, præsertim maritimas, nasci in Nova Hispania, nec dixerim eandem, sed quoniam magna est inter hanc Mesembryanthemi speciem, & plantam, quæ Mexicanis vocatur Nonochto, similitudo, Lectores saltem monitos volo, ut in figuram illius, quæ extat in *Hist. Mex. p. 392:* oculos conjiciant, & ipsi statuunt, quod visum fuerit.

**MESEMBRYANTHEMUM TORTUOSUM, FOLIIS
SEMPERVIVI EXPANSIS T. CLXXXII. F. 223.**

CAULICULI & rami hujus speciei, præcedentis instar, natura sua inæquales & distorti sunt, estque priori adeo similis, ut negligentius intuenti eadem videri queat planta; differt autem caulibus ramosioribus, aliquanto altius surgentibus, cum prioris a primo ortu procumbant, ramis sibi invicem implexis, minus lignosis, sed mollioribus & magis carnosus, cortice glabriore & dilutius lutescente vestitis, foliis viridioribus, nonnihil latioribus & tenuioribus, costa parte exteriori evidentiore, interiore autem sulco magis conspicuo, licet minus, ac illius, concava sint, donatis, punctis non tam rotundis, quam in oblongum potius tendentibus, quæ ad Solem argenteo colore respondent, quamvis minus lucide, ac aliæ teretifoliæ, multo minus autem, quam crystallina species. Præcipua autem in foliis differentia est, quæ non fasciculatim congesta sunt, sed laxius digesta, cruciato fitu sibi ex adverso respondentia. Folia licet præcedenti nonnihil latiora sint, juniorum tamen plantarum (vid. figuram 5.) folia potius angustiora visa sunt. Ea Sempervivi vulgaris foliis non prorsus absimilia sunt, præsertim quoad consistentiam, figura autem melius respondent Gentianæ Alpinae magno flore *J. B.* foliis, quamvis texturam habeant diversam. Ceterum per siccitatem ea, illius instar, in reticulatam substantiam abeunt. Gustu sunt ab initio aquoso, dein subacri.

Porro flores nonnihil majores & pallidiores, petalis aliquanto latioribus, pallidioribus & per vetustatem magis luteolis, calyx & vascula majora & torosiora, non in quatuor, sed in quinque loculamenta divisa.

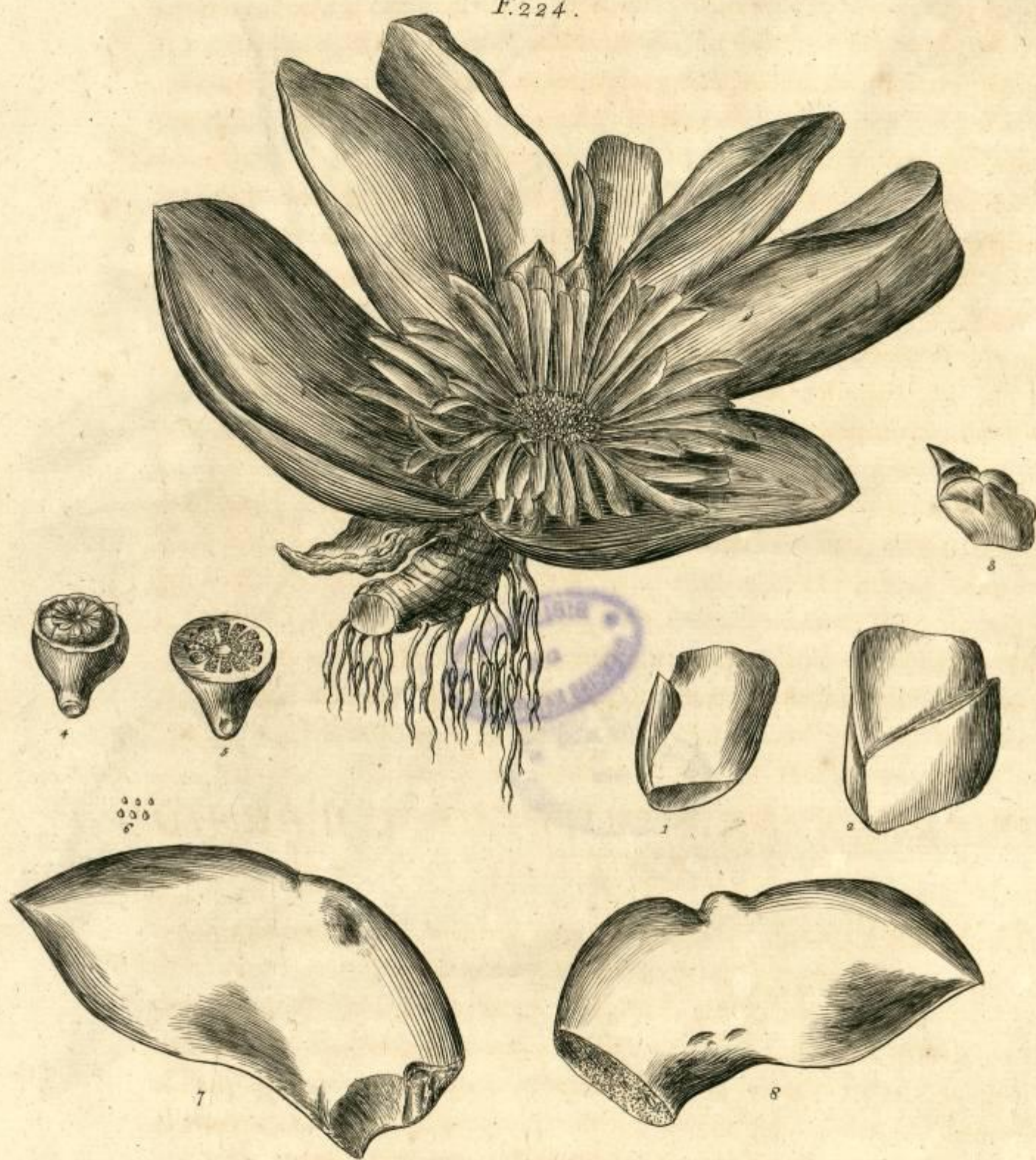
Ceterum flores humi incumbunt, satis ampli, prioris instar, filamentosi, petalis angustis, cuspidatis, in medio brevioribus & angustioribus, quibus apices per tenues albicantes inhaerent, ipsa vero petala interiora luteola, exteriora & majora albida sunt, dilutissima flavedine aspersa, ad Solem nitentia. Calyx in quinque latiuscula plana segmenta, tria majora & duo breviora (subinde tria minora, duo majora) dividitur, fructui inhaerens ad floris jam conspectum turbinato, tuberculis e viridi & argenteo micantibus resperso & velut reticulato. Calycis hæc folia aliquandiu supra fructum viridia manent, & eum velut mitratum efficiunt, dein arescunt & in reticulatas subfusas membranas abeunt. Quæ calycis folia
medio,

F. 223.

Mesembryanthemum tortuosum, foliis Sempervivi expansis.

F. 224.

Mesembryanthemum folio scalprato.

medio, ceu in aliis, fructui connascuntur, majora autem a fructu extant, minora vasculum protegunt globosum, quinque sulcis superficialibus & totidem in summo radiis (a stylo residuis) distinctum. Vasculum autem, ut supra demonstratum, in quinque loculamenta dividitur, in quibus semina latent arenacea. Loculamenta hæc superiorem fructus partem, quæ calycis segmentis protegitur, occupant, inferior subter calycem pars, ceu in aliis, carnosæ & succulenta est, ad quam semina non pertingunt, quæ per vetustatem, ceu in reliquis, fungosa fit.

Figura marginali prima fructus cum calyce naturali modo se habens, figura secunda idem fructus, explicatis calycis minoribus foliis, tertia vasculum dissectum, quarta semina ob oculos ponuntur.

Hujus speciei synonyma certiora sequentem in modum se habent: Ficoides Africanum, Sedi majoris folio, flore ampliore candido *Pluk. Amalth. p. 90.* Ficoides Capensis, folio lato acuto, flore albo, intus luteo *Petiv. Gazoph. Tab. 78. f. 10. Cat. Vol. II. num. 478.* Ficoides Africana procumbens, foliis planis, conjugatis, lucidis, floribus amplis filamentosis, ex albo flavescentibus *Bradt. Dec. III. p. 7. Tab. 25.* Ficoides Africana erecta perfoliata, folio latiore splendente, flore intus luteolo, in margine pallido *Schwer. Cat. App. Manuscr.* sed male, præcedentis instar, dicitur erecta.

Ex dubiis sunt: Ficoides Africana repens, folio oblongo *Pein. Hort. Bos. Ann. 1705.* Ficoides Africana repens, folio oblongo, flore luteo *Eid. Ibid. Ann. 1712. & 1713.* Nostra planta proprie non repit, nec flores lutei dici possunt. Non occurrit tamen alia species, cui nomen istud appropriari magis possit. Oramus Clar. Boerhaave, ut nos certiores reddat, an hæc sit, Ficoides Africana humifusa, folio Plantaginis latæ, flore aureo magno, ad Solem aperto *Ind. Alt. p. 291. n. 2?*

MESEMBRYANTHEMUM FOLIO SCALPRATO

T. CLXXXIII. F. 224.

MESEMBRYANTHEMI, cujus folia se non decussant, sed in eodem plano obliquo jacent, tres vel quatuor species observavi. Prima folia reliquis habet ampliora & circa margines magis compressa, flores nonnihil ampliores, e petalis obtusioribus, magis sparsis & minus numerosis, conflatos, nullis pæne pediculis insidentes. Radix, reliquarum instar, crassa & carnosæ est, pallide fusca, sub humo oblique posita, multis circulis transversis, qui foliorum vestigia videntur, inscripta, e qua fibræ dependent, nonnihil ramosæ. Plures autem hujusmodi radices crassæ ad eandem plantam pertinent, & e singularum capite folia nascuntur conferta, conjugatim in eodem plano, velut in Aloës quibusdam speciebus sessilibus, quibus folia linguiformia sunt, disposita, marginibus tamen non horizontaliter, sed oblique locatis, altero nempe margine cælum, altero terram respiciente. Tres quatuorve foliorum conjugationes plerumque comparent, quæ lata crassaque sunt, superne plana, inferne pulvinata, late virentia, lævia & splendentia, extremitatibus nunc obtusis, nunc & plerumque nonnihil mucronatis, figura in plerisque scalprum sutorium referente, substantia succosâ, sapore subaustero, in recessu subacri. Ceterum id peculiare habent hujus & sequentium juniora folia.

O o o

quod

quod complicata sint & sibi mutuo oblique inserta, singula e singulis prodeuntia, quod figura marginali prima & secunda demonstratur: figura septima folium grandius facie supina, octava prona, idque resectum, ut crassities & substantia interior carnofo-cellulosa appareat, seorsum exhibetur.

Flores Augusto & Septembri mensibus e foliorum alis, incipiendo ab imis, successive prodeunt, nullis omnino pediculis conspicuis insidentes, ampli, flavi, quam sequentis nonnihil pallidiores, ad Solem resplendentes, petalis, quam in sequenti, nonnihil obtusioribus, integris, subinde obiter incisis, in quorum medio stamina numerosa hærent, apices oblongos flavos gerentia, sub quibus stylus locatur, modo ex novem, modo ex undecim corniculis villosis constructus, quibus totidem respondent vasculi cellulæ, semina arenosa, ex rotundo mucronata continentes, quæ figura sexta designata sunt. Calyx e quatuor segmentis inæqualibus, duobus nempe longioribus & totidem brevioribus, componitur, cujusmodi calycem nondum explicatum figura tertia monstrat. Vascula per maturitatem subrotunda sunt, corona in summitate e novem vel undecim radiis, a stylo residuis, cincta, quibus totidem respondent loculamenta, ut paullo ante dictum, quæ quomodo aperiuntur, apud sequentem speciem demonstrabitur, utriusque enim eadem ratio est. Figura marginali quarta fructus integer, quinta dissectus exhibetur.

Hujus loci existimo, Ficoides Mesembryanthemum procumbens maximum, foliis crassis, Lobi alicujus grandioris effigie Prom. Bon. Spei *Pluk. Amalth. p. 90.* Nec dubito quin sit, Ficoides vel Ficus aizoides Africana humilis, folio crasso splendente viridi Aloëformi, flore luteo magno *Boerb. Ind. I. p. 124. n. 25.* (quamvis sub iis, quæ folia teretia habent, locetur.) Ficoides Afra acaulos, foliis Aloës, latissimis crassissimis lucidis, flore aureo amplo, sine pedunculo *Ejusd. Ind. Alt. p. 292. n. 10.* ubi seorsum *num. 5.* Ficoides Afra acaulos, foliis latissimis crassis lucidis conjugatis, flore aureo amplissimo *Tourn. Comm. Ac. Reg. Sc. Ann. 1705. p. 239. n. 2.* recensetur, quam nostræ eandem existimabam speciem; nondum enim alia, quæ nomini isti respondeat, mihi adhuc innotuit.

MESEMBRYANTHEMUM FOLIO LINGUIFORMI LATIORE T. CLXXXIV. F. 225.

RADIX secundæ speciei primæ instar rugosa, crassa & carnosæ est, e qua folia nascuntur crassa linguiformia, parte superiore plana, inferiore convexa, marginibus crassioribus & minus, ac in illa, surrectis, glabra & splendentia, dilute virentia, præsertim basim versus, quæ luci obversa ex innumeris vesiculis aquosis constare deprehenduntur & succo aquoso adstringente scatent, quo sapore radix etiam gaudet.

Foliorum horum tria quatuorve paria in eodem plano inclinato situ jacent, in extremitate nunc planiora & obtusa, nunc circa margines, qua olim sibi inserta erant, veluti excisa, (illa vetustiora, hæc juniora) e quorum conjugatione inferiore primum, dein altera pediculus enascitur brevis, obtuse triquetrus, florem gerens satis amplum, aureum splendentem, staminibus plurimis, apices oblongos aureos gerentibus, donatum, in cujus centro stylus brevis multiplex, in novem decemve cornicula cirrosa divisus, sedet. Flos, prioris instar, embryoni firmiter circumnascitur,

P.237.

T.CLXXXIV.

Mesembryanthemum folio linguaeformi latiore.

Mesembryanthemum folio linguaeformi angustiore.

tur, & totus integerque extrahi non potest. Calyx in quatuor, subinde in quinque segmenta divisus est.

Floribus, quos æstate & auctumno profert, evanidis vascula subnascuntur subrotunda, in novem decemve loculamenta divisa. Quæ vascula per omnem hiemem restant, & sub ver sequens maturitatem adipiscuntur, ubi obtuse pyramidata fiunt, subfusca, in decem, subinde in novem & octo segmenta crassa fungosa a fastigio dehiscencia (vid. figura prima) quæ tempore humido radiatim (vid. figura secunda & tertia) expanduntur, in quorum centro conus sedet brevis (vid. lit. a. a. a.) a quo vesiculosa loculamenta novem decemve in orbem digesta sunt, in quibus semina plurima (vid. b. b. b. & semina seorsum figura quarta & quinta) subrufa, arenosa, apiculata, obtuse triquetra continentur, oram vero cujusque vesiculæ munit corpusculum globosum (c. c. c.) fungosum, flavescent, & inter singula hæc corpuscula laciniae cartilagineæ subfuscae (d. d.) bigeminæ, in summitate, si curatius advertas, rugosæ, decurrunt, segmentis fungosis externis connatæ. Quæ omnes partes cum radiatim dispositæ sint, fit, ut fructus expansus stellæ multiplicis figuram non illepide exprimat.

Dubius hæreo, an ad hanc vel ad sequentium aliquam speciem pertineat, Ficoides Afra acaulos, foliis latissimis crassissimis lucidis conjugatis, flore aureo amplo, pedunculo brevi *Boerb. Ind. Alt. p. 292. n. 7.* Quod si ulli ex sequentibus accensenda sit, hujus loci videri potest, Ficoides Afra acaulos, foliis latissimis crassissimis lucidis conjugatis, flore aureo amplo, sine pedunculo *Ejusd. Ibid. n. 6.* Doceat, si placet, Cl. Auctor. Inter *Plantas Succul. Dec. III. p. 6. Tab. 24.* sub nomine priore hæc species figuratur, in cujus figura folia versus extremitatem nimis angustata, forte ad plantam loco calidiore & clauso repositam facta, ibi enim, ut Auctor ipse observat, longius excrescere solent. Ceterum cur in descriptione Anglica pediculos deneget, in figura autem, nomine & descriptione latina pediculum tribuat, non immerito quis miretur.

MESEMBRYANTHEMUM FOLIO LINGUIFORMI ANGUSTIORE T. CLXXXIV. F. 226.

TERTIA valde similis est secundæ speciei, flos idem, nisi quod petala exteriori parte levi rubedine tincta sint, pediculus idem & folia pæne eadem, in eo autem differunt, quod vetustiora folia magis reflexa sint, juniora vero folia, quæ & confertius & magis luxuriant, quam illius, nascuntur, nonnihil intorta sint & excavata, colore saturatius virente prædita. In fructu maxime observabilis differentia; hic enim minor est & mollior, non elevatus, sed magis depressus, subrotundus, undecim plerumque angulis striatus.

Ceterum fructus in undecim plerumque loculamenta dividitur, tot nempe, quot sunt styli cornicula, quæ depressa in fundo floris sub staminibus latent, crispa & rugosa, figura marginali prima seorsum repræsentata: figura altera fructus integer, tertia dissectus ob oculos ponitur.

Flos, qui supra fructum, aliorum instar, marcescit, & non facile extrahi potest, duplicem triplicemque petalorum obtusiorum, ejusdem fere longitudinis, ordinem habet, coloris lutei splendentis, cujus sinu stamina numerosa tenuia continentur, apices

apices parvos luteos gerentia. Calyx in pluribus, quas examinavi, plantis in quatuor tantum æqualia segmenta divisus erat. Pediculus uncialis, quam præcedentis, nonnihil longior videbatur, parte altera planus, altera in angulum elevatus, ex compresso triquetrus, pallide virens.

Sapor foliorum aquosus, subaufterus, in recessu pungens. Ceterum folia, priorum instar, aspectu pingua, lævia & nonnihil splendentia, circa margines & versus summitem veluti oblique resecta, quod ab articulatione, qua ab initio juncta fuere, contingere videtur. Flores Augusto & Septembri mensibus profert.

MESEMBRYANTHEMUM FOLIO LINGUIFORMI LONGIORE T. CLXXV. F. 227.

FOLIORUM figura, colore & consistentia plane similis est quarta tertiæ & secundæ speciei, nec ab iis distingui potest, nisi quod folia habeat aliquanto longiora & magis erecta. Flores similes & simili modo e foliorum exteriorum basi nascuntur; pediculi autem, quam utriusque, longiores sunt. Vascula minus, ac penultimæ speciei, globosa sunt, in novem plerumque loculamenta divisa, in quibus femina continentur plura, prioribus similia. Calyx in quatuor tantum segmenta, tria longiora & angustiora, & unum brevius & latius, margine membranaceo cinctum, dividitur. Ceterum flores e duplici & triplici petalorum, aureo fulgore ad Solem resplendentium, serie constant. Stamina numerosa apices oblongos croceos gerunt.

Eodem cum præcedentibus tempore floret, & radicem illis similem habet. Figura nostra aliquot plantas juxta se nascentes repræsentat.

Ex foliorum situ magis, quam in prioribus, erecto ad hanc speciem referenda videtur, Ficoides seu Ficus humilis, folio triangulari lucido obtuso, flore aureo magno *J. G. Volkam. Flor. Nor. p. 165.* cujus nomen & descriptionem in suæ *Hist. Plant. Tom. III. p. 365. n. 6.* intulit Rajus. Observandum autem figuram in Flora Noribergenfi exhibitam, minus esse accuratam, præsertim quoad folia, quæ nimis angusta, incurva & in extremitate retusa & subrotunda pinguntur: floris etiam pediculus justo brevior est. Porro folia perperam dicuntur esse triangularia, minus bene etiam ensiformia vocat *Tournefortius*, qui Volckameriano nomini suum præposuit & Ficoidem Africanam folio ensiformi dilute virenti, flore aureo brevi pediculo insidente, vocavit *Com. Ac. Reg. Scient. Ann. 1705. p. 239. n. 7.* quamvis pediculi hujus, quam præcedentium, longiores sint. Volckamerianæ porro denominationis normam sequuntur: Ficoides Africana humilis, folio triangulari lucido obtuso, flore aureo magno *Pein. Hort. Bos. Ann. 1712. 1713. & Wehm. Hort. C. Bos.* Sempervivum humile, flore aureo magno, fructu orbiculari, variis concamerationibus diviso, foliis crassis succulentis, longiusculis triangularibus, obtusis & lucidis *Heuch. Prov. Nov. Ann. 1713. p. 47.*

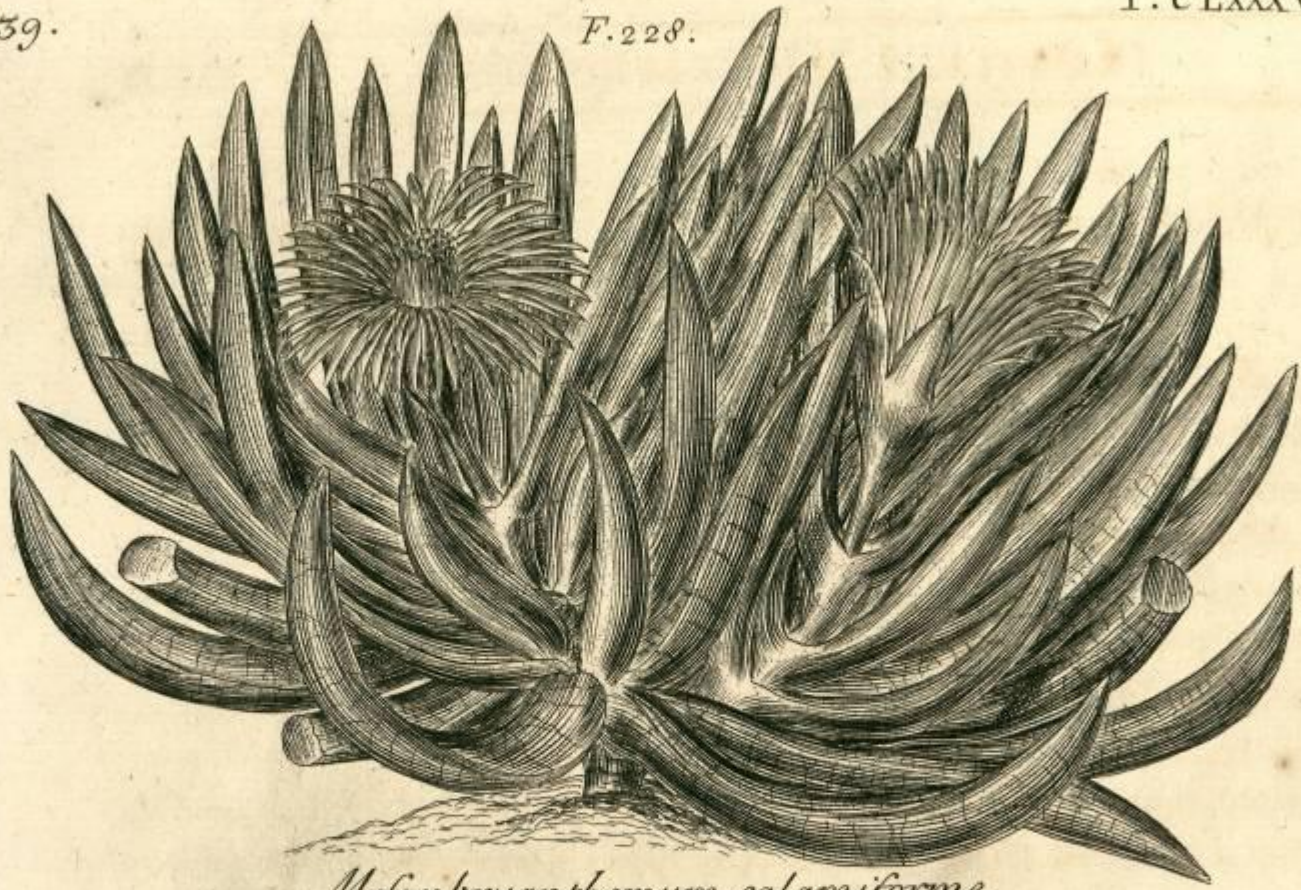
Atque hæ sunt Mesembryanthemi species, foliis latis & planis præditæ, in Horto Elthamensi nobis observatæ. Quæ folia habent a Planis diversa, vel in caules non assurgunt, & Sessiles ideo nobis dicuntur, vel caulescunt, de quibus in sequentibus.

MESE M-

F. 227.

Mesembryanthemum folio linguaeformi longiore.

Mesembryanthemum calamiforme.

Mesembryanthemum rostrum Ardeae referens.

MESEMBRYANTHEMUM CALAMIFORME

T. CLXXXVI. F. 228.

INTER Sessilia, quæ folia plana non habent, Mesembryanthema primum hoc esto, quod licet furculos aliquot plures per ætatem proferat, caule tamen proprie dicto destituitur; quod enim in medio caulis vel trunci locum obtinet, in terra solet latere, & radici potius accenseri debet. Plura autem huic speciei non tantum in furculis, sed & juxta hæc folia nascuntur, contrario situ decussatim confertim & dense prodeuntia, nunc surrecta, nunc modice incurvata, rigida, crassa & carnosæ, digitum circiter longa, quæ licet exacte teretia non sint, faciem tamen habent teretium foliorum, & ideo calamiformis nobis dicta fuit hæc species, eo quod vulgo in Anglia, nec admodum inepte, vocetur *The Quill-leaved Ficoides*. Sunt autem folia parte interiore, præcipue basim versus, leniter complanata, exteriori in dorsum subrotundum elevata. Quæ differentia in junioribus magis conspicua est foliis, ceu quæ interiori parte tota magis adhuc plana sunt, in exteriori vero convexa, & ideo proprie obtuse triquetra sunt; sed, ut supra demonstratum, quoniam rotunda magis, quam triquetra apparent, teretia dicuntur & calamiformia. Ceterum folia saturanter viridia sunt, nebula glauca tam evidenter obducta, ut digitis etiam abstergi queat. Porro punctis innumeris parvis viridibus notantur, & subinde lineis quibusdam transversis, præsertim inferiora seu annosiora, distinguuntur. In fastigio obtuse mucronata sunt, mucrone nunc purpureo, nunc virente. Sapor austerus, adstringens.

Flores in furculis brevibus nascuntur, pediculis curtis infidentes, ampli satis, e plurimis oblongis angustis petalis candidis, ad Solem argenteo nitore resplendentibus, conflati, quæ petala versus medium breviora & angustiora, tandemque filamentosa fiunt, filamentis staminum munia obeuntibus, & apices parvos subrotundos gerentibus, quibus æque ac filamentis color est pallide flavescent. Embryoni medio & calyci firmiter adnascuntur flores, nec inde sine laceratione extrahi possunt: Inodori sunt, singulique aliquoties circa meridiem aperiuntur. Solent autem plerumque serius, Julio nempe, Augusto & Septembri mensibus, comparere. Stylus in octo crassiuscula cuspidata segmenta divisus intra stamina & apices latet, cui respondet fructus in octo loculamenta divisus, quæ partes seorsum figura marginali secunda & tertia, prima vero flos plenius explicatus, exhibentur, in quo filamenta & stamina magis sparguntur, quam ab initio, ubi in conum, laxiorem tamen, congesta sunt.

Figura ejus satis laudabilis prostat inter *Plantas Succul. Dec. II. Tab. 19.* ubi p. 10. Ficoides Capensis humilis, Cepæ folio, flore stramineo vocatur. Verum flores plane candidi sunt, præterquam in medio, ubi dilutissime flavescent, nec folia Cepaceis adeo bene comparantur. In floris figura id saltem noto, quod petala subito in minima definant, nec intermedia pedetentim tenuiora exprimat figura illa.

Silentium est de hac specie apud Herbariæ rei Scriptores, nisi sit Ficoides Africana, folio rotundo majore *Heuch. Hort. Vitemb. p. 22.* Ficoides Africana, folio longo tereti, majore *Pein. Hort. Bos. Ann. 1712. 1713. & Wehm. Hort. Casp. Bos.*

MESEMBRYANTHEMUM ROSTRUM
ARDEÆ REFERENS T. CLXXXVI. F. 229.

SESSILE & hoc Mesembryanthemum est, ex meris foliis constans, cujus flores adhuc videre non licuit, luteos autem esse suspicor. Folia latiuscula crassa sunt, parte interiori plana, exteriori convexa, (unde proprie triangularia dici nequeunt) dorso lato, in quo puncta latiuscula albida, non valde crebra, observantur, parte vero interna ea minus conspicua sunt, nisi Soli obvertantur, & tum non valde evidenter. Color ipsis ex albido glaucus est: sapor aquosus, nonnihil pungens. Summitates plerumque obtusæ, nonnunquam aliquantum aculeatæ sunt. Versus basim aliquousque conjuncta manent folia hæc & corpus teres, bulbi oblongi specie, efficiunt, quod folia aliquot exarida aliquousque cingunt, quod non facile observatur in aliis speciebus, inde sursum vergunt ab initio, dein a se invicem recedunt & exteriora versus plerumque reflectuntur, subinde vero nonnihil incurva, & per margines inæqualia ac denticulata vel asperata sunt, juniora præsertim folia, quæ non raro altius, ac figura nostra monstrat, incisa sunt. Quod hanc speciem ab aliis potissimum distinguit, sunt folia in corde posita, quæ sibi appressa surgunt, rostrum Ardeæ non male exprimentia, a qua differentia nomen formatum est, & quibus placet, Anglice *The Heron's Bill* vocare poterunt.

Hujus loci videtur, Ficoides Africana folio ensiformi obscure virenti, flore longo pediculo infidente *Tourn. Comm. Acad. Reg. Scient. Ann. 1705. p. 239. n. 8:* Schwerino in Cat. dicta videtur hæc species, Ficoides Africana humilis, folio oblongo, externa parte rotunda, interna plana: & forte *Boerhaavio Ind. Alt. p. 290. n. 9.* Ficoides Afra folio triangulari, dorso lato, parum excavato, crasso glauco, in aculeum brevissimum abeunte.

Conferatur Aloë Africana glabro folio, minutissimis cavitatibus notato *Comm. Plant. Rar. p. 76. Fig. 25.*

MESEMBRYANTHEMUM RICTUM FELINUM
REPRÆSENTANS T. CLXXXVII. F. 230.

QUONIAM Auctor Plantarum Succulentarum alteram huic similem speciem, quæ sequenti Capite describitur, Anglice *Dogs-Chaps* vocavit, hanc *Cats-Chaps*, ob dentes magis incurvos, vocare libuit. Tota sessilis est, ex albido glauca, foliis ad basim pallidioribus, in medio & extremitatem versus saturatiore colore glaucescente præditis, crebris maculis rotundis albidis, quæ luci obversæ pori apparent, præsertim versus extremitatem, respersis. Folia autem ex adverso dense sibi imposita cruciatim nascuntur, & juniora folia hinc inde per fasciculos emittunt, per quos planta propagatur. Crassa sunt & valde succulenta, unde planta, ne putrescat, per hiemem parcissime irriganda. Breviora sunt quam sequentis, magis resupinata, minus triquetra, sed dorso rotundiore prædita, aculeis crebrioribus longioribus incurvis, spinulis tenuibus mitibus terminatis, prædita. Quæ spinulæ nunc albescunt, nunc leviter rubent, aculei etiam ad margines albescunt, & folia porro in extremitate lineam albicantem habent, quæ versus folii dorsum continuatur.

Flos

F. 230.

Mesembryanthemum rictum felinum representans.

Flos primum in medio sedet, postea plures ad latera successive erumpunt, omni prorsus pediculo destituti, capitulo seu embryoni insidentes subrotundo, unde calyx porrigitur, in quinque oblonga (duo latiora & tria angustiora) segmenta divisus, segmentis in dorso elevatis & calycem pentagonum efficientibus. Ceterum flos satis similis est sequentis flori, & eodem tempore, nempe circa pomeridianam tertiam, se aperit, & sub noctem denuo clauditur, coloris intus aurei, (nulla rube-
dinis tinctura transparente) extus e luteo pallide rubentis, e triplici quadruplicive petalorum integrorum cuspidatorum, interius nonnihil minorum, ordine constructus. Stamina numerosa, magis, quam sequentis, sparsa, apices oblongo-rotundos, flori concolores, gerunt. Stylus in quinque tenuia fila divisus vasculum quinque-
capsulare indicat.

Vascula autem rotunda sunt, sessilia, nullis omnino pediculis prædita, in sum-
mitate circulo subfusco, a calyce marcido formato, coronata, in cujus centro styli
quintuplicis vestigia, in ambitu vero quinque eminentiæ virentes extant, quæ &
ipsæ cum stylo totidem loculamentis divisum vasculum indicant. Vascula hæc in
medio Tabulæ num. 1. & 3. integra, 2. dissectum, exhibentur. Ceterum figura su-
perior plantam cum flore inaperto, ut calyx appareat, inferior plantam cum flore
aperto repræsentat. Observandum autem figuram utramque ad plantam juniorem
factam, ubi & flores & folia pauciora; annosiores foliis & floribus magis abundant.

Serius apud nos plerumque, Augusto nempe & Septembri mensibus, floret ele-
gans hæc Mesembryanthemi species, quæ antehac aliquoties Horto Elthamensi il-
lata per hiemem ob putredinem interiit, tandem vero a Jo. Henr. de Sprekel-
sen recuperata floruit, & ficcius servata duravit, floresque singulis fere annis libere
profert.

A *Schwerino in Cat. Hamb.* vocatur, Ficoides Africana humilis, Aloës facie, fo-
liis triangularibus spinosis, rictum exprimentibus, flore aureo, ut significavit lau-
datus modo Amicus, qui opera Schwerini in re hortensi usus fuit. Et hujus procul
dubio loci est, Ficoides Afra, folio triangulari ensiformi crasso, brevi, ad margines
laterales multis majoribusque spinis aculeato, flore aureo ex calyce longissimo
Boerb. Ind. Alt. p. 290. n. 12. Ceterum videtur etiam hujus loci esse, Ficoides
Africana, folio triangulari crassiore, spinulis inermibus ad marginem instructo
Wehm. Hort. C. Bos.

MESEMBRYANTHEMUM RICTUM CANINUM REFERENS T. CLXXXVIII. F. 231.

FOLIA habet crassa, obtuse triquetra, parte superiore plana, inferiore in ob-
tusum dorsum desinentia, conjugatim transverso situ posita, versus extremi-
tatem latiora, basim versus contracta, pallide glauca, aculeis dentiformibus in
marginibus superioribus, quam in præcedenti specie, brevioribus, paucioribus &
rigidioribus (innoxiiis tamen) versus fastigium saltem armata; qui dentes mucro-
nes plerumque purpurascens habent & nunc sursum nunc deorsum spectant, in
junioribus (in quibus rictum præcipue expriment) & mediis foliis magis conspicui,
nam in inferioribus & natu majoribus foliis sensim oblitterantur.

E foliorum medio, Julio & Augusto mensibus, unus alterve prodit furculus, fo-
liorum

liorum aliquot minorum conjugationibus cinctus, e quibus pediculus nunc solitarius, nunc gemini, nunc terni nascuntur, teretes, inferius tenuiores, superius versus calycem crassiores, longitudine biunciali & quadrantali, in quibus flores nascuntur satis ampli, aureo colore ad Solem resplendentes, extremitatibus puniceis, parte exteriori ex flavo rubescences, e numerosis petalis cuspidatis, sibi incumbentibus, conflati, quorum extremi margines ab insectis plerumque arrosi sunt. Flos id peculiare habet, quod nonnisi pomeridiano tempore, circa tertiam nempe & quartam horam, expandatur, noctu rursus contrahatur; ita perstat, per aliquot dies se aperiens & claudens, dein marcescit. Stamina plurima medio flori inhaerent, valde gracilia, non multum sparsa, sed circa stylum surrecta, in quibus apices plurimi lutei haerent. Stylus e quinque tenuibus corniculis cirrosis constat, cui respondet embryo quinquelocularis; vascula autem raro perfecit, sed plerumque ea vel emarcescunt, vel putrescunt, ubi vero ea maturantur, parva sunt, quinque tuberculis in superiori parte praedita, quibus totidem subsunt loculamenta, semina plura arenosa continentia, cujusmodi vasculum seorsum est appictum. Calyx in quinque segmenta pæne aequalia (duo reliquis tantillum longiora videntur) dividitur.

Est Ficoides Capensis humilis, folio triangulari prope summitatem dentato, flore luteo *Bradl. Plant. Succ. Dec. II. p. 8. fig. 17.* in qua figura petala omnia eadem magnitudine minus accurate designata, nec stamina rite expressa, nam in umbonem nimis latum diffusa sunt. Ficoides Africana folio crasso trilaterali cruciato, apice obtuso, & interiori parte canellato *Schwer. Cat.* Quid canellato? an potius cancellato? Ficoides Africana triangulari majori glauco & denticulato folio *Pein. Hort. Bos. Ann. 1712. 1713. & Wehm. Hort. C. Bos.*

Hujus etiam loci suspicor, Ficoides Africanum foliis ad summitatem dentatis, qua parte bina foliola ad denticulos arte copulantur *Pluk. Amalb. p. 88.* Ubi in junioribus, inquit, foliis ferræ ita inter se mutuo aptantur, ut bina illorum folia sibi invicem articulatione quadam conjungi videantur. Et sane aculei in hac & praecedenti specie in junioribus foliis ita mutuo committuntur, ut ipsa folia proxime se tangant, sed quoniam folia ad summitatem dentata dicit Plukenetius, hanc potius, quam illam, ab eo indigitari existimo. Hujus porro loci videtur, Ficoides Africana humilis, folio triangulari glauco, dorso aculeato, flore luteo *Tourn. Comm. Ac. Reg. Scient. Ann. 1705. p. 240. n. 28.* (In junioribus foliis dorsum nonnihil, in ceteris margines praecipue, aculeati sunt) Ficoides seu Ficus aizoides Africana humilis, folio viridi crasso longo, ad superiora spinoso, conjugato *Boerb. Ind. I. p. 123. n. 14.* Ficoides Afra folio triangulari ensiformi, glauco crasso, ad margines laterales paucis inermibus spinis aculeato, flore in longo pedunculo aureo *Ejusd. Ind. Alt. p. 290. n. 11.*

Relatum habeo, a Botanicis Parisiensibus hanc speciem nunc ostendi pro Ficoides Africana folio triangulari lanceolato & aculeato *Tourn.* quo nomine Mesembryanthemum uncinatum scabrum, petalis purpureis circumarctis, designari suspicatus sum. Verum si hoc synonymon hujus loci sit, velim intelligere, quænam species sit, Ficoides Africana humilis, folio triangulari glauco, dorso aculeato, flore luteo *Tourn.*

P. 242.

T. CLXXXVIII.

F. 231.

Mesembryanthemum rictum caninum referens.

*MESEMBRYANTHEMUM FOLIIS ROBUSTIS
ALBICANTIBUS T. CLXXXIX. F. 232.*

FOLIA inferiora oblique jacent, reliqua magis surrecta sunt, non, aut parum saltem, inflexa vel falcata: intima seu juniora, aliorum instar, appressa prodeunt. Ceterum folia longa, crassa rigidaque sunt, lævia & splendentia, interne vel superne plana, subtus in dorsum subacutum producta, quod dorsum parte inferiore obtusius & rotundius, summitatem folii versus acutius est & magis extat, quamvis omnia folii latera inter se proxime æqualia sint. Colore gaudent ubivis eodem, ex albo nempe eleganter glauco, nisi quod basim versus magis flavescant & lineis tenuibus transversis exarata sint, cum reliqua parte ubique æquabilia sint.

Floruit olim Elthami Augusto mense, sed mihi peregre absenti flores videre & designare non licuit; Patronus autem Horti amplos luteos fuisse referebat, pediculo longo crasso insidentes.

In Horto Chelsejano frequentius hieme floret, unde stolonem semimarcidum nactus figuræ meæ adpinxi, ex quo mihi constitit, vascula in plurimos (decem undecimque) loculos distingui, & multicapsularia ea esse.

Figuram exhiberi existimo inter *Plantas Succul. Dec. V. Tab. 43. ubi p. 20.* vocatur, Ficoides Africana folio triangulari ensiformi, glauco crasso, flore amplo aureo. Folia videntur spatio Tabulæ accommodata esse, nam non tantopere incurva seu falcata me adhuc observasse memini, licet plurimas ejus plantas viderim: Florum pediculus justo longior videtur factus.

Ficoides Africanum triangulari robustissimo folio *Hermannus Parad. Bat. p. 172*, „Foliis, inquit, est inter omnes, quæ hætenus innotuerunt, Ficoidis species „robustissimis glaucis, trigonis rigidis, digitum longis, pollicem crassis, multis, ut „prior (Ficoides Africanum erectum spinosum *Herm.*) in superficie foraminulis „non perviis insignitis; ceterum tardissime germinat, nam triennii spatio vix digiti longitudinem assequuta est. Utriusque fructus quinquecapsularis erat.” Hæc descriptio nostræ speciei respondet, nisi quod folia foraminulis imperviis insignita dicantur, quæ me nondum observasse memini, & quod nostræ fructus plura, quam quinque, loculamenta obtineat. Eandem descriptionem & nomen *Histor. suæ Plant. Tom. III. p. 366. n. 16.* inseruit *Rajus*.

In *Flora Norib. p. 166.* ni fallor, vocatur Ficoides Africana humilis, folio triangulari, longo glauco: & a *Schwer. in Cat.* Ficoides Africana, folio triangulari longissimo, flore amplo sulphureo: a *Peinio* vero in *Hort. Bos. Ann. 1712. 1713.* Ficoides Africana triangulari folio longissimo, flore aurantio, si concedamus Hortulanos floris colorem non bene distinxisse.

Demum videtur esse, Ficoides Afra, folio triangulari longo glauco, marginibus obtusis *Boerb. Ind. Alt. p. 290. n. 10.*

MESEMBRYANTHEMUM BELLIDIFLORUM

T. CLXXXIX. F. 233.

EX meris foliis, ex adverso decussatim nascentibus & confertim positis, constat, uncialibus & biuncialibus, saturanter glaucis, superne planis, inferne in dorsum subacutum productis versus summities tam superne, quam inferne, seu in omnibus lateribus denticulis, acutis rigidiusculis armatis, lævibus, non punctatis, nisi luci obvertantur folia, sed rugis aliquot transversis, in plantis præcipue junioribus & foliis natu majoribus vel & flaccescentibus, inscriptis. Folia nunc humi jacent, nunc modice erecta sunt, e quorum mediis alis, Augusto & Septembri mensibus, quin & serius, pediculi nascuntur unciales, sesqui & biunciales, teneri, teretes, aphylli, (subinde foliorum conjugatione præditi) quorum fastigio flores innascuntur, Bellidis quadantenus figura & magnitudine, ab initio candidi, splendentes, dein pallidiores, ex obsoletiore purpureo colore albicantes, petalis secundum longitudinem linea purpurea tam extus, quam intus, striatis. Singuli flores aliquoties circa meridiem explicantur, & petala habent regulariter in orbem expansa, duplici triplicique serie disposita, in extremitate nunc integra, nunc obiter incisa. Stamina candida in capitulum collecta apices albos gestant.

Calyx in quinque æqualia glauca segmenta dividitur, & velut in ceteris vasculo connascitur, quod depressum est & quinque prominentiis stellatis terminatur, quibus totidem respondent loculi semina continentes. Quod vasculum figura marginali prima & secunda integrum, tertia transversim sectum exhibetur.

Designatur inter *Plant. Succul. Dec. II. Tab. 18. & p. 9.* vocatur, Ficoides Capensis humilis, folio triangulari, in summitatem dentato, flore minore purpurascente. Figura ad plantam juniorem, in qua folia majora & rugosiora, facta videtur: Flores justo minores sunt, nam & in junioribus plantis majores esse solent, nec, ut nec calyx, bene designati sunt. Nostra figura ad plantam mediæ ætatis facta, quæ terra latiore reposita erat, & floribus ideo magis, quam alias solet, luxuriabat.

Hujus porro speciei synonyma mihi censentur: Ficoides Africana humilis, folio triangulari breviori, nonnihil spinoso seu denticulato *Flor. Norib. p. 166.* Ficoides Africanum Mesembryanthemum triquetrum folio, flore albo parvo, polyanthos *Pluk. Mant. p. 77. & Raj. Hist. Plant. Tom. III. p. 364. n. 2.* Ficoides Africana folio triangulari incurvo & dentato *Tourn. Comm. Ac. Reg. Scient. Ann. 1705. p. 240. n. 20.* Ficoides seu Ficus aizoides Africana humilis, folio crasso viridi, ad extrema spinoso, flore violaceo *Boerb. Ind. I. p. 123. n. 12.* Ficoides Africana humilis, folio viridi triangulari, in apice dentato *Schwer. Cat.* Ficoides Africana folio triangulari longo, marginis inferioris supremo aculeato, flore violaceo *Boerb. Ind. Alt. p. 290. n. 15.* Forte Ficoides Africana triangulari folio glauco, flore albo striato *Pein. Hort. Bos. Ann. 1712. 1713.* Ficoides Africana erecta, folio triangulari glauco, cauliculis albentibus, flore albo striato *Wehm. Hort. C. Bos.* Sed male dicitur erecta; aliam vero cui flores albi striati & folia triangularia sint, non novi speciem, ut huc necessario referenda videatur.

Tantum de Sessilibus Mesembryanthemis, quæ Caulescunt, folia habent vel Radio piloso terminata, vel Eo destituta. De illis primum.

MESEM.

P. 244.

F. 233.

T. CLXXXIX.

Mesembryanthemum Bellidiflorum.

Mesembryanthemum foliis robustis albicantibus.

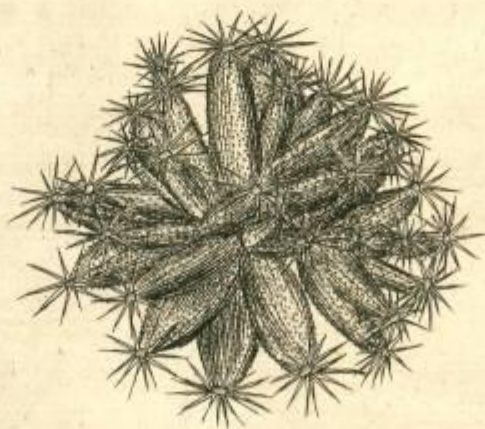
Mesembryanthemum radiatum,
ramulis prolixis, recumbentibus.

F. 235.

Mesembryanthemum radiatum humile, foliis minoribus.

F. 236.

Mesembryanthemum radiatum humile foliis majoribus.

MESEMBRYANTHEMUM RADIATUM, RAMULIS PROLIXIS, RECUMBENTIBUS T. CXC. F. 234.

QUÆ caulescunt Mesembryanthemi species, passim a Rei Herbariæ Scriptoribus erectæ & frutescentes appellantur, licet multæ species proprie non frutescant, nec sibi relictæ erectæ nascantur. Talis est hæc species, cujus cauliculi sublignosi quidem fiunt, graciliores tamen sunt, & ramuli, ni sustententur, procumbunt, immo licet sustententur, naturam tamen suam servant & penduli extra ligaturam hærent. Crebri autem huic sunt ramuli, sibi invicem incumbentes, molliores & fragiles ubi virent, per siccitatem vero lenti & flexiles, teretes, subcinerei aspectus, ficci & velut aridi, quorum geniculis brevibus intervallis folia hærent tumida, in obtusum mucronem desinentia, tuberculosa, cutis Serpentinæ instar reticulata, luci obversa punctata, in extremitate spinulis (quinque, sex septemve stellatim dispositis) radiata, ab initio viridiusculis, dein subfuscis, tandem nigris, in quorum centro punctum sedet nigrum. Quæ folia proprie teretia non sunt, sed veluti triquetra, parte superiore subplana, inferiore convexa, magis tamen teretia, quam triquetra, dici merentur. Color iis e glauco saturatius virens.

In ramulorum summitatibus Julio & Augusto mensibus flores nascuntur pauciores, solitarii plerumque, mediæ magnitudinis, e petalis cuspidatis integris (subinde leviter in apice incis) minus numerosis & simplici plerumque serie dispositis conflati, coloris e purpureo in vivide violaceum tendentis, superficie serici instar resplendente, qui color splendori mixtus tam eminens est, ut nullo pigmento exprimi queat. Petala hæc omnia ejusdem plerumque magnitudinis sunt, præter pauca aliquot e capitulo medio exeuntia, quæ reliquis multo angustiora & pallidiora sunt, & ex hujusmodi petalis perangustis capitulum floris, stamina & apices continens, componitur, ut flores filamentosi inde fiant, sed minus, quam in aliis, conspicue, quoniam petala subito in minora illa filamentosa desinunt, quæ ab initio in capitulum collecta sunt, quamvis procedente tempore filamenta ab invicem magis abscedant & florem tandem vere filamentosum efficiant. In horum filamentorum medio stamina hærent pertenuia, apicibus exiguis luteis terminata. Stylus quinquefidus & vasculum quinquecapsulare est. Calyx in quinque teretia plerumque æqualia segmenta dividitur, quæ & ipsa, foliorum instar, in apice pilosa sunt. Ceterum flores lucente Sole a septima & octava matutina ad meridiem utque expanduntur, mox vero post meridiem, lucente licet Sole, contrahuntur: Singuli autem flores multis diebus perstant & pluries explicantur, plani ab initio & regulariter, Asteris instar, extensi, dein petala reflectuntur, Sole præsertim urente. Floribus odor quidam inest, sed pertenuis & vix observabilis, ad Oxyacanthæ florum odorem accedens. Cum vero odoris hic mentio inciderit, lectores monitos velim, si nulla odoris mentio facta fuerit in hoc genere, tum flores inodoros esse.

Dabimus more nostro synonyma ex serie Auctorum, nempe enumerando primo eos, qui vel descriptione vel icone illustrarunt plantam, dein eos secundum annum, quo scripserunt, qui solum plantæ nomen dederunt.

Prima igitur hujus descriptio & figura exhibita fuit in *Fl. Nor. Hesper. Norib.*
J. C.

J. C. Volck. subnexa p. 222. num. 4. figura autem est sub num. 6. de qua notandum, quod flos naturali magnitudine nonnihil minor factus sit, petala vero nimis obtusa exhibeantur. Vocatur ibi *Ficus aizoides* folio tereti, in villos radiatos abeunte, flore rubro. Sed flos ruber non est, nec, ut in descriptione habetur, ex rubro purpureus, verum, ut supra demonstratum, e purpureo violaceus. Altera extat inter *Plantas Succul. Dec. I. Tab. 5.* ubi p. 6. vocatur, *Ficoides Capensis* frutescens, folio tumido, extremitate stellata, flore purpureo. Figura satis bona est, nisi quod calyx justo tumidior sit, & quod in ejus segmentis omitti sint pili. Tertiam habet *Petiverus Gazoph. Tab. 77. f. 9.* cui in *Catalogo* dicti *Gazophylacii* audit, *Ficoides Capensis* tereti folio, apicibus hirtis. Figura est vitiosa, in qua nec flos, nec calyx, nec folia pilique stellati recte exprimuntur.

Sola nomina sunt: *Ficoides Africana* erecta teretifolia, nonnihil glauca, summitatibus foliorum spinosis, spinulis in stellam dispositis *Volck. Flor. Nor. p. 165.* & *Raj. Hist. Plant. Tom. III. p. 365. n. 10.* *Ficoides Mesembryanthemum* teretifolium, foliis saturate viridibus glabris, spinulis rarioribus coronatum, flore purpureo *Pluk. Amaltb. p. 89.* qui glabrum & viride dicit, respectu duarum sequentium specierum, quarum folia magis hirta & pallida sunt, proprie enim glabra non sunt. *Ficoides Africana* folio tereti, in villos radiatos abeunte *Tourn. Comm. Acad. Reg. Scient. Ann. 1705. p. 241. n. 34.* *Ficoides* seu *Ficus aizoides Africana*, folio variegato aspero, ad apicem stella spinosa ornato, erecta *Boerb. Ind. I. p. 124. n. 21.* *Ficoides Africana* foliis glaucis, ramulorum extremitatibus in spinas abeuntibus *Schæver. Catal. Mesembryanthemum Africanum* rectum, teretifolium, nonnihil glaucum, summitatibus foliorum spinosis, spinulis in stellam dispositis *Heuch. Nov. Prov. p. 47.* *Ficoides Africana* erecta teretifolia, nonnihil glauca, summitatibus foliorum spinosis, spinulis in stellam dispositis *Pein. Hort. Bos. 1712. & 1713.* *Ficoides Africana* Sedi minoris folio, in summitate spinulis in stellam dispositis, flore purpureo *Hort. Maur. p. 74.* *Ficoides* seu *Ficus aizoides Africana*, folio variegato aspero, ad apicem stella spinosa ornato, flore violaceo *Boerb. Ind. Pr. p. 124. n. 19. Alt. p. 291. n. 11.* *Mesembryanthemum Africanum* rectum teretifolium, in apice stellatum *Vater. Cat. H. Vit. p. 26.* *Ficoides Africana* erecta teretifolia, summitatibus foliorum quodammodo spinosis, spinulis in stellæ modum dispositis, flore rubro *Whem. Hort. Casp. Bos.* ubi aliam speciem (vel an varietatem?) recenset, flore albo præditam, quæ ipsi dicitur, *Ficoides Africana* erecta teretifolia, nonnihil glauca, summitatibus foliorum quodammodo spinosis, spinulis in stellæ modum dispositis, flore albo. Hæc mihi nondum visa, illa vero perperam flore rubro dicitur.

MESEMBRYANTHEMUM RADIATUM HUMILE, FOLIIS MINORIBUS T. CXC. F. 235.

PLANTE hujus *Mesembryanthemi* primo secundoque anno sessiles sunt, sequentibus vero cauliculos acquirunt humiles & ramos resupinatos (ut tota planta quadrantalem & trientalem altitudinem raro superet) crassiusculos, lentos sublignosos, cortice cinereo vestitos, in plures breves ramulos subdivisos, in quibus folia ex adverso tam dense congesta nascuntur, ut suis glomeribus totam ol-

lam

lam repleant. Sunt autem folia in annosioribus plantis minora, quam in junioribus, cujusmodi est figura num. primo locata, secunda autem plantam biennem designat, in qua folia majora sunt, & furculi, quibus folia insident, tum spinis tenuibus obsiti apparent, quæ in ramis annosioribus dein evanescent.

Ceterum folia omnia tumida sunt, superiore vel interna parte ex plano leniter elevata, inferiore seu exteriori rotundata seu in dorsum convexa, unde teretia proprie non sunt, sed ex tereti triquetra. Subhirsuta sunt, pilis brevibus, retis elongati in modum dispositis, densissime obsita, in extremitate vero spinulis albicantibus, radiatim e centro lutescente orientibus, terminata. Color iis e glauco cinereus.

Flores serius, Septembri nempe & Octobri mensibus, erumpunt, quam præcedentis speciei nonnihil minores & pallidiores, colore ex purpureo in dilute violaceum desinente, vivido & ad Solem resplendente, e petalis angustis cuspidatis integris, ejusdem pæne magnitudinis, conflati, in quorum medio capitulum sedet albicans, e filamentis & staminibus, apices parvos ex albo flavicantes gerentibus, conflatum; quæ filamenta in capitulo diutine collecta perstant, nec nisi per vetustatem ab eo recedunt. Intra stamina octo latent cornicula perbrevia, denticulorum specie, coloris e flavo virescentis, embryoni insidentia (styli nempe sunt) & circa ea alii denticuli nonnihil crassiores & viridiores, ceu in multicapularibus plerumque sit, sedent, quibus embryo dissecto totidem, octo nempe, respondent loculamenta. Unde apparet a loculamentorum numero non bene dividi posse hoc genus vel in genera subalterna, vel in species, quoniam præcedens species longe ab hac, cui similis, removenda foret. Calyces in quinque, tria longiora, crassiora teretia, foliis similia, & duo breviora, & tenuiora concava segmenta dividuntur: illa in apice pilosa, hæc subter apicem pilosa sunt: subinde sex segmenta observantur. Pediculi unciam plerumque longi sunt, e flavo virentes, pilosi, præsertim versus vascula, quæ pilis abundant longioribus, & lanuginosa ab his efficiuntur, quod me in nulla alia specie adhuc observasse memini.

Figura tertia est planta junior, e furculo depaucto nata, quæ eodem anno floruit, in qua folia, quam alias solent, crassiora sunt. Num. quarto calyx, stamina & denticuli remotis petalis, quinto embryo per transversum sectus exhibentur.

Figurator *Plantarum Succul. Dec. II. Tab. 15.* figuram suam ad plantam juniorem effigiasse videtur. Petala justo obtusiora videntur, lanuginem vero fructui seu calycis basi addidit nimis parcam, & radium pilosum in calycis segmentis plane omisit. Figura ceteroquin satis bona est. Nomen figuræ tribuitur p. 6. sequens, Ficoides Capensis humilis, folio tereti, pilis in extremitate stellatis, flore purpureo.

Plukenetio Amalth. p. 89. dicitur, Ficoides Mesembryanthemum teretifolium viride, villis roridis splendens, summo vertice spinulis coronatum, flore purpureo: *Boerb. Ind. I. p. 124. n. 20.* Ficoides seu Ficus azoides Africana, folio variegato aspero, ad apicem stella spinosa ornato, minori: *Schw. in Cat.* Ficoides Africana humilis teretifolia, foliis in summitate stellatis, stellulis brevioribus: *Boerb. Ind. II. p. 291. n. 12.* Ficoides seu Ficus aizoides Africana, folio variegata aspero, ad apicem stella spinosa. *Vater. in Cat. H. Vit. p. 26.* Mesembryanthemum Africanum procumbens teretifolium, summitatibus foliorum spinosis, spinulis in stellam dispositis.

MESEMBRYANTHEMUM RADIATUM
HUMILE, FOLIIS MAJORIBUS T. CXC. F. 236.

HOc tam simile est præcedenti, ut, ni curatius observes, differentiæ vix appareant. Visum mihi sæpe idem & saltem illius junior planta esse, cum constet in hujus generis plantis junioribus omnia majora esse, verum accuratiore observatione diversum plane apparuit. Illius furculi depacti nunquam tam crassa & longa folia protrudunt, quod & in annuis & bimis trimisque utriusque speciei plantis comparatione instituta constitit. Porro hujus spinulæ longiores, crassiores & rigidiores magisque incanæ sunt, & plantæ annosiores minus caulescunt, ramos breviores paucioresque emittunt. Color foliorum idem, ni paulo magis in hac specie ad iaturatius glaucum tendat. Utriusque sapor aquosus subacidus, in recessu acris. Figura nostra ad plantam bimam facta.

Apud nos, quod sciam, nondum floruit, licet vulgaris sit hæc species, nec ququam Auctorum adhuc distinxit, præter

Schæverinum, cui in *Cat. Hamb.* dicitur, Ficoides Africana humilis teretifolia, foliis in summitate stellatis, stellulis productionibus.

Atque hæ sunt Mesembryanthemi species, quarum folia Radio piloso terminantur. Quæ nunc sequuntur radio dicto carent, & folii margines habent vel Interruptos, vel Non interruptos seu æquales. Ex illis primum fit, cujus folia in Dorso processum habent extantem, quod nobis ob foliorum peculiarem figuram dicitur

MESEMBRYANTHEMUM FOLIO DOLABRI-
FORMI T. CXCI. F. 237.

AB initio humile est, surrectum, per ætatem vero majus fit & robustius, non multum tamen assurgit, sed totum humilius manet, ita ut sexennales plantæ dodrantalem altitudinem non multum superent. Caudex ejus tum satis crassus, lignosus, e quo alterna serie plures in latera vergentes rami reclinati tortuosi nascuntur, cortice vestiti obsolete rufescente, glabro quidem, sed transversim rimoso & inæquali, quorum extremitatibus plura juxta se adversa cruciatim disposita folia innascuntur crassiuscula, superne obtuse plana, inferne dorso subrotundo prædita, versus extremitatem magis compressa & in processum inferiori parte extantem terminata, dolabræ minoris, qua ligna cæduntur, quodammodo figura. Colore sunt e glauco saturanter virente, (nisi vetustiora fuerint, quæ lutescunt & tandem arida facta fusca fiunt) tota punctis crebris viridibus (quæ luci objecta pellucida apparent) notata, quæ puncta in extremitatibus foliorum protuberant & folia hac parte subaspera reddunt.

Flores Julio, Augusto & Septembri mensibus plures profert, pediculis sesqui & biuncialibus infidentes, foliorum aliquot, a reliquis diversorum, conjugationibus cinctis; ea enim dolabelli-formia non sunt, sed absque appendice brevia, crassiuscula, cuspidata. Sub vesperum, instar Mesembryanthemi rictum caninum referentis, explicantur flores, & illius instar, plures ex eodem pediculo non raro nascuntur, sed

Mesembryanthemum folio dolabræ-formi

Mesembryanthemum ferratum, flore acetabuliformi luteo.

sed longe minores & colore nonnihil pallidior, dilutius nempe flavescente, præditi. Licet autem vesperi, nempe circa quartam pomeridianam, explicentur, id tamen non facile, nisi Sol luceat, in hac & superius memoratis speciebus contingit. Ceterum flores e pluribus angustis petalis cuspidatis, exterioribus magis explicatis, interioribus magis surrectis, conflati sunt, ab initio in se spectantibus & concavos flores efformantibus, postea magis planis & sparsis, coloris extus dilute rubentis, intus, ut supra dictum, pallide flavi, in quorum centro stamina surrecta stant, apices crassiusculos teretes gerentia, & intra hæc filamenta quinque, styli munia obeuntia. Calyx in quinque æqualia segmenta dividitur, quæ, ubi flos explicatur, deorsum flectuntur, ab initio vero & post floris contractionem erecta sunt. Ceterum flores diutius, quam Mesembryanthemi rictum caninum & felinum referentis, nempe per pleramque, ni totam noctem, aperti manent.

Vascula subnascuntur parva, ex rotundo quinquangularia, singulis angulis subrotundis, striâ per medium impressâ notatis, in quinque loculamenta, semina parva arenosa continentia, divisa. Tale vasculum figura marginali prima & secunda integrum & transversim sectum, tertia semina seorsum exhibentur.

Figura satis laudabilis, ad juniorem plantam, in qua folia majora effigiata, prostat inter *Plant. Succul. Dec. I. Tab. 10. & p. 11.* vocatur Ficoides Capensis humilis, foliis Cornua cervina referentibus, petalis luteis, noctiflora. Verum folia cornua cervina non referunt, quadantenus autem Damæ cornua, quibus in descriptione Anglica comparantur.

Cetera synonyma videntur: Ficoides Africanum folio subrotundo, summa parte bifido *Pluken. Amalth. p. 88.* Ficoides Africana folio ensiformi varie inciso, aureo flore pediculo infidente *Tourn. Comm. Ac. Reg. Scient. Ann. 1705. p. 239. n. 9.* Ficoides Africana erecta, folio in summitate lato, bovini dentis instar, flore aurantio *Schwer. Cat.* Ficoides Afra folio triangulari securis forma, flore aureo stellato *Boerb. Ind. Alt p. 290. n. 14.*

MESEMBRYANTHEMUM SERRATUM FLORE ACETABULI-FORMI LUTEO T. CXCII. F. 238.

ELEGANTIS hujus speciei ramum exsiccatum, & cum in Anglia hodiernum non coli significassem, ipsam plantam virentem misit Amicus singularis Jo: Henr. de Sprekelsen J. U. L. Erat autem sesquicubitalis planta, caulibus lignosis, digito minori tenuioribus, parum ramosis, (pedamento alligatis, absque quo se sustentare nequeunt, quin plane procumbunt) cortice cinereo vestitis, in cujus ramis superioribus flores Junio Julioque mensibus nascebantur sat ampli, eleganter lutei, e duplici triplicique petalorum ordine constructi, petalis obtusis integris, subinde obiter laciniatis, exterioribus longioribus planis, interioribus subito brevioribus, magis surrectis, concavis, ad quorum basim corolla est apicum croceorum, brevissimis staminibus hærentium, fundus autem floris liber est, lævis, acetabuli instar concavus, quod singulare est in hoc genere, nec in alia adhuc specie observatum. Stylum in medio flore nullum observare potui, præter tuberculum globosum in centro hujus acetabuli sessile, a quo quinque eminentiæ breves decurrunt, farina apicum respersæ, quæ pro stylo ideo habendæ; ab his vero eminentiis

tiis quinque lineæ per fundum floris ductæ sunt, unde vasculum quinquecapsulare esse colligitur. Singuli flores pluries explicantur, solent vero, si Sol ferveat, tantum explicari ab octava matutina ad tertiam & quartam usque pomeridianam. Leviter odorati sunt, odore ad certum genus non reducendo.

Calyx in quinque fatis longa mucronata segmenta, in dorso obiter ferrata, dividitur, quorum tria longiora, duo breviora sunt, versus basim membrana pellucida, maculis rubentibus distincta, cincta; illa vero membranis istis carent. Ceterum calyx & ejus segmenta punctis majusculis albescentibus Soli obversa notata apparent, & folia etiam, sed circa margines tantum, similia puncta obtinent. Folia autem, præter ea quæ in ramis floridis nascuntur, plura juxta se proveniunt, longa fatis & mucronata, triquetra, in dorso tantum, raro per margines, quod huic peculiare, & fat profunde ferrata, coloris e viridi glauci. Rami, præsertim floridi, ex tereti leniter circa margines compressi sunt, inferius cinerei, superius versus flores nunc dilute virentes, nunc eleganter purpurascens.

Vascula subnascuntur fatis grandia, superius depresso, purpurascens, quinque angulis obtusis prædita, in quorum centro stella hæret quinquefida, a stylo residua, inferius subter calycem e pallide virente colore glaucescentia, utrinque leniter compressa & veluti alata, quæ alæ, ut supra demonstratum, per florum pediculos ad ramos usque sensim imminutæ protenduntur. Ceterum vascula in quinque fatis ampla loculamenta divisa sunt, in quibus continentur semina grandiuscula, ex rotundo compressa. Figura prima embryo dissectus, secunda vasculum integrum, tertia transversim sectum, quarta semina seorsum appicta sunt.

Liberrime nascitur & floret hæc species, sed studiose propaganda est furculis depactis, annosior enim facta facile perit.

A *Petivero in Catal. Gazoph.* dicitur, Ficoides Capensis triangulari folio, longo crenato & figura ejus *Tab. 78. n. 2.* exhibetur, qua flos, præter consuetudinem, satis bene exprimitur, folia autem non æque bene designata sunt.

Plukenetio audit, Ficoides Mesembrianthemum procumbens luteum, folio triquetro longiore viridi, ad unicum angulum per longitudinem minutissime denticulato *Amalth. p. 89.* Synonyma ejus dubia alio refero. *Tournefortio* dicta videtur hæc species, Ficoides Africana folio longo triangulari incurvo, caule purpureo *Comm. Acad. Reg. Scient. Ann. 1705. p. 240. n. 28.* *Schwerinus in Cat. Hamb.* vocavit Asterem Africanum, folio triangulari, flore luteo calicis forma, & ut videtur, *Webmannus in Hort. C. Bos.* Ficoides Africanum, folio triangulari glauco, cauliculis rubentibus.

MESEMBRYANTHEMUM PERFOLIATUM, FOLIIS MINORIBUS DIACANTHIS T. CXIII. F. 239.

EQUIDEM, si accurate examinentur, plerorumque hujus generis folia ad basim ita conjunguntur, ut a caule perforentur, sed quoniam in nulla, ac hac & sequenti specie fit, id tam evidenter contingit, ideo perfoliatæ inde a Rei Herbariæ Scriptoribus non immerito dictæ fuerunt.

Cauliculi hujus speciei graciles teretesque sunt ad ramorum usque ortum, quos palmari & bipalmari ab ima parte distantia frequentiores, quam sequens species, acquirit,

F. 240.

Mesembryanthemum perfoliatum, foliis minoribus diacanthis.

Mesembryanthemum perfoliatum foliis majoribus triacanthis.

acquirat, magis reclinatos, foliis longe minoribus & magis recurvis, una tantum spinula brevior in dorso armatis, cinctos. Ceterum & folii apex in spinulam, sequentis more, definit, sed brevior & albicantem, cum illius spinulae plerumque purpurascant. Caules & rami licet rigidi sint, ni tamen pedamento alligentur, procumbere solent. Et folia & intergenicula, quae foliorum cauliculos investientium elongationes sunt, punctata sunt, punctis, quam in sequenti, nonnihil minoribus, colore foliorum & intergeniculorum, illius instar, eodem, sed saturatius e glauco virente & minus albicante, caules autem corticem habent minus candidum, nempe ex flavo subfuscoque in albidum obsoletum definentem. Intergenicula parte superiore crassiora, inferiore angustiora sunt. Flores in pediculis foliatis e foliorum alis nascuntur sequenti similes, sed minores, quos rarius quidem profert, non aequae tamen raro, ac sequens species. Calyces in quinque aequalia glauca segmenta dividuntur. Vascula quinquecapsularia sunt.

Icon extat satis laudabilis inter *Plant. Succul. Dec. III. fig. 27.* ubi nomen *Boerhavi Ind. Alt. p. 290. n. 17.* nempe Ficoides Afra, folio triangulari glauco, perfoliato brevissimo, apice spinoso.

A *Volckamero in Flora Nor. p. 164.* & ex *Volckamero a Rajo Hist. Plant. Tom. III. p. 365. n. 9.* dici videtur, Ficoides Africana minor procumbens, folio triangulari nonnihil denticulato seu spinoso: a *Tournefortio in Comm. Ac. Reg. Scient. Ann. 1705. p. 240. n. 26.* Ficoides Africana erecta, folio triangulari glauco, punctis obscurioribus notato: a *Boerhaavio Ind. I. p. 123. n. 7.* Ficoides seu Ficus aizoides Africana arborefcens, lignosa, perfoliata, folio glauco brevi, ad suprema averfa parte spina unica armato: a *Peinio*, Ficoides Africana frutescens, flore purpurascens, folio triangulari brevi glauco, quodammodo spinoso *Hort. Bos. Ann. 1712, & 1713.*

MESEMBRYANTHEMUM PERFOLIATUM, FOLIIS MAJORIBUS TRIACANTHIS T. CXCI. F. 240.

CAULES graciles culmum non multum superant, sublignosi, rigidi, ima parte teretes, cuticula tenui candida vestiti, inde mox compressi, inferius surrecti, parum ramosi, dein, ubi ramulos & folia plura, quamvis natura ramis non valde ab imo luxuriat, acquirit, ni sustententur, procidui fiunt rami. Palmari & pedali ab imo distantia cauliculi & ramuli ex viridi glaucescunt & herbacea intergenicula (de foliorum natura participantia) habent, ex tereti compressa, parte superiore, qua folia ab invicem abscedunt, crassiore, inferiore tenuiore, cortice crasso carnosio, nervum tenuiorem lignosum continente, praedita. Folia autem a caule perforantur, triquetra, angulis inaequalibus praedita, dorso productiore & acutior, parte foliorum superiore angustiore, non plana sed leniter elevata, angulis lateralibus obtusioribus, quam inferiore. Foliae extremitas & dorsum aculeata sunt, in junioribus nempe plantis & foliis dorsum uno tantum, in adultioribus plerumque duobus, & tribus subinde, ea armata sunt aculeis, colore plerumque obscure purpureo tincta. Folia autem & intergenicula glauca sunt & punctata, punctis nempe viridibus distincta, quae glauco firma est, nec digitis abstergeri potest.

Non quibusque, sed calidioribus tantum annis floret, floribus dilute purpureis, sub meridiem explicatis, e petalis angustis, interius sensim minoribus & filamentosis, conflati, filamentis intimis in capitulum collectis & in stamina tandem abeuntibus, quibus apices parvi flavi insident. Calyces in quinque, duo nempe majora, spinosa, & tria minora, non spinosa segmenta dividuntur. Vascula quinquecapsularia sunt, quinque tuberculis acutis purpureis terminata, quæ seorsum in margine num. 1. integra, & num. 2. transversim secta designata sunt.

Figura sub nomine *Boerhaaviano* prostat inter *Plant. Succul. Dec. V. Tab. 46.* Dicitur autem p. 13. Ficoides Africana frutescens perfoliata, folio triangulari glauco punctato, cortice lignoso tenui candido, quod nomen debetur *Tournefortio in Comm. Ac. Reg. Scient. Ann. 1705. p. 240. n. 25.* Quod si hæc species distincta sit, ut vult Auctor Dec. V. p. 13. ab illa, cujus icon exhibetur *Dec. III. fig. 26.* cur idem illi nomen adscribit? Mihi quidem illius figura ad juniorem tantum plantam effigiata videtur, vel si diversa sit, incognita est.

Huc refero, Ficoides Mesembryanthemum majus erectum, folio triquetro viridi, versus apicem tuberculosum *Pluk. Amalth. p. 88.* Et huc pertinet, Ficoides Africana erecta, foliis longissimis, perfoliatorum instar pullulantibus, unica spinula in dorsi summitate *Schwer. Cat.* quamvis unicum tantum spinam tribuat & perperam folia longissima dicat.

MESEMBRYANTHE MUM FOLIIS DIFFORMIBUS, FLORE LUTEO T. CXCIV. F. 241. 242.

HORTI Elthamensis olim per plures annos alumna fuit hæc species, cujus figuram ad vivam plantam designare neglexeram, & opportunitas inde, quod hiemis injuria perierit, eam conficiendi erepta fuit, quare icone ex *Hermannianis Delineationibus* mutuata eam Fig. 241. illustrare necesse habui; postea eam ex Horto Chelsejano recuperavimus, & occasio hinc data fuit supplendi defectus figuræ illius, quæ habitum plantæ & modum nascendi bene quidem repræsentat, verum flores ejus, folia & reliquæ partes iusta magnitudine, quæ in hoc genere necessaria, designatæ non sunt, cujus differentiam Fig. nostra 242. demonstrat.

Ceterum media hæc species est inter Caulescentia & Sessilia Mesembryanthema, proprie autem ad procumbentia pertinet, & ramulos ea quidem per ætatem proveciorem lignosos acquirit, sed curtos & humi appressos, e quibus brevi distantia in pediculis tenuibus brevibus, sublignosis, obsolete & pallide fuscis folia confertim enascuntur crassa & succulenta, late virentia & splendentia, e triquetra ad teretem figuram inclinantia, versus basim latiora & parte superiore aliquousque nonnihil complanata, inferiore rotundata, quibus versus mediam partem, qua complanatio desinit, processus quidam breves utrinque (subinde ex altero tantum latere, & aliquando plane desunt) protuberant; inde vero versus mucronem diversam folia figuram assumunt, nempe e tereti compressa latera habent. Lata autem & plana folia non sunt, sed, ut modo demonstratum, ex triquetro teretia. Porro id peculiare habent hæc folia, quod alterutrum ex contraria parte altero semper sit multo brevius, quæ causâ est, ut difformia folia dicantur. Folia crebris punctis majusculis inscripta sunt, quæ non tantum luci objecta, sed & inde remota,
pallida

Mesembryanthemum solius diffformibus, flore luteo.

pallida & pellucida apparent, subinde obscurius virent, nigricantia vero nondum observasse memini, plerumque vero nonnihil protuberant hæc puncta & folii superficiem veluti inæqualem efficiunt.

Flores per æstatem & serius e foliorum fasciculis nascuntur mediocriter magni, Mesembryanthemis linguiformibus similes, sed aliquanto minores, & colore saturatione luteo tincti; interne nempe ex aureo splendent, externe e croceo rubescunt, per vetustatem autem interne etiam croceum colorem induunt. Petala oblonga sunt, per extremitates obtusa, integra, minus numerosa, simplici & duplici serie in orbem disposita. Stamina in medio flore plurima sunt flava, apicibus oblongis flavis terminata, quorum sinu conditur stylus, e pluribus (octo) corniculis brevibus cirrosis (e luteo virescentibus) compositus, quibus vasculum (figura marginali prima) succedit in octo loculamenta divisum, semina (figura secunda) triquetra, per maturitatem fusca rugosa continens. Florum pediculi satis crassi, herbacei, succulenti, obtuse triquetri, modo breviores, modo longiores sunt, a semunciali ad uncialem & sesquiuncialem longitudinem protensi. Calyces in quinque segmenta dividuntur.

Icon ejus extat non mala in *Plukenetii Phytogr. Tab. 325. f. 4. & Alm. p. 148.* dicitur, Ficoides Mesembryanthemum crassissimo & valde succulento folio, nigris punctulis notato. Non absimili nomine ejus mentio facta erat in *Horto Beaum. p. 17.* nempe dicitur, Ficus azoides Africana, folio triangulari crassissimo & nigris punctulis notato. Ab *Hermannio* in *Cat. ad Calc. Par. Bat. p. 7.* vocatur, Ficoides Africanum folio triangulari brevi, crasso, glauco, quod, ni figura in *Delineationibus* docuisset, hariolari nequivissem; nam nec glauca, nec, nisi alterutrum, breviora sunt folia. Et huc forte referri debet, Ficoides Africana humilis, folio triangulari glauco bullato, flore luteo *Tournef. Comm. Acad. Reg. Scient. A. 1705. p. 240. n. 27.* Olim in Horto Elthamensi servabatur sub nomine sequenti: Ficoides Afra foliis latissimis, crassissimis, lucidis, difformibus *Boerb. Ind. Alt. p. 292. n. 9.*

MESEMBRYANTHEMUM DELTOIDES,
NON DORSO, SED LATERIBUS MURICATIS T. CXCV.
 F. 243. F. 244.

PECULIARIS huic & duabus sequentibus speciebus foliorum structura est, figuram literæ Græcæ Δ non male, præsertim in illis, referens. Differt autem ab illis hæc species foliis præcipue, quæ nonnihil longiora sunt & dorsum læve seu non dentatum habent, lateribus, quæ dorsum spectant, non æque planis, parte interiore vero magis incurvata & aliquanto magis excavata. Denticuli etiam, qui ad margines foliorum bini utrinque locantur, minus extant, minusque spinosi sunt; supremus ceteroquin apex folii in spinulam purpurascentem plerumque abit. Porro flores nonnihil saturatione & magis ad violaceum vergente colore tincti videntur, magis sparsi seu minus crebri juxta se positi, quorum stamina excusso apicum pulvere ab invicem abscedunt & florem veluti filamentosum efficiunt, quin & petala quædam tenuiora seu proprie filamentosa habent, secus ac in sequentibus speciebus fit. Caulis cortex magis rimosus & asper est.

Ceterum tam illorum, quam hujus, folia superficiem habent lævem: luci obversa
 porosa,

porosa apparent, succosa, gustu adstringente, subaspero & nonnihil in recessu pungente. Vascula tam in hoc, quam in sequentibus, turbinata sunt, in quinque locamenta divisa.

Majo mense plerumque floret, & in Junium usque durant flores, odore præditi cum sequentibus eodem.

Plantæ juniores folia habent annosioribus majora, cujusmodi est ramus cum floribus tantum Figura 243. designatus: qui vero una vascula habet Figura 244. decerptus fuit ab annosiore planta. Ad hanc speciem mihi referenda videtur:

Ficoides Africana, folio triangulo crasso, canescens, flore persicino *Hort. Maur.* & Ficoides Afra, folio triangulari glauco brevissimo, crassissimo, margine non spinoso *Boerb. Ind. Alt. p. 290. n. 22.*

MESEMBRYANTHEMUM DELTOIDES,
ET DORSO ET LATERIBUS MURICATIS, MAJUS T. CXC.
F. 245. T. CXCVI. F. 247.

SI sibi relinquantur præcedens, hæc & sequens species, procumbunt, quin si pedamento alligentur, tamen adeo naturalem nascendi morem affectant, ut rami earum non nisi anguino flexu assurgant, & a pedamento liberi dependant, quare immerito has aliasque species, quas frutescentes dicere præstabat, erectas dixere Auctores quidam. Ceterum nascendi modum & reliqua, quæ huic cum sequenti specie communia sunt, apud illam recensebimus, differentiam, quæ inter utramque intercedit, hic enumerasse contenti.

Differt autem hæc species a minori, foliis majoribus & pallidioribus, denticulis eodem cum foliis colore præditis, floribus nonnihil amplioribus & pallidioribus, ferius, (tribus quatuorve septimanis) post illius minoris flores apparentibus, colore, parce licet, ad violaceum magis vergente. Planta in reliquis minori adeo similis est, ut, ni hæ differentiæ observentur, vix distingui queat. Maji fine & Junio mense floret, habentque flores eundem cum minori specie odorem sat fragrantem.

Hujus olim ramum ad juniorem plantam pinxi, qui æri incisus est Tab. CXC: Fig. 245. in quo flores rariores & majores erant, ramuli vero purpureo colore tincti; dein ad annosiore feci figuram, Tabula CXCVI. conspiciendam, in qua flores æque, ac in minori specie, frequentes erant, nonnihil minores, ramuli vero annosiores & lignosi ex cinereo obsolete lutescebant, juniores, in quibus folia præcipue nascuntur, nunc ex glauco albicabant, nunc ex glauco purpurascebant: similiter florum pediculi.

Cum Auctores non distinxerint hanc speciem, synonyma post sequentem, cui magis, dempto Peteveriano, respondere videntur, conjunctim enumerabo. Habet autem *Petiverus Mus. n. 642.* Ficoides Africanum, folio crasso muricato, quod hanc melius, quam sequentem, exprimit speciem.

MESEM-

Mesembryanthemum deltoides, &
F. 246. dorso, & lateribus muricatis,
minus.

F. 244.

Mesembryanthemum deltoides non dorso,
sed lateribus muricatis.

F. 243.

F. 245.

Mesembryanthemum
deltoides, & dorso &
lateribus muricatis,
majus.

MESEMBRYANTHEMUM DELTOIDES,
ET DORSO ET LATERIBUS MURICATIS, MINUS
T. CXCV. F. 246.

AD bipedalem & amplius longitudinem excrefcit, caule tereti, digitali, inferius tortuoso, cinereo obsoleto cortice obducto, exsucco veluti & arido, unde plures ex opposito longiusculis (biuncialibus) intervallis enascuntur ramuli in latera sparsi, cortice inferiori parte subfusco, superiore lutescente, in plantis & ramulis junioribus purpurascens, tecti, creberrimis foliis brevibus crassis triquetris toti fere obducti, quorum anguli omnes invicem æquales sunt, margines vero nunc duobus, nunc & plerumque tribus dentibus tuberculosis, in spinulam purpurascentem (in majori ejusdem cum foliis coloris) desinentibus aculeati sunt, coloris, quam illius, magis glauci; viridia nempe ipsa quidem folia sunt, sed superinducta cærulea nebula, quæ tactu abstergi potest, glaucum ipsis colorem conciliat. Folia, ut solet in hoc genere, ad singula genicula bina sunt, e quorum alis utrinque alia pediculis brevibus fasciculatim, tria nempe vel quatuor paria, innascuntur; qui pediculi processu temporis elongantur & in novos ramos abeunt. Ceterum folia, ceu in aliis, ad basim coeunt & a ramulis transadiguntur, a basi angustiore versus extremitatem undique dilatata, ita ut figuram literæ Δ, ut supra dictum, æmulentur.

Flores Majo mense in extremis ramis plures veluti umbellatim digesti nascuntur, odoris florum *Oxyacanthæ*, coloris dilute purpurascentis, e simplici petalorum, admodum regulariter, Asteris instar, expansorum ordine compositi. Quæ petala integra plerumque & obtusa, subinde leviter in extremitate incisa sunt, staminibus ad basim connexa & cum his spatio, quod inter calycem & embryonem intercedit, connata, unde sine divulsione extrahi non possunt, & polypetali ideo habendi sunt, præsertim quod supra fructum, aliorum instar, marcescant. Stamina villosa albicantia invicem connascuntur, coni obtusi figura, apicibus terminata plurimis parvis flavis, e quorum medio stylus in quinque cornicula ad embryonem usque divisus prominet. Calyx in quinque segmenta breviter non aculeata dividitur. Satis diu floret, aliis aliis succedentibus floribus, & iidem flores sæpius explicantur, quin tempore calido per omnem diem noctemve aperti manent flores.

Ramuli pars, sed non valde exacte, figuratur in *Flor. Norib.* subnexa *Hesper. Norib.* *J. C. Volck. p. 224. fig. 5. ♂ p. 223. n. 5.* vocatur, *Ficus aizoides Africana* erecta, folio triangulari breviusculo fimbriato, floribus roseis odoratis, breviterque dicto loco describitur. Cetera ejus Synonyma sequentia mihi censentur:

Mesembryanthemum Africanum frutescens procumbens, triangulari folio glauco minimo, veluti tuberculis exasperato, flore suave purpurascens seu carneo minore *Breyn. Prodr. II. p. 68.* *Ficoides Africana* erecta, folio triangulari breviusculo fimbriato, glauco *Volck. Flor. Nor. p. 165.* *Ficoides Africana* erecta ramosa, folio triangulari glauco & brevi, flore carneo *Tourn. Comm. Acad. Reg. Scient. Ann. 1705. p. 240. n. 24.* *Ficoides*, seu *Ficus aizoides Africana*, folio triangulari crasso, brevi glauco, ad tres margines aculeato *Boerb. Ind. I. p. 123. n. 10. II. p. 290. n. 21.* *Ficoides Africana*, folio triangulo glauco & fimbriato, flore roseo odorato *Schwer. Cat.* *Ficoides Africana* repens, folio brevi triangulari glauco cre-

nato, flore purpurascēte *Pein. Hort. Bos.* 1712. & 1713. Ficoides Africana, folio brevi triangulari, glauco, crenato, flore pallide cæruleo *Wehm. Hort. C. Bos.* Sic videmus eandem plantam alios erectam, alios procumbentem, pro diversa nempe ejus ætate & cultura, vocasse. Apparet etiam alienum ipsi colorem a Wehmanno adscriptum, quo fit ut credam, huc referri debere, Ficoides Mesembryanthemum Africanum, folio triangulato brevi, ferris tuberculosis cum spinulis mitioribus ad angulos marginaliter asperato, flore phœniceo *Pluken. Amalth. p.* 89. licet phœniceus color plane diversus sit a purpurascēte. In sicca floris color obsoletus fit, a qua fortasse floris colorem divinavit Plukenetius.

Pertractatis Mesembryanthemis, quorum foliorum margines Inæquales & interrupti sunt, sequuntur nunc quibus Æquales aut evidenter interrupti non sunt, quæ vel Triquetra, vel Teretia folia habent. Triquetra primum, dein Teretia tractabimus. Inter illa agmen ducant, quibus folia scabra sunt, tanquam prioribus ex foliorum structura proxime affinia; nam ob margines asperatos, inter illa & his succedentia læviora, quasi media sunt. Ex his primum esto

*MESEMBRYANTHEMUM SCABRUM, FLORE
SULPHUREO CONVEXO T. CXCVI. F. 248.*

CAULES habet cubitales & altiores, lignosos, crebris geniculis nodosos, cortice inferius cinereo rimosoque vestitos, superius ex cinereo spadiceos & magis glabros, stolones autem, qui e ramis satis longi enascuntur & flores gestant, ex cinereo spadiceoque lutescunt. Ceterum caulis in plures ramos tortuosos dividitur inferius & in medio, superius autem in ramos & stolones rectos, parum divisos, abit, quibus in fastigio pediculis sesqui & biuncialibus flores insident satis ampli, utrinque pallide flavi, subinde levi rubedine exterius tincti, e pluribus oblongis angustis cuspidatis petalis, quibus hinc inde nonnulla minora interspersa sunt, constructi. Qui flores id peculiare habent, quod non, nisi per aliquot horas, expansi sint, nam Sole meridianum attingente, mox contrahuntur & petala ejus globi specie in se coeunt. Ceteroquin singuli flores aliquoties aperiuntur & satis diu æstivis mensibus durant, novis floribus emarcidis succedentibus. Stamina in medio flore plurima sparsa hærent, apicibus parvis terminata, ad basim floris annulo connexa, quicum, licet non sine difficultate, integer flos extrahi potest. Stylus e quinque crassiusculis corniculis villosis, embryoni incumbētib; constat; qui stylus, stamina & apices eodem cum petalis sunt colore. Calyces in quinque segmenta, quorum oræ membranaceæ & exsuccæ sunt, dividuntur. Vascula sub emarcidis floribus latent minora, obtuse turbinata, quinquecapsularia, quæ, ubi matura facta sunt, per siccitatem contracta manent, humiditate vero stellatim dehiscunt, in quorum centro sub stella membranacea semina latent parva, arenosa, obscure flaventia. Qui per humiditatem dehiscendi modus & in reliquis hujus generis speciebus similiter se habet.

Folia ad genicula hærent triquetra, glauca, subaspera & rugosa, crebris nempe tuberculis undique obsita, quæ tubercula luci objecta totidem puncta pellucida apparent. Sapor iis adstringens. Hermannus in *Hort. Lugd. Bat.* p. 248. nunc „ falsum, nunc aquinspidum dicit, prout fert ingenium soli, in quo nascitur Loco nempe natali ad mare falsus foliis sapor esse debet.

Hanc

F. 248.

F. 247.

Mesembryanthemum deltoides, & dor-
so & lateribus muricatis, majus.
Mesembryanthemum scabrum, flore sulphureo convexo.

Hanc speciem primo subobscurè ex figura a ten Rhyne transmissa descripsit *Jac. Breynius Cent. Rar. Plant. p. 165.* ubi Chrysanthemum aizoides Africanum, triangulari folio, minus, flore flavo, nominavit, quod nomen dein in *Prodr. I. p. 26.* ita correxit: Chrysanthemo similis aizoides Africana media, triangulari folio, flore flavo: in *Prodr. vero II. p. 68.* postquam ipsam plantam vidisset, sequentem in modum emendavit: Mesembryanthemum Africanum frutescens medium erectum, triangulari folio crasso glauco, fructu turbinato parvo, quinquangulari lignoso, flore luteo majore. Descriptionem Breynii recitavit *Rajus* & Chrysanthemi aizoidis Africani tertii, sive triangulari folio Breynii speciem quartam minorem flore flavo, vocavit *Hist. Plant. Tom. I. p. 693.* Postea clarius descripsit & figuram addidit *Hermannus in Hort. Lugd. Bat. p. 247.* sub nomine sequenti: Ficoides seu Ficus aizoides Africana minor erecta, folio triangulari glauco, flore luteo. Figura autem in eo minus placet, quod contracta & naturali magnitudine longe minor sit, in cujusmodi figuris fieri nequit, ut plantarum partes recte exprimi queant; quam descriptionem & nomen recitavit etiam *Rajus Hist. Plant. Tom. II. App. p. 1879. n. 2.* & in *Tom. III.* denuo idem nomen sine descriptione recensuit *p. 366. n. 18.* Alteram, eamque paullo meliorem, figuram dedit *Bobartus Hist. Oxon. Part. III. Sect. XII. Tab. 6. ser. 2. fig. 3.* ubi Ficoides Africana frutescens, folio triangulari breviori glauco; *pag. vero 507. num. 3.* Ficoides Africana minor erecta, folio triangulari glauco, flore luteo *Herm.* dicitur. Figura in eo melior est *Hermanniana*, quod folia melius exprimat, in eo autem vitium habet, quod foliis magnitudine naturali designatis flos justo minor non respondeat. Porro petalorum situs & forma non bene observatur, pro longitudine sunt nimis lata, & omnia ejusdem magnitudinis facta. Tertiam, utraque meliorem, magnitudinis naturalis exhibuit *Figurator Plant. Succul. Dec. IV. Tab. 37.* ubi *p. 15.* nomen Boerhavii, nempe, Ficoides Afra caule lignoso, erecta, folio triangulari ensiformi scabro, flore luteo magno *Boerb. Ind. Alt. p. 289. n. 7.* Ceterum in figura illa flos fatiscens cum petalis reflexis & nimis densis, omissis minoribus, exhibetur, in quo umbo nimis latus, nec stamina, nec stylus exacte designata sunt, in foliis autem tubercula omissa, quæ & desiderantur in figura *Bobarti.*

Reliqua Synonyma ex serie Auctorum sunt: Kali Africanum aizoides minus erectum, folio triangulari glauco, flore luteo *Anm. Hort. Bos. p. 18.* Ficoides Africana flore luteo, folio triangulari *Pein. Hort. Bos. Ann. 1699. & seqq.* Ficoides Africanum Mesembryanthemum, seu Ficus aizoides frutescens media erecta, triangulari folio crasso glauco, fructu turbinato parvo quinquangulari lignoso, flore luteo majore *Pluk. Alm. p. 148.* quod nomen, adjectis quibusdam superfluis, est Breynii supra recitatum. After Promontorii Bonæ Spei, folio triangulari, flore luteo *Schwer. Cat.* Ficoides Africana minor, flore luteo, folio triangulari *Heuch. Hort. Vitemb. p. 22.* Mesembryanthemum Africanum erectum minus, flore luteolo, folio triangulari glauco *Ejusd. Prov. Alt. p. 44.* Ficoides Africana frutescens Kali folio, flore amplo luteo-albicante *Hort. Maur. p. 74.*

MESEM-

MESEM-

MESEMBRYANTHEMUM UNCINATUM
SCABRUM, PETALIS PURPUREIS CIRCUMACTIS
T. CXCVII. F. 249.

AD sesquipedalem & bipedalem altitudinem excrefcit, non multum fruticosum, caulibus non valde craffis, e quibus rami nascuntur lignosi, culmum craffi, procumbentes, ni sustentati fuerint, & sibi invicem impliciti, teretes, cortice vestiti cinereo, superiores autem furculi e spadiceo lutescunt, & tandem pallido herbaceo colore tincti observantur, proxime subter flores latiusculi, hinc sensim inferiora versus graciliores, leniter compressi etiam & linea utrinque extante, a foliorum dorso procurrente, velut alati.

Flores pediculis innascuntur uncialibus & biuncialibus, alterna serie e foliorum alis egredientibus, minores, dilutius purpurei, e petalis contortis & circumactis, cujusmodi in nulla alia specie adhuc observavi, conflati, versus basim angustioribus, versus extremitatem latioribus, integris, simplici serie locatis, qui flores non pedetentim, sed derepente circa umbilicum filamentosi fiunt, ea quidem ratione, ut umbo floris non nisi congeries sit petalorum brevium cuspidatorum, Bardanae capituli junioris specie, quorum extima purpurascunt, intima e viridi lutescunt, totum umbilicum occupantia, apices parvos luteolos gestantia, sub quibus stylus latet, in quinque cornicula brevia divisus. Flores odorem spirant Oxyacanthæ florum, & non tantum interdiu, sed & noctu, aperti manent, satisque libere ii proveniunt & diu durant; nam a Julio & Augusto mensibus in Septembrem & Octobrem usque successio florum observatur, novis floribus emarcidis succedentibus; ii vero, qui in summitate ramorum locantur, reliquis maturius aperiri solent. Calyces in quinque segmenta brevia, craffa, triangula, aspera dividuntur, quorum finu continentur vascula parva, in quinque loculamenta, feminibus parvis repleta, divisa.

Folia habet difformia; nam quæ florum pediculis adnascuntur, brevia sunt & craffa, quæ vero pediculorum basi adhærent & ramulis floribus carentibus adnascuntur, longiora sunt & minus craffa, e quorum ala alterutra folia quædam minora enascuntur. Omnia vero uncinata sunt, seu in mucrones exteriora versus reflexos desinunt, subglauca, crebris tuberculis ejusdem coloris exasperata, quæ luci objecta totidem puncta porosa observantur. Ceterum triquetra sunt folia, superne plana, inferne in dorsum subacutum producta.

Hæc species, quantum mihi constat, nec depicta, nec descripta, immo (nisi sit, Ficoides Africana folio triangulari lanceolato & aculeato *Tourn. Comm. Acad. Reg. Scient. Ann. 1705. p. 240. n. 19.* quam tamen speciem in Horto Reg. Parisiensi ad Mesembryanthemum rictum caninum referens referri relatum habeo) ne nominata quidem a quoquam est, & sane non ita diu est, quod ex Batavia in Hortum Elthamensem illata fuerit, nec memini me eam in aliorum hortis adhuc observasse, unde conjicere licet, novam esse, & ex hujus generis Promo condo, Promontorio Bonæ Spei, non ita diu advectam fuisse.

MESEMBRYANTHEMUM PURPUREUM
SCABRUM, STAMINIBUS EXPANSIS T. CXCVII.

F. 250.

FRUTICESCIT quidem, ni tamen sustentetur, procumbit hæc species, immo licet pedamento alligetur, ramos tamen inæquales & tortuosos semper habet, extra ligaturam pendulos, quibus genium suum & procumbendi studium declarat. Ceterum rami tenuiores sunt, versus fastigium teretes, e spadiceo lutescentes, inferius quadrangulares. Folia tenera, mucronata, incurva, plura juxta se per fasciculos nascuntur, acute triangularia, ex glauco saturanter viridia, subscabra, punctis & tuberculis, sed minoribus, veluti crispata.

Flores in summis ramulis, pediculis tenuibus oblongis hærentes, profert plures, Hieracii figura, mediocri magnitudine præditos, tenuem quandam & vix perceptibilem odorem spirantes, e petalis plurimis sibi impositis constructos, quorum exteriora majora sunt, per extremitates bifida & trifida, interiora sensim minora, integra, a quibus tamen minoribus petalis proprie filamentosi non efficiuntur flores in hac specie. Flores segnius, nec nisi sub meridiem urente Sole, explicat, colore e purpureo vividissime violaceo (qui nullo pigmento exprimi potest) fulgentes, in quorum medio stamina non tam numerosa, ac in aliis speciebus, brevia, nec valde sparsa, nec proprie collecta, sed tamen expansa, apicibus luteolis terminata. Sole autem in Cancro & Leone versante floret, floresque satis diu retinet, iidemque flores multis vicibus se aperiunt, si Sol faveat. Stylus crassiusculus quinquefidus embryoni infidet, qui dein in fructum abit parvum, quinquecapsularem & quinque angulis, in summitate tuberculorum instar prominulis, præditum. Calyx in quinque segmenta dividitur, quorum aliqua a tergo nunc uncinata sunt, nunc unculis destituta.

Similis est sequenti speciei, a qua ramorum frequentia & tortuositate, foliis angustioribus minus asperis, saturatius e glauco virentibus, floribus nonnihil minoribus, e numerosioribus petalis, coloris saturatioris fulgentis, compositis, differt. Porro sequentis flores liberius explicantur & diutius aperti manent, etiamsi tempestas non valde calida sit. Sed præcipua differentia in staminibus est, quæ in sequenti in capitulum, corona filamentosa cinctum, colliguntur, secus ac in hac specie contingit. Ceteras differentias habet sequens species.

Figura ejus qualiscunque est in *Petiv. Gazoph. Tab. 77. n. 3.* cujus nomen, Ficoides Capensis triangulari folio acuto, flore purpureo *Cat. n. 481.* *Schwerino in Cat.* dicitur, Aster Promontorii Bonæ Spei, flore purpureo: Ficoides Afra fruticans, folio triangulari scabro tenui, flore violaceo *Boerb. Ind. Alt. p. 290. n. 23.*

Hujus porro speciei synonymon mihi videtur: Chrysanthemo similis aizoides Africana minor, triangulari folio, flore purpureo *Breyn. Prodr. I. p. 26.* Mesembryanthemum Africanum frutescens minus, partim procumbens, partim erectum, triangulari folio glauco tenuiore, flore purpureo amaranthino majore *Ejusd. Prodr. II. p. 68.* Ubi huic eadem dicitur, Ficus aizoides Africana folio tereti procumbens, flore purpureo *Herm. Hort. Lugd. Bat.* quod si ita se habeat, nec bene descripsit,

descripsit, nec bene icone expressit Hermannus. Folia enim tantum abest, ut digito, ut ipse dicit, longiora sint, ut potius multo breviora observentur, figura autem non tam hanc speciem, quam Ficum aizoidem Africanam minorem, folio tereti, procumbentem, flore coccineo *Herm.* refert, quæ species est longe a nostra diversa. Quod foliorum attinet structuram, nec hujus, nec illius folia teretia sunt, verum hujus quidem acute, illius obtuse triquetra observantur.

MESEMBRYANTHEMUM PURPUREUM
SCABRUM, STAMINIBUS COLLECTIS T. CXCVII. F. 251.

CAULES habet lignosos, inferius spadiceos, superius in ramis, quibus minus, ac præcedens, luxuriat, ex fusco lutescentes, ni sustententur, procumbentes, parte inferiori, qua spadicei, teretes, superiori, qua lutescunt, nonnihil angulosos, pediculi autem flores sustinentes teretes rursus sunt. Quæ spatia angulosa, quam in priori specie, breviora observantur.

Flores Majo Junioque mensibus modo solitarii, modo plures, sed non æque, ac in præcedenti, numerosi juxta se nascuntur, e violaceo purpurei & splendentes ab initio, dein, ubi aliquandiu explicati fuerint, pallecentes, de meridie horis ante & pomeridianis aperti, hinc clausi, unum alterumve diem durantes & bis terve se aperientes, quorum petala pleraque omnia ejusdem magnitudinis sunt, in extremitate nunc integra, nunc leviter fissa, ad basim, præcedentis instar, firmiter connexa, ut toti seu integri flores extrahi nequeant. Quæ petala subito in filamenta desinunt, eaque non sparsa, sed, coronæ instar, circa stamina in capitulum cum his collecta, quibus staminibus apices luteoli insident, in quorum medio stylus eminet in quinque tenuia crispa cornicula divisus. Vascula (cujusmodi seorsum tam in hac, quam in præcedenti specie appositum est) subnascuntur, quam præcedentis, crassiora, rotundiora & minus in fastigio angulosa, in quinque, illius instar, loculamenta divisa. Calyces in quinque segmenta non uncinata divisi colore gaudent, præsertim antequam flores aperiuntur, obscuriore, nempe e viridi & purpureo nigricante.

Folia ad genicula nascuntur acute triquetra, glauca, minus cito, ac illius, marcescentia, e quorum alis alia fasciculatim prodeunt, quam præcedentis, nonnihil breviora & crassiora, asperiora & rigidiora, tuberculis crebris, quam in priori, majoribus & magis, præsertim in dorso, candicantibus (pellucidis & quasi glacialibus) obsita, unde tota folia magis, quam illius, pallida, ex glauco nempe albicantia sunt & luci objecta poris grandioribus notata apparent.

Nec figuram, nec descriptionem hujus speciei apud Herbariæ Rei Scriptores reperio. Dicta autem mihi videtur:

Ficoides seu Ficus aizoides Africana arborescens, folio viridi longo, triangulari aspero *Boerb. Ind. I. p. 123. n. 9.* Ficoides Afra folio triangulari viridi longo aspero, flore violaceo *Eid. Ind. II. p. 290. n. 24.*

Hæ sunt, quæ e Triquetris scabris mihi innotuerunt, species. Sequuntur lævia Mesembryanthema, & primo, quibus anguli obtusiores sunt, inter quæ agmen ducat

MESEM-

F. 249.

F. 250.

F. 251.

*Mesembr: purpureū scabrum,
staminibus expansis.*

*Mesembryanthemum unci-
natum scabrum petalis pur-
pureis circumactis.*

Mesembryanthemum purpureum scabrum, staminibus collectis.

F. 252.

Mesembryanthemum foliis corniculatis brevioribus.

*MESEMBRYANTHEMUM FOLIIS CORNICU-
LATIS BREVIORIBUS T. CXCVIII. F. 252.*

MULTOS ex eadem radice undique spargit ramulos, humi procumbentes, (nunquam assurgentes) parte inferiori lentos, (non tamen proprie ligno-
fos) superiori teneriores & herbaceos, longitudinis plerumque trientalis, teretes, aut ex tereti leniter angulosos, brevibus intervallis geniculatos, & foliis ad geni-
cula cinctos obtuse triangularibus, ad basim commissis & a caule perforatis, e
quorum ala alterutra alia folia fasciculatim congesta nascuntur, ejusdem cum re-
liquis figuræ, sed breviora (uncialis plerumque & sescuncialis longitudinis) at quæ
ad radicem & ramulorum basim nascuntur, his multo longiora observantur, qua
nota species hæc ab aliis prompte discernitur. Observandum autem, non ab his,
quæ pauciora, quam a reliquis, quæ plura & potiora sunt, foliis denominationem
& a sequenti distinctionem desumptam esse. Tam quæ ad radicem, quam quæ
ad genicula nascuntur folia, cornuum taurinorum instar inflexa sunt, superne pla-
na, inferne in dorsum subrotundum producta, quo figura obtuse triquetra efficitur.
Porro folia humore deficiente mox mollecula & veluti flaccida fiunt, & licet mul-
tis punctis lineisve inæqualibus (quæ in inferioribus præcipue & flaccidis foliis ob-
servabiles sunt) exarentur & fere rugosa folia fiant, superficies tamen eorum lævis
manet. Ceterum quoniam flaccida sunt folia, minus etiam, quam in aliis specie-
bus, succulenta esse solent. Color iis e viridi subglaucus, sapor adstringens.

Rami læves sunt, frequenter brevibus intervallis, ut supra dictum, geniculati,
versus quorum extremitates e fasciculis illis foliosis in sextantalibus aut paullo
brevioribus pediculis nudis flores nascuntur satis ampli, magnitudine & fere fi-
gura florum Taraxaci, sed pallidiores, sulphurei nempe seu dilute flavescentis
coloris, e numerosis petalis, exterioribus longioribus, interioribus brevioribus, con-
flati, stria e puniceo purpurascens, mediam eorum partem exterius decurrente,
insignitis, cujus tinctura extremam petalorum oram transit & in inferiori petalo-
rum parte, sed brevi spatio, translucet. Stamina numerosa apices flavescentes ge-
runt, quorum sinu stylus continetur villosus multiplex, embryoni inhærens, qui,
una cum calyce, in quinque segmenta sat profunde diviso, in fructum vel vascu-
lum abit compressum, caseoli figura, in plurima intus loculamenta, semina parva
continentia, divisum, cujus figura ad sequentem speciem, quæ simile habet va-
sculum, videatur.

Rarius, ut aliæ repentes & foliis luxuriantes species, floret. Floruit autem no-
biscum Septembri mense anno 1726. Sole meridianum tenente. Verum observan-
dum est, omnes hujus generis flores nullum definitum anni tempus sequi, sed pro
culturae & tempestatis ratione admodum diversis temporibus comparere, & me-
mini etiam Junio mense hujus flores in aliis Hortis vidisse.

Hujus, ni fallor, speciei figura extat inter *Plant. Succul. Dec. IV. Tab. 40.*
in qua flores satis bene non expressi, & folia illa ad basim longissima omissa,
quamvis & ipse observasse recorder, folia subinde breviora, quam figura nostra
monstrat. Pagina 18. dicitur, Ficoides Africana reptans, folio triangulari crasso
longissimo, flore intus luteo, extus aurantiaco. Sed folia non multum crassa sunt,
&

& pleraque, quam sequentis, longe breviora sunt: flos externe striatus, ex flavo nempe & rubro variegatus, non aurantiacus est. Cetera synonyma ejus mihi videntur:

Ficoides seu Ficus aizoides Africana procumbens minor, foliis teretibus longioribus glaucis *Volck. Flor. Ncr. p. 161.* (quamvis nostræ speciei folia obtuse triquetra sint:) Ficoides Africana humifusa, folio triangulari longiore glauco, flore flavescente *Tourn. Comm. Acad. Reg. Scient. Ann. 1705. p. 241. n. 30.* Ficoides Africana flore lutescente *Pein. Hort. Bos. Ann. 1712. 1713.*

Qui in his aliisque errorem monstrarit & meliora docuerit, gratum faciet.

MESEMBRYANTHEMUM FOLIIS CORNICULATIS LONGIORIBUS T. CXCIX. F. 253. 254.

PRÆCEDENTI similis est hæc species, verum caules longiores, minus humi appressos, folia omnia ad genicula, tam ima, quam superiora, habet prælonga, magis crassa & glauca, florum pediculos non nudos, sed foliorum brevium conjugatione cinctos, ipse autem flos saturatiore tantum colore luteo gaudet, cujus averfa pars linea phœnicea per petala decurrente distinguitur, cum in illa stria illa ad purpureum magis inclinet colorem & per petalorum apices pelluceat, quod in hac non observatur. Calyx, ut in illa, in quinque segmenta divisus est. Stamina numerosa sunt, nec collecta, nec multum sparsa, flavicantia, apicibus albidis capitata, inter quæ, corniculorum specie, plurimi emergunt styli rubescentes, tenues, villosi. Vascula subnascuntur rotunda, depressa, caseoli figura, in quindecim & sedecim loculamenta divisa, in quorum summitate corona sedet, e totidem, quot sunt loculamenta, radiis minutis, a stylo residuis, conflata:

Porro folia, quæ ad genicula e majorum alis nascuntur, minus crebra sunt, minusque inflexa, quam in præcedenti specie. Ceterum juniora hæc folia angulos habent magis acutos, magisque glauca sunt, quam longiora illa ad genicula folia, quæ quo radici sunt propiora, eo dilutiore viridi colore tinguntur & magis flaccida observantur, cetera autem rigidiora sunt & magis succulenta (saporis subadstringentis) non rugosa & vix punctata, inferiora vero superne seu superficie plana lineis transversis exarata, quodammodo rugosa, (lævia tamen) subtus & qualux transparet, multis punctis, ceu poris, notata.

Flos per aliquot dies perstat, & ut in præcedenti, circa meridiem explicatur, planus, magnitudine & facie Taraxaci, petalis cuspidatis, quorum ea, quæ interiorius locantur, reliquis nonnihil breviora, sed non æque multa observantur. Accidit subinde, ut calycis segmenta membrana albida ad margines cingantur, plerumque vero ea carent.

Caules semi-erecti vel reclinati, sparsi, teretes superne, inferius striati & nonnihil angulosi, sublignosi, folia transadigentes, longitudine palmari & dodrantali, non multum ramosi, nec ad genicula, quantum adhuc observavi, radices agentes.

Martii initio nobiscum olim floruit; & quoniam planta tota hieme in Hibernaculo reposita erat, videbantur & caules, & folia, & florum pediculi longius producta, quam æstivo tempore extra Hibernaculum esse solent. Postea non amplius floruit, nec enim libere flores profert hæc species.

A. P. Her.

F. 253.

F. 254.

Mesembryanthemum foliis corniculatis longioribus.
Ficoides Afr. folio longissimo, nonnunquam denticulato,
flore luteo Herm.

A *P. Hermanno*, quantum ego judico, in *Par. Bat. p. 168.* & ex *Hermanno a Rajo Hist. Plant. Tom. III. p. 365. n. 12.* describitur, titulo *Ficoidis Africani* lutei procumbentis, longissimis foliis. „Hujus, inquit, semen terræ injectum, „postquam intumuerit, in duo crassiuscula orbiculata folia laxatur, e quorum fi- „nu alia atque alia semper sibi invicem opposita egrediuntur. Hæc, ubi adole- „scunt, longitudinem & crassitiem digiti nonnunquam excedunt. Rigida vero & „glauca non sunt, ut in præcedenti specie (*Ficoide Africana erecta teretifolia*, „floribus albis umbellatis) sed mollecula, flaccida, viridia, repentia, teretia, ali- „quando trigona & in obtusum depresso quaque ensiformem mucronem abeunt, „brevibus quibusdam eminentiis, quasi dentibus, nunc ex horum medio, nunc „prope exortum, nunc ad ipsas extremitates protuberantibus. Caules ex unica ra- „dice, quæ parva, albida & fibrosa est, profert ut plurimum tres quatuorve, sed „perbreves & densa foliorum conjugatorum serie circumdatos. Ex horum alis pro- „dit flos pediolo semidigitali innixus, magnitudine floris *Taraxaci*, inter initia totus „luteus, & ubi flacescere incipit, ruber aut coccineus. Multis constat angustis „petalis & intermediis aliquot tenuissimis filamentis, velut disco. Hæc ad Solis „accessum in orbem expanduntur, ad recessum vero contrahuntur. Fructus con- „generibus similis est, multicapsularis & orbiculatus, magnitudine cerasum æquans, „continens semina parva spadicea, dura. Solum amat laxum, ficcum & areno- „sum; udum, compactum & pingue aspernatur.

Quæ descriptio nostræ plantæ bene respondet, nisi quod folia tam crassa non sint, & quod denticulis destituantur: mihi quidem tales nondum observati, & forte vel tam exigui sunt, ut facile non conspiciantur, vel nonnunquam tantum adsunt, vel in juniore tantum planta observabiles sunt. Nec vero, præter tuber- culosi quid foliis inspersum, conspicuas eminentias figura ejus monstrat, quam, quoniam junioris plantæ nascendi modum exhibet, ex *Delineationibus Herman- nianis* hic addere lubet, juxta quam vasculum nostræ plantæ seorsum expressum est. Vocatur autem ibi, *Ficoides Africanum folio longissimo*, nonnunquam den- ticulato, flore luteo, prout & ad *Calcem Par. Bat. in Catal. Plant. nondum æri incisarum* habetur, & simile pæne nomen, ab *Hermanno* procul dubio profectum, in *Hort. Beaum.* octo annis ante *Paradisum Bat.* impresso legitur, nempe *Ficus aizoides Africana*, folio triangulari longissimo, & aliquo modo denticulato.

A *Petivero Gazoph. Tab. 77. fig. 10.* rami pars superior exhibetur, in qua fi- gura petala nimis angusta nimisque reflexa sunt. In *Cat. n. 482.* vocatur, *Ficoi- des Capensis folio triangulari, flore luteo, intus pallido.* Sola nomina sunt:

Ficoides Africana flore luteo procumbens *Pein. Hort. Bos. Ann. 1699. & 1705.*
Ficoides seu *Ficus aizoides Africana procumbens major, foliis teretibus, longiori- bus glaucis* *Volck. Flor. Nor. p. 165.* *Aster Africanus corniculatus* *Schwer. Cat.*
Ficoides Afra folio triangulari longissimo, marginibus obtusioribus, flore amplo, intus pallide luteo, extus linea rubra longa picto *Boerb. Ind. Alt. p. 289. n. 6.*

M E S E M B R Y A N T H E M U M L O R E U M

T. CC. F. 255.

PER plurimos annos in Horto Elthamensi culta, tam in olla, quam in solo libero, (ut solent repentes & foliis luxuriantes plantæ) flores adhuc denegavit hæc species, nec eam me aliis in Hortis flores dedisse recordor. Ea vero Mesembryanthemo foliis corniculatis brevioribus proxime accedit, & procul dubio similes flores obtinet; foliorum enim textura & figura fere eadem, & simili modo fasciculatim per intervalla ea nascuntur; in eo autem differt, quod folia non tam, quam illius, obtuse triquetra sint, quod foliis binis illis longissimis careat, & quod lora sint teretiora, glabriora, crebriora, longiora & tenuiora, magis obsequiosa & magis lenta.

Humi autem repunt in solo libero lora illa & denuo radices agunt, solentque folioles illæ non raro folia plura prælonga (potissimum verno tempore) producere, in fictili vero extra ollam deorsum pendent lora, longitudine dodrantali, pedali & sesquipedali, teretia, coloris cinerei, vel ex cinereo in subfuscum vergentis, in quibus per intervalla brevia quaterni & plures foliorum varie inflexorum glomi nascuntur, glomere extremo reliquis crassiore & graviore, folia magis recurva longioraque obtinente. Plures istiusmodi funiculi ex eadem radice egrediuntur, unde fit, ut totam ollam cæspitis instar folia illa conglomerata occupent. Ceterum folia in olla rectiora sunt & longiora, in loris extra ollam pendulis breviora & magis reflexa, longitudine unciali, sesqui & biunciali. Figura illis triquetra; media quidem & interiora acutius triquetra, exteriora autem obtusum dorsum habent, & obtusius triquetra observantur. Color plerisque glaucus; vetustiora ex luteo rubescunt, & tandem arida facta obsolete cinerea fiunt: sapor austerus, adstringens: consistentia, humore deficiente, subflaccida, illius speciei instar: superficies nec glabra, nec hirsuta, sed medio modo se habens, in inferioribus & flaccescentibus foliis exiguis rugis exarata, in junioribus & mediis foliis crebris minutis punctis notata, quæ luci obversa totidem pori apparent.

An Ficoides Afra folio triangulari longo glauco, marginibus obtusis *Boerb. Ind. Alt. p. 290. n. 10?* vel an hoc nomen rectius ad Mesembryanthemum foliis corniculatis brevioribus refertur?

M E S E M B R Y A N T H E M U M T E N U I F O L I U M

PROCUMBENS, FLORE COCCINEO T. CCI. F. 256.

PLURES ex eadem radice spargit cauliculos, qui licet per ætatem lignescant & cinerei fiant, nunquam tamen assurgunt, sed semper procidui jacent, graciles & teretes, cortice lutescente vestiti, foliis lævibus gracilibus adversis, parte interna planis, externa convexis, cincti, e quorum alis furculi eriguntur foliosi, similibus foliis sat longis, coloris læte virentis & nonnihil ad cæsum vergentis, propius sibi admotis vestiti, ob gracilitatem suam sæpe reflexis & pendulis, quæ luci obversa punctata seu porosa apparent, sapore adstringente.

In ramulorum extremitatibus flores pediculis oblongis gracilibus innascuntur,
ampli

F. 255.

Mesembryanthemum loreum.

ampli satis, (præcipue in plantis junioribus) coloris dilute coccinei, superficie lucida & serici instar splendente, cui Sole illucente aurati quid inspersum videtur, ex innumeris petalis, exterioribus majoribus, interioribus pedetentim minoribus, quorum extremitates integræ & cuspidatæ, subinde leviter bifidæ sunt, conflati, in fundo suo cohærentes & facili negotio toti extrahendi, ita tamen, ut aliorum hujus generis instar, qui extrahi possunt, in medio, qua embryoni & calyci cohærent, foramine sat amplo, annuli instar, donentur. Flores profert satis copiose, qui fugaces non sunt, sed iidem pluribus diebus denuo circa meridiem explicantur. Junio autem præcipue mense eos profert. Stamina innumera habet, inter florem & embryonem, qua florem perforat, locata, ad basim lanuginosa, in summitate vero apicibus parvis flaventibus capitata. Quæ stamina partim floris basi adhærent, partim e spatio illo, quod inter florem & embryonem intercedit, oriuntur, nec omnia, immo pauca saltem, cum flore extrahi possunt, unde conjicere licet, in hoc aliisque annulatis floribus semper aliquid abrumpi nec totos omnino flores extrahi posse. Stylus medio embryoni insidet quinquefidus villosus, embryo autem in vasculum abit grandiusculum carnosum, ex rotundo in quinque obtusos angulos divisum, stria a centro stellato per singulos angulos decurrente; quod vasculum in quinque loculamenta, semina papaverina continentia, divisum, figura prima integrum, secunda transversim sectum, separatim designatum est. Calyx in quinque segmenta dividitur, quorum vel duo, vel tria interiora in membranam tenuem exsuccam spadiceam, flores ab initio protegentem, desinunt.

Ab hac specie florem & characterem generis designasse videtur *Tournefortius in Comm. Ac. Reg. Scient. Ann. 1705. p. 238. Tab. 4.* Vasculum autem ad lit. F. & H. alius speciei est, nempe *Mesembryanthemi* folio pugioniformi, flore amplo stramineo.

A Ficoide seu Ficu aizoidæ Africanæ minore, folio tereti procumbente, flore purpureo, cujus iconem & descriptionem brevem dedit *Hermannus in Hort. Lugd. Bat.* distinguit idem Hermannus, qui primam ejus mentionem fecit, & cui Ficoides seu Ficus aizoides Africanæ minor, folio tereti procumbens, flore coccineo dicitur in *Hort. Lugd. Bat. p. 252.* "foliis nonnihil longioribus & floribus elegantissimo coccineo colore comantibus:" plura non habet. Verum cum illi folia digito longiora, quæ in hac nunquam eam longitudinem acquirunt, tribuat, videtur mendum commissum, & in illius descriptione, pro longioribus, legendum brevioribus. Ceterum quænam illa species, si a *Mesembryanthemo* purpureo scabro, staminibus expansis, differat, sit, me ignorare fateor. Posset alias illius icon pro hac demonstranda inservire. Minus bene autem & illa & hæc teretifolia dicitur. Nomen & descriptionem ex *Hermanno* recensuit *Rajus Hist. Plant. Tom. II. App. p. 1880:*

In *Hist. Oxon. Part. III. p. 507. n. 6.* Ficoides Africanæ minor procumbens, folio tenuiori viridi, flore coccineo *Hermanni*, vocatur, & *Sect. XII. Tab. 8. Ser. 1. f. 6.* Ficoides Africanæ frutescens, folio triangulari minore, flore suave-rubente; verum perperam frutescens dicitur, contra nomen descriptioni præpositum & contra ipsam descriptionem, in qua flagella tenuia ipsi adscribuntur. Nec figura est valde bona, quæ habitum plantæ parum exprimit & folia habet justo breviora. Paulo melior est, quæ extat inter *Plant. Succul. Dec. I. Tab. 9. ubi p. 10.* vocatur,

tur, Ficoides Capensis humilis teretifolia, flore coccineo; nam omni ex parte bona non est, quoniam petala interiora minora omiffa sunt, & quod folia pro longitudinis ratione iusto nonnihil craffiora sunt. Observandum autem figuram hanc magnitudine naturali nonnihil minorem esse, quod vel ex flore constare poterit.

Mesembryanthemum Africanum procumbens tereti folio viridi, flore intus aureo, extus phœniceo *Breyn. Prodr. II. p. 69.* an cum Hermanniano idem sit, quaerit ipse Breynius. Verum si Breynius vel descriptionem vel figuram dedisset, res posset facile determinari. Si per interiorē partem stamina, per exteriorē petala intelligat, res dubio omni caret. Posset etiam aureus color de metallico splendore interpretari, & sic, per me licet, eadem habeatur cum praesenti specie. Huius porro speciei synonyma sunt:

Ficoides Africana, flore coccineo *Pein. Hort. Bos. Ann. 1699. 1705. 1712. 1713.* & *Webm. Hort. C. Bos.* Ficoides Africanum Mesembryanthemum, seu Ficus aizoides minor, folio tereti, procumbens, flore coccineo *Hort. Leyd. Pluk. Mant. p. 77.* Ficoides Africana procumbens, triangulari lucido longiori ac angustiori folio *Volck. Flor. Nor. p. 164.* & *Raj. Hist. Plant. Tom. III. p. 365. n. 8.* Ficoides seu Ficus aizoides Africana, folio longo tenui, flore rubro *Boerb. Ind. I. p. 124. n. 23. II. p. 291. n. 7.* Ficoides aizoides Africana Kali folio, flore eleganti coccineo *Tit. Hort. Maur. p. 74.*

MESEMBRYANTHEMUM CRASSIFOLIUM REPENS, FLORE PURPUREO T. CCI. F. 257.

PALMARES & dodrantes cauliculi reptantes & ad genicula radices fibrosas agentes, ab initio herbacei & molles, triquetri, virentes, & non raro purpureo colore, qua Sol illabitur, perfusi, per vetustatem magis teretes, non lignosi, sed molles, lenti & fungosi, cortice cinereo vestiti.

Folia in eodem plerumque plano jacent, seu se invicem non decussant, hiantia, seu sibi non aequae ac aliorum multorum approximantia, crassa, succulenta, obtusius triquetra, glabra & nonnihil splendentia, nullis punctis notata, coloris simpliciter viridis.

Flores in pediculis brevibus, nunc nudis, nunc & plerumque foliorum conjugatione praeditis, nascuntur solitarii parvi, e purpureo in violaceum colorem vergentes, e petalis minus numerosis conflati, & staminibus donati pluribus brevibus, nec nimis sparsis, nec in capitulum collectis, sed surrectis, apices pallide flaventes gerentibus. Sole in Cancro & Leone versante plerumque comparent flores, qui non diu durant, sed cito transeunt. Rarius autem ob rependi libidinem comparent hi flores. Calyces quinquefidi segmenta duo tribus reliquis plerumque longiora habent: Vascula subnascuntur parva quinquecapsularia, quinque angulis obtusis in summitate terminata.

Figura ejus satis bona prostat inter *Plant. Succul. Dec. IV. Tab. 38.* cujus nomen p. 16. Ficoides Africana reptans, folio triangulari viridi, flore saturate purpureo.

Reliqua synonyma sequentem in modum digero: Mesembryanthemum Africanum

Mesembryanthemum tenuifolium procumbens, flore coccineo.

Mesembryanthemum crassifolium repens, flore purpureo.

P. 267.

F. 258.

T. CCH.

Mesembryanthemum tenuifolium
fruticescens, flore croceo.

num procumbens, tereti folio viridi brevior, insigniter repens, caulibus rubentibus *Breyn. Prodr. II. p. 69.* Ficoides Africanum Mesembryanthemum, seu Ficus azoides minor, maxime procumbens, tereti folio viridi brevior, caulibus puniceis, flore purpureo *Pluk. Alm. p. 149.* Ficoides Africana folio triangulari repens, caule rubente *Pein. Hort. Bos. Ann. 1699. 1705. 1712. 1713. & Wehm. Hort. C. Bos.* Ficoides Africana repens & late virens, flore purpureo *Tourn. Comm. Acad. Reg. Scient. Ann. 1705. p. 241. n. 36.* Mesembryanthemum folio triangulari, caule rubente, repens *Heuch. Nov. Prov. p. 48.*

An sit Ficoides Afra folio triangulari crasso succulentissimo *Boerb. Ind. Alt. p. 290. n. 25?* vel an Ficoides Afra folio triangulari longo succulento, caulibus rubris *Ejusd. Ibid. n. 26?* dubius hæreo & doceri cupio ab ipso Auctore.

Nostre speciei folia superne plana sunt, inferne tumida, non convexa, sed in dorsum obtusiora producta, verbo, obtuse triquetra. Ceterum non refert, quod eandem speciem Auctores alii teretifoliam, alii triquetram dicant, cum de eorum incuria ex pluribus, quas ita dixerunt, speciebus constet.

MESEMBRYANTHEMUM TENUIFOLIUM FRUTICESCENS, FLORE CROCEO T. CCII. F. 258.

IN fruticulum pedalem, bipedalem & longiorem excrescit, tenuiorem & non admodum ramosum, in cujus ramulis extremis flores nascuntur plures, media inter majores & minores præditi magnitudine, intus aurei, extus rubescentes, e plurimis petalis angustis integris cuspidatis, eadem pene magnitudine præditi, compositi, quorum cuspides levi rubedine tinguntur, & croceum floribus colorem conciliant. Flores hi, præsertim marcescentes, toti extrahi possunt. Ceterum satis libere ii proveniunt, & Julio Augustoque mensibus, Sole lucente, a matutino tempore ad meridiem & ultra explicantur. Stamina in medio flore locantur plurima, ab initio minus sparsa, dein, ubi petala plene explicata fuerint, super ea expansa, apicibus eodem cum petalis colore tinctis. Stylus e quinque corniculis brevibus villosis constat. Calyx in quinque segmenta dividitur. Vascula Augusto & Septembri mensibus maturescunt, subrotunda, in quinque loculamenta, semina parva arenosa continentia, divisa, quæ vascula figura marginali prima integra, secunda transversim secta, tertia semina seorsum delineata sunt.

Folia gracilia oblonga, obtuse triquetra, viridia, (non glauca) tuberculis crebris viridibus obsita, & veluti subaspera ob hæc tubercula, licet tangenti lævia sentiantur, quæ tubercula luci obversa albida pellucida apparent & folia punctata efficiunt. Similia tubercula in fructus parte inferiori observantur. Sapor adstringens, non acris.

Hujus plantæ tres diversæ prostant figuræ, sed nulla satisfacit. Primam dedit *Hermannus in Hort. Lugd. Bat. p. 249. 250.* ubi Ficoides seu Ficus aizoides Africana minor erecta, triangulari folio viridi, flore intus aureo, foris purpureo, dicitur, & breviter, sed contra morem, negligenter describitur. „Tota, inquit Hermannus, æstate floret, cum proxime descripta,” (Mesembryanthemo scabro, flore sulphureo convexo) „cujus situm & figuram omnino imitatur, sed videtur „ paullo minor & gracilior. Folia edit viridia, flores aureos intus, extus purpureos, rufescentes, minus colorem quodammodo incarnatum mentientes.” Verum ab illa

specie foliis & floribus in tantum distat, ut comparari cum illa non mereatur. Figura in eo non placet, quod nimis contracta sit, cetera vitiosa non est, nisi quod folia teretia repræsentet. Eadem ex Hermanno, cujus nomen servat, retulit *Rajus Hist. Plant. Tom. II. App. p. 1879.*

Alteram dedit *Bobartus Hist. Ox. Part. III. Sect. XII. Tab. 6. Ser. 2. fig. 4.* ubi Ficoides Africana folio triangulari viridi minore, flore croceo, pag. vero 507. n. 4. Ficoides Africana minor erecta triangulari folio viridi, flore intus aureo, foris purpureo Hermanni, dicitur, & breviter, partim ex propria, partim ex Hermanniana observatione describitur. Figura in eo non laudanda, quod tubercula, quæ satis conspicua, non exprimat, & quod ramo & foliis magnitudine naturali depictis, flores contracti & iuxta magnitudine longe minores appingantur.

Tertiam exhibuit *Auctor Plant. Succul. Dec. I. Tab. 7. cui p. 8. dicitur*, Ficoides Capensis frutescens, folio tereti punctato, petalis luteis. Folia perperam dicuntur teretia, sed in figura recte triquetra exhibentur. Ceteroquin figura illa prioribus melior, sed nec omni ex parte exacta, nec artificiosa est. Florum, velut umbellatim nascentium, morem non exprimit: flos medius expansus velut papyro agglutinatus flos apparet: stamina, ceu in plerisque reliquis, quæ ea sparsa habent, non bene designantur: foliis tuberculorum loco puncta appinguntur: fructus, ceu in plerisque omnibus hujus generis speciebus, omittitur, quoniam, ut queritur *Auctor*, in Anglia non maturescant hujus generis fructus, cum istis nihil vulgatius sit, & ubique absque cura maturi fiant.

An Chrysanthemum aizoides Africanum, triangulari folio, flore carneo *Breyn. Cent. p. 164?* Chrysanthemo similis aizoides Africana major, triangulari folio, flore carneo *Ejusd. Prodr. I. p. 26?* querit Hermannus in Hort. Lugd. Bat. Verum ipse Breynius in Prodr. II. p. 67. manifeste distinguit, & videtur potius, Chrysanthemo similis aizoides Africana minor, triangulari folio, flore luteo *Breyn. Prodr. I. p. 26.* ubi descriptio brevis: Mesembryanthemum Africanum frutescens minus, flore luteo minore *Ejusd. Prodr. II. p. 68.* Kali triangulare viridi folio, flore intus aureo, foris purpureo *Amm. Hort. Bos. p. 18.* Ficoides folio viridi triangulari tenuiore, flore luteo, in extremitate rubente *Schwer. Cat. Mesembryanthemum Africanum minus erectum, flore intus aureo, foris purpureo, folio triangulari viridi Heuch. Prov. Alt. p. 45.*

An Ficoides seu Ficus aizoides Africana, folio longo tenui, flore auranti *Boerb. Ind. I. p. 124. n. 247. II. p. 291. n. 5?* An & Ficoides seu Ficus aizoides Africana arborescens, folio tenuissimo triangulari aspero, flore luteo *Ejusd. Ind. I. p. 123. n. 8?*

MESEMBRYANTHEMUM FOLIIS VERUCULIFORMIBUS, FLORIBUS MELINIS UMBELLATIS T.CCIII.
F. 259.

CAULEM acquirit lignosum, pedalem & bipedalem, pollicem & amplius crassum, cortice cinereo, per vetustatem deformi, nempe inæqualibus & latis rimis fissò, vestitum, nodosum & geniculatum, qui in plures ramulos ex adverso sitos & hi in alios dividuntur, & ad singula genicula bina ex adverso sita habent folia crassa & succulenta, adeo obtuse triangula, ut obiter adspicienti teretia appareant, longitudine sesqui & biunciali, crassitie calami olorini, e quorum
alis

F. 259.

Mesembrianthemum foliis veruculiformibus, floribus melinis umbellatis.

alis alia folia plura fasciculatim & dense congesta erumpunt, quorum ea, quæ mediam partem occupant, reliquis longiora observantur, stylos minores ligneos, quibus assanda transfiguntur, quodammodo referentia. Singuli autem fasciculi modo e binis, modo e ternis foliorum surrectorum conjugationibus componuntur, solentque fasciculi & folia, quæ extremos ramos occupant, ceteros magnitudine superare. Color foliis est glaucus, nempe dilutius viridibus foliis subcærulea nebula tam crassè inducta est, ut digitis etiam abstergi queat: flaccescentia (inferiora nempe) flavescent & manifestius triquetra fiunt, exarida corrugantur plane & in rubiginosum atrumve tandem colorem abeunt. Superficie constant lævi & luci obversa porosa (poris tamen perexiguis) & pellucida apparent, quantumvis crassa sint. Apex foliorum plerumque purpurascit, quo colore etiam ramorum summitates gaudent. Rami foliaque brevibus intervallis nascuntur, & quoniam caules, rami & folia erectum situm affectant, fit, ut arbusculæ figuram induat hæc species, quamvis verear, ne, ni sustentetur, ob multitudinem & gravitatem ramorum & foliorum eorum oneri succumbat planta. Ceterum ramorum & caulium genicula & nodi versus inferiorem partem foliorum & ramorum, brevibus intervallis nascentium, vestigia sunt.

Flores in summis ramis e foliorum alis plures velut umbellatim digesti nascuntur, parvi, pallide lutei, e petalis latiusculis obtusis integris, ejusdem invicem magnitudinis, regulariter in orbem expansis, conflati, calyce in quinque segmenta diviso excepti. Qui flores Majo, Junio, Julioque mensibus comparent, & ab annosioribus præcipue plantis proferuntur.

Vascula subnascuntur succulenta, turbinata, in quinque ordinarie, quandoque in plura loculamenta divisa, in quibus semina continentur majuscula, triquetra, rufa. Ea vero sequentem in modum aperiuntur: quinque segmenta ab umbilico abscedunt & totidem cavitates in fundo vasculi relinquunt, membranulis binis per medium singulorum segmentorum ductis, ita ut loculamenta a medietate segmenti abscedentis ad vicini medietatem pertineant: in medio vero vasculo pentagona stellula membranacea candicans remanet, a membranulis mediis efformata; quem aperiendi modum & reliquis frutescentibus quinquecapsularibus Mesembryanthemis competere existimo. Hæc vascula dehiscencia seorsum in latere Tabulæ dextro & pone ea semina delineata sunt.

Variat foliis brevioribus & manifestius triquetris, floribus paucioribus, si nempe steriliori solo in olla servetur; tumque rami ejus tortuosi in latera nascuntur, & sine adminiculo semi-erecta nascitur planta. Quo pertinet ramulus minor in Tabula ad finistram expressus.

Nullam nec figuram, nec descriptionem, hujus speciei datam invenio; pro synonymis vero ejus mihi habentur:

Ficoides Africana, folio triangulari, apice rubro, caule purpurascente *Tourn. Comm. Acad. Reg. Scient. Ann. 1705. p. 240. n. 22.* After Promontorii Bonæ Spei, folio longo crasso *Schwer. Cat.* Ficoides Africana tereti folio *Heuch. Hort. Vitemb. p. 22.* Ficoides Africana arborescens, folio rotundo *Pein. Hort. Bos. Ann. 1713.* Mesembryanthemum teretifolium, folio glauco crasso, flore aureo *Heuch. Nov. Prov. 1711. p. 48.* Ficoides Afra arborescens, folio tereti glauco, apice purpureo crasso *Boerb. Ind. II. p. 291. n. 3.*

M E S E M-

*MESEMBRYANTHEMUM FOLIIS CONFERTIS
SPLENDENTIBUS, FLORE PALLIDO* T. CCIV. F. 260.

AD pedalem & majorem excrescit longitudinem, cauliculis lignosis, ramis multis brevibus & foliis confertim nascentibus præditis, ut ob ramorum & foliorum onus, ni fulciatur, se sustentare nequeat planta. Folia autem ejus breviora sunt, obtuse triquetra, in exteriorem partem, præsertim apices juniorum foliorum, plerumque leniter flexa. Ceterum ea crassa sunt & succulenta, lævia & splendentia, coloris dilute viridis, glaucescentia vel nulla, vel vix advertenda, obsita, punctis subinde quibusdam raris, crassis, viridibus temere hinc inde, præsertim ubi floret, respersa.

Flores in ramulorum summitatibus Julio & Augusto mensibus comparent, pediculis perbrevibus insidentes, horis ante & pomeridianis Sole lucente expansi, ampliatissimi, albidi, aut dilutissime intus flavescentes, extus tenui rubedine, petalorum summitates subinde transeunte, perfusi, e plurimis petalis angustis, interiora versus sensim minoribus & filamentosis, conflati, in quibus plurima stamina, quorum exteriora modice sparsa, reliqua autem surrecta sunt, apicibus pallide flavis terminata. Singuli flores aliquoties aperiuntur & clauduntur, dein supra fructum marcescunt, calyptræ instar eum involventes. Fructus autem seu vasculum ovatum est, quinque lineis, ceu angulis, nonnihil exstantibus distinctum, in quinque loculamenta, duplicem seminum seriem continentia, divisum. Calyces in quinque segmenta, invicem pæne æqualia, dividuntur.

Duplicem hujus figuram do, alteram cum floribus, alteram sine floribus, olim, cum nondum flores mihi visi, factam, cui vascula figura prima & secunda integra, tertia & quarta dissecta, quinta idem exemptis seminibus appicta sunt.

Figura hujus, sed minus exacta, prostat inter *Plantas Succul. Dec. I. Tab. 6.* ubi p. 7. dicitur, Ficoides Capensis frutescens, foliis teretibus confertis glaucis, flore albo. Auctor in descriptione folia pallide viridia recte dicit, hinc Nomenclator ejus, quem Petiverum suspicor, minus bene ea appellat glauca.

Hujus porro speciei synonyma mihi videntur: Ficoides Mesembryanthemum Africanum procumbens, dense fruticosum, folio subtereti brevi viridi, flore albo *Pluk. Amalth. p. 90.* Ficoides Africana folio triangulari, flore flavescente *Tourn. Comm. Acad. Reg. Scient. Ann. 1705. p. 240. n. 18.* Ficoides Africana minus repens, triangulari folio viridi *Pein. Hort. Bos. Ann. 1712. & 1713.* Ficoides Africana Sedi minoribus foliis compactis, flore parvo luteo-pallescente *Tit. Hort. Maur. p. 74.* Sed flores parvi non sunt.

An Ficoides Afra folio triangulari crasso, succulentissimo *Boerb. Ind. II. p. 290. n. 25?* de quo supra ad Tab. CCI. Vel an Ficoides Afra erecta, foliis parvis teretibus, & pluribus simul nascentibus *Ejusd. Ibid. p. 291. n. 14?*

Spec. folio tereti crasso Boerb. Ind. II. p. 291. n. 14. *Spec. folio tereti crasso Boerb. Ind. II. p. 291. n. 14.* *Spec. folio tereti crasso Boerb. Ind. II. p. 291. n. 14.* *Spec. folio tereti crasso Boerb. Ind. II. p. 291. n. 14.* *Spec. folio tereti crasso Boerb. Ind. II. p. 291. n. 14.*

MESEM-

P. 270.

T. CCIV.

F. 260.

Mesembryanthemum folios confertis splendens, flore pallido.

MESEMBRYANTHEMUM CAPENSE GENICULIFLORUM, NEAPOLITANUM CREDITUM
T. CCV. F. 261.

PROSPER Alpinus in Libro, quem de Plantis Ægypti scripsit An. 1592. p. 49. & seqq. tres exhibet plantas, e quarum cineribus, Venetias comportatis, vitra conflari docuit. Prima est Salicornia vulgaris perennis & fruticescens: secundam a nonnullis Kali album vocari scripsit, sed perperam; tertia, quanam sit, nondum clare constat. Hanc secundam & primam speciem, quia pro vulgarioribus habuit, describere neglexit Alpinus, figuras exhibuisse contentus.

Tribus circiter lustris ab Alpino suum Kali floridum repens aizoides Neapolitanum accurate descripsit & depinxit *Fab. Columna Ecphr. Part. II. p. 72. 73.* quod licet simile tantum dixerit Alpini secundo, C. Bauhinus tamen, licet plantam, ut videtur, nunquam viderit, non immerito idem statuit. Ab eo tempore non memini quenquam Herbariorum plantam hanc vel scriptis, vel icone illustrasse, quæcunque enim de ea tradunt, vel ex Alpino, vel ex Columna desumerunt, nisi quod *Paulus Hermannus* eam ad suum genus retulerit, & Ficoides teretifolium Neapolitanum, flore candido, vocaverit, quem sequutus est *Breynius*, qui in *Prodr. II. p. 69.* Mesembryanthemum teretifolium minimum Neapolitanum, flore albo, fructu subrotundo quinqucapsulari, nuncupavit. Nam quæ in *Iconibus Barrelieri Fig. 888. Obs. 507.* pro hoc absque descriptione proponitur, & Kali vermiculatum albo & amplo Sedi rosei flore vocatur planta, eam refero ad *Sedum* minimum arborescens vermiculatum *Lob. Icon. 380.* pro Vermiculari frutice perperam passim habitum, cui idem censeo, *Sedum Siculum* maritimum vermiculatum, flore Saxifragæ albæ, semine villosa *Bocc. Rar. p. 6. fig. 7.*

Enimvero Mesembryanthemi speciem, quæ in Hortis passim habetur & Neapolitana existimatur, quamque describere aggredior, ab illa differre, sequentibus rationibus evinci posse arbitror. Primo, Neapolitana folia breviora alternatim sita habet, quod tum ex figura Columnæ, tum e speciminibus siccis, in Phytophylacio Sherardino asservatis, apparet: dein, Neapolitana annua, tota minor & flores minores gerere videtur, eosque non raros & sessiles in ramulorum divaricationibus, sed crebros secundum longitudinem ramulorum e foliorum alis & in pediculis foliosis alternatim adnatis: denique, Columna diserte asserit, suæ vascula quinqucapsularia, flores medio præsertim die Sole lucente explicari, recedente vero & vesperi maneque claudi. Nostra vero species noctiflora est, perennis & lignosa, tota major & folia conjugata habet longiora, vascula vero quadricapsularia, quantum adhuc observavi.

Caudex quidem ejus plane ligneus est, & aliquot annorum spatio digitalem & ampliorem crassitiem acquirit, cortice vestitus e cinereo subfusco, rami autem ejus, quos frequentes conjugata serie emittit, molliores sunt & flexibiles, teretes, virides & succulenti, Visci facie, æqualis fere ubique crassitie, ita ut superiores seu juniores rami reliquis non sint multo angustiores, licet breviores observentur. Ea tamen inter utrosque differentia intercedit, quod inferiores rami, quo caudici sunt propiores, eo magis lignosi fiant, licet cortice adhuc virente vestiantur. Medius

enim nervus sensim crassescit & ligneam naturam acquirit, cum supremi ramuli plane molles sint & lignoso nervo destituantur. Quamvis autem lignosi fiant juniores rami, tamen ob eorum longitudinem & gravitatem, ni sustententur, se ipsam vix sustentat planta, sed procumbit potius.

Folia habet succulenta, e viridi argenteo nitore conspicua, superne plana, leviter sulcata, inferne rotundata, ita ut teretia proprie dici nequeant. Quæ folia cum caduca sint, remanentibus, ubi sederunt, geniculorum vestigiis, iisque non elevatis, sed depressis, fit, ut Ephedræ faciem planta induat annosior.

Flores in supremorum ramulorum sedent divaricationibus, pallide straminei, filamentosi, e petalis nempe vel laciniis angustis reflexis conflati, quorum exteriores longiores, interiores vero sensim minores & plane filamentosæ fiunt, staminumque apices gerentium munia obeunt. Flores, si calyx separetur, toti cum staminibus (vid. figura marginalis prima) eximi possunt, annulo quodam in basi connexi, e quo stamina & laciniae una oriuntur. Sole Geminos & Cancrum percurrente comparent & singuli aliquot dies durant, immo toto die & noctu etiam aperti manent, solentque, si bene memini, sub vespere primum explicari.

Calyx a reliquis differt, quod sit tetraphyllos natura, at non nisi diphyllus ad conspectum; duo enim segmenta interiora clausa latent, immo, postquam explicati fuerunt flores, mox emarcescunt & plane disparent, remanentibus saltem duobus exterioribus & longioribus foliis, corniculorum instar reflexis & ipsum florem longitudine superantibus. Embryoni insidet stylus parvus quadrifidus, intra florem plane latens, ad cuius normam ipse embryo in quatuor, quotquot examinavi, loculamenta divisus mihi observatus. Vascula turbinata pediculis brevissimis nituntur, quorum cutis crebris tuberculis argenteis micat, quibus etiam conspicui sunt ramuli supremi; quo longius autem a summitate distant, eo minus observabiles sunt glaciales micæ, ut tandem ita attenuentur, ut non nisi subtilissime reticulati appareant rami. Tale vasculum figura tertia integrum, quarta transversim sectum, secunda vero semina, quæ parva angulosa, per maturitatem rufa sunt, seorsum exhibentur.

Ex *Petivero* constare potest, Africanæ originis esse hanc speciem; nam in *Gazoph. Tab. 78. fig. 3.* inter Africanas plantas particulam ramuli exhibet, & *Catal. num. 485.* Ficoides Capense folio tereti, flore albedo, vocat. Hujus autem generis specierum figuræ, nec a speciminibus ficcis, in quibus flores evanescunt & folia aliam figuram acquirunt, nec a plantis vivis, cum *Tabula 88.* species aliquot singulares, in Europa nunquam visæ, exhibeantur, desumptæ sunt, sed ab imaginibus, credo, ex Batavia acceptis, & ad Promontorium Bonæ Spei primum depictis. Figuræ autem illæ licet rudiores sint, ejusmodi tamen sunt, ut quarum plantarum sint, cognosci queat.

Petiveriana melior figura extat inter *Plant. Succul. Tab. 34.* in qua tamen figura desiderantur micæ glaciales, & in foliis error is commissus, quod prorsus teretia exhibeantur. Observandum porro figuram illam male referri ad *Decad. IV. p. 12.* nempe ad Ficoides Africanum erectum teretifolium, floribus albis umbellatis *Par. Bat.* cum referenda sit ad *Decad. V. p. 17.* ubi non tantum pro Ficoide Neapolitano flore candido *Hort. Lugd. Bat.* describitur, sed & in descriptione contra aliquos, qui Africanæ originis existiment, asseritur esse Neapolitanam speciem.

Mesembryanthemum Capense geniculiflorum, Neapolitanum creditum.

F. 262.

F. 263.

Mesembryanthemum noctiflorum, flore
intus candido, extus phoeniceo odora-
tissimo.

*Mesembryanthemum noctiflo-
rum*, flore intus candido, extus
stramineo, odoratissimo.

ciem. Sed condonandum est Auctori in plantarum notitia parum versato. Ego quidem non credo fore, ut, animadversis superius allatis, sint, qui veram Neapolitanam *Columnæ* speciem posthac esse existiment hanc plantam.

Ficoides Africanum Mesembryanthemum, floribus ad genicula albis, teretibus foliis, succo glaciali turgidis *Pluk. Alm. p. 149.* hujus speciei synonymum facio, cui Plukenetius Neapolitani synonyma perperam adscribit. Et huc mihi refertur, Ficoides Africana flore albo, folio tereti angustiore *Pein. Hort. Bos. Ann. 1699. 1705. 1712. & 1713.* Reliqua Synonyma ad Neapolitanam speciem pertinere existimo.

MESEMBRYANTHEMUM NOCTIFLORUM,
FLORE INTUS CANDIDO, EXTUS PHOENICEO,
ODORATISSIMO T. CCVI. F. 262.

CAUDEX ejus, qui digiti minoris crassitiem in proVectiori planta adipiscitur, lævis est, cortice spadiceo tectus, frequentibus nodis adversis, qui ramorum reliquæ, tuberosus. Rami autem adverso ortu egrediuntur & inordinate quoquoVersum sparguntur, & ni sustententur, tota planta, ob foliorum gravitatem, humi recubat, immo suapte natura tortuose nascitur, ramis invicem implicitis, non erectis, unde ei arborescentis denominatio minus apte quadrat.

Folia, ut in aliis, contrario & cruciato situ adhærent summis ramulis e spadiceo cinereis, glabris, dilute virentia, levi quadam glaucescentia perfusa, figuræ, si attente inspiciantur, inferiora præsertim, non teretis, sed obtuse triangulæ, lævia, opaca seu lucem non transmittentia, minutim crebroque punctata & subtilissime inde reticulata, succulenta, saporis subacidi & in recessu subacris. Inferiora superioribus sunt longiora & alas nudas habent; superiora vero, floribus & eorum pediculis subiecta, breviora crassioraque sunt, e quorum alis pediculi florum oriuntur, & subter hæc unum alterumve foliorum conjugatorum par subinde conspicitur, plerumque vero deest.

Vascula aut fructus simul cum floribus oriuntur crassiusculi, quatuor eminentiis crassis capitati, calycem dein constituentibus, quo flos continetur, e numerosis petalis, pedetentim interiora versus minoribus, constructus, interdiu clausus & in figuram oblongam (petalis subinde intortis) contractus, sub vesperum & per omnem noctem in orbicularem formam expansus, odoris subtilis & perquam suavis, cum reliqua diei parte prorsus sit odoris expers. Segmenta floris angusta sunt, exteriora quidem longiora, interiora vero breviora, superficie interna candicante, externa vero e phoeniceo purpurascens, qui color extremum petalorum marginem plerumque pervadit, ita ut apices petalorum vel laciniarum floris diluta purpura perfusi appareant. Flos (vid. figura marginalis prima) totus extrahi potest; in basi enim annuli instar cohæret, e cujus fundo stamina oriuntur plura, apices pallide flaventes gerentia. Ceterum floris fundum embryo pervadit, quatuor filis seu stylo quadrifido terminatus. Vasculum vero (vid. figura secunda) in quatuor loculamenta (vid. figura tertia) divisum est, de cujus figura & seminibus (figura quarta) sub sequenti specie, quæ eadem habet, agam. Quadricapsulare vasculum, quadrifidum semper styllum & calycem in quatuor segmenta divi-

sum

sum observavi; notandum tamen duo calycis segmenta ad floris expansionem imminui & fere membranacea fieri, ad fructus tandem maturitatem omnia disparere.

Floret Sole Cancrum & Leonem percurrente, diuque satis floret, novis floribus veteribus, super vascula marcescentibus, succedentibus, & singuli flores aliquoties expanduntur. Ceterum flores in summis ramulis in pediculis conjugatim progredientibus oriuntur, in quorum divaricationibus alius medius hæret flos, pediculo nudo modice longo insidens.

Nec figuram, nec descriptionem hujus & sequentis speciei a quoquam Herbariarum Rei Scriptorum datam memini. Synonyma vero ejus sunt:

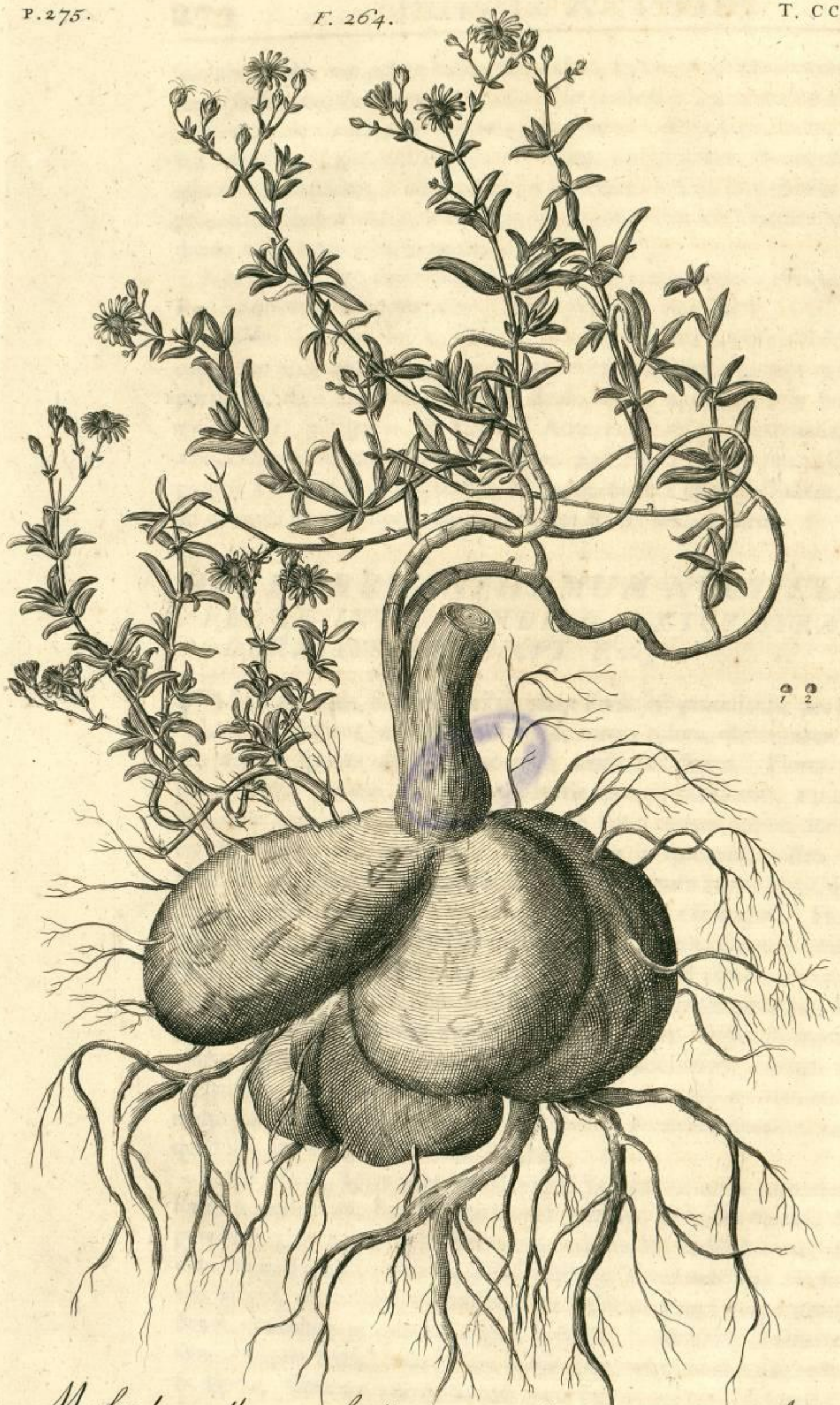
Ficoides Africana erecta, foliis longioribus rotundis & glabris *Schwer. Cat.* Ficoides seu ficus aizoides Africana erecta arborescens lignosa, flore radiato, primo purpureo, dein argenteo, interdum clauso, noctu aperto *Boerb. Ind. I. p. 124. num. 16. II. p. 290. n. 1.* Ficoides Africana frutescens teretifolia, flore intus albo, extus rubro, caule alato *Tein. Hort. Bos. Ann. 1712. & 1713.* Caules autem proprie alati non sunt, sed teretes, & lineam tantum utrinque habent, a geniculis ad genicula decurrentem, eamque tenuem & vix observabilem.

MESEMBRYANTHEMUM NOCTIFLORUM,
FLORE INTUS CANDIDO, EXTUS STRAMINEO,
ODORATISSIMO T. CCVI. F. 263.

CAULE, ramis, foliis & floribus plane simile est præcedenti, nec ab eo aliter, quam floribus nonnihil majoribus & eorum colore, distinguitur. Nihilominus diversa species est & differentiam constanter servat. Flores autem intus plane, magis omnino, quam præcedentis speciei, candicant, extus dilutissime flavescent, qui color extremam laciniarum floris partem transit, ita ut mucrones levi flavedine tincti appareant. Flos & folia in specimine nostro, unde figura nostra facta, aliquanto longiora & majora erant, quam præcedentis, quoniam erat planta juvenis, in quibus in hoc genere omnia solent esse majora. Flores ceterum eodem cum præcedente tempore comparent, & singuli aliquoties explicantur, satisque diu, novis veteribus succedentibus, in eadem planta durant. Toto die contracti & inodori sunt, sub vesperam hiant & sensim explicantur, & prout expanduntur, eo odor eorum augetur suavis & subtilis, Hesperidi montanæ pallidæ odoratissimæ *C. B.* plane similis, in qua planta odor etiam consimili tempore solet percipi, Sole nempe horizonti appropinquante & sub eo versante. Qui odor matutino tempore aliquousque durat, donec Solis radii intensiores eum dissipent, quod ubi fit, flores denuo contrahuntur.

Vascula (vid. figura marginalis prima) tam hujus, quam præcedentis, eodem formata modo sunt, figura nempe ovali prædita, ab initio viridia, dein obscure purpurea, glabra, annulo in medio, qua calyx sedit, nunc extante, circuli instar, nunc impresso, sulci transversii instar, cincti: a summitate quatuor lineas contrarias habent, secundum longitudinem decurrentes, quæ totidem membranas monstrant, vasculum in quatuor (figura secunda) loculamenta dividentes, in quibus semina (figura tertia) latent plura crassiuscula, velut reniformia, minutim crenata & aspera. Ceterum vascula succosa sunt, saporis nonnihil pungentis.

Est

Mesembryanthemum frutescens, radice ingenti tuberosa.

Est Ficoides Afra arborefcens, folio tereti, flore candido, noctu aperto, interdiu claufo *Boerb. Ind. II. p. 291. n. 2.* Mesembryanthemum erectum arborefcens, caule lignoso, folio tereti, flore candido, interdiu claufo, noctu aperto *Vater. Cat. Hort. Vit. p. 25.*

Aster Africanus flore intus luteo, extus albicante, odorato *Schwer. Cat.* si veramus verba intus & extus, huic respondet. Schwerinus interrogatus se amiffisse plantam, nec recordari faffus est.

*MESEMBRYANTHEMUM FRUTICESCENS,
RADICE INGENTI TUBEROSA T. CCVII. F. 264.*

RADIX nempe tuber prægrande est, humanum caput non raro æquans, totam ollam processu temporis implens, ut mirum omnino videatur, qui radix plantam, immo qui radix ipsa se, paucissima & nulla fere circa illam remanente terra, sustentare queat. Ex pluribus autem partibus invicem contortis compactum est tuber, unde crebræ sparguntur radices minores, lignosæ, in fibras tenuiores desinentes, coloris, quam tuber, pallidioris, obsolete lutescentis, cum ipsum tuber ex rufo spadiceo colore præditum sit.

Caudex e medio tubere nascitur lignosus, pollicem & amplius inferiori parte crassus, cortice spadiceo tectus, cujus lignum, si transversim secetur, ex laminis spiratim compactis constat. Qui caudex plurimos ramos incurvos, invicem implexos, emittit, cortice spadiceo tectos, e quibus alii plures prodeunt minus incurvi, ut fruticuli, sine adminiculo stantis, humilioris tamen, pedalis & sesquipedalis, naturam induat planta, cortice extremorum ramulorum cinereo colore tincto. In quibus ramulis folia nascuntur brevial obtuse triquetra, dorfo convexo prædita, interiore seu superiore superficie ex plano nonnihil protuberante, coloris e viridi subglauçi, minutis micis argenteis aspersa, quæ tamen tam parvæ sunt, ut non nisi lucente Sole conspiciantur. Ceterum folia, quæ ad genicula conjugatim nascuntur, reliquis majora & magis reflexa sunt, cetera, quæ ex his per intervalla in contraria caulis parte fasciculatim (minus licet frequentia) egrediuntur, minora sunt & minus reflexa, semper vero nonnihil incurva & veluti cornuta, demptis supremis, florum pediculis adnascentibus, quæ valde parva & non reflexa sunt, Sedo minimo non acri, flore albo *Raj.* similia.

Flores in extremis nascuntur ramulis, pediculis hærentes gracilibus, nunc cinereis, nunc rubentibus, dichotomice, cum intermedio semper flore, divisis, ut veluti umbellati flores fiant. Sunt vero flores parvi, e petalis minus numerosis, latiusculis obtusis, eadem magnitudine gaudentibus, conflati, coloris helvoli, i. e. quale vinum rubrum dilutius habere solet, in quorum medio stamina congesta utriculi instar surriguntur. Calyces in quinque brevial æqualia segmenta dividuntur. Vascula subnascuntur subrotunda quinqucapsularia, ab initio majora, per maturitatem vero valde parva, omnium, quotquot hujus generis vidi, minima, talia, qualia figura marginali prima & secunda delineata sunt. Julio & Augusto mensibus circa meridiem floret.

Observatur sæpe in annosioribus plantis, extremas ramificationes spinosas fieri, cujusmodi est ramus inferior emortuus in figura majore; quæ spinulæ nil nisi pediculi

culi florum præcedentium annorum sunt. Fieri tamen solet, ut ramorum divaricationibus spinæ, loco florum, innascuntur, cujusmodi est ramus seorsum appictus, in quo, ut fieri amat in annosioribus hujus generis plantis, omnia minora sunt.

Rara non est hæc Mesembryanthemi species, ut mirer a paucis annotatam, a nemine vero adhuc vel descriptam, vel depictam esse. Miror etiam radicem nulli ex iis, qui eam nominatenus tradidisse videntur, esse animadversam, cum peculiaris sit & admiranda in hoc genere. Existimo autem sequentibus nominibus denotari ab Auctoribus :

Ficoides Africana folio triangulari recurvo, floribus umbellatis obsoleti coloris, externe purpureis *Tourn. Comm. Acad. Reg. Scient. Ann. 1705. p. 240. n. 17.* Aster Africanus flore magno aurantio, folio contorto *Schæver. Cat.* qui flores non vidit, significante Jo. Henr. de Sprekelsen, a quo cum dicto nomine specimen ficum hujus plantæ accepi, alias retulissim id synonymon ad Mesembryanthemum loreum.

An Ficoides Afra folio triangulari ensiformi brevissimo, ad latera quasi pressu excavato *Bœrh. Ind. II. p. 290. n. 20?*

MESEMBRYANTHEMUM FRUTICESCENS,
RAMULIS TRIACANTHIS T. CCVIII. F. 265.

HABUIT olim Hortus Elthamensis hujus fruticulos lignosos, multum ramosos, cubitales & ampliores, quos longa hiems anni 1729. peremit, cumque ejus figura mihi designanda, furculi depacti floribus ferendis idonei nondum erant, quare plantæ in floribus usum concessit Petr. Collinson, Rei plantariæ amantissimus. Ea vero mediæ ætatis erat, caulibus calamum olorum ad basim crassis, spadiceis, unde rami aliquot bipedales, non multum ramosi, nascebantur, cortice cinereo glabro vestiti, e quibus modicis intervallis, nempe unciali & sesquiunciali distantia, folia ex adverso nascebantur glauca, punctis crebris virentibus, ad lucem pellucidis, notata, ex tereti obtuse triquetra, (dorso subacuto, superficie superiore ex plano pulvinata) nonnihil nunc exteriora, nunc interiora versus incurvata, e quorum alis alia minora fasciculatim nascuntur, suprema autem folia longe breviora sunt, Sedo minori dasphyphyllo similia, obtuse etiam triquetra, e quorum alis spinæ rigide ex adverso, cum intermedia spina longiore, nascuntur, quibus ab omnibus aliis facile distinguitur.

Porro juxta spinas e foliorum horum globulatim nascentium alis flores in pediculis tenuibus aphyllis virentibus nascuntur parvi, dilute e violaceo purpurascetes, e petalis obtusis ejusdem magnitudinis conflati, e quorum medio stamina surguntur, ab initio sibi admota, dein sejuncta & magis sparsa, apicibus e flavo albicantibus terminata, intra quæ stylus latet brevis, in quinque corpuscula cirrosa divisus, cui vasculum respondet in quinque loculamenta divisum. Calyx in quinque æquales lacinias dividitur, cujus basis seu vasculum viride est & punctatum. Sæpius, Augusti nempe fine & Septembri mense floret. Seorsum flores aliquot figura prima & secunda, tertia vero & quarta vascula transversim secta appicta sunt.

Non alia hujus figura adhuc prostat, quam ea, quæ est inter *Plant. Succul. Dec. IV. Tab 39.* in qua folia primaria ad genicula nimis parva exhibentur, quod

ex

Mesembryanthemum
frutescens, ramulis tria-
canthis.

Mesembryanthemum frutescens, floribus albis umbellatis.

ex ætate, cum fruticulum pedalem dicat, contingere nequivit. Multo vero altius, quam Auctor dicit, assurgit, nec folia pallide virent, sed glauca sunt, pallidius licet. Ea porro parum habent similitudinis cum Thymi foliis, quibus in nomine Anglico ea comparat. Latinum ejus p. 17. nomen est Tournefortii ex Boerhaavio mutuatum, nempe: Ficoides Africana, aculeis longissimis & foliatis, nascentibus ex foliorum alis *Tourn. Comm. Acad. Reg. Scient. Ann. 1705. p. 241. n. 35. Boerb. Ind. Alt. P. 290. n. 18.* Cetera synonyma ex serie Auctorum, prout nempe eorum scripta prodierunt, sequentem in modum se habent:

Ficoides Africanum erectum spinosum *Herm. Par. Bat. p. 171.* ubi brevis junioris plantæ descriptio, quæ & idem nomen repetitur in *Raji Hist. Plant. Tom. III. p. 366. n. 15.* Ficoides Africanum teretifolium spinosum *Ejusd. Cat. ad Fin. Par. Bat. p. 8.* Sed male dicitur teretifolium. Figuram junioris plantæ ex Delinationibus ineditis nostræ addere libuit, ex qua ipsa contra Hermannum constare poterit, proprie teretia non esse folia. Ficoides Africanum triacanthon, Lycii modo aculeis grandioribus donatum *Pluk. Amalth. p. 89.* Ficoides Africana erecta, foliis glaucis, ramulorum extremitatibus in spinas abeuntibus *Schwer. Cat.* Ficoides seu Ficus aizoides Africana arborescens lignosa, spinis validis ligneis ad ramos armata, folio tenui & brevi *Boerb. Ind. I. p. 123. n. 11.* Ficoides Africana erecta, foliis glaucis, ramulorum extremitatibus in spinas abeuntibus *Schwer. Cat. & Wehm. Hort. C. Bos.*

MESEMBRYANTHEMUM FRUTESCENS,
FLORIBUS ALBIS UMBELLATIS T. CCVIII. F. 266.

FICOIDES Africana erecta teretifolia, floribus albis umbellatis *Herm. Par. Bat. p. 166.* (& *Raj. Hist. Plant. Tom. III. p. 365. n. 11.*) ubi elegans figura contracta, totam plantam & ejus nascendi modum belle repræsentans, appictis in latere naturali magnitudine foliis & floribus. „ Locis, inquit Hermannus, maritimis arenosis Promontorii Bonæ Spei sponte oritur egregia hæc Ficoides. „ Hortis nostris familiarior est, quam ceteræ hujus generis species. Nam quamquam hibernis mensibus locis a gelu liberis asservari postulet, quasvis æstivi aëris tempestates innoxie sustinet & per ramulos cuivis solo commissos facillime propagatur. Caules erigit pedales aut sesquipedales, lignosos rotundos geniculatos ramosos, duobus ramis semper sibi oppositis. Qui adultiores sunt, membranaceo & in fusco castaneo cortice induuntur: juniores in pallido virescunt. „ Geniculis adherent folia ex adverso duo, propemodum trigona, succosa & carnosa, quorum inferiora crassitie calamus scriptorium, longitudine dimidium digitum implent, cetera sensim gracilescunt. Ramuli sparguntur in tres pedicellos, sustinentes flores albos, Bellidis sylvestris minoris floribus paullo minores, qui e numerosis candidis angustis petalis & intermediis concoloribus apiculatis staminulis contexti sunt. Hi ea serie & copia prodeunt, ut perpulchræ umbellæ speciem exprimere videantur. Singulis subjicitur calyx crassiusculus viridis quinquefidus, in quo emarcido flore conspicitur fructus congeneribus similis, parte superiore in quinque cellulas, seminibus cineraceis parvis duris arenæ instar refertas, divisus. Radix tenuis est, lignosa candida, multis fibramentis capillata. Ab exortu Vergiliarum ad Auctumnus usque floret, eodemque „ tempore,

„ tempore favente cœli mollitie semina sua perfecit.” Hæc laudatus Hermannus; ad cujus descriptionem observari debet; folia, ut nomen innuit, teretia non esse, sed, ut in descriptione habetur, propemodum trigona, rugosa (& quadantenus aspera, minus saltem lævia) incurva plerumque, modo in hanc, modo in illam partem versa, (unde cornibus taurinis comparavit J. Breynius) glauca, præter juniora, quæ virent & minus rugosa sunt, luci obversa infinitis exiguis poris pertusa, e quorum ala alterutra (subinde utraque) unum plerumque foliorum par prodit, quod dein furculus fit, e pluribus foliorum paribus compositus, ut in figura nostra, quæ ramum absque & cum floribus repræsentat, apparet: caules lignosos esse & plantam in arbusculam veram enasci, stantem sine adminiculo, caudice firmo, ramis multis, quoquoersum sparsis, ex tereti quadrangularibus, quatuor nempe lineis secundum longitudinem decurrentibus, præditis, altitudine bipedali, tripedali & in annofloribus plantis majore subinde: flores (quos Julio mense apud nos plerumque fert) in orbem Asteris instar pandi, e numerosis petalis sibi impositis conflatos, integris, paullo, quam pingitur in Paradiso Batavo, obtusioribus, qui favente Sole a septima & octava matutina ad secundam & tertiam usque pomeridianam aperti manent & odorem spirant Oxyacanthæ: singulos vel tertia vice explicari & integros extrahi non posse, sed in petala separata dilabi: stamina in medio flore esse plurima, partim in capitulum collecta, partim sparsa, apicibus pallide flaventibus terminata, quorum sinu conditur stylus brevis cirrosus, in quinque cornicula divisus: calycem quinquefidum esse; vascula (quæ Septembri maturescunt) parva subrotunda esse, quinque (vid. figura marginalis prima) obtusis costis nonnihil angulosa, quinquecapsularia (vid. figura secunda) semina (figura tertia) parva subrufa continentia: saporem plantæ austerum, adstringentem.

Primam sed ineptam hujus plantæ iconem exhibuit *Plukenetius Phyt. Tab. 117. f. 1.* ubi & in *Alm. p. 149.* dicitur, Ficoides Africanum Mesembryanthemum, seu Ficus aizoides frutescens, floribus albis parvis umbellatis. Est particula rami superior, in qua nec flores nec folia bene repræsentantur, quoniam a specimine ficco, in quo hujus generis flores & folia nativi parum retinent, facta est.

Altera figura est in Paradiso Batavo, de qua supra.

Tertiam dedit *Figurator Plant. Succul. Dec. IV.* ubi *p. 12.* nomen est Hermannii, icon autem transposita quærenda est *Tabula 44.* quæ mala non est; id saltem vitii habet, quod foliorum rugas omittat, & stamina bene non exprimat, & quod manu minus libera designata sit.

Ceterum reliqua Synonyma sequentem in modum se habent: Mesembryanthemum Africanum frutescens minus, erectum, triangularibus foliis viridibus, cornuum taurinorum in modum reflexis, fructu turbinato parvo pentagono lignescente, flore albo *Breyn. Prodr. II. p. 68.* Ficoides seu Ficus aizoides Africana minor erecta, folio tereti, floribus albis *Par. Bat. Prodr. & Raj. Hist. Plant. Tom. III. p. 364. n. 1.* Ficoides Africana erectior & fruticosior, folio tereti ex viridi glauco, flore albo *Hist. Oxon. Part. III. p. 507. n. 7.* ubi descriptio brevis: Ficoides Africana flore albo, folio tereti *Pein. Hort. Bos. Ann. 1699. 1705. 1712. 1713.* Mesembryanthemum Africanum erectum, floribus albis parvis umbellatis, folio triangulari *Heuch. Prov. Alt. 1713. p. 44.*

MESEM

P. 278.

T. CCIX.

F. 268.

F. 267.

Mesembryanthemum frutescens, flore purpureo rariore.

MESEMBRYANTHEMUM FRUTESCENS,
FLORE PURPUREO RARIORE T. CCIX. F. 267. 268.

IN fruticem verum, quin in arbusculam progressu temporis, prioris instar, cui caule, foliis & modo nascendi proxime accedit, adolescit, caudice firmo, recto & robusto, lignoso, digitum & pollicem pro ætatis ratione crasso, tereti, cortice spadiceo tecto, maculis lineisve latis albicantibus striato, ramis mox ab imo pluribus enascentibus, oblique surrectis, non multum sparsis, lignosis, glabris, subfuscis, superioribus ramulis virentibus, quibus folia ad genicula adnascuntur oblonga, e quorum alis alia oriuntur fasciculatim congesta, breviora, glauca omnia, seu subcærulea nebula obducta, non admodum acute triangularia, lævia, non rugosa, luci objecta multis tenuibus punctis pellucidis notata. Folia in furculis junioribus reliquis observantur longiora & acutius triquetra, superne plana, aut leniter saltem elevata, inferne in dorsum subacutum producta, pleraque vero nonnihil incurvata & corniculata, nempe nunc in hanc, nunc in illam partem flexa sunt, apice tenui purpurascente terminata.

Flores pediculis oblongis innascuntur non tantum numero, sed & tempore rariores, quam in præcedente specie; unus enim alterve tantum in superioribus ramulis mihi observatus, solentque hi flores non quibuscumque annis, sed rarius & vere tantum calido erumpere; qui flores cum primum, septem retro annis, comparerent, in planta juniore ampli erant, hilare purpurei, e petalis oblongis latiusculis cuspidatis plurimis constructi, quæ in minora quædam centrum versus abibant, in quorum medio stamina plurima breviora, non multum sparsa, (forte quod flos primum explicaretur) apicibus flavis capitata: postea longo intervallo, hoc anno 1730. Maji initio, tempestate satis calida, denuo, sed in planta annosiore, eruperunt flores minores & magis filamentosi, petalis angustioribus & pedetentim tenuioribus præditi, staminibus magis sparsis, (purpurascens) apicibus oblongis tenuibus pallide flavescens terminata; quam differentiam duplici figura illustrare placuit, nempe Figura 267. statum illum plantæ junioris, Figura 268. statum plantæ annosioris, in qua omnia minora. Ceterum calyx in quinque oblonga angusta segmenta dividitur, quorum aliqua subinde breviora & marginibus tenuibus membranaceis subfuscis prædita sunt. Vasculum quinqueloculare est, & stylum gerit tenuem virentem, in quinque cornicula lævia divisum.

Huic speciei respondet, Ficoides arborescens, flore purpureo *Heuch. Hort. Vitemb. p. 22.* Alia synonyma non novi, nisi sit, Ficoides seu Ficus aizoides Africana erecta arborescens, geniculato caule, folio viridi *Boerb. Ind. I. p. 123. n. 15. II. p. 291. n. 4.* Quod an ita se habeat, ut significare velit Clar. Auctor, rogo. Simile pæne nomen est, Mesembryanthemum Africanum arborescens, geniculato caule, folio viridi crassiore *Vater. Cat. Hort. Vit. p. 26.* Nostri vero folia penitus glauca sunt, nec caules magis, quam in aliis, geniculati.

Tantum de Mesembryanthemis, foliis Triquetris lævibus, angulis Obtusioribus præditis. Quæ angulos Acutiores habent, latera foliorum habent in plerisque invicem æqualia, & vel folia habent Majora, vel Minora. De illis primum, de ceteris postea agam. Agmen ducat

MESEMBRYANTHEMUM PUGIONIFORME,
FLORE AMPLO STRAMINEO T. CCX. F. 269.

HOc per ætatem in caudicem excrefcit, pollicem & amplius craffum, duos tresve pedes altum, qui proprio robore, vel levi adminiculo accedente, erectus fervatur, in cujus fastigio corona foliorum confertorum prælongorum (dodrantalium) nascitur, ad cujus basim oriuntur rami pedales & longiores, ob foliorum multitudinem & eorum onus penduli. Quin & vidiffe memini annosiores, sex septemve annorum plantas, in quibus caules ad duos cubitos enati erant, ramis longis incurvis & tortuosis in fastigio brachiati. Rami hi & caules velut cortice nudati videntur, libro vestiti rimoso, fungoso, coloris obsoleti & lutulenti. Rami autem superiores, in quibus flores nascuntur, virides sunt, in quorum parte inferiori folia nascuntur palmaria, alternatim, quod huic speciei peculiare, sita, in superiori vero parte, ubi flores enascuntur, conferta & nonnihil breviora ea fiunt, ex brevibus intervallis conjugatim nascentia, triquetra, angulis invicem æqualibus, ad latera, parte præcipue interna, leniter sulcata, figura pugionis triangularis, quem longiore forma nostris moribus gerere vulgo receptum est; ea tamen, quæ alternatim nascuntur, folia partem internam potius planam habent. Folia hæc nullis punctis porisve pertusa sunt, coloris saturi viridis, fere glauci, qualis in Tunicæ foliis observatur, nulla tamen nebula inducta, ad angulos basim versus levi purpura tincta, succulenta & fragilia ab initio, mox vero, ubi a caule depacta sunt, flaccida, saporis acris pungentis, Arifere instar.

Inter summa folia furculi enascuntur aliquot, qui in pediculis palmaribus & dodrantalibus capitula gerunt crassa, ab initio pendula, dein erecta, e quibus Sole favente flores explicantur ampli, coloris pallide flavi, seu straminei resplendentis superne, inferne levi rubedine perfusi, e petalis numerosis tenuibus exsuccis cuspidatis, sensim minoribus & tandem filamentosis, constructi; quibus filamentis, nempe interioribus, quæ stamina fiunt, apices inhaerent innumeri, embryonem & stylum, in plurima (decem) cornicula tenuia contorta divisum, protegentes ab initio, dein vero, ad secundam nempe & tertiam floris expansionem, ea a se invicem recedunt & stylum nudatum relinquunt, fructui plano lævi viridi innascentem. Qui fructus procedente tempore longius excrefcit & obtuse conicus fit, Moschatæ nucis magnitudine, ab initio carnosus, per siccitatem fungosus & magis depressus, quindecim lineis radiatim notatus, loculamenta vero ordinarie decem sunt, in quibus pluriima semina parva subrotunda apiculata latent, coloris per maturitatem rufi. Eo tempore, sub maturitatem nempe, superior vasculi pars fungosa in coronam dentatam dehiscit, cujus radii vel denticuli foraminaque, quæ ex his abscedentibus formantur, tot sunt, quot lineæ antea observabantur in fructu, quindecim nempe. Antequam vero in coronam denticulatam resolvatur fructus, lineæ in tot sulcos, quot sunt loculamenta, abeunt. Itaque lineæ & radiati denticuli sesquiduplicatam, stylus autem, sulci & loculamenta duplicatam ad calycis segmenta habent proportionem. Calyx autem in basi integer est & vasculo connascitur: superius in quinque segmenta, e lata basi in lacinias oblongas, ex triquetrotæ teretes, definit, inferius vero a singulis segmentorum latiorum incisuris costa ad pediculum

Mesembryanthemum pugioniforme, flore amplo stramineo.

diculum usque floris decurrit, ita ut calyces velut quinquanguli sint, & pediculi, per quos costæ ducuntur, quinque lineas obtineant, quæ tamen adeo læves sunt, ut teretes potius, quam angulosi observentur florum pediculi. Ceterum florum pediculi versus basim uno saltem foliorum pari cinguntur. Flores Sole lucente ab octava & nona matutina ad quartam & quintam usque pomeridianam expansi manent, & singuli aliquot dies perstant. Pro polypetalis habendi sunt; nam ab embryone, quem annuli instar cingunt, & calyce, cui connascuntur, toti absque laceratione separari minime possunt. Sole in Geminis, Cancro & Leone versante flores comparent.

Figura marginali prima fructus recens, secunda fectus, tertia dehiscens, quarta per transversum sectus, ut loculamenta appareant, quinta semina seorsum designata sunt.

Prima hujus absque descriptione figura, sed imperfecta & junioris plantæ, exhibitæ fuit a *Tb. Bartholino in Act. Hafn. Vol. II. Ann. 1673. Obj. 24. & 131. p. 57. & App. p. 347.* ubi *Ficus Africana sylvestris*, folio triquetro, dicitur.

Alteram cum descriptione dedit *Zanonus Hist. Bot. Cap. 18. Tab. 13. p. 35.* sub *Asteris aizoidis Capitis Bonæ Spei* titulo, quæ junioris etiam plantæ est absque floribus, sed cum radice, quæ deest in *Act. Hafn.*

Tertiam, reliquis meliorem, exhibuit *Auctor Plant. Succul. Dec. II. Tab. 14. cui p. 5.* *Ficoides Capensis Caryophylli folio*, flore aureo specioso, dicitur. Ramus est plantæ cum flore & capitulis. Observandum tamen florem nimis filamentosum cum petalis incurvis pingi, cujusmodi marcescens esse solet; stylum, ut pingitur, non esse quinquefidum, sed in decem cornicula divisum: justam proportionem inter plantæ partes non observari, nam figura dimidiam magnitudinis rationem quoad folia obtinet, verum flos nonnihil amplior pro foliorum ratione, capitula autem seu calyces naturali magnitudine figurantur. Ceterum folia cum *Caryophylleis*, præter aspectum & faciem subglaucam, parum habent convenientiæ. Flores autem non tam aurei, quam pallide flavi sunt.

Chrysanthemo similis *aizoides Africana triangularifolia*, flore luteo, major *Breyn. Prodr. I. p. 25.* „ Collegi, inquit, floribus & fructibus onustam in „ horto Nobilissimi & Magnifici Viri Domini a Beaumont. *Chrysanthemo aizoidi* „ *Africano* majori tertio, flore aureo, a me in Centuria descripto, similis; flores „ autem altero tanto pæne majores, lutei & insigniter splendentes, petalis latioribus radiati, nec ullis circulis in umbone ornati erant. Fructus carnosus viridis „ magnitudinem *Cerasi* æquabat, & formam aliquo modo glandis, si inferior pars „ major (in latum marginem desinens) pro calyce, & pro glande insidens eidem „ pars superior habeatur. Hæc figuram pileoli, lineis compluribus longitudinem permeantibus, & cum maturitate substantiam lævem corticosam, coloremque fuscum obtinebat, seque undecim in longas capsulas angustas, nunc plures, „ nunc pauciores, inferiore intus loco membranulis duabus pertenuibus seu appendiculis comitatas, resolvebat; cujus membranulæ commemoratæ extremis apicibus, intus cunctæ in fructu ita erant conjunctæ, ut perbelle coronulam clausam, „ cancelliformem, parvo apice onustam, efficerent; in qua semen continebatur „ rotundum, *Papavere* non multo majus, læve cinereum, punctulis fuscis guttatum.” In *Prodr. II. p. 70.* huc refert *Ficoidem* seu *Ficum aizoidem Africanam triangulari*

triangulari folio longissimo, fructu multicapfulari, flore luteo majore *Herm. Hort. Lugd. Bat. p. 254.* & a Chrysanthemo aizoide Africano secundo, five teretifolio, in *Cent. p. 161.* descripto & depicto, quocum Hermannus (& cum Hermanno *Rajus Hist. Plant. Tom. II. App. p. 1880. n. 4. Volckamerus in Flora Norib. p. 166* & *Tournefortius Comm. Acad. Reg. Scient. Ann. 1705. p. 239. n. 11.*) idem fecerat, longe differre docet, ipse autem dicto loco novum genericum nomen facit & *Mesembryanthemum Africanum* triangulari folio longissimo, fructu multicapfulari, flore luteo, majus vocat. Sed flos luteus non est, sed pallide flavus, fructus autem *Cerasum* superat. Hermannus dicto loco *p. 255.* „pro ratione soli & „ætatis plantam modo ampliorem & robustiorem, modo minorem & graciliorem „esse demonstrat, & fructum paullo clarius describit: amplitudine nunc *Cerasum*, nunc *Nucem juglandem* (tantum nondum observavi) æquare, succulentum, subdulcem, in fungosam membranaceam substantiam transientem, communiter septendecim, pluribus vel paucioribus oblongis membranaceis loculis, favis apum similibus, partitum, ex cujus summo ambitu erigantur totidem radii, fungosi fusci acuminati, duas tresve uncias longi, effigiem *Coronulæ* exprimentes.” Verum radii nunquam eam longitudinem acquirunt, paucioresque plerumque sunt, ut & loculi, qui a veris seminum loculamentis distinguendi sunt.

Plukenetio in Alm. Bot. p. 149. non necessarie dicitur, *Ficoides Africanum Mesembryanthemum*, seu *Ficus aizoides Africana* triangulari folio longissimo, fructu multicapfulari, flore luteo majore.

Bobartus in Hist. Ox. Part. III. p. 507. n. 10. cum Hermannus vocat, *Ficoidem Africanam* triangulari folio longissimo, fructu multicapfulari, flore luteo majore, cui iconem ex *Breynii Centuria* adaptat *Secl. XII. Tab. 6. Ser. 1. n. 11.* sed ea pertinet ad sequentem undecimam speciem & recte eo refertur in *Tabula* dicta, modo ea ab hac, ut vult *Breynius*, vere distincta sit. Ceterum descriptionem suam partim ex *Breynio*, partim ex *Hermannus* composuit, in qua, figura illius seductus, perperam in ramulos non assurgere asserit.

Schwerino in Cat. After aizoides Promontorii Bonæ Spei & Ficoides Africana folio triangulari longissimo, flore amplo sulphureo, *Boerhaavio Ind. II. p. 289. n. 1.* *Ficoides Afra* arborescens erecta, folio triangulari longissimo, confertim nato purpurascens, flore luteo magno, vocatur.

**MESEMBRYANTHEMUM ACINACIFORME,
FLORE AMPLISSIMO PURPUREO T. CCXI. F. 270.**

FOLIA hujus speciei ei gladii, quem acinacem vocant, generi similia sunt, leniter incurvata, parte interiori, caulem spectante, plana, aut levissime in medio excavata, exteriori compressa & in dorsum acutum producta, margine exteriori, præsertim superiori parte, tenuiter crenato, in apice plerumque purpurascens, reliqua parte colore e viridi glauco prædita, lævia, non tamen splendens, non porosa.

Ceterum folia latiora sunt, quam sequentis speciei, propius sibi admota, pro latitudine breviora & magis incurva, angulis inæqualibus prædita; latus enim superius seu interius caulem spectans, exterioribus multo est angustius, & ob dicta

F. 270.

Mesembryanthemum acinaciforme, flore amplissimo purpureo.

dicta latera inæqualia & curvaturam, acinacis figuram acquirunt folia. Caules, illius instar crassi longique, sesquicubitum, cubitos duos & amplius æquantes, ni sustententur procumbentes, intus lignosi, cortice carnosio crasso tecti, ex tereti quadrangulares.

Flores rarissime omnium profert, nec spes erat eorum videndorum, quare factum est, ut ramus saltem foliosus Tab. CCXII. F. 271. incisus fuerit; bene tamen Aprilis fine, quum hæc prælo parata essent, ex annosiore planta, loco opportuno per aliquot annos servata, flores quidam eruperunt formosi, ampli, diametro trientali, e numerosis petalis, invicem pæne æqualibus, triplici & quadruplici serie sibi impositis, colore vivacissimo purpureo resplendente insignitis (versus umbilicum pallidioribus) compositi, staminibus præditi plurimis, in orbem dispositis, candidis, apicibus oblongis albicantibus farinosis terminatis, quorum centro stylus continebatur multifidus, e duodecim corniculis brevibus, crassiusculis, cirrosis, virecentibus constans, unde vasculum multicapsulare esse colligitur. Calyx e quinque foliis crassis triquetris (quorum tria in extremitate membranacea, reliqua solida erant) constabat, fructui adnatus satis grandi, carnosio, turbinato, duabus utrinque nonnihil extantibus lineis angulato & veluti alato.

Ad hanc speciem referri debet: Ficus Africana aizoides, folio triquetro ensiformi, instar clunaculi vel gladii, quem vulgo *Hirschfænger, oder Rückenstreicher* vocant *Amm. Hort. Bos. p. 12.* Ficoides seu Ficus aizoides Africana major procumbens, folio triangulari ensiformi *Herm. Hort. Lugd. Bat. p. 247.* ubi brevis descriptio, quæ recitatur etiam in *Raji Hist. Plant. Tom. II. App. p. 1879. n. 2.* & *Hist. Oxon. Part. III. p. 507. n. 2.* Ficoides Africanum Mesembryanthemum, seu Ficus aizoides Africana major procumbens, folio triangulari ensiformi *Pluk. Alm. Bot. p. 148.* Ficoides Mesembryanthemum procumbens, folio triquetro viridi & falcato, omnium maximo *Eid. Amalth. p. 88.* Ficoides Africana minor, folio triangulari ensiformi *Schæw. Cat. Mesembryanthemum folio triangulari ensiformi, majus procumbens Heuch. Nov. Prov. p. 48.* Mesembryanthemum folio triangulari ensiformi, in apice spinoso, procumbens *Vater. Cat. Hort. Vitemb. p. 26.*

MESEMBRYANTHEMUM FALCATUM

MAJUS, FLORE AMPLO LUTEO T. CCXII. F. 272.

EST hæc species, quæ Ficus Hottentottorum vulgo, & Ficoides seu Ficus aizoides Africana major procumbens, triangulari folio, fructu maximo eduli, vocatur *Hermannio*, a quo in *Hort. Lugd. Bat. p. 244. 245. 246. 247.* primum depicta & descripta fuit. „ Spargit, inquit, ab radice crassa fibrosa repente multisque fibrata capillamentis, cauliculos multos humifstratos, digitum crassos, „ duos tresve cubitos & amplius longos, succosos, ex viridi pallescentes, penes „ radicem aliquando rubentes, ad quorum genicula exeunt folia bina ex adverso, „ digiti longitudine & crassitie, triangularia, viridia, succulenta, cum totidem „ ex opposito ramulis & ex his aliis atque aliis, sustentibus in cacuminibus „ fructuum rudimenta pyriformia quinquangula, quinque trigonis foliolis, inferioribus multo minoribus, circumvallata, intra quæ emicat flos Stellæ vel Solis

Cccc

„ effigie

„ effigie radiatus, Asteris flore amplior, ex molleculis tenuibus numerosis petalis,
 „ quasi radiis, ad Solem aureo fulgore micantibus, constructus, cingentibus multa
 „ concoloria stamina, farinaceis flavescentibus apiculis donata, quorum medium
 „ occupant septem octove cornicula, ex luteo viridantia, in orbem diffusa. His
 „ marcescentibus maturatur fructus, adæquans nonnunquam Ficum vulgarem, vi-
 „ ridis pulposus, granis minutissimis, velut in icone incisi fructus videre est, re-
 „ fertus, saporis dulcis aquosi haud ingrati, summo umbilico quinque stellatim
 „ decussatis radiis inscripto, pulpa vel cito putrescente, vel intensiori Solis æstu
 „ in fungosam substantiam transeunte, quæ dispescitur in quinque loculos, inclu-
 „ dentes semina exigua angulosa fusca. Luxuriat cum ceteris hujus sortis locis
 „ maritimis aridis sabulosis ad Promontorium Bonæ Spei, ubi fructus tam a Bel-
 „ gis ibidem hospitantibus, quam ab indigenis Hottentottis esitantur. Hujus
 „ propagatio fit vel per avulsos ramulos terræ commissos, vel per radices, quas
 „ caulium genicula terræ proxima demittunt. Toto anno in Belgio viget & vi-
 „ ret, ast præservanda est a brumæ injuriis. Conspicitur triplici florum colore,
 „ albo, purpureo & flavo.” Ego vero diversos illos colores diversarum specierum
 esse existimo, neque enim hujus generis flores, quantum observavi, colores, nisi ra-
 rissime mutant in eadem specie, nec purpureus & flavus alter in alterum transire
 solet. Sola igitur flavo flore species hujus loci est.

Ceterum ad descriptionem illam ulterius observo: Rarius, nec nisi annosiores
 hujus speciei plantas flores proferre, qui Julio mense apud nos comparent, ampli,
 (trium unciarum diametro) flavi, ad Solem resplendentes, e petalis plurimis ob-
 longis, interius minoribus, integris, plus minusve cuspidatis, inter calycem & em-
 bryonem enascentibus, conflati, circa quæ innumera stamina crocea emergunt,
 apicibus flavis capitata: stylum ex octo corniculis crispis constare, cui totidem,
 cum primum flores anno 1728. observarem, respondere videbantur loculamenta,
 postea vero, anno sequenti, quo liberius floruit, & fructus aliquot Augusto mense
 protulit, ii in decem & undecim cellulas, semina arenosa continentes, divisi erant,
 quibus totidem in summo fructu radii, a stylo residui, respondebant. Hinc vero
 constat, perperam fructum quinquecapsularem pronuntiari ab Hermanno, cum
 nunquam evenire soleat in hoc genere, ut pauciora sint seminum loculamenta
 quam styli cornicula. Si Hermannus dissecuisset fructum per transversum, plura
 deprehendisset loculamenta, quam ipse in fructu secundum longitudinem secto ex-
 hibet; repræsentat vero quatuor tantum figura ipsius. Ad quam figuram noto:
 eam esse contractam, nec folia bene referre, ut nec florem, radices ceteroquin &
 eorum ex imo trunco nascendi morem bene repræsentare. Observo porro: folia
 esse triquetra, angulis invicem æqualibus, in dorso, non in reliquis lateribus (præ-
 fertim in junioribus foliis) minutim crebroque incisa, falcis instar incurvata, ita
 tamen, ut curvatura in latus interius planum, non exterius acutum, vergat: folia
 colore esse nunc saturatius, nunc dilutius virente, parte superiore non raro purpu-
 rascente: calycem in quatuor tantum segmenta triangularia, duo longiora, & to-
 tidem breviora, ad marginem subinde membranacea & in dorso uncinata, divi-
 sum esse, apposito quandoque alio folio crassiore & longiore, reliquis, quæ in caule
 sunt, magis simili, quod in figura prima fructus seorsum appositi exprimitur, figura
 vero secunda idem fructus per transversum sectus exhibetur. Sequuntur Synonyma:
 Ficus

F. 272.

Mesembryanthemum falcatum majus,
flore amplo luteo.

F. 273.

Mesembryanthemum acinaciforme &c.

Mesembryanthemum falcatum majus, flore purpureo mediocri.

Ficus Africana aizoides major procumbens, folio triquetro, fructu maximo eduli *Ammann. Hort. Bos. p. 13.* *Mesembryanthemum, sive Flos meridianus Africanus triangulari folio, frutescens maximus procumbens, fructu turbinato eduli, flore luteo* *Breyn. Prodr. II. p. 67.* *Ficus aizoides Africana major procumbens, triangulari folio, fructu maximo eduli* *Hermanni Raj. Hist. Plant. Tom. II. App. p. 1879. n. 1.* ubi descriptio Hermanni: *Ficoides Africanum Mesembryanthemum, seu Ficus aizoides frutescens maxima procumbens, fructu turbinato eduli, flore luteo* *Pluk. Alm. p. 148.* *Mirasol* *Eid. Mant. p. 77.* *Ficoides sive Ficus aizoides Africana major procumbens, triangulari folio, fructu maximo eduli* *D. Hermanni Hist. Oxon. Part. III. p. 506. n. 1.* ubi descriptio Hermanni: *Ficoides major Africana, folio triangulari glauco majori* *Ibid. Sect. XII. Tab. 7. Ser. 3. fig. 1.* quæ rammum saltem absque floribus repræsentat minori forma, cum foliis nimis cuspidatis. *Ficoides Africana major, triangulari folio, fructu maximo eduli* *Pein. Hort. Bos. Ann. 1699. 1712. 1713.* *Ficoides Africana major, folio triangulari, fructu maximo eduli, sive Ficus Hottentottorum* *Schwer. Cat.* *Ficoides Africana erecta, folio triangulari* *Heuch. Hort. Vitemb. p. 22.* *Sempervivum Africanum majus procumbens, flore aureo fulgore micante, fructu maximo eduli, folio triangulari viridi crasso* *Ejusd. Nov. Prov. Ann. 1713. p. 47.* *Ficoides Africana erecta, folio triangulari glauco, cauliculis viridantibus, fructu maximo eduli* *Wehm. Hort. C. Bos.* Male autem erecta dicitur.

De usu & viribus ex Petri Kolben Descript. Cap. Bon. Sp. id porro annotari meretur, quod earum specierum, quæ flores luteos & purpureos gerunt, (videtur autem hanc & sequentem speciem designare) fructus leniter alvum moveant, ut refert p. 258. Edit. Germ. & quod foliorum succo infantes recens natos, a stercore vaccino, quo perungunt, prius repurgatos, lavent Hottentotti, quod credant ad agilitatem & currendi celeritatem ténella membra inde disponi, ut habet idem p. 443.

MESEMBRYANTHEMUM FALCATUM MAJUS, FLORE PURPUREO MEDIOCRI T. CCXII. F. 273.

CAULES præcedenti fimiles ad cubitalem, bicubitalem & amplius longitudinem excrescunt, ni sustententur provoluti, inferiora versus cinerei & teretes, superiora versus purpurei, leniter compressi, & duobus veluti angulis præditi, in quibus folia nascuntur, inferius quidem (vid. figura tertia) longiora & rectiora, superius & quæ e geniculis nascuntur breviora & incurva, suntque juniora quidem & media folia introrsum, exteriora & natu majora extrorsum falcata, triquetra, satis crassa, acuta & rigida, tribus lateribus invicem æqualibus, per margines, præsertim vero in dorso, minutis denticulis, limæ triquetrae instar, asperata, succosa, adstringentia, quæ luci obversa punctata apparent.

Flores Septembri mense nobiscum protulit, secundum caulium longitudinem pediculis biuncialibus, uno foliorum pari cinctis, insidentes, mediocris magnitudinis, purpureos, e plurimis petalis radiatim digestis conflatos, petalis exterioribus majoribus, interioribus pedetentim minoribus, ita ut interiora, quæ staminibus apponuntur, non nisi filamenta sint tenuia mucronata inflexa, intima vero in stamina tandem abeant, quibus apices luteoli inhaerent. Calyx in quinque inæqualia,

qualia, duo longiora, & tria breviora membranacea segmenta dividitur. Stylus e quinque corniculis cirrosis constat, & embryo seu tenellum vasculum in quinque loculamenta partitum est, prouti figura nostra demonstrat, in qua pars ejus superior abscissa & cum stylo figura quarta seorsum expressa est. Ceterum videri posset hæc & præcedentes duæ species margines foliorum interruptos habere, verum cum denticuli adeo parvi sint, ut vix videri queant, sane folia inæqualia minime efficiunt.

Ad hanc speciem mihi referendum videtur: Chrysanthemum aizoides Africanum triangulari folio, flore purpureo *Breyn. Cent. p. 164.* & *Raj. Hist. Plant. Tom. I. p. 693.* Chrysanthemo similis aizoides Africana major, triangulari folio, flore purpureo *Breyn. Prodr. I. p. 26.* ubi bis recensetur. Mesembryanthemum sive Flos meridianus Africanus triangulari folio, frutescens maximus procumbens, fructu turbinato eduli, flore purpureo *Eid. Prodr. II. p. 67.* „Rarissima, inquit in „*Centuria Plant. Rar.* & quantum mihi constat, Europæ nostræ minus reliquis „nota. Antecedenti persimilis, nisi quod plerumque major, & folia floris umbo- „nem luteum circumdantia, purpurei coloris pulchre a Natura picta. Tota hæc „planta cum tribus antecedentibus & duabus sequentibus, præprimis folia cum „capitibus, ut Aizoum succulenta: sapor aqueus, nitrosi quid occultans, quod „in ficcatis, quæ plane falsa, clarius patet.” Hæc descriptio est nimis brevis & nimis generalis, de qua plura in sequentibus. Hujus porro Synonyma sunt: Ficoides seu Ficus aizoides Africana major procumbens, triangulari folio, fructu maximo eduli, flore purpureo *Herm. Hort. Lugd. Bat. p. 247.* qui tanquam varietatem Ficus Hottentottorum vulgo, seu præcedentis speciei, recenset, a qua omnino differt. Chrysanthemi aizoidis Africani tertii, sive triangulari folio, Breynii species secunda, flore purpureo *Raj. Hist. Plant. Tom. I. p. 693.* Ficoides Africana folio triangulari longissimo, flore purpureo *Tourn. Comm. Acad. Reg. Scient. Ann. 1705. p. 240. n. 13.* Tournefortius attendit ad Chrysanthemum aizoides Africanum, triangulari folio, flore aureo *Breyn. Cent. p. 163.* cui Breynius hoc persimile, sed plerumque majus & folia floris purpureo colore pulchre picta esse dixit. Sed non dicit Breynius folia æque longa esse; caules & tota planta potest esse major & robustior, licet folia sint minora; & ex serie specierum in Prodr. II. recensitarum, ubi hanc, & quæ flore est carneo atque albo, post Ficum Hottentottorum locat, apparet has tres species illi proxime congeneres esse, & multum differre a Chrysanthemo illo aizoides Africano, triangulari folio, flore aureo *Breyn.* cui folia multo longiora sunt. Videtur igitur Tournefortius non vidisse hanc speciem & nomen suum ex Breyniana figura & similitudine Breyniana cudisse. Sed non fidendum esse similitudinibus, quas primi hujus generis & specierum Auctores instituerunt, pluribus locis apparet. Melius sane fecisset Breynius, si paullo accuratius descripsisset & figuram addidisset, & sic Tournefortius errorem foliorum longissimorum evitasset. Ficoides Africana major, folio triangulari, cauliculis rubicundis, fructu maximo, seu Ficus Hottentottorum *Wehm. Hort. C. Bos.* vel hæc est, vel præcedentis speciei varietas. Fructus autem hujus maximus dici non meretur.

An Ficoides Afra caule lignoso infirmo, folio triangulari longiore & tenuiore, quam in duabus præcedentibus, flore violaceo filamentoso plurimo *Boerb. Ind. II. p. 289. n. 5?*

M E S E M-

F. 274.

Mesembryanthemum falcatum minus, flore carneo minore.

F. 275.

F. 276.

Mesembryanthemum falcatum minimum, flore purpureo parvo.

MESEMBRYANTHEMUM FALCATUM
MINUS, FLORE CARNEO MINORE T. CCXIII. F. 274.

QUÆ folia cum angulis æqualibus acutioribus habent, triquetra glabra Minora, ex iis duæ tantum mihi innotuerunt species, hæc nempe & altera, de qua in sequenti Capite. Caules autem hujus licet lignosi sint, ni tamen sustententur, procidui esse solent, cinerei, a pedali ad bipedalem longitudinem protensi, non admodum ramosi, ramis foliis ad genicula cinctis brevioribus (vix semunciam longis) angustis, incurvis seu falcatis, e quorum alis alia fasciculatim nascuntur minora & magis surrecta, lævia, ad Solem porosa, coloris glauci pallidioris, (viridia nempe sunt cum subcærulea nebula superinducta) minus succulenta, saporis adstringentis.

Superiores ramuli, Sole in Geminis & Cancro versante, in pediculos oblongos, aliquot geniculis & foliorum conjugationibus interceptos, excurrunt, ad basim floris crassiores, quibus infident flores modice ampli, & quam in sequenti specie, nonnihil majores, dilutissime purpurascens, e numerosis petalis angustis, radiatim expansis, conflati, petalis nunc integris & cuspidatis, non raro vero in duas tresve minutas lacinias in margine divisas, exterius longioribus & latioribus, interius sensim angustioribus & brevioribus, ita ut in filamenta tandem abeant & a staminibus distinguere nequeant. Ceterum stamina plurima minus longa centrum floris occupant, apicibus flavicantibus terminata. Stylus in quinque cornicula modice introflexa divisus est, crispa, flavicantia. Flori subjicitur calyx quinquefidus, segmentis in margine membranaceis exsuccis subfuscis, carinatis, subtus in parte convexa plerumque uncinatis seu spina, quæ in Rosarum caulibus nascitur æmula, sed molli & non pungente, præditi. Vascula inter petala & stamina exarida latent parva subrotunda, obtuse turbinata, ex rubro purpurantia, quinque obtusis angulis prædita, per maturitatem magis conspicue angulosa, quinque capsularia, quæ figura prima & tertia integra, secunda dissecta exhibentur.

Sola hujus figura est inter *Plant. Succul. Dec. IV. Tab. 36.* eaque vitiosa, nam nec folia, nec florem, nec calycem bene exprimit in eo, quod flos justo minor sit & petala omnia habeat ejusdem magnitudinis, cujus filamenta & stamina plane omissa sunt, quod in calyce spinæ desint, quod folia obtusa & teretia exhibeantur, nec eorum situs & curvatura rite exprimantur. Nomen *p. 14.* est, Ficoides seu Ficus aizoides Africana frutescens, folio glauco parvo, flore violaceo *Boerb. Ind. II. p. 290. n. 8.* quod nomen habetur etiam in *Ind. I. p. 123. n. 13.* An & Ficoides seu Ficus aizoides Africana arborecens lignosa, folio glauco brevi, flore pallido *Ejusd. Ind. I. p. 122. n. 4?* Quod nomen sane bene & melius huic quadrat. Hujus porro speciei synonyma mihi censentur:

Ficoides Africana minor procumbens, folio triangulari glauco *Volck. Fl. Nor. p. 165.* Ficoides Africana foliis angustis triangularibus, flore carneo majori *Schwer. Cat. App. Manuscr.* Mesembryanthemum folio triangulari glauco parvo, flore violaceo, frutescens *Heuch. Nov. Prov. 1711. p. 47.* Quod nomen necessario huc referendum est, si superius ex Boerhaavio recensitum hujus loci sit. Alias sequentem magis, quam hanc speciem exprimit.

MESEMBRYANTHEMUM FALCATUM
MINIMUM, FLORE PURPUREO PARVO T.CCXIII.
F. 275. 276.

PRÆCEDENTIS instar fruticescit hæc species, sed multo minor est omnibus partibus, semipedalem aut dodrantalem altitudinem raro superans, caulibus brevibus lignosis, e quibus plurimi ramuli breves resupini, per ætatem invicem implexi & valde frequentes, nascuntur, cortice inferius glabro e cinereo spadiceo vestiti, superiores vero ramuli e spadiceo lutescunt, foliis cincti perbrevibus, triquetris, angustis, falcis instar incurvatis, glabris, glaucis, extremo apice purpureis, si luci obvertantur punctatis, in quibus ea differentia observatur, quod in junioribus plantis, qualis figura nostra posterior 276. longiora sint & minus dense congesta, in annosioribus vero breviora sint & glomeratim nascantur, ut figura anterior 275. monstrat.

Flores liberrime profert & pleraque æstatis parte, novis emarcidis succedentibus, ostendit, quin & singuli satis diu perstant & multoties aperiuntur, ab initio convexi, dein radiatim expansi, petalis exterioribus longioribus planis, mediis brevioribus nonnihil incurvatis, interioribus, quæ circa stamina sunt, surrectis, filamentosis, unde fit, ut flores regularem & æqualiter radiatam figuram non obtineant, sed petala velut dislocata & dispersa videantur, præsertim nisi Sol ferveat; tempore enim valde calido magis regulariter & plane explicantur. Sunt vero petala interiora cuspidata integra, exteriora obtusiora, non raro bifida. Ceterum flores in extremis ramulis foliatis nascuntur, minores quam præcedentis speciei, & colore saturatiore præditi, nempe e violaceo purpurascens, odorem spirantes nucleorum Persicorum contritorum; qui flores, præcedentis & aliorum multorum instar, minime integri & coherentes in fundo extrahi possunt. Stamina floris umbilicum occupant surrecta, apicibus oblongis tenuibus flavis terminata, stylum occultantia & conspectui eripientia. Vasculum (figura quarta) quam præcedentis longe minus est, ex fusco purpureum, quinquecapsulare & quinque obtusis angulis in summitate terminatum, cui calyx circa medium connascitur, in quinque angusta & acuminata segmenta divisus, quorum duo, subinde tria segmenta latiuscula quandoque sunt, membranacea, concava fusca, subtus uncinata.

Non alia etiam hujus figura prostat, quam quæ est inter *Plantas Succul. Dec. V. Tab. 42.* quæ junioris plantæ nascendi modum non male repræsentat. Sed flores debebant esse paullo majores, petala magis obtusa, non tam regulariter expansa, nec debebant omitti media & interiora petala pedetentim minora: debebant porro exprimi stamina, quæ in hac specie satis conspicua & surrecta sunt, in foliis autem formam desidero, nam compressa fecit vel Figurator vel Sculptor, cum triquetra fieri oporteret. *Pag. 9.* recitatur nomen *Boerb. Ind. II. p. 190. n. 19.* nempe *Ficoides Afra* folio triangulari ensiformi brevissimo, flore dilute purpurascens filamentoso. Nec alia synonyma obtinuit hæc species, quam sequens, quod cum specimine transmissio communicatum habeo, nimirum *Ficoides Africana* foliis angustis triangularibus, flore carneo minori *Schwer. Cat. App.* quod commemorare libuit, ut noscatur, si quando Appendix illa typis fuerit excusa, quænam species indigitetur isto nomine.

Abolutis

P. 289. F. 277.

T. CCXIV.

Mesembryanthemum pilosum micans, flore saturanter purpureo.
Mesembryanthemum pilosum micans, flore purpureo pallidior.

Absolutis variis Mesembryanthemorum Speciebus, restant ex Caulescentibus Radio in foliorum apice piloso destitutis, quæ folia habent non interrupta, Teretia, innumeris granulis lucidis, globulorum glacialium instar ad Solem micantibus, undique obsita. Ex his quatuor tantum species ad notitiam meam pervenerunt, quarum prima mihi dicitur

MESEMBRYANTHEMUM PILOSUM MICANS,
FLORE SATURANTER PURPUREO T. CCXIV. F. 277. 278.

CAULICULI & rami ad pedalem, sesquipedalem & bipedalem longitudinem excresecunt, numerosi & quaquaversum sparsi, graciles, quorum genicula inferiora in nodos extumescunt, superiora vero nodis destituuntur, unciali aut paullo longiore distantia ab invicem remota, quibus folia adnascuntur teretia, saturatim viridia & fere glauca, sed innumeris granis glacialibus dense congestis resplendentia, quæ ad genicula leniter coeunt & ex alis suis minora paria, modo una, modo gemella, modo terna emittunt, succulenta & sapore leviter pungente linguam afficientia. Recta sunt hæc folia & crassiuscula, in extremitate obtusa, unde fit, ut ob gravitatem suam pendula plerumque observentur. Caulis & rami cortice vestiuntur ex cinereo in fuscum tendente, parte inferiori glabri, versus medium vero & in superioribus ramulis multis pilis vel spinulis innoxiiis obsiti, cujusmodi pili non in alia, quantum constat, quam in hac & duabus proxime sequentibus speciebus observantur.

Flores in extremis ramulis pediculis infident longiusculis, vel e ramorum divaricationibus, vel e foliorum alis egressis, majusculi, e petalis laxioribus integris, simplici serie in orbem eleganter expansis, conflati, circa quæ radiantur numerosa stamina, apicibus pallidis terminata, quæ, quoniam flores colorem obtinent ex violaceo saturanter purpureum, eo magis conspicua sunt & non parvam flori gratiam addunt. Stamina hæc, ut in aliis, inter petala & embryonem oriuntur, embryo vero quinque corniculis villosis, quæ styli sunt, terminatur. Vascula parva sunt, quinquangularia, & per maturitatem stellam pentagonam repræsentant. Calyx non pilosus, granulosis in quinque segmenta dividitur. Satis diu floret, novis floribus veteribus & emarcidis succedentibus. Majo vero Junioque mense flores hi potissimum comparent, & quamvis flores admodum regulariter explicentur, simulac tamen singuli flores defloruerunt, petala sparsa & confusa dependent.

Plantæ annosiores folia habent breviora & florum pediculos magis curtos, cujusmodi est figura minor 278. quæ vascula repræsentat, major vero 277. cum floribus junioris est plantæ. Observandum porro grana glacialia in hac specie minus protuberare, quam in Mesembryanthemo piloso micante, flore purpureo striato, sed magis depressa esse & sibi invicem confundi, ut folia inde rugosa fiant, secus ac in sequentibus micantibus speciebus.

Describitur & depingitur in *Flora Nor. subnexa Hesper. Norib. J. C. Volck. p. 223. n. 6. fig. 4. p. 224.* At icon minus bona, est enim particula tantum ramuli, in qua desiderantur pili, & nec flos, nec stamina satis accurate designantur. Porro descriptio imperfecta & nimis brevis est, in qua folia perperam dicuntur orbiculata, nec fructus piriformis dici meretur. Nomen est: *Ficus aizoides Africana teretifolia*

teretifolia erecta, caule piloso, flore purpureo copioso ex H. M. V. Vereor autem ut erecta sit absque adminiculo hæc species; melius diceretur fruticescens. Mera synonyma sunt:

Ficoides seu Ficus Africana foliis teretibus crystallinisque miculis adspersis, cauliculis pilosis seu hirsutis *Fler. Nor. p. 165.* Ficoides Africanum ramosum majus, caule hirsuto *Raj. Hist. Plant. Tom. III. p. 366. n. 20.* Ficoides Africana erecta teretifolia, crystallinis micis conspersa, caule piloso, flore purpureo copioso *Schwer. Cat.* Ficoides Afra fruticosa, caule lanugine argentea ornato, folio tereti parvo longo, guttulis argenteis quasi scabro, flore violaceo *Boerb. Ind. II. p. 291. n. 8.*

**MESEMBRYANTHEMUM PILOSUM MICANS,
FLORE PURPUREO PALLIDIORE T.CCXIV. F. 279. 280.**

VALDE quam similis est hæc præcedenti speciei, sed tota humilior, magis ramosa & minus erecta. Folia autem, quam prioris, pallidiora, micis minoribus obsita, nonnihil longiora & angustiora sunt, non recta, sed incurva plerumque, extremitatibus minus crassis. Cauliculi & pediculi minus hispidi; flores dilute purpurascunt, minores aliquantum, petalis propius sibi admotis, staminibus brevioribus, quæ non omnia, prioris instar, super petala explicantur, sed non pauca eorum pars in medio utriculi figura collecta observatur. Majo Junioque mensibus floret, & flores satis numerosos profert, secundum ramulos e foliorum alis nunc ex altera tantum, nunc ex utraque parte enascentes, pediculis, quam in præcedenti specie, nonnihil brevioribus & minus foliatis.

Per ætatem multum ramosa & tortuosa fit, & ni alligetur, in se procumbit, pedalem altitudinem non superans, ramulis teretibus gracilibus lignosis, spadiceis tortuosis, pilositatem deponentibus, nisi in pediculis flores sustinentibus, qui tum breviores fiunt & flores minores e violaceo dilute purpurascens, splendentes gerunt. Flores autem e petalis latiusculis obtusis integris, nunc crebrioribus & sibi invicem impositis, nunc nonnihil rarioribus, ejusdem magnitudinis, regulariter Asteris instar expansis, conflati sunt, qui in basi non cohærent, nec integri, sed separatim extrahuntur. Stamina inter florem & embryonem proveniunt, partim super petala sparsa, partim in medio in capitulum collecta, apicibus luteolis prædita. Calyces in quinque segmenta divisi pilosi non sunt. Vascula, quinque obtusis angulis prædita, quinquecapsularia sunt, quæ per maturitatem si humescant, quod huic generi familiare est, stellatim expanduntur, segmentis quæ abscedunt radiatim expansis, in medio perforatis, in quorum umbilico vesiculæ quinque vel loculi membranacei stellatim digesti sunt, in quibus continentur semina arenosa, per maturitatem e fusco rufescentia.

Folia saporem habent aquosum, in recessu pungentem: in superficie minutissimis granis glacialibus tota aspersa sunt. Ceterum ea in annosioribus plantis superiora versus subtriquetra fiunt, sed vix observabili differentia. Figura nostra superior 279. statum plantæ annosioris, inferior 280. juniorem repræsentat.

Non memini hanc speciem vel depictam, vel descriptam esse, nisi sit Canariensis *Cosca* dicta, de qua statim post Synonyma. Hæc vero videntur:

Ficoides

F. 281.

Mesembryanthemum
pilosum micans, flore
purpureo striato.

F. 282.

Mesembryanthemum *micans, flore phœniceo, filamentis atris.*

Ficoides Africanum ramosum minus, floribus carneis, caule hirtio *Raj. Hist. Plant. Tom. III. p. 366. n. 19.* Ficoides humilis, foliis crySTALLINIS miculis adspersis *Pein. Hort. Bos. Ann. 1712. 1713.* Ficoides Afra fruticosa, foliis teretibus, tenuibus acutis longioribus *Boerb. Ind. II. p. 291. n. 10.*

A *Bobarto in Hist. Oxon. Part. III. p. 507. n. 9.* & inde a *Rajo Hist. Plant. Tom. III. p. 364. n. 5.* Ficoides minor Canariensis teretifolia, micis argenteis aspersa, *Cosca* dicta, sequentem in modum describitur: „Hujus, inquit, ramuli „crebrius nascentes humum petunt. Folia longa angusta teretia, ex adverso bina, „præcedentis (Neapolitanæ) conformia, æque ac cauliculi succosi, e viridi rubentes, micis argenteis, præsertim Sole splendente, conspersa sunt. Flores „radiati, ex tenuibus petalis conflati, carnei sunt coloris, quibus capsula seminalis carnosa, in quinas cellulas divisa, succedit.” Hæc sunt quæ de hac planta memoriæ relicta habemus. Figura nulla ejus prostat. *Cosca* nomen intercidit, an etiam planta, non determinaverim. Quodsi vero remansit apud nos planta, necesse est, ut vel hanc, vel sequentem pro ea habeamus. Quo minus autem sequentem existimemus, sunt striæ in flore valde conspicuæ, quas prætervisas fuisse credere non licet. Igitur si aliis videatur, sit hæc tantisper, donec aliam reperiamus, Canariensis species, cujus Synonyma sunt:

Ficoides Africanum Mesembryanthemum, seu Ficus aizoides teretibus foliis succosis, micis argenteis interspersis, flore carneo, ex Insulis Fortunatis: *Cosca* Insulanis vulgo *Pluk. Alm. p. 149.* Mesembryanthemum minus Canariense teretifolium, micis argenteis conspersum, seu glaciatis quasi micis splendentibus ornatum, flore carneo, *Cosca* dictum *Heuch. Nov. Prov. 1711. p. 47.*

MESEMBRYANTHEMUM PILOSUM MICANS,
FLORE PURPUREO STRIATO T. CCXV. F. 281.

MEDIA hæc est inter ultimam & penultimam modo memoratas species. Flos penultimæ quidem magnitudine est, at colore dilutiore purpureo tinctus: folia breviora sunt & angustiora, cauliculi pilis brevioribus, ultimæ instar, obsiti, cui & foliorum angustia respondet, verum ea breviora habet & granis glacialibus majoribus obsita, flores majores saturatiore purpureo colore tinctos. Ab utraque vero specie notabiliter distinguitur in eo, quod calyx & fructus basis valde pilosa sit, quod flores absque multa violacea mixtura, simpliciter & dilute purpurei, stria saturatiore purpurea, secundum longitudinem petalorum decurrente, picti sint, & quod stamina una in orbiculum, feminum Malvæ aut caseoli figura, colligantur ab initio, quæ licet postea magis surrigantur, nunquam tamen sparguntur. Stamina hæc caseoliformia colorem obtinent pallide virentem, umbilicum autem caseoli circulus occupat ruber.

Ceterum plantæ juniores folia habent crassiora & longiora, granis vel micis crassioribus obducta, flores vero majores, coloris longe pallidioris, stria etiam pallidiore notatos. Quin & annosiorum plantarum flores sub primam explicationem albicant, postea vero secunda & tertia apertione saturatiorem purpureum colorem acquirunt. Figura nostra ad annosiorum plantam facta. Eodem cum præcedentibus tempore floret, & flores æqualiter radiatimque explicat, diuque satis

E e e

retinet,

retinet, quorum petala, ut in duobus præcedentibus, ejusdem invicem magnitudinis sunt. Calyces in quinque crassiuscula segmenta divisi pilosi sunt. Vascula subnascuntur parva, depressa, quinque tuberculis terminata, quinquecapsularia, semina parva continentia, quæ num. 1. seorsum designata sunt:

Descripta & depicta primum fuit hæc species in *Fl. Nor. Hesper. Norib.* subnexa p. 221. n. 2. *Ficus aizoidis teretifolia*, foliis crySTALLINO rore elegantissime conspersis, floribus dilute roseis, ex H. M. V. titulo. „ Genita, inquit Auctor, „ est hæc planta anno 1705. ex semine, quod ex Promontorio Bonæ Spei nobis, „ scum est communicatum. Caules & ramuli ejus rotundi, &, postquam adolevit, „ duri & lignosi, undique pilosi seu hirsuti. Flores illius in horum summitatibus, „ ex succoso villoso quinquangulari calyce vel gemma germinant, quorum foliola complura sunt & rosea, lineolis rubicundis notata. Postquam defloruerunt, fructus succedit quinquangularis, qui ad maturitatem accedens, seminum „ minutissimorum copiam reconditam habet.” Figura est p. 224. n. 2. quæ satis „ bene respondet ipsi plantæ, nisi quod folia nonnihil crassiora & florum petala justo obtusiora, quam habet ipsa planta, exhibeantur.

Alterâ figura est inter *Plant. Succul. Dec. IV. Tab. 35.* quæ videtur ad juniorem plantam facta, folia enim nimis longa crassaque sunt. Figura flores satis bene exprimit, caseoli autem in medio floris nimis elevati sunt, in quibus omitti debebant anguli, addi vero debebant pili per omnes ramulos. Caules, ut in descriptione qualicunque dicitur, non erecti sunt, sed, ni sustententur, recumbunt. Observandum etiam nomen longe alienum adscribi p. 13. nempe *Ficoides* seu *Ficus aizoides Africana*, folio longo tenui, flore aurantio *Boerb.* Quomodo autem, si hujus floret loci, cohæret flos aurantius & in nomine Anglico, *The Hairy Spindle-leaved Fig-Marygold, with a pale Purple-flower?* Quid *Fig-Marygold?* E Synonymis occurrunt:

Ficoides Africana procumbens teretifolia, crassioribus micis crySTALLINIS adspersa, caule magis fistuloso, flore dilutioris rosei coloris, in medio rubro ornato *Schwer. Cat.* *Ficoides humilis*, foliis teretibus granulatis, caulibus pilosis, flore purpurascens *Pein. Hort. Bos. Ann. 1712. & 1713.* *Ficoides Afra fruticosa*, caule lanuginoso, folio tereti parvo brevi guttato, flore violaceo *Boerb. Ind. II. p. 291. n. 9.* Forte *Ficoides Mesembryanthemum tenuissimis vermiculatis foliis Africanum*, *Hort. Compton. Pluk. Amalth. p. 90.*

Ficoides Africana teretifolia, crySTALLINIS micis adspersa, flore intus lætissime purpurascens, extus argenteo nitore splendens *Schwer. Cat.* videtur hujus varietatem cum floribus junioribus & primum explicatis denotare.

MESEMBRYANTHEMUM MICANS, FLORE PHOENICEO, FILAMENTIS ATRIS T. CCXV. F. 282.

PEDALIBUS & bipedalibus surgit cauliculis, qui, ni fulciantur, procumbere solent, lignosis & multum ramosis, ramulis teretibus gracilibus, ex sextantali plerumque distantia geniculatis & brachiatis, folia autem breviora, sesquiunciam nempe & unciam distantiam observant, unciam plerumque longa, crassiuscula, (in annosiori planta, ad quam figura nostra posterior cum flore facta, paullo

paullo angustiora & breviora, in juniore, cujusmodi est altera cum vasculo, longiora & crassiora, non prorsus teretia, sed obtuse triangularia (quamvis isti anguli tam obtusi sint, ut teretia potius, quam triquetra, dici mereantur folia) tota micis argenteis respersa, coloris ceteroquin luteo-virentis. Caules ramique inferiores spadicei sunt & glabri, superiores vero e fusco rufescunt & asperi tractanti apparent, multis punctis albidis, quæ olim micæ fuerunt, obfiti, summi autem pediculi & florum calyces micis granulisque argenteis, foliorum instar, sed crassioribus donantur.

Flores in cacuminibus pediculis uncialibus & sesquiuncialibus (ad vasculorum augmentum longioribus) innascuntur satis ampli, concavi, margine reflexo, circa basin annulo quodam cohærentes & velut monopetali, ita ut toti extrahi queant, ex numerosis petalis sensim minoribus & ad umbilicum filamentosis constructi, coloris extus squalide rubescentis, tunica aurea, ad Solem lucente splendenteque, superinducta, intus ex phœniceo lutescentis, oris reflexis saturatiore colore insignitis, ex luteo nempe ad rubrum, qui puniceus appellari solet, vergente, filamentis in medio flore circa stamina albida locatis atris, quibus hic flos a plurimis aliis prompte distinguitur, quamvis & natura sua speciosus & a plerisque aliis distinctus sit. Stamina vero brevissima sunt, non expansa, nec in utriculum collecta, sed simpliciter congesta, farinosa, inter quæ stylus latet villosus quinquefidus. Calyces in quinque segmenta dividuntur, quæ subinde reflexa & uncinata sunt, membranula quadam ad margines tenui & pellucida cincta, subinde vero membranula & unculis illis carent. Vascula parva sunt, depressa, quinque radiis prominentibus & totidem intus oculis distincta, per siccitatem fusca, contracta, cujusmodi seorsum num. 2. integrum, 3. transversim sectum exhibetur. Tota fere æstate, novis floribus marcescentibus succedentibus, floret. Jam, ut hætenus fuimus, recensamus Synonyma Auctorum, & primo quidem eorum, qui vel descriptionem, vel figuram aliquam dederunt, dein qui solo nomine ejus mentionem fecerunt.

Inter hos primus est *Rajus*, qui *Ficoidis Africani* caule aspero, flore rutilante, coloris *Cinnamomi* *Hist. Plant. Tom. III. p. 366. n. 21.* titulo satis bene descripsit. Notandum autem, quæ stamina dixit nigrescentia apicibus albidis coronata, cum apicibus careant, pertinere potius ad petala, & quem colorem cinnamomeum vocavit *Rajus*, non tam in flore recenti, quam vetusto & marcido, vel potius in ramulorum cortice, observari. Ceteroquin bene observat *Rajus*, folia ex triangulari esse rotunda, sed cum, ut supra demonstratum est, anguli sint vix conspicui, pro teretibus non male habentur folia hæc.

Sequitur *J. C. Volckamerus*, cui in *Flora Noribergensi Hesperidibus* subnexa p. 222. n. 3. dicitur, *Ficoides* seu *Ficus aizoides Africana teretifolia erecta*, crystallinis micis adpersa, flore amplo puniceo intus, extus ad Solem aureo fulgore splendente ex *H. M. V. fratris* nempe, cui in *Flor. Nor. p. 165.* *Ficoides* seu *Ficus aizoides Africana*, foliis teretibus crystallinis miculis adpersis, dicta fuit. Descriptionem *Volckamerianam*, quia cum *Rajana* congruit, neutra vero, quod in nostra non contineatur, habeat, recensere supersedeo. Observandum autem est, figuram non tertiam, sed primam in *Tabula p. 224.* hujus loci esse, & perperam ei pilos appingi, quos sculptor figuræ quartæ addere debebat, quantum ego quidem

dem judico. Particula saltem est ramuli, sed floris figura fatis monstrat, hujus speciei eam esse.

Porro figuram hujus habet *Petiverus Gazoph. Tab. 7. fig. 9.* cui in *Catal. Vol. II. num. 486.* Ficoides Capensis tereti folio, flore croceo, dicitur. Figura, ut reliquæ ipsius, non placet. Videtur ad plantam marcescentem facta, & desunt petala floris minora ac capillamenta nigra, quo defectu etiam laborat tertia, quæ hujus prostat, figuram inter *Plant. Succ. Dec. I. Tab. 8.* cui p. 9. titulus, Ficoides Capensis folio tereti argenteo, petalis per plurimis aurantiacis.

Restant qui sola nomina dederunt. Est autem Ficoides Mesembryanthemum prælongo subtereti folio, micis roridis ornato, flore amplo amœnissimo aureo *Pluk. Amalth. p. 89.* Ficoides Africana erecta teretifolia glauca, crystallinis micis adspersa, flore magno, flammei coloris intus, extus ad Solem aureo fulgore splendente *Schwer Cat.* Ficoides Africana foliis Sedi minoribus oblongis, flore amplissimo atro-purpurascens, in summitate aureis micis circinato *Tit. Hort. Maur. p. 74.* Ficoides seu Ficus aizoides Africana, folio viridi, micis quasi glaciatis splendentibus ornato, flore coccineo *Boerb. Ind. I. p. 124. n. 22.* ni fallor. Vel

An Ficoides seu Ficus aizoides Africana, folio longo tenui, flore aurantio *Boerb. Ind. I. p. 124. n. 24? II. p. 291. n. 5?* de quo Capite de Mesembryanthemo tenuifolio fruticescente, flore croceo.

Hæ sunt Mesembryanthemi species in Horto Elthamensi nascentes hodieque late vigentes, dempto Mesembryanthemo foliis corniculatis longioribus, quod anno 1732. hiemis injuria periit, quam speciem, vel quascunque alias, quæ in hoc libro non continentur, qui communicare voluerit, rem faciet gratissimam.

MILIUM AMERICANUM HUMILE, PANICULA RARA T. CCXVI. F. 283.

MILIO vulgari culmo, foliis & semine simile est, sed humilior & gracilior, paniculamque habet minus sparsam, e granis rarioribus conflata.

Pedali vero & sesquipedali est altitudine, culmo piloso, e quo folia similiter pilosa oriuntur, caulem aliquousque, ut in aliis Culmiferis, vaginæ instar cingentia, parte interiore, qua culmum spectant, magis hirsuta seu pilis crebrioribus obsita, quam exteriori, marginibus nullis pilis præditis. Quæ folia, quando floret planta, ut semina nutritio succo uberius suppleantur, sensim ab acumine, ceu in aliis Cerealibus, exarescunt.

Panicula e locustis constat simplicibus, seu non squamosis, gemellis nempe glumis virentibus, ad quarum basim alia angustior exterius apponitur, quarum sinu embryo fovetur, e duobus corpusculis navicularibus lucidis compositus, in quibus grani rudimentum, stylus & stamina hærent, apicibus violaceis prædita. Quæ corpuscula dein coeunt, granoque pro involucro inserviunt, quod adeo arte complectuntur, ut nonnisi fustitundina separari queant. Semina hæc albida, lucida, seorsum in margine appicta sunt.

Brevi tempore enascitur, & cito ad maturitatem, duorum nempe mensium spatium, pervenit. Sponte autem nascitur in Virginia & Carolina. Cum grana vulgari similia gerat, ad eadem ad quæ vulgare Milium, nempe ad juscula & pulces conficiendas,

P. 294.

T. CCXVI.

F. 283.

Milium Americ. humile, panicula rara.

P. 295.

F. 284.

T. CCXVII.

Myosotis Orientalis perfoliata, Lychnidis folio Tourn.

ficiendas, adhiberi poterit. Sed quoniam rariore constat grano, minus, quam illius, lucrosa erit ejus cultura.

Milium Virginianum lato brevique folio, panicula rariore *Hist. Ox. Part. III. p. 196. n. 4. Sect. VIII. Tab. 5. fig. 4. serie 2.* foliis longe brevioribus ab hoc differt. Ceteræ Milii & Graminum miliaceorum Americanorum species foliis & paniculis tenuioribus a nostro distinguuntur.

MYOSOTIS ORIENTALIS PERFOLIATA,
LYCHNIDIS FOLIO TOURN. INST. R. H. COR. P. XVIII.
T. CCXVII. F. 284.

EX radice fibrosa annua caules spargit plures reclinatos, pedales & sesquipedales, geniculis frequentibus distinctos, ad quæ ramuli enascuntur dodrantales & pedales, surrecti, teretes, glabri, foliis cincti pinguibus glabris, e glauco nitide cærulescentibus, Lychnidi Vaccariæ dictæ similibus & similiter versibus basim connascentibus & a ramulis transactis, quorum summitati capitula pediculis tenuibus innascuntur conica, e quinque foliolis constructa, colore cum foliis eodem prædita, quæ Sole urgente hiant & flores parvos candidos visui exponunt, e quinque petalis planis, in extremitate incis, conflatos, quibus præteritis vascula subnascuntur oblonga, conica, ab initio viridia, per maturitatem obsolete albicantia & striata, pluribus denticulis, decem nempe, dehiscentia, & semina fundentia majuscula rugosa, e fusco rufescentia, reniformi figura prædita, quæ figura secunda, prima vero petala seorsum designata sunt.

Caules & rami fistulosi sunt, firmi tamen, colore ab initio e glauco virente, dein ad feminum maturitatem obsolete ex flavo albicante, tincti, quem colorem etiam folia marcescentia induunt. Ceterum folia inferiora latiora sunt, & venas quasdam levidentes habent, superiora & ramulis adnascentia minora sunt & venis carent. Julio floret, & seminibus peractis perit.

OBELISCOTHECA INTEGRIFOLIA, RADIO
AUREO, UMBONE ATRO-RUBENTE T. CCXVIII. F. 285.

OBELISCOTHECÆ notas sequentes facit Vaillant in Comm. Ac. R. Scient. A. 1720. p. 329. discum conicum, squamis concavis refertum, quarum singulæ singula foveant semina obelisci inversi figura prædita, quorum basis (summitatem intelligit) concava fit & prominentiis dentiformibus cincta: calycem in plura radiata foliola ad basim usque dividi: folia plerumque alternata & profunde divisa esse. Cujus generis species tres recenset: (1) Obeliscothecam Hydrophylli folio, lobis latioribus: (2) Obeliscothecam Hydrophylli folio, lobis angustioribus: (3) Obeliscothecam trifido folio. Quibus speciebus quartam addo folio integro præditam, quam vel ex nomine Plukenetii hujus generis speciem esse conjectare potuisset, vocat enim Plukenetius, Chrysanthemum Helenii folio, umbone floris grandiusculo prominente *Alm. p. 99.* cujus figuram dedit *Phytogr. Tab. 242. n. 2.* sed valde imperfectam, folium nempe tantum & florem male designatum.

F f f f

Caules

Caules hæc species ex radice perenni plures profert, cubitales & sesquicubitales, erectos, teretes, striatos, herbaceos & virentes, aut subinde, versus ramorum ortum, obscure purpureos, in paucos ramos vel stolones potius floridos divisos, surrectos, aut leniter in latera verfos, quibus folia adnascuntur inferius longiora & latiora, versus basim angustata, superius breviora & angustiora, lata basi prædita, & absque pediculis ramis adnascencia, per margines obiter & vix conspicue incisa, dilute virentia, hirsuta & crebris pilis utrinque obsita, alterno ordine, præter ima stolonum, quæ non raro adversa sunt, progredientia. Ima autem folia, quale seorsum figura marginali quinta appictum est, inferioribus minora sunt & in pediculum oblongum attenuata.

Flores pediculis prælongis, dodrantalibus nempe & pedalibus, (quod in figura nostra, ne tabula libri molem excederet, observari non potuit) innascuntur, similiter ac caules & stolones, teretibus striatis & pilosis, ampli & venusti, e duodecim tredecimve semiflosculis latis & oblongis, rigidiusculis, in extremitate duabus tribusve parvis crenis incis, & innumeris flosculis minutis, in quinque exiles lacinias divis, constructi, in umbonem prominentem cum squamis eis intermixtis coactis, radio colore aureo, umbone vero & flosculis atro-purpureo colore insignitis. In semiflosculis nullum stylum observavi, semina tamen eis adnata oblonga, plana & compressa, semiflosculis arcte cohærentia, inania, nuda, i. e. nec papposa, nec aristata, cujusmodi etiam sunt, quæ flosculis subjiciuntur, sed angustiora & quadrangulata, in summitate latiora & nonnihil excavata, minora quam in aliis speciebus, & prominentis dentiformibus destituta, per maturitatem cinerea, quæ seorsum figura marginali quarta, tertia vero squamæ, secunda flosculi, prima semiflosculi appinguntur.

Calyx e duplici triplicive foliolorum oblongorum planorum, pilosorum, ad basim usque separatorum, serie constat. Umbo vel discus ab initio humilior est, per vetustatem prominentior.

Augusto floret & planta non tantum ob elegantiam sed & florum durabilitatem, cum singuli ad quinque & sex septimanas perstent, æstimanda est. Natale ipsi solum est America, speciatim Marilandia, Virginia & Carolina.

Obeliscothecam dixit Vaillant, quoniam, ut ipse interpretatur, ovaria specierum hujus generis repræsentant obeliscos, inversas nempe figuras quadratas in metæ formam desinentes. Sed inepte semina ovaria, & ineptius ovaria thecas vocat, & ni interpretemur semina obelisciformia squamulis illis velut thecis recondi, explodendum foret id nomen & Obeliscospermi substituendum esset.

Dracunculus Virginianus latifolius, petalis florum longissimis purpurascensibus *Hist. Ox. Part. III. p. 42. Sect. VI. Tab. 9.* serie tertia, hujus etiam generis species est, foliis integris prædita, quæ Obeliscotheca integrifolia, radio pendulo, angusto purpurascens, vocari potest, & Horti etiam nostri alumna est.

P. 296.

T. CCXVIII.

Obeliscotheca integrifolia radio aureo, *Gumbone* atro-rubente.

P. 297.

T. CCXIX.

F. 286.

Onagra Bonariensis villosa, flore mutabili.

*ONAGRA BONARIENSIS VILLOSA, FLORE
MUTABILI T. CCXIX. F. 286.*

CUBITALES plerumque novæ huic Onagræ speciei sunt caules, teretes, erecti, inferius subfusci, in medio & superiora versus pallide virentes, in ramos aliquot ab imo divisi, ejusdem fere, culmi nempe minoris, cum medio caule crassitie. Folia alterna, Epilobio villoso minori similia, sed nonnihil angustiora & magis mollia, per margines obiter dentata sunt, molli lanugine pubescentia, utrinque viridia, nervo albo distincta, a quo venæ aliquot obliquæ exeunt.

Flores e foliorum alis nascuntur, quam vulgaris speciei, nonnihil minores, sed pediculo aliquanto longiori infidentes, flavicantes ab initio, mox in croceum & tandem ex fusco in rufescentem colorem abeuntes, cito marcescentes, petalis rugosis & sibi approximantibus, nec nisi Sole candente expansis, ad quorum basim, supra floris pediculum, calyx hæret, vulgaris instar reflexus, quadrifolius, e bigeminis foliis sibi approximantibus & in extremitate, vulgaris instar, cohærentibus constructus. Ceterum floris & calycis folia non sejuncta decidunt, sed supra fructum exarescunt & cum pediculo, qui floris tubus, quoniam cavus non est, censerî nequit, decidunt. Quoniam igitur toti in hac aliisque Onagræ & Epilobii speciebus decidunt flores, an vere tetrapetali sint, dubium videri posset; verum quoniam petala ad basim omnino disjuncta sunt & perianthii tantum ope cohærent, per melicet, ut pro tetrapetalis habeantur flores. Stylus e quatuor crassiusculis corniculis constat: stamina, pro petalorum numero duplicata, apices oblongos, ab initio surrectos, postea transversos gerunt. Vascula dilapsis floribus longius excrescunt, teretia, striata, minus tamen, quam vulgaris, profunde, quibus etiam altero tanto longiora sunt & magis crassa, quatuor bifidis eminentiis terminata, in quatuor valvas per maturitatem dehiscentia, quorum singulis duplex seminum subteretium non papposorum series adnascitur, cum in Epilobiis semina papposa simplici serie disponantur, cujusmodi valva & floris petalon seorsum in margine, nempe figura prima petalon, secunda valva parte exteriori, tertia parte interiori, quarta semina, quinta flos totus seorsum apponuntur.

Et filiquæ & florum pediculi & caules pilis mollibus obsiti sunt, quin & tota planta mollis est, præcipue sylvestris, ubi & folia angustiora & omnia minora sunt; cujusmodi specimina servantur in Phytophylacio Sherardino, ex Bonariensi agro allata, ex quorum deglubitis seminibus nata fuit hæc planta in Horto Elthamensi, ubi Augusto mense flores & semina tulit.

Valde quam similis habetur species apud *L. Feuillée Observ. Physic. Tom. III. Hist. Pl. Med. p. 48. Tab. 34.* Sed cum Auctor caules & folia glabra dicat, & crebrius sinuata pingat, floresque in figura desint, non pronuntiarim eandem esse cum nostra specie.

Onagræ nomen huic generi proprium fecit Instit. Rei Herbariæ Auctor p. 302. Onagra autem & *Ænothera* Veterum esse nequit, quod hujus generis species omnes Americanæ originis sint, quicquid de vulgari specie, in quibusdam nunc Europæ locis spontanea & inquilina facta, aliqui sentiant. De *Ænothera* autem & Onagra Antiquorum, & cur ita dicta fuerit, vid. Bodæum a Stapel in *Thephr. Hist. Plant. L. 9. C. 21. p. 1172. 1173.*

*ORNITHOGALI VIRGINICI FACIE, HERBA
TUBEROSA CAROLINENSIS T. CCXX. F. 287.*

ORNITHOGALO luteo parvo Virginiano, foliis gramineis hirsutis Banisteri *Pluk. Alm. p. 272. Tab. 350. fig. 9.* valde similis, & antequam flores proferret, eadem videbatur planta hæc, a qua non nisi foliis majoribus distinguere poteram, sed cum flores proferret & de radice tuberosa certior fierem, diversam agnovi.

Folia ei ex eadem radice plura nascebantur, dodrantalia, carinata, Gramini nemoroso hirsuto similia, per margines, immo per omnem superficiem, sed minus hic conspicue, pilosa, utrinque dilute virescentia, vetustiora e viridi lutescentia & tandem xerampelina. Circa folia & dein ex eorum alis, vel potius inter ea ad basim capitula aliquot nascebantur sessilia oblonga, obtuse trigona, quorum summitati flores nudi hexapetali infidebant, e petalis duum ordinum, tribus exterioribus latioribus, virentibus, hirsutis, (cujusmodi & capitula seu vascula sunt) & tribus interioribus angustioribus glabris, e viridi lutescentibus, conflati, e quorum sinu ad fundum stamina egrediebantur sex, apicibus flavis capitata. Quæ stamina in flore latebant, nam flores non explicabantur, sed semper clausi erant, vel leviter saltem hiscebant. Ceterum petala cuspidata erant, & margines tam exteriora, quam interiora, intus plicatos habebant. Vascula transversim secta tricapsularia erant, quæ per maturitatem tribus valvis dehiscebant & semina fundebant rotunda nigra, nonnihil splendentia, glomeris instar congeſta. Nullus caulis. Radix, Hortulano referente, tuberosa, instar Cirsii Americani tuberosa radice.

Flores & vascula Junii fine & Julio mense proferebat, & vascula quidem cito complementum adipiscebantur, novis interim vasculis & floribus inter folia prodeuntibus, dum vascula exteriora semina jam matura fudissent.

Ad marginem figura prima & secunda vascula & flores conniventes, figura tertia & quarta flores manu explicati, quinta & sexta vascula transversim dissecta seorsum exhibentur.

E terra, quicum aliæ plantæ ex Carolina delatæ erant, forte fortuna prodiit, & cum unica tantum esset planta, ea studiosius in Caldario culta fuit. An procedente tempore, si plures natæ fuerint, solo & aëre liberiore liberius nascetur & diversa facie florebit, dies docebit.

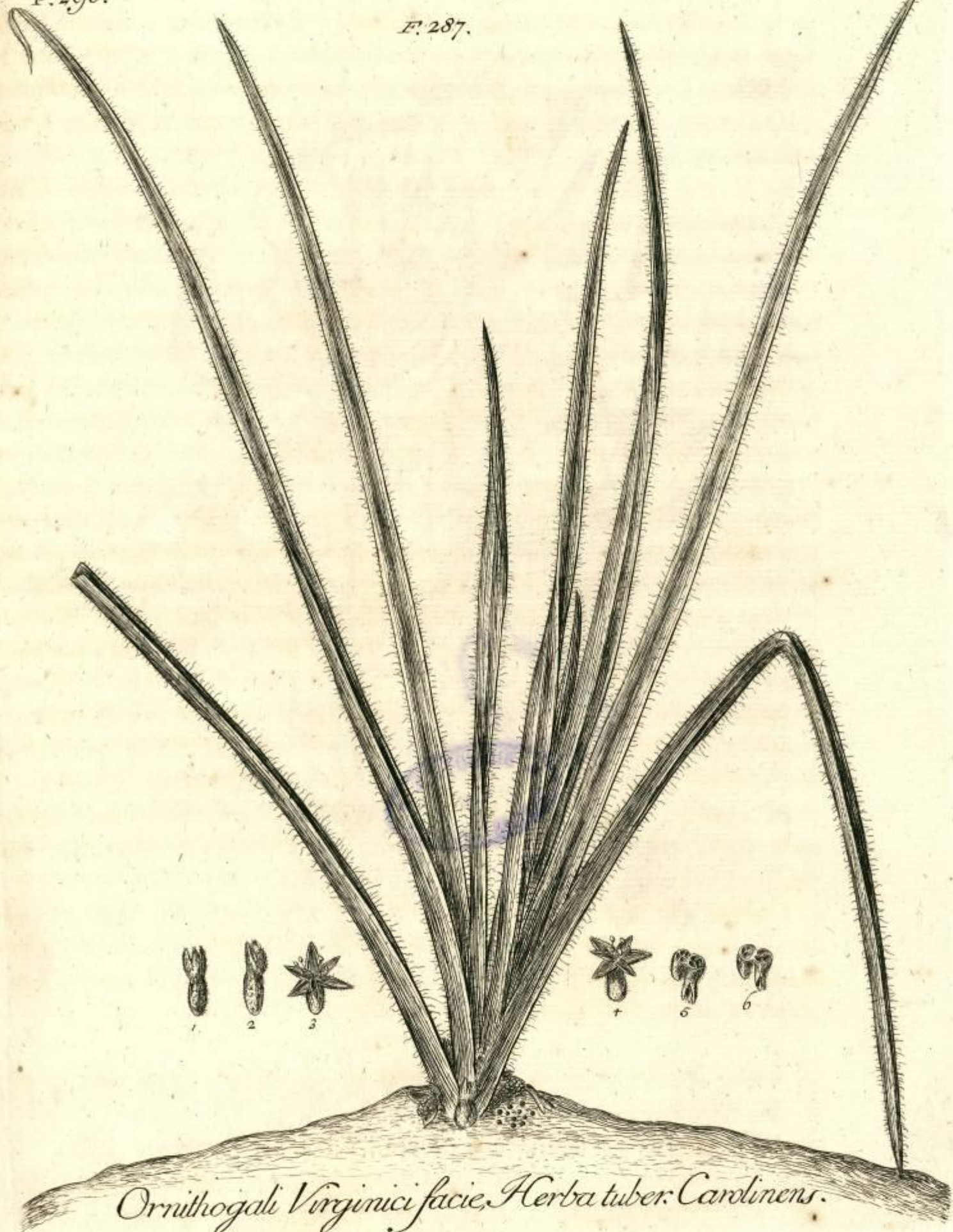
*OXYS LUTEA AMERICANA, HUMILIOR
ET ANNUA T. CCXXI. F. 288.*

PALMARI & dodrantali nascitur altitudine, cauliculis teretibus surrectis, tenui hirsutia obsitis, ramosis, ad quorum genicula folia tenuibus pediculis oblongis, tenuibus etiam pilis respersis, insident, parte superiori glabra, inferiori & per margines tenui & molli hirsutia obsita, ad margines, averſa præsertim parte, tenui rubedine tincta, sub vesperam & ingruente pluvia complicata, cetera diei parte explicata. Folia autem nunc solitaria, nunc duo triave ad singula genicula proveniunt, e quorum pediculorum alis pedioli florentes nunc solitarii, nunc bini
trinive

P. 298.

F. 287.

T. CCXX.

P. 299.

F. 288.

T. CCXXI.

Oxys lutea Americana, humilior et annua.

trinive proveniunt, minus, ob pilos appressos, ac foliorum pediculi, pilosi, in quorum fastigio gemini plerumque, subinde terni quaternive nascuntur flores, pediolis privatis gracilibus hærentes, lutei, e quinque petalis, in extremo leviter cordatis, ad ungues, ceu in aliis speciebus, obiter cohærentibus, fundo vero integro (immo nec annulo integro) non donatis, (ut non tam monopetali, quam pentapetali flores videantur) conflati, staminibus præditi tenuissimis, pro petalorum numero duplicatis, quinque longioribus & totidem brevioribus, apices parvos luteos gerentibus. Ceterum florum pediculi ab initio recurvi pendent, dein, ubi flores explicationi se accingunt, eriguntur.

Floribus evanidis pedioli illi privati, velut in Geraniis, denuo reflectuntur & vascula oblonga pentagona, rostrorum Geraniorum æmula, surrecta gerunt, molli & subincana hirsutia undique obsita, in quinque loculamenta divisa, in quibus plura simplici serie sibi superimposita latent semina rotunda, candida & lucida, quæ ubi ad maturitatem perveniunt, candidus ille & lucidus folliculus, semina obvestiens, se aperit, & cum impetu grana ejaculatur subrotunda, ruffa, transversis, si per lentem vitream aspiciantur, rugis exarata. Folliculi autem & ipsi, de summitate incipiendo, exsiliunt, crassiusculi & gelatinosi ab initio, mox, ubi exsiccantur, tenues & membranacei. Seminibus excussis valvæ thecarum connivent, ut non appareat illas apertas fuisse. Figura marginali prima semina folliculis lucidis inclusa, secunda eadem e folliculis excussa, tertia folliculi vacui exhibentur.

Radix tenuis fibrosa est. Junio & Julio floret, e seminibus sparsis quotannis se renovans. Hæc vero primum e Carolina delata fuerunt.

Oxys lutea Americana erectior *Tourn.* planta est nonnihil altior & folia majora magisque (utraque nempe parte) hirsuta habet, simpliciter viridia: caules pilis extantibus obsiti, & flores in eodem pediculo communi ordinarie plures nascuntur. Sed præcipua differentia est, quod illa perennis sit, hæc vero nostra annua. In floribus ea etiam differentia observatur, quod illius flores nonnihil pallidiores & minores sint, petalis minus obtusis præditi. Ceteroquin vascula, quam nostræ speciei, minus incana sunt, breviora, pediculis privatis brevioribus & erectioribus nixa. Qui flores & vascula pro differentia monstranda eadem Tabula expressa sunt figura quarta.

PANCRATIUM MEXICANUM, FLORE GEMELLO, CANDIDO T. CCXXII. F. 289.

PANCRATIUM mihi est herbæ Bulbosæ genus, Narcisso accedens, sed in eo diversum, quod tuba ejus, quam calycem minus proprie dixerunt Botanici, ad angulos, quos margines patiuntur, in stamina desinat prælonga, quorum fastigiis apices inhærent oblongi versatiles, transversa affixi. Hæc nota certa est & sufficiens ad genus hoc a Narcisso distinguendum; a Lilio-Narcisso autem multo magis differt, nempe quod ille tuba istiusmodi plane careat, & flores ideo diversam figuram obtineant.

Caulis huic speciei dodrantalibus est, teres, versus summitatem bifurcus, in duos nempe abit pediolos, duobus ad divaricationem foliolis oblongis, teneris, membranaceis, virescentibus cinctos, quorum fastigio duo insident flores candidi, in

sex angusta segmenta ad basim, pediculum nempe floris usque, qui vasculum fit, divisi, in quorum medio tuba sedet campaniformis candida, tenerior, quam ipsa floris petala, cujus oræ angulatæ sunt & totidem, quot sunt petala, stamina ex ipsis marginibus emittunt, longa satis & gracilia, candida item, quibus singulis in extremitate inhærent singuli apices oblongi, incurvi, crocei; stylus autem e media tuba surrigitur simplex, capitulo parvo, farina crocea resperso, terminatus: staminum lineamenta per ipsam tubam decurrunt. Inodori sunt flores & cum tuba supra fructum marcescunt, videnturque hexapetali potius esse, quam monopetali.

Folia, quum floreret, quatuor gerebat, reclinata, lævia, dilute virida, levi glaucescentia perfusa, subrigida, in medio leniter sulcata, & simplici utrinque striâ prædita, cetera avenia, longitudine dodrantali, aut paullo ampliore, latitudine unciali & sesquiunciali, versus extremitatem in mucronem producta. Majo mense floruit, e bulbis Mexico allatis.

Hujus generis, præter modo memoratam, species sunt: (1) Narcissus maritimus *C. B. Pin. p. 54.* quem Pancratium Lobelius & alii Rei herbariæ Auctores dixerunt & existimaverunt: (2) Narcissus Illyricus liliaceus *Ejusd. Ibid. p. 55.* (3) Pancratium Indicum alterum vernum, five Narcissus Indicus alter, facie Pancratii Monspeliani *Lob. Adv. Part. Alt. p. 502.* quem Lobelius præcedenti eundem, vel congenerem saltem facit, & eum sequuntur *C. Raubinus in Pin. p. 55.* Tournefortius autem in *Inst. R. Herb. p. 358.* distinguit, & Narcissum vernum Americanum, flore albo, vocat: (4) Narcissus Zeylanicus, flore albo, hexagono odorato *Hort. Lugd. Bat. & Hort. Amst. Part. I. p. 75.* (5) Lilio-Narcissus Africanus pumilus, polyanthos *Inst. R. Herb. p. 386.* (6) Narcissus Americanus, flore multiplici albo, odore Balsami Peruviani *Inst. R. Herb. p. 358.* i. e. Narcissus Americanus, flore multiplici albo, hexagono, odorato *Hort. Amstel. Part. II. p. 173.* & forte (7) Narcissus Amboinensis, folio latissimo rotundo, floribus niveis inodoris *Hort. Amst. Part. I. p. 77.* ubi icon non satis clare monstrat, an stamina ex tuba, quæ parva, egrediantur; nostra vero planta sicca floribus destituitur, ut certo pronuntiare non liceat, suspicor autem veram hujus generis speciem esse.

PAP AVER CAMBRICUM PERENNE, FLORE SULPHUREO T. CCXXIII. F. 290.

PARKINSONUS primus solusque descripsit non inelegantem hanc Papaveris speciem Theatri Bot. p. 370. & figuram p. 369. sed rudiorum exhibuit, cujus descriptionem paulisper auctam latinam fecere & Morisonus & Rajus in suis Plantarum Historiis. Quæ figura cum non satisfaciat, præsertim quoad flores, meliorem cum descriptione dare superfluum hoc loco non videtur.

Radix transverse posita digiti fere minoris crassitudine est, tuberculis hinc inde nodosa, e cujus altera extremitate, anteriore nempe, caulis, ex altera, posteriore nimirum, fibræ descendunt, ejusdem cum reliqua radice, e luteolo nempe subfusci, coloris.

Folia e radice plura exeunt, in plures partes, ceu alas, ad costam mediam usque divisa, alis vel pinnis in inferioribus foliis paucioribus, in reliquis crebrioribus

Sanicula Mexicana,
flore gemello candido.

F. 289.

F. 290.

Papaver Cambr. perenne, flore sulphureo.

bus, una impari extremam costam terminante, per ambitum dentatim incis, dentibus in natu majoribus obtusioribus & rarioribus, in junioribus vero acutioribus & crebrioribus. Quæ folia in hortis viridia & erectiora sunt, locis autem sylvestribus subglauca & terræ magis appressa. Porro caulis minus ramosus est, nec pedalem altitudinem supergreditur, ubi sponte nascitur, in hortis vero altius & ad cubiti usque surgit altitudinem, in ramos aliquot divisus pilosos, ut sunt & foliorum pediculi, sed non æque folia, nisi in dorso, ad nervos.

In summis caulibus & ramulis capitula nascuntur ab initio erecta, mox, aliorum instar, pendula, dein ad floris expansionem, & iis dilapsis, surrecta denuo, floribus nec parvis, nec amplis admodum, petalis exterioribus, quam interiora, non-nihil majoribus, coloris pallide flavi, (non lutei, ut Morisonus & Rajus vertunt) talis, qualem obtinet sulphur vulgare, qui color post exsiccationem in aurantiacum solet transire. Stamina & apices eodem, quo petala, gaudent colore. Perianthium, ceu in aliis, bifolium, caducum est. Vascula floribus dilapsis grandiora fiunt, oblonga, in summitate turgidiora, quam versus basim, glabra, quorum cavitas quinque membranulis, ad se in medio non pertingentibus, ita ut vascula proprie multicapsularia dici nequeant, distincta est, in quibus continentur plurima semina, fusco-nigra per maturitatem.

Figura nostra ad plantam in Horto Elthamensi lectam facta est, quæ spontanea quidem non multo minor erat, sed folia habebat non æque in orbem sparsa. Quamvis observarim etiam sylvestribus locis folia non semper in orbem spargi, nempe in cautibus, qua viatores non solent pertingere.

Majo Junioque floret in hortis, & læte in iis provenit, præcipue ad sepes & loca umbrosa, quibus diutius & per maximam sæpe æstatis partem flores retinet, locis autem natalibus serius floret. Nascitur autem & observata primum fuit in Cambria Septentrionali, locis umbrosis & lapidosis circa rivos Alpinos, v. gr. Parkinsono primum memorante, versus *Abbar* media via inter *Denbigam* & *Guider*, item prope pontem, *Devæ* fluvio superstructum, prope *Balam* & ascendendo montem versus *Bangorium*. Sed nullibi frequentius provenit, quam circa *Perisum* ad radices montium *Widva* & *Glyder*, circa rivum qui inde in lacus decurrit, observante Lloydio, dein Rajo & nobis etiam. Postea idem Lloydius vidit in monte *T Vann uwch deni* prope *Brechiniam* in Cambria australi. Sed nec ipsi Angliæ hanc plantam deesse, constitit mihi anno 1726. dum rupes Chedderenses plantarum gratia perlustrarem, in cujus cautibus eam cum Tunica rupestri, folio cæso molli, observavi; quæ rupes inter oppida *Chedder* & *Axbridge* in Somersætiensi Comitatu sitæ sunt.

Vocatur Argemone Cambro-Britannica lutea *Park. Th. p. 369. & 370. Raj. Hist. Plant. Tom. I. p. 856. n. 9. Hist. Ox. Part. II. Sect. 3. Tab. 14. fig. 12.* (e Parkinsono) Argemone Cambro-Britannica lutea, capite longiore glabro, paucis spinulis ad loculamentorum juncturas armato *Hist. Ox. Part. II. p. 279. n. 12.* (ubi Morisonus descriptionem Parkinsoni recitat, cui addit observationem illam de spinulis, ad cujus imitationem & Rajus videtur capitula ad loculamentorum juncturas paullulum hispida dixisse in Hist. sua. Ego vero nec extus, nec intus tale quid deprehendere potui, nisi forte Auctores illi revolutiones summi capituli, quæ laciniatim quinario numero per maturitatem abscedunt, & fastigium
ejus

ejus veluti fenestratum relinquunt, intelligant. Cujusmodi capitulum seorsum in margine, & idem capitulum transversim dissectum, ut cellulae appareant, pone illud cum seminibus appictum est figura prima, secunda & tertia.

PAPAVER ERRATICUM NUDICAULE,
FLORE FLAVO, ODORATO T. CCXXIV. F. 291.

E Radice tenui, albida, fibrosa folia nascuntur plura hispida, primum latiora & breviora, in segmenta pauciora & latiora minus profunde divisa, dein quæ sequuntur folia in plures angustiores & longiores lacinias dividuntur, colore prædita, præsertim inferne, e viridi in glaucum tendente. Inter quæ folia unus alterve surgit cauliculus teres, dodrantalis & pedalis, subglaucus, hispidus, foliis destitutus, florem gestans mediocris magnitudinis, Papaveri Cambrico similem, eleganti flavo pallidiore colore conspicuum, cujus duo petala interiora paullo minora, duo exteriora aliquanto majora sunt, in cujus medio stamina plurima flavicantia sunt, apicibus latiusculis compressis striatis luteis capitata, & embryo subrotundus virescens, octo radiis in summitate distinctus, qui dein in vasculum abit oblongo-rotundum, hispidum, in quo semina continentur plurima parva, per maturitatem nigra. Flos, quod peculiare, subtilem suavemque spirat odorem, Narcissum juncifolium æmulantem, præcipue mane & vesperi.

Eodem, quo satum fuit, anno floruit, ut annua videatur planta; & sunt nobis aliæ plantæ, foliis paullo amplioribus & hispidioribus præditæ, quarum flores forma & odore convenire, colore pallidiore differre dicebantur: aliæ sunt iisdem cum nostra foliis præditæ, sed floribus color ochreus adscribebatur. Quæ quoniam flores nobiscum nondum protulerunt, utrum varietates tantum, an species distinctæ sint, determinare non possumus. Ceterum semina harum plantarum ab extremis versus Orientem Russici Imperii finibus, nempe ex Provincia Argunsky, qua latitudinem 51. habet, a ** Heidenreich delata erant, quæ nobiscum cum pluribus aliis rarioribus ibidem lectis communicavit J. H. de Sprekelsen, & pleraque libere quidem gliverunt, sed flores, quod perennes ceteræ essent, hoc anno (1732.) ferre nondum potuerunt.

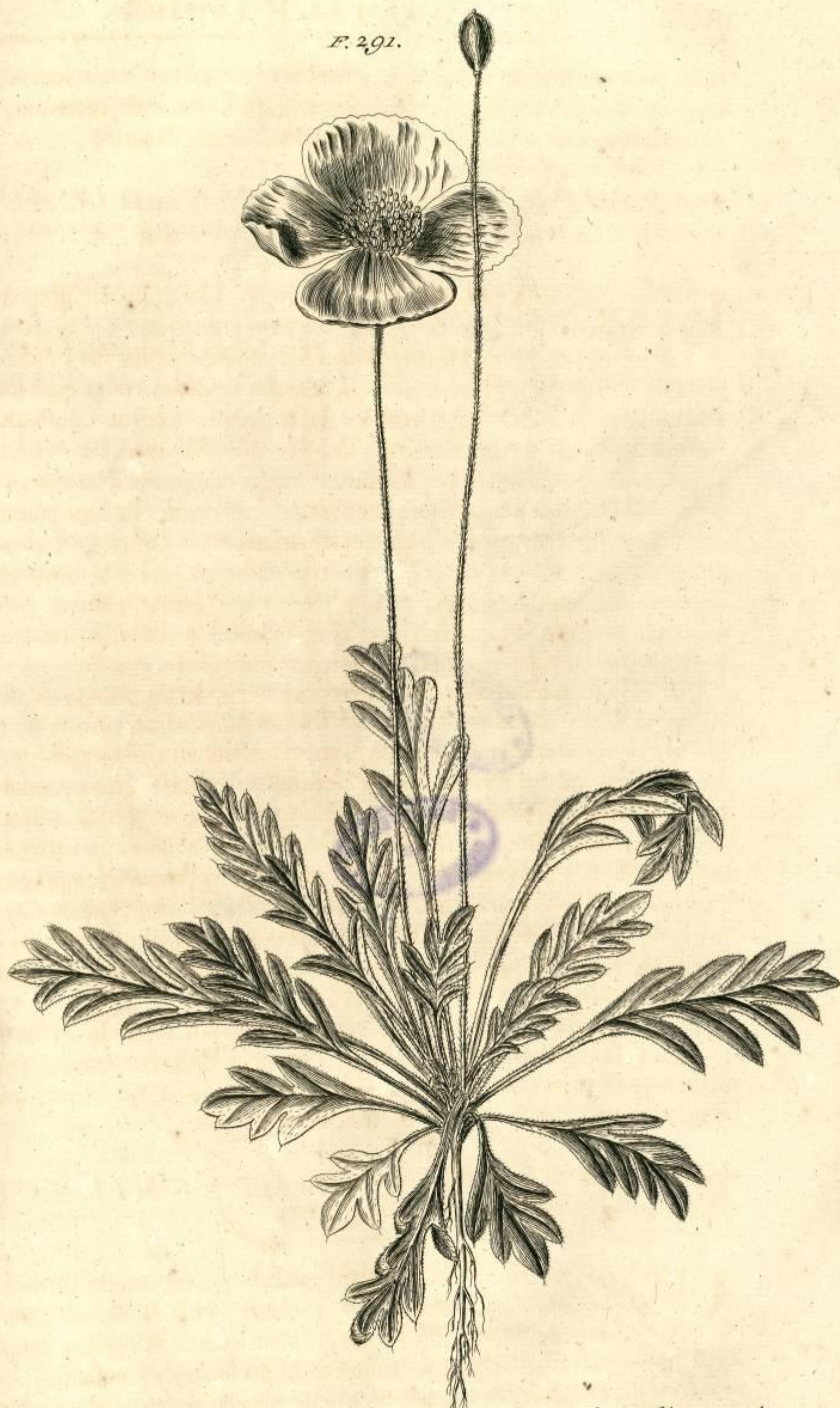
Ab aliis Papaveris erratici speciebus floribus flavis, cauliculis nudis, foliis in latiora segmenta divisis, abunde differt. Porro qui Papaveris erratici Pyrenaici, luteo flore *C. B. in Prodr. p. 92.* legerit descriptionem, differentiam, quæ inter nostrum & illud intercedit, facile agnoscat.

PARTHENIASTRUM HELENII FOLIO
T. CCXXV. F. 292.

UNA tantum adhuc nota fuit Partheniastri species, nempe Partheniastrum Americanum Ambrosiæ folio *Nissol. Comm. Acad. R. Scient. Ann. 1711. p. 323.* cui alteram nunc jungimus veram hujus generis & ejusdem originis speciem, capitulis majoribus & foliorum figura ab illa longe differentem.

Ad bicubitalem hæc & longiorem altitudinem nobiscum enata est, caulibus crassius, teretibus, carnosius, virentibus, quos folia absque pediculis lata basi amplectuntur

F. 291.

Papaver erraticum nudicaule, flore flavo, odorato.

F. 292.

etuntur hirsuta, (non pilosa) viridia, subtus nonnihil pallidiora, Helenii foliis similia, venis crebris obliquis exarata. Quæ ad radicem nascuntur, cujusmodi inferiori Tabulæ loco appositum est, reliquis majora & longiora sunt, pediculis carinatis prædita.

In summis caulium subhirsutorum ramulis flores corymbatim dispositi nascuntur, capitulis superne niveis, Gnaphalii specie, inferne e viridi albescentibus, villosis ab initio, dein villo oblitterato in plurimos flosculos minutos & apiculos nigricantes dehiscitibus. Capitula autem hæc sequentem in modum formata sunt. Primum, calyx simplex est, quinque foliolis constans, ad pediculum usque divisus, capitulo arcte appressis. Dein, flores componuntur e flosculis & semiflosculis: illis masculis & fariniferis tantum, quibus nulla subsunt semina; his foemineis seu fertilibus, tot saltem, quot sunt calycis foliola, quinque nempe, vel subinde sex. Porro id peculiare est, quod a parte interiore semiflosculis foemellis tanquam paranymphe adstant bini flosculi masculi, squama tenui in summitate crenata & villosa involuti, quæ squamulæ a latere seminis oriuntur, & eidem tenui filo nigro connectuntur, proprie vero id non involvunt, sed arcte saltem adherent; a parte vero exteriori seminis dorsum ambit squama latiuscula candida crenata, calycis foliis similis, sed tenuior & obtusior, nec in cuspidem terminata. Hinc fit, ut semen, quod oblongum compressum, per maturitatem nigrum est, undique coopertum sit, & hac de causa Hysserophori nomen confinxit Vaillant Comm. Ac. R. Sc. Ann. 1720. p. 336. Sed potuisset sufficere nomen Partheniastrum, quod primum dedit Nissole, eo quod Partheniastrum Ambrosiæ folio simile esset Matricariæ vel Parthenio, ita ut pro ejus specie a Tournefortio & aliis fuerit habitum. Ceterum flosculis his semiflosculis appositis flosculi reliqui, qui discum occupant, plane similes sunt, & simili squamula gaudent, tenuiter in summitate crenata & villosa, & ab his capitulorum villositas oritur. Flosculi albi in quinque exiles lacinias dividuntur, e quibus utriculus farinifer niger exit: semiflosculi candidi, concavi (non auriculati) bifidi in extremitate, in quibus hæret stylus tenuis bifidus.

Hæc omnia simili modo se habent in vulgari Partheniastro, sed minus, ob florum parvitatem, conspicue, unde, si qui in ipsius charactere errores commissi sunt, ex his corrigi debent. Auriculæ quidem, quas me olim in illo observasse memini, in hoc desunt. Eæ vero in Comment. Ac. Reg. Sc. Ann. 1720. p. 339. fig. 8. ex ipso semine egredientes pinguntur, & recte, unde cum olim ad ipsum semiflosculum retulerim, id corrigo & ad semen refero, quod super ipso in vulgari specie paulisper extat. Notandum tamen id non ea figura, qua dicto loco depingitur, infundibuliformi nempe, nec tam magnum, sed tenuium alarum instar saltem comparere.

Ceterum nostræ hujus speciei, quo omnia clarius appareant, flores ejusque partes in Tabula seorsum appictæ sunt; figura nempe prima flos villosus antequam flosculi prodeant: figura 2. 2. cum flosculis prominulis: fig. 3. flos aversa parte, ut calyx appareat: fig. 4. semiflosculus parte externa, fig. 5. interna, cum flosculis squamulis involutis, fig. 6. e squamulis extractis, fig. 7. absque iis, fig. 8. & 9. flosculi in & extra folliculum squamosum, fig. 10. 10. flosculi extracti & sine squamulis, fig. 11. squamula explanata seorsum, fig. 12. foliolum squamosum, quod intra calycem & semiflosculum intercedit & huic ac semini adjacet, exhibentur.

Fig. 4. 6. 7. semina conspiciuntur semiflosculis subjecta.

H h h h

Floret

Floret nobiscum æstivis mensibus. Natale solum ipsi est Virginia. Vidi inde specimina missa, quæ folia habebant multo minora & angustiora, quam apud nos in hortis profert, quod culturæ ratione accidit.

Morisonus primus omnium hujus plantæ fecit mentionem, *Ptarmicæ Virginianæ* folio *Helenii* titulo in *Hort. Reg. Blef. p. 297.* „Corymbosa, inquit, est, bipedalis planta, cujus caulibus adnascuntur folia lata & oblonga, *Helenii* foliis haud absimilia: flores fert corymbatim albidos seminaque *Ptarmicæ* vulgaris semibus omnino similia, unde ei nomen imposuimus.” Sed errat *Morisonus* in nomine & seminum figura. *Morisonum* excepit *Rajus*, cui in *Hist. Plant. Tom. I. p. 363. n. 3.* dicitur, *Pseudocostus Virginiana*, five *Anonymus corymbifera Virginiana* flore albo. „Folia, inquit, habet integra lata, circa margines ferrata, caulem dodrantalem, in summo gestantem flores multos, velut in umbellam vel corymbum congestos, albos, disco medio foliolis parvis albis (squamulis) cincto.” Aluisse *Cantabrigiæ* in Hortulo suo aliquot annos, & accepisse a quodam *Walker*, Hortulano Londinensi, cujus filius cum aliis rarioribus e Virginia miserat. Similia fere referuntur in *Hist. Oxon. Part. III. p. 41. n. 9.* Figuram quidem dedit *Plukenetius Phyt. Tab. 53. n. 5. & Tab. 219. n. 1.* *Ptarmicæ Virginianæ* *Scabiofæ Austriacæ* foliis indiffectis, sed neutra figura bona est, ne posterior quidem, quam accuratiorem dicit. Ait *Plukenetius*, se hujus specimen jam ante triginta annos in horto *Walker* *Westmonasteriensis* se collegisse, quo magis mirum historiam hujus plantæ accurate a nemine adhuc datam fuisse. A *Petivero Mus. n. 614.* *Baccharis Mariana* *Dipsaci* minoris folio dici videtur.

PATAGONICA FOLIIS PARTIM SERRATIS, PARTIM INTEGRIS T. CCXXVI. F. 293.

E Fructibus aliquot inter *Muscos*, e *Patagonia* *Americæ australis* Provincia missos, repertis enatus nobis frutex, facie inter *Ligustrum* & *Alaternum* media, altitudine post tertium a satione annum cubitali, stipite recto, digitum minorem crasso, cortice e cinereo virente vestito, & maculis punctisve albicantibus, *Ligustri* instar, distincto, in superiori parte & in extremis ramulis multa longaque hirsutia obfita. Late nascitur frutex, & sequenti anno digitalem crassitudinem, altitudinem vero sesquicubitalem assequutus est, in quo annua incrementa conspicue apparent, ramuli nempe & folia per intervalla quotannis nata. Quæ folia faciem habent *Ligustri*, diluto virore resplendentia, similique consistentia prædita, figura autem ad *Alaternum* magis accedunt, ab extremitate ad medium tantum ferrata, longiora & acutiora versus ramorum extremitates, in inferiore vero eorum parte breviora & obtusiora, parum aut non ferrata, alterno ordine, bina & bina non longe ab invicem progredientia, præterquam in inferiori ramorum parte, ubi foliorum directe ex contrario nascentium conjugatio non raro observatur. Ceterum folia modice cava sunt, venis obliquis exarata, utrinque glabra & non pilosa, per margines vero, & in averfa nervi medii parte pilis tenuibus virentibus obfita. Rami autem pilis crassioribus & longioribus, colore subfusco præditis, scatent.

Flores ramorum cymis inter media folia oriuntur in racemulis *Ligustri* instar dispositi, ex rosaceo campaniformes, monopetali, vix tubulosi, in quinque (subinde

P. 304.

F. 293.

T. CCXXVI.

Patagonica foliis partim serratis, partim integris.

*Pereskia aculeata, flore albo,
fructu flavescente* Plumier.

inde in quatuor tantum) æqualia segmenta ad umbilicum fere divisi, candidi, aut ex herbaceo albicantes, odore florum Sambuci, calyce brevi monophyllo, in totidem, quot sunt floris lacinia, segmenta acuminata subvirentia ad basim fere diviso excepti, e quorum fundo stamina oriuntur quinque (subinde quatuor tantum, si nempe quatuor sint floris lacinia) apices gerentes ab initio ex herbaceo albicantes, dein subfuscus; quin & ipsi flores, ubi marcescunt, fusco-rufi fiunt, Ligustri instar. Embryo florem perfodit, stylo tenui bigemino terminatus.

Ligustri flores magis, quam nostræ plantæ, sunt tubulosi, & stamina tantum duo habent: Alaterni autem flores nudi sunt, in fundo, hujus instar, non perforati. Dein & Ligustrum & Alaternus baccas ferunt, noster autem frutex baccifer non est; qui fructus, ut ficcus, inter Muscos repertus, fuerit comparatus, memoria excidit, nec ut recens se habeat, cum maturitatem nondum adeptus nobiscum sit, perfecte cognitum mihi est, saltem a baccae natura alienus, & magis membranaceus mihi visus fuit. Quantum autem mihi observare licuit, dilute virebat fructus, e latiuscula subrotunda basi cuspidatus, stylum bigeminum retinens, & calyce non tantum residuo, sed & ampliore facto exceptus: nempe in quinque longiora & latiora, obtusa & leviter in extrema media parte incisa foliola excrevit calyx, tenera, membranacea, ex herbaceo albicantia, ima parte pediculo cohærente integra, ea figura quam icon nostra demonstrat. Quo calyce, cum non tantum ab Alaterno & Ligustro, sed & aliis generibus, præter superius allatas differentias, insigniter differat, novum genus merito constituit hic frutex, cui nomen a patria dedi, eodem jure, quo Moldavicam & Bermudianas fecit Institutionum Rei herbariæ Auctor.

Seorsum flores aliquot vario situ, figura prima, secunda & tertia sine calyce, quarta, quinta & sexta cum calyce, septima & octava embryones cum stylis exhibentur. Hos autem flores prioribus annis serius, sub auctumnum, postea maturius, Junio mense, tulit arbuscula hæc.

PERESKIA ACULEATA, FLORE ALBO,
FRUCTU FLAVESCENTE PLUM. NOV. GEN. P. XXXV.
T. CCXXVII. F. 294.

„ **U**BI Pereskia dicitur plantæ genus flore rosaceo, plurimis scilicet petalis
 „ in orbem positis constante; cujus calyx deinde abeat in fructum globo-
 „ sum, carnosum, mollem, foliolis instructum, in quo nidulentur tria semina or-
 „ bicularia & compressa.”

Hujus generis unam tantum speciem, nomine modo recitato, sibi notam dicit, quæ planta fruticis habet naturam, caudicē lignoso, pollicem & duos pollices crasso, cortice cinereo rimoso & nonnihil verrucoso vestito, in ramos plures abeunte, inferiori & media parte cinereos, superiori læte virentes & splendentes, teretes, quibus folia alterna serie adnascuntur Limonis foliorum forma, sed minora, crassa & succulenta, sempervirentia, læte virentia, lævia & splendentia, venis conspicuis destituta, pediculis brevibus hærentia, gemellis & ternis subinde spinis ad alas prædita, rami autem inferiores & caudices, præsertim versus basim, spinarum longiorum & crebriorum penicillis minacibus armantur, colore in his cinereo

nereo, in illis ex spadiceo nigricante, a quibus spinis, vel an a fructu incertum, *Barbados Gooseberry*, i. e. *Grossulariæ* *Barbadensis*, quo passim in hortis Curioforum venit, nomen ipsi contigit.

Ceterum ad quatuor, quinque & amplius cubitorum altitudinem nascitur, habentque annosiores plantæ ramos longos, horum vorum flexos & pendentes, Rubi instar, juniores autem breviores, & ad talem figura nostra stipitem repræsentans facta est: & licet robustæ hujus plantæ læte vigeant in Horto Elthamensi, flores tamen ejus frustra hætenus expectavimus; quem defectum suppleo ex Delineationibus Plumieri, in quibus flores plures eidem pediculo communi, e foliorum alis nascenti, insidentes pinguntur, rosacei, staminibus abundantes, stylum contortum ambientibus. Fructus foliosus est, *Grossulariæ* majoris magnitudine, qui figura secunda integer, tertia dissectus, quarta semina, prima vero flores e dictis Delineationibus exhibentur.

In *Catal. ad Fin. Par. Bat. p. 11.* vocatur, *Portulaca spinosa lanuginosa arborescens Americana*, & figura ejus est inter Delineationes dictarum plantarum ad juniorem plantam facta, ipsi stirpi bene respondens, lanuginem autem non ostendens, nec nostræ plantæ virentes conspicuam habent lanuginem, nisi in alis juniorum foliorum, eamque tenuem tantum & raram, quæ in sicca dein magis apparet. Ceteroquin folia saporem habent fatuum & glutinosum, quæ forte causa est, quod *Portulacam* dixerit Hermannus. Huc porro referenda est, *Glossulariæ* fructu majore arbor spinosa, fructu folioso e viridi albicante *Sloan. Cat. Jam. Hist. Vol. II. p. 86. n. 24. & Raj. Hist. Plant. Tom. III. Dend. p. 27. n. 5.*

Malus autem *Americana spinosa Portulacæ folio, fructu folioso, semine reniformi* splendente *Hort. Amst. Part. I. p. 135. fig. 70.* an eadem sit, subdubito, quoniam spinas ad alas foliorum longiores & rectiores, quæ vero ex caudice nascuntur, breviores & longe rariores icon monstrat. Existimo duas esse hujus generis species, & ad Horti Amstelodamensis plantam pertinere, *Portulacam Americanam latifoliam*, ad foliorum ortum lanugine obductam, longioribus aculeis horridam *Pluk. Alm. p. 304. Tab. 215. f. 6.* cujus exemplaria sunt in Phytophylacio Sherardino, Plukenetii figuræ bene respondentia, cum spinis ad alas longioribus & rectioribus, lanugine vero copiosiore, quam in nostra planta, a qua omnino diversa, eadem vero cum Horti Amstelodamensis planta videtur, de cujus figura fastuosa queri rationem non habebat Plukenet *Mant. p. 155.* Nam plantæ recte & magnitudine naturali depictæ Rem herbariam juvant, fragmenta autem & particula imperfectæ, cujusmodi sunt plurimæ illius, confundunt.

• *PERICLYMENUM RACEMOSUM, FLORE FLAVESCENTE, FRUCTU NIVEO PLUM. DELIN. T. CCXXVIII. F. 295.*

New-Berry Bush, i. e. *Baccarum nivearum fruticis* nomine ad Jo. Warner, Mercatorem Londinensem, transmissus & nobiscum communicatus est hic frutex, qui, cum primum in Horto Elthamensi floreret, (floruit autem anno 1729. Sole ex Virgine ad Libram transeunte) bicubitali erat altitudine, caudice lignoso, recto, digitum versus basim crasso, cortice fusco, striis albidis interrupto, vestito,

F. 295.

Perichlymenum racemosum, flore flavescente, fructu niveo Plum.

fito, ab imo ad summum usque multos ramos obliquos emittente, ramis ex brevibus intervallis ex adverso decussatim (subinde in eodem plano) orientibus, teretibus, cortice glabro, læte virente vestitis, quo colore etiam folia gaudent, præsertim supina parte, nam prona minus læte virent, & hac parte etiam minus splendent; obtinent autem juniora præ aliis folia resplendentem illum virorem. Figura foliis eadem cum Arbore camphorifera, magnitudo aliquanto minor; situ conveniunt folia & rami cum Evonymo, nempe ex adverso nascuntur folia hæc, & senæ plerumque eorum conjugationes in eodem ramo nascuntur. Quæ folia porro plana sunt & in eodem plano jacent, subinde tamen unum alterumve foliorum par se decussat. Utraque superficie glabra sunt, per margines non ferrata, sed plerumque undata, venis paucis obliquis, a nervo medio prodeuntibus, prædita.

Flores versus extremos ramos in racemulis oblongis e foliorum alis ex adverso prodeuntibus nascuntur parvi, oblongi, penduli, monopetali, regulares, ex tubuloso campaniformes, in quinque lacinias reflexas æquales ad tubulum usque divisi, antequam aperiuntur virentes, mox candidi, dein in pallide flavescentem colorem transeuntes, odorem tenuem suavem spirantes, in quorum fundo stamina latent perbrevia quinque, ex florum imo orientia, apices oblongos graciles, in tuba latentes, gerentes. Stylus e medio flore prominet tenuis simplex, in summitate saltem obiter bifurcatus. Ceterum florum racemuli gemini, rarius plures, in singulis ramis nobis nati sunt, & singuli racemuli e quatuor, quinque & sex florum gemellorum ordinibus compositi erant, subinde tamen inferior ordo, alæ proximus, bigemellos flores habebat.

Embryo flori subicitur calyci connatus, in quinque denticulatas exiguas lacinias diviso, qui transversim sectus dispermos visus fuit. Ceteroquin compressus erat embryo, ab initio non tantum, sed ad mediam etiam fructus maturitatem; postea nobis conspiciere non datum fuit, cum, ut fieri solet in plantis e calidioribus plagis allatis, ad maturitatem non pervenerit, in baccas autem, qui mittebat, abire dicebat niveas, in quibus semen contineatur nigrum.

Nasci referebatur locis confragosis rivulosis in Insula Barbadeni: Radicem odore forti gaudere, amaram esse & purgantem, hydropi curandæ adhiberi solitam. Folia gustata nobis amaricantia, subaustera & calida visa sunt, acrimoniæ sensum diu in lingua relinquentia.

Figura prima & secunda flores sursum versos, tertia stamina, apices & stylum, quarta calycem, quinta eundem calycem & fructum dissectum seorsum apposui.

Quoniam flos summo fructui insidet, nec ad Ligustrum, nec ad Jasminum referri potest. Accedit proxime ad Periclymeni Tournefortii genus, quo tantisper retuli cum Plumiero, donec de fructu certius constet. At nec Periclymeni perfoliati Virgin. sempervirentis & florentis *Hort. Lugd. Bat.* unde characterem generis designavit Tournefortius, fructus, ut ille vult, monospermos est, sed polyspermos & tricapsularis, subinde etiam bilocularis, quantum in junioribus fructibus observare potui, ut per fructum quidem eo referri queat hæc species. Magis notabilis diversitas in floribus esse videtur, quorum tubuli non æque longi, nec lacinia eodem, ac illius, situ dispositæ, quamvis in floribus modo apertis, cujusmodi figura secunda designatus est, altera lacinia citius reflectatur, & plus, quam reliquæ, spatii, ceu in Periclymeno, occupet.

Quantum videre possum, hujus loci est planta dicta, Jasminum forte, folio myrtino acuminato, aliorum adminiculo se sustentans, flore albicante racemoso *Sloan. Cat. Jam. p. 169. Hist. Vol. II. p. 97. Tab. 188. fig. 3. Raj. Hist. Tom. III. Dendr. p. 64. n. 13.* Figura ad siccam facta plantam, in qua omnia feliciter exprimere vix licet. Nobiscum plane erectus nascitur hic frutex, in *Hist. Jam. sarmentosus* dicitur, & deorsum nasci refertur. Huic etiam plantæ procul dubio idem est, *Ligustrum Americanum Lauri folio*, flore flavescente, baccis niveis *Plum. Instit. Rei Herb. p. 597.*

Si Herbariæ rei Studiosi possent evolvere Delineationes Plumieri, quædam mecum desiderarent: nempe foliorum conjugationes justo pauciores, racemos ramosiores cum floribus erectis, nimis stellatis, in quibus, dempto uno, tuba desideratur. Quod procul dubio festinationi Auctoris, tot plantas designantis, tribuendum est. Porro fructus justo rotundiores, omissis in plerisque calycis incisuris, ab eodem videntur designati.

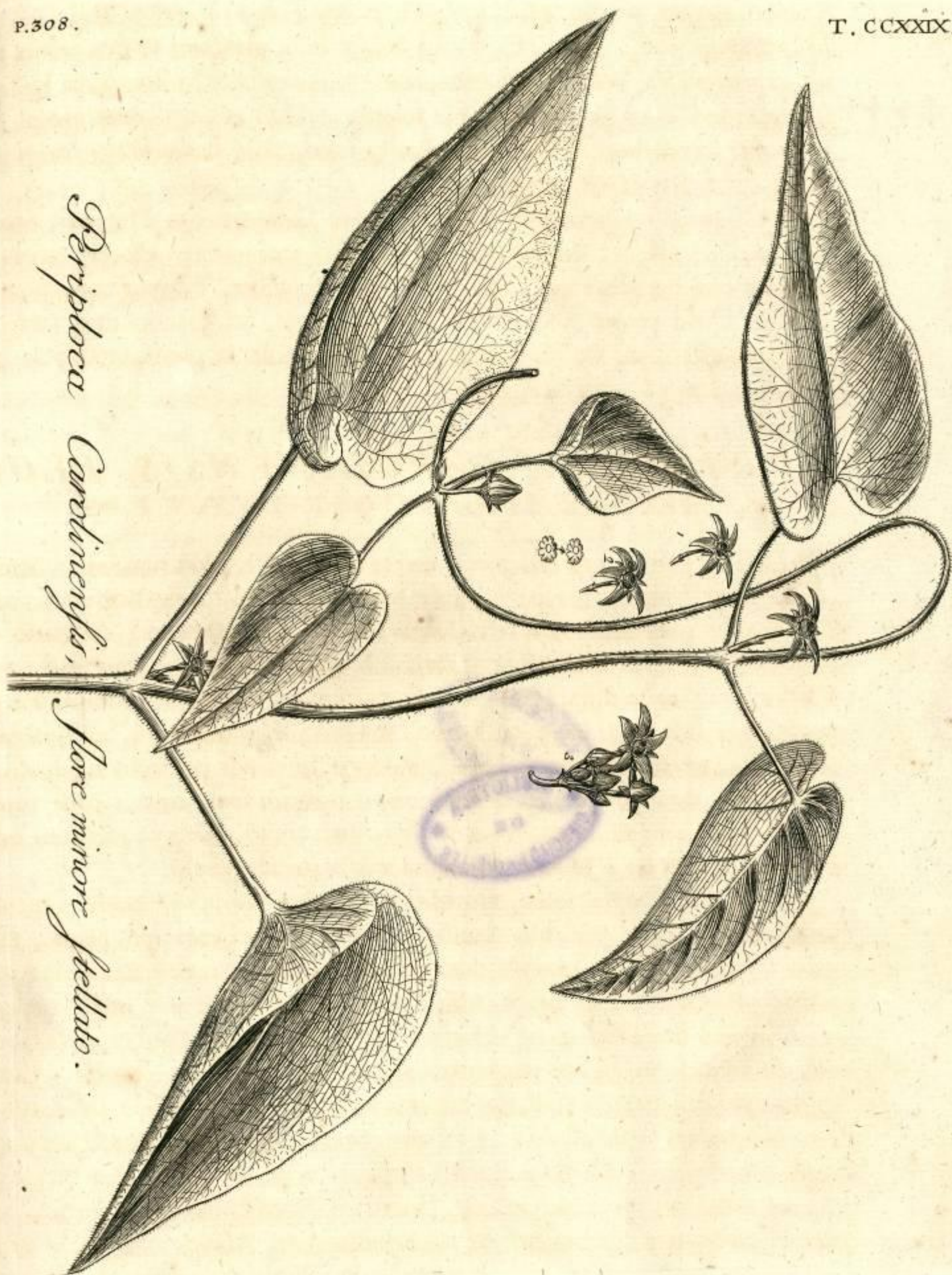
PERIPLOCA CAROLINENSIS, FLORE MINORE STELLATO T. CCXXIX. F. 296.

AMPLEXICAULIS est, plerarumque aliarum Periplocarum instar, hæc species, sarmentis prælongis pilosis teretibus, a sinistra dextrorsum scandentibus, si vero pedamenta non satis longa fuerint, dicta sarmenta contrario versu deorsum sinistrorsum revoluta apparent & ascendentibus caulibus se involvunt. Folia ex satis longe distantibus geniculis nascuntur, Periplocæ Monspeliacæ foliis acutioribus *Inst. R. Herb. p. 93.* similia, sed nonnihil productiora, nec glabra, sed subhirsuta, præsertim parte inferiori, oblongis teretibus pediculis insidentia, per oras pilosa, cujusmodi & caules foliorumque pediculi sunt, coloris parte superiori viridis, inferiori pallidioris, e viridi albicantis, caules autem & foliorum inferiorum pediculi ex fusco rubent, superiora versus pallide virent.

Ad genicula, juxta foliorum pediculorum alas, flos prioribus annis natus fuit unus alterve, brevi pediculo seorsum insidens, prouti tum ipsa planta, tum figuræ solitariae prima & secunda demonstrant; sequentibus vero annis, solo ærivi nostro assuefacta planta plures tulit flores, pediculo communi insidentes, cujusmodi figura marginali tertia designati sunt. Herbaceus floribus ab initio color est, dein viridis in obscure purpureum nigricantemque colorem transit. Ceterum in quinque cuspidata & stellatim expansa segmenta ad basim fere dividuntur flores, in quorum postica parte calyx annectitur brevis viridis, in totidem angusta segmenta divisus. Floris stamina & apices, velut in multis aliis Periplocæ & Apocyni floribus, vix reperire licet, horum vero loco in hac specie corpusculum in florum medio sedet globosum, nonnihil compressum, Muscæ velut caput referens, coloris obscure purpurei, cujus centrum linea albida pentagona cingit superius, inferius autem seu basim corolla bracteata ambit, in medio ab embryone bifiliquato pertusa, in ambitu vero incisa, in octo nempe subrotunda bifida segmenta divisa, coloris atro-purpurei; quæ particula figura quarta bis seorsum expressa est. Siliquas nobiscum non produxit, flores autem Augusto & Septembri mensibus.

Accedit ad Periplocam superius memoratam, quæ est Apocynum latifolium amplexi-

Seriphloca carolinensis,
flore minore stellato.

F. 297.

Petasites major, floribus pediculis longis insidentibus Syn.

amplexicaule *J. B. Hist. Plant. Tom. II. p. 135.* Verum illa sarmenta & folia glabra, flores autem habet plures candidos pediculo communi longiori insidentes.

Similis etiam est Apocyno scandenti Virginiano rugoso, pullis amplis floribus, capsulis alatis *Hist. Oxon. Part. III. p. 611. Sect. 15. Tab. 3. fig. 61.* quod etiam crescit in Horto Elthamensi, sed minus hirsuta, & flores habet nonnihil minores, quorum segmenta minime, ut illius, obtusa sunt, sed cuspidata. Ceteroquin illius flores superius e fusco virent, inferius læte virent. Sed nulli magis similis est, quam Periplocæ scandenti, foliis Convolvuli, fructu alato *Plum. Cat. p. 2. Inst. R. Herb. p. 93.* Flores enim, nostræ instar, stellati & cuspidati sunt, sed altero tanto majores, prouti quidem a Plumiero delineati sunt, & cum fructus nobiscum nondum tulerit, an eadem cum illa sit, hæreo. Qua de causa etiam, an Itabi Brasiliensium *Marcgr. L. I. C. 10. p. 19. 20.* cui Periplocæ Americanæ, fructu molliter echinato, nomen dedit *Tourn. Inst. R. Herb. p. 93.* nempe ob fructum non visum, an huc referri queat, dubito, cui alias in *Hist. Bras.* flores nostræ similes, sed singuli singulis pediculis privatis e foliorum alis, quales nobiscum ab initio tulit, appinguntur; quamvis fructum potius illius ex *Historia Oxon.* & a Plumiero memoratæ speciei instar formatum suspicer.

PETASITES MAJOR, FLORIBUS PEDICULIS LONGIS INSIDENTIBUS SYN. RAJ. ED. III. P. CLXXIX. T. CCXXX. F. 297.

A Vulgari, cui proxime accedit, specie differt, scapo & foliorum pediculis altioribus, squamis longius ab invicem distantibus, floribus seu capitulis laxius digestis, pediculis longioribus hærentibus, minoribus, sed numerosioribus & ventriosis, e flosculis difformibus constructis, foliis amplioribus & tenerioribus, maturius & cum ipso statim scapo erumpentibus.

Sole Taurum ingrediente thyrsus profert, uvæ instar, quamdiu sub terra latet, congestum & squamis foliosis obtectum, qui, ubi erumpit, laxatur, & squamæ ad scapi elongationem longius ab invicem recedunt, concavæ, tenues & translucidæ, coloris obscure rubentis, quo colore & caulis tinctus est, digiti crassitudine, ad cubiti & amplius longitudinem excrescens, cavus, cujus fastigio plurimi inhærent flores, veluti paniculatim digesti, ab initio surrecti, dein transversim exstantes, postea vero penduli, e calyce ventrioso squamoso & flosculis pluribus difformibus compositi; qui enim marginem constituunt tenues sunt & filamentosi, (vid. fig. 2.) exili nempe tubulo bifido, si oculo armato inspiciantur, & stylo brevi bicorni constructi, in quorum medio unus alterve flosculus reliquis major latet (vid. fig. 1.) quinque laciniis divisus, in quo circa stylum simplicem & non divisum utriculus hæret farinam spermaticam fundens: hos masculinos, illos fœmininos Botanici appellare consueverunt. Calyces colore sunt obsoleto, subfusco, e viridi & purpureo invicem commixto: flosculi candidi. Florum pediculi longiores sunt & teneriores, quam vulgaris, squamulis aliquot cincti, in quibus singulis modo singuli, (in superioribus nempe, qui citius florent) modo bini, (in mediis) modo terni (in inferioribus) hærent flores.

Folia cum ipsis caulibus, aut non longe post eos, erumpunt, vulgari satis similia,

lia, sed ampliora & teneriora, subtus pallidiora & nonnihil incana, quadantenus angulosa, præsertim postquam plene adoleverunt, ab initio enim rotundiora observantur. Utraque facie, superiore & inferiore, folia figura nostra sistit, quæ, ubi planta florebat, designata erant, quorum magnitudinem vel quinquies & sexies superant folia, quando ad perfectionem pervenerunt. Foliorum pediculi ad cubiti usque longitudinem surgunt, parte antica excavata, postica in dorsum rotundum elevata & striata. Prope *Banbury* in Comitatu Oxoniensi primum inventa dicitur in Anglia.

Forte ad hanc speciem referendus est, *Petasites folio grandissimo Thal. p. 91.* *Petasites maximus maritimus Borussæ Mentz. Pug.* „ quem ad litora paludum „ marinarum Borussæ se observasse dicit, floribus trium ulnarum, albis, foliis „ oblongis incanis, diversum plane vultum a vulgari obtinentem.” Quid per folia oblonga, ni pediculos, sicut trium ulnarum flores, nempe scapum florum, velit, non capio. Oblonga quidem folia huic generi familiaria non sunt. *Thal.* non describit.

De hoc videtur etiam loqui *Rupp. Flor. Jen. Ed. I. p. 180. Ed. II. p. 153.* „ Hujus vulgaris, inquit, duæ diversæ plane species hinc inde locis aquosis & „ riguis occurrunt, quarum prima perianthium habet ventriosius, & instar peri- „ anthii Sonchi in summitate coarctatum, & flosculos duplicis generis, figuræ „ & magnitudinis, alteros perexiguos, quasi semiflosculos, limbumque floris cin- „ gentes, cum intermediis majusculis brevioribus amplioribusque flosculis duo- „ bus tribusve: altera vero flosculos habet meros tales, quales prior in meditul- „ lio, & perianthium non squamosum, sed parallelis segmentis cylindrum effor- „ mantibus constructum. Posset itaque hæc posterior ad *Cacaliam* referri, præ- „ cedens vero, quæ duplicis generis flosculos gerit, in specie *Petasites* appellari. Hæc ille, qui extra scopum jaculatur, quando vulgarem *Petasiten*, quem flosculos uniformes obtinere olim jam observavi, ad *Cacaliam* referre vult; repugnat enim totus habitus, florum dispositio & flosculorum divisio. Ceterum *Petasites* albus anguloso folio *f. B.* & *Petasites* minor *Tussilaginis* folio *Hort. R. Bles.* flores habent e flosculis difformibus constructos, nostræ speciei instar, nec alia mihi adhuc innotuit species, quæ flosculos majusculos uniformes tantum obtineat, præter vulgarem. Nec vero in hoc tantum, sed & aliis generibus florum Compositorum diversæ figuræ flosculi observantur.

PHALANGIUM CAPENSE CAULESCENS,
FOLIIS CEPITIIS SUCCOSIS T. CCXXXI. F. 298.

CAULEM habet rectum, lignosum, teretem, crassitudine pollicis, cinereo cortice glabro vestitum, ad pedalem & amplius longitudinem, antequam ramos emittit, enascentem, & eadem longitudine cum ramis procedentem. Rami autem vel furculi plures sunt, alterna serie dispositi, in quibus alterno etiam ordine folia nascuntur prælonga, ad pedalem & amplius longitudinem protensa, lævia, viridia, venis carentia, superiori parte plana, inferiori convexa, ita ut non sint *Cepæ* instar teretia, sed ex tereti plana, cepitiis tamen non absimilia, quamvis cava non sint, succo copioso viscido amaricante scatentia, ad basim ramos vaginæ membranaceæ instar cingentia.

Versus

F. 298.

Phalangium Cap. caulescens, foliis cepitis succosis.

Verſus ramorum extremitatem e foliorum alis pediculi enaſcuntur prælongi, a pedali ad bipedalem & ulterius longitudinem protenſi, in latera verſi, ad baſim compreſſi, in medio ſubteretes, ſuperiori autem parte teretes, in quibus plurimi flores in capitulum oblongum ab initio compacti, dein in ſpicam longam diſpoſiti naſcuntur, pediculis tenuibus ad baſim piloſis hærentes, nudi, hexapetali, tribus petalis latioribus, leniter cavis, & tribus anguſtioribus, planis, colore flavo, lineâ virente, ſecundum ſingulorum longitudinem decurrente, diſtinctis. In florum medio ſedet embryo, ſtylo tenui ſurrecto ſimplici terminatus, quem ambiunt ſtamina ſex, lanugine flava comata, in quibus apices ejuſdem cum flore coloris. Singuli flores ſingulos ſaltem dies durant, ſed cum novi emarcidis ſemper ſuccedant, fit, ut quotidie & per pleramque æſtatis partem in flore conſpiciatur planta. Ceterum flores nullis apud nos ſuccedentibus vaſculis dilabuntur.

A ſequenti ſpecie differt, quod in caulem aſſurgat ramoſque proferat, quod folia viridiora, longiora & anguſtiora ſint, parenchymate firmiore prædita, e quibus reſciſſis ſponte copioſus ſilatim ſtillat ſuccus viſcidus, ex luteolo virens. Illius vero folia pallidiora gregatim abſque cauliculis naſcuntur, latiora & magis tranſlucida, mollia & pulpoſa, quæ non niſi preſſa ſuccum fundunt limpidum, ovi albumen referentem, quo exonerato Cepæ inſtar cava fiunt folia, ſecus ac in hac ſpecie fit. Porro radix ſequentis tuberoſa, hujus vero fibroſa eſt, & adeo quidem radicum formandarum ſtudioſa eſt hæc planta, ut non tantum e caule, ſed & ramis propagines demittat teretes, funium inſtar dependentes, quæ, ubi terram attingerunt, radices agunt fibroſas. Præcipue autem caulis abundat iſtiusmodi propaginibus loreis, eæque glabræ ſunt, fuſcæ, nitidæ, incurvæ, quæ vero e ramis deſcendunt pallidiores, rectiores & breviores obſervantur. Figura noſtra ramum repræſentat cum funiculis junioribus, cui in latere major e caule deſumptus appictus eſt.

Ad hanc ſpeciem refero, Phalangium non ramoſum ſpicatum luteum Prom. Bon. Spei, foliis magnis Cepæ pulpoſis *Pluk. Amalth. p. 168.* cui, ex ſuimet ipſius ſententia, eadem eſt, Ornithogalo affinis Africana, fibroſa radice, foliis Cepæ ſucculentis, floribus ſpicatis aureis *Ejuſd. Ibid. p. 163.* Quæ ſynonyma Phalangio Africano foliis Ficoidis, floribus ſpicatis aureis, adſcribit *Boerb. Ind. Alt. Part. II. p. 134. n. 6.* Aſphodelo autem affinis Africana non ramoſa, floribus luteis, cepaceis foliis, ſucculenta mucagine farctis: Aloë falſo dicta *Pluk. Amalth. p. 40.* quærit an eadem ſit cum Phalangio Africano foliis cepaceis, floribus ſpicatis aureis *Boerb. Ibid. p. 133. n. 5.* ſeu præſenti planta. Quod nobis non videtur, cum non hæc, ſed ſequens ſpecies pro Aloës ſpecie olim, antequam florebat, fuerit habita, quæ fibroſam radicem non habet, ſed tuberoſam. Male autem Plukenetius utrique folia cepitia tribuit, nec bene hujus folia pulpoſa dicit, cum id epitheton ſequenti aptius quadret; nec probandum eum adeo ludere nominibus. Ceterum quod non ramoſam dicat hanc ſpeciem, non de tota planta, ſed de ſcapo florido, qui ſane ſimplex & Phalangii ramoſi inſtar minime dividitur, intelligendus eſt Plukenetius. Hujus porro loci eſt: Aſphodelus Africanus foliis cepaceis, flore luteo *Hort. Maur.* Aſphodelus folio oblongo rotundo, flore luteo *Wehm. Hort. Caſp. Boſ.* Aſphodelus Zeylanicus foliis rotundis cepaceis, floribus luteis *Till. Hort. Piſ.*

*PHALANGIUM CAPENSE SESSILE, FOLIIS
ALOEFORMIBUS PULPOSIS T. CCXXXII. F. 299.*

SPECIES hæc in caulem non assurgit, præcedentis instar, sed humi sedet, folia plurima gregatim nascentia proferens, pluribus etiam horum foliorum fasciculis ex eadem radice enascentibus. Quæ radix ex brevi latiusculo tubere luteo, mox in fibras abeunte, constat. Latoria porro & breviora sunt hujus folia, quam illius, superne plana, subtus convexa, lenia, pulpæ instar mollia, pallide virentia, lævia & avenia, nec nisi luci obversa tenuibus rectis striis prædita apparent. Ob parenchymatis vero teneritatem translucencia fiunt folia, & levi contrectatione in succum resolvuntur clarum viscidum, ovi albuminis instar filatim stillantem, gustus ab initio insipidi, dein vero acrimoniæ sensum in lingua relinquentem. Hac de causâ facile putrescunt folia hæc, & vel a limacibus arrosa, vel durius contrectata in tabum abeunt, quin & suapte natura ab extremitatibus arefcere inferiora folia solent, ut nil nisi tenues cassæque membranæ remaneant. Inde etiam fit, ut, nisi Hibernaculo meliori servetur, facile pereat hæc planta.

Ceterum juxta foliorum bases pediculi pedem duosve pedes longi nascuntur, in latera versi, subrigidi, læves, inferius compressi, superius teretes, in quibus capitula vel flores ab initio Plantaginis spicæ forma digesti, dein rarius & laxius dispositi nascuntur, præcedentis floribus plane similes, inodori, & similibus staminibus lanuginosis donati, verum colore saturatius flavo præditi, linea virente singula petala distinguente. Qui flores mox absque subnascentibus vasculis apud nos exaridi decidunt. Flores autem tota fere æstate profert.

Hujus loci est: Asphodelo affinis Africana non ramosa, floribus luteis, cepaceis foliis, succulenta mucagine factis: Aloë falso dicta *Pluk. Amalth. p. 40.* Aloë Africana, folio rotundo oblongo, flore Asphodeli *Schæver. Cat.* item Scutellaria Aloës folio *Ejusd. Cat. App.* Phalangium Africanum foliis Ficoidis, floribus spicatis aureis *Boerb. Ind. Alt. Part. II. p. 134. n. 6.* Phalangium Africanum foliis cepaceis, floribus spicatis aureis, communiter Aloë-Asphodelus *Vat. Cat. Hort. Vit. p. 27.* Aloë flore Asphodeli luteo *Wehm. Hort. Casp. Bos.* Asphodelus Africanus luteus, foliis Aloës *Till. Hort. Pis.*

Aloë olim habita fuit, quod foliis & nascendi modo quasdam Aloës species imitari videatur.

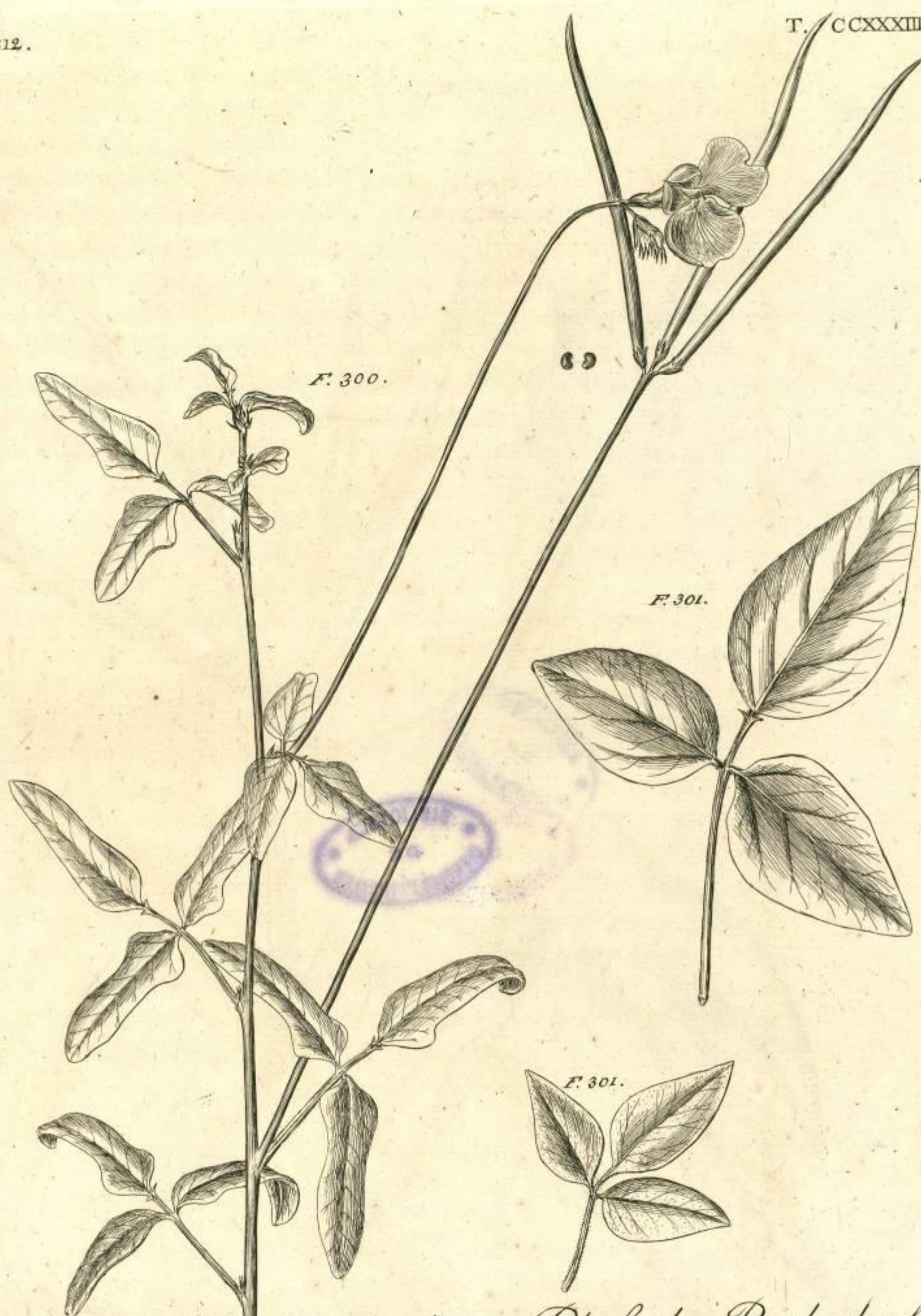
*PHASEOLUS FLORE HELVOLO, ALIS AMPLIS
PATULIS T. CCXXXIII. F. 300.*

*PHASEOLUS BARBADENSIS ERECTIOR, SILL
QUA ANGUSTISSIMA, TINCTORIUS HERM. CAT. AD
FIN. PAR. BAT. IBID. F. 301.*

SARMENTA profert prior species prælonga, (tricubitalia & longiora) gracilia, teretia, culmum inferius non superantia, coloris e fusco nigroque purpurei, a sinistra dextroversum, ut in aliis, scandentia (convolutionibus tamen non admodum frequen-

Phalangium Capense Seale, foliis Alciiformibus pulposis.

*Phaseolus flore helvoto, alis
amplis patulis.*

*Phaseolus Barbadiensis
erectior, siliqua angustif. tinct. Herm.*

F. 302.

Phascolus flore odorato, vexillo amplo patulo.

frequentibus) e quibus folia in pediculis uncialibus nascuntur trifoliata, angusta, oblonga, (inferiora, quam figura nostra habet, ampliora sunt) basim versus ampliata & veluti hastata, glabra, venis vix conspicuis prædita, coloris parte superiore saturanter viridis, parte inferiore pallidioris.

E foliorum alis superioribus pediculi nascuntur prælongi, quorum basi duæ angustæ ligulæ appositæ sunt, in fastigio vero duo tresve nascuntur flores inodori, helvoly, i. e. coloris vini rubri dilutioris, quorum vexillum breviusculum est, non expansum, sed interiora versus flexum, carina brevis & angusta, in vexillum contorta, alæ vero pro floris ratione amplæ sunt, patulæ & utrinque expansæ, tenuibus striis exarata. Calyx monophyllos brevis in quinque angustas lacinias dividitur, lacinia superiore vexillo apposita reliquis nonnihil brevior. Siliquæ subnascuntur graciles teretes, non hirsutæ, per maturitatem ex fusco nigricantes, in quibus semina latent parva turgida, ad reniformem figuram inclinantia, unicoloria, e spadiceo nigricantia.

Annua est hæc species, fibrosa nitens radice, quæ nobis orta est e seminibus Carolinenfibus a ** Tryan, Mercatore Londinensi, cum aliis rarioribus communicatis. Augusto mense floruit, & dein Septembri semina perfecit.

Alia nobis e seminibus Barbadenfibus nata fuit species, cujus nomen supra recitatum est, quæ floris figura & colore, siliquis item & pediculis prælongis, præcedenti plane similis est, at cauliculis rectioribus, crassioribus, & nonnihil pilosis, foliis non sinuatis, subhirsutis, (quamvis & cum foliis glabrioribus reperiatur) Trifolio bituminoso similibus, & radice perenni strumosa ab illa differt. Qua de causa folia saltem aliquot priori, pro differentia monstranda, apponere sufficiens fuit visum.

Hujus, nempe Barbadenfis speciei, synonymus videtur, Phaseolus subhirsutus Americanus exitiosus, siliquis longis cauliculis insidentibus *Pluk. Alm. p. 290. Tab. 214. f. 2.* & Phaseolus strumosa radice, flore purpureo, filiqua angustissima *Plum. Cat. p. 8.*

Phaseolus Americanus folio sinuato & veluti hastato *Inst. Rei Herb. p. 414.* foliis latioribus & brevioribus, alis minoribus & floris colore, quantum ex sicca planta dignoscere licet, ab illa, ab hac vero specie foliorum figura, nempe quod sinuata sint, differt.

PHASEOLUS FLORE ODORATO, VEXILLO AMPLO PATULO T. CCXXXIV. F. 302.

SARMENTA hæc etiam species habet prælonga (tres quatuorve cubitos æquantia & superantia) culmum crassa, hirsuta & pilosa, plurima ex eadem radice nascentia, ad quorum genicula e pediculis oblongis folia nascuntur Phaseoli filiqua sursum rigente similia, sed longiora & pilis crebris hirsuta, superiora versus sensim minora, superne viridia, inferne pallidiora, flores autem inter foliorum pediculos & ipsa sarmenta in prælongo pediculo communi nascuntur tres quatuorve, pediculis privatis brevibus insidentes, ampli satis, antequam aperiuntur viridantes, dein ex purpurascante albicantes, mox, ubi fatiscere incipiunt, purpureus

reus color in pallide violaceum transit, tandem vero in luridum & obsoletum, e flavo nempe subfuscum, mutatur. Flores autem hi cito transeunt, nec ultra nyctemeri spatium durant. Odorem spirant suavem, Lathyri, Chamæbalanus dicti, florum instar. Ceterum florum vexillum amplum est & planum, candicans, vel dilutissima saltem purpura perfusum, ad basim subflavis maculis notatum, ambitum versus tenuibus striis exaratum: carina parva vexillum versus incurvata, albicans, vel levi purpura tincta: alæ vel in se volutæ, vel circa carinam, altera nempe quæque, inflexæ sunt, colore saturatione purpureo præditæ. Calyces in quinque æquales lacinias divisi sunt.

Floribus evanidis filiquæ subnascuntur longæ graciles, virides & compressæ ab initio, dein turgidiores subteretes, per maturitatem subfusca, in quibus semina latent parva turgida, reniformem figuram æmulantia, coloris e fusco nigricantis.

Quamvis filiquæ, sarmenta, folia eorumque pediculi pilosa & subhirsuta sint, pediculi tamen flores & filiquas sustinentes glabri prorsus sunt.

Annua est planta, orta e seminibus circa Havanam collectis & *Triyollas* nomine communicatis. Augusto mense floruit & Septembri semina maturavit.

*PHASEOLUS FLORE PURPUREO, ALIS
AMPLIS, LONGE PROTENSIS T. CCXXXV. F. 303.*

SARMENTA huic non minus, ac præcedentibus, longa sunt, tenuia, virentia, teretia, striata & subhirsuta, ex biunciali & triunciali distantia geniculata, quibus folia adnascuntur, Phaseoli vulgaris similia, sed minora, tenui hirsutia ad margines obsita, venis obliquis & transversis inde minoribus ductis exarata, nervo extremum seu medium folium in duas partes æquales, lateralia vero in inæquales, ceu in plerisque aliis speciebus fit, (quoniam nempe ad partem interiorem declinat) distinguente, pediculis uncialibus & sesquiuncialibus infidentia, tenuiter pilosis, e quorum alis stolones palmares & dodrantes nascuntur, teretes, glabri seu non pilosi, striati, quam sarmenta nonnihil crassiores, versus quorum extremitatem flores nascuntur & filiquæ; flores nempe satis ampli, inodori, ab initio purpurascens, dein ex purpureo violaceum colorem induentes, e vexillo satis magno & reflexo, dilutius purpurascens, alis latiusculis & longe protensis, saturatione purpureo colore tinctis, & carina angusta oblonga, versus vexillum inflexa, conflati, calyce excepti monophyllo, in quatuor lacinias, quarum superior reliquis major est, diviso, tenui & perbrevis singuli pediculo purpureo hærentes, nunc solitarii, nunc gemelli ex eodem principio orientes.

Siliquæ dein subnascuntur oblongæ compressæ, ab initio virentes, per maturitatem (figura prima) fusca & nonnihil turgidiores, in quibus semina (figura secunda) continentur plura (duodecim & amplius) parva, reniformia, depressa, nempe nec plana prorsus, nec multum turgida, splendentia, colore prædita ex fusco puniceo, hilo parvo albo distincta.

Annua est planta, pro sationis tempore serius ocyusve florens.

PHASEO-

Phaseolus Zeylanicus
siliquis radiat. digestis.

Phaseolus flore purpureo,
alis amplis, longe protensis.

P. 315.

T. CCXXXVI.

P. 305.

Phillyrea Capensis, folio Celastris.

*PHASEOLUS ZETLANICUS, SILIQUIS
RADIATIM DIGESTIS T.CCXXXV. F. 304.*

SARMENTA profert tricubitalia, teretia, tenuia, virentia, aut ex viridi purpurascentia, pilosa, ad quorum genicula, quæ palmari, semipalmari & breviori in superiori parte distantia ab invicem remota, in pediculis uncialibus & biuncialibus subteretibus, subhirsutis, folia nascuntur, Phaseolo orthocarpo similia, glabra, per margines tenuibus pilis obfita, nervo medio & venis aliquot obliquis exarata, qui nervus, instar aliorum hujus generis, in lateralibus foliis non mediam, ut in medio folio, partem secat, sed ad latera interiora declinat.

Flores in pediculis angulosis, uncialibus, biuncialibus & palmaribus nascuntur plures veluti umbellatim dispositi, ab initio subvirescentes, dein dilute purpurascentes, postea albicantes, per vetustatem obsolete ochrei, mediocri magnitudine præditi, e vexillo latiusculo, alis angustis carinam amplectentibus & carina oblonga versus vexillum torta, cujus extremitas colore tenuiore violaceo distinguitur, compositi, quos siliquæ excipiunt radiatim digestæ, breviores subteretes, ab initio virentes, per maturitatem fuscæ, in quibus semina (figura tertia) latent oblonga subteretia turgida, coloris subfusci, hilo oblongo albicante distincta.

*PHILLYREA CAPENSIS, FOLIO CELASTRI
T.CCXXXVI. F. 305.*

QUAMVIS fructum nondum tulerit hæc planta, Phillyreæ tamen speciem suadent flores, folia & habitus plantæ.

Ea vero frutex est minus, quam aliæ species, ramosus, caudice post novem nobiscum, a planta juniore, annos pollicari, cortice ex fusco nigricante vestito, cujus ramis folia adnascuntur Alaterno, Celastrus dictæ, valde similia, verum conjugatim disposita, rigidiora item & nonnihil crassiora, oris laxius & minus, ac Celastri, acute incis. Et quamvis Clusius in Cur. Post. p. 2. Celastro folia ex adverso nascentia adscribat, mihi tamen frequentius alterna, cujusmodi & figura ejus monstrat, observata. Ceterum folia hujus fruticis spissa sunt, glabra, plana, aut leviter cava, semper virentia, nunc oblonga, nunc magis rotunda, venis obliquis superficialibus a nervo medio exarata, conjugatim & decussatim nascentia, saturo virore resplendentia superne, inferne nonnihil pallidiora.

E foliorum alis Julio & Augusto mensibus flores profert lacteos, Phillyreæ instar in brevibus racemulis dispositos, monopetalos, nunc in quatuor, nunc in quinque, qui numerus magis naturalis videtur, segmenta ad basim usque divisos, calyce brevi exceptos, in totidem, quot floris laciniae sunt, segmenta exigua divisos. Licet autem flores tam profunde dividantur, ut polypetali videri queant, tamen in petala distincta non resolvuntur, quin potius ad basim velut annulo quodam coherent & calyci connascuntur. Stamina totidem, quot sunt floris laciniae, inter earum interstitia locantur. Flores nullo succedente fructu nobiscum decidunt, licet quotannis libere floreat. Ceterum in florum medio embryo sedet parvus subrotundus, stylo brevi bifido terminatus.

E Batavia in Hortum Elthamensem venit nomine, Arbor Africana folio subrotundo ferrato crasso, vulgo *Lipplehout*. Est in Phytophylacio Sherardino Lycium Africanum Betulæ folio *Par. Bat. Prodr. p. 349.* quod a nostra planta distinguere non possum, nisi quod folia ex albo glaucum colorem obtineant, quod ipsi vel per ætatem, vel ex loco (credo maritimo) contingere autumo. Nostra vero in Horto Elthamensi decerpta planta jam post sextum annum virorem adhuc ficcata retinet. *Plukenetius* Cerasum Sebestenæ domesticæ foliis aliquatenus accedentem *Prom. Bon. Spei* vocavit *Alm. p. 94.* cujus ramuli partem sine floribus exhibuit *Phyt. Tab. 97. fig. 8.* ubi quærit, quod & in *Almagesto* facit, an sit Lycium non spinosum, crassis & incanis foliis *Par. Bat. Prodr?* Botanici sueverunt folia incana dicere, quæ lanuginem candicantem habent, hujus vero folia glabra sunt & lanugine destituta. Nec verosimile est, bis proponi hanc plantam in *Par. Bat. Prodromo*. Cum Ceraso nihil habet commune, & si *Plukenetius* similitudinem ad Cerasum Hottentottorum retulit, nec cum ea ipsi multum convenit. Ceterum minime dubito, quin sit *Celastrum* glauco folio arbor *Prom. Bon. Spei, Lepelhout* vulgo, *Pet. Mus. n. 627.*

*PHLOMIS LATIFOLIA, CAPITATA, LUTEA,
GRANDIFLORA T. CCXXXVII. F. 306.*

CAULES habet pro ætatis ratione nunc pedales, nunc bipedales, lignosos erectos, e quibus rami nascuntur adversi, quadrangulares, villosi, & folia in iis crassa, primum incana, dein superne virescentia, subtus canescentia, quæ vero in ramulis floridis nascuntur, utrinque virescunt, brevioribus & latioribus, quam illa, pediculis nixa, per ambitum crenis obtusis & vix, præsertim superiora, conspicuis obsita, in superficie autem rugosa & hirsuta. Ramuli in quibus flores nascuntur plerumque incurvi & reclinati sunt. Verticilli autem in singulis furculis nunc bini, nunc singulares nascuntur, summos ramulos terminantes, e plurimis foliolis latiusculis hirsutis, & floribus magnis obsolete luteis, in capitulum fat amplum congestis, conflati.

Ceterum florum galea fornicata & compressa est, dorso latiusculo, hirsuta undique, in labium inferius, modice reflexum & propendens, procumbens. Quod labium in duas primarias partes, *Lamii* fere instar, divisum est, segmentum nempe extremum latius bifidum, & auriculas binas, utrinque ad latera laciniarum instar propendentes, breves, quibus auriculis alia minor minusque conspicua, antè nempe inter labii extremitatem & auriculas posteriores, utrinque interposita est. Stamina & stylus, ut in aliis *Verticillatis*, se habent, calyx autem (vid. figura prima) quinquangularis in decem segmenta brevia obtusaque, quorum quinque exterius, quinque vero interius flectuntur, dividitur, segmentis introversis in spinulam abeuntibus. Semina triangula. Calyces triti *Lamii* spirant odorem, ut & flores, sed remissiores. Squamæ verticillos ambientes, quam in aliis speciebus, latiores & plures sunt. Tum caules, tum folia hirsutia canescente obsita, præcipue juniora, proprie tamen incana non sunt folia, & dantur aliæ species multo magis incanæ.

Folia *Salviæ* maximæ, foliis & floribus amplissimis *Hort. Lugd. Bat.* folia æmulantur,

P. 316.

P. 306.

T. CCXXXVII.

Phlomis latifolia, capitata, lutea, grandiflora.

Phlomis flavifolia lutea, verticillis crebris.

lantur, vel & Salviam folio subrotundo *C. B.* multo sane magis, quam Verbascum subrotundo *Salviæ folio C. B.* sed cum a verticillis & floribus evidentior sit distinctio, cujusmodi non alia ex notis speciebus obtinet, differentiam in nomine commodissime inde desumi potuisse arbitratus sum. Ceterum Verbascum illud subrotundo *Salviæ folio C. B.* folia inferiora, præsertim quæ extra ramos floridos nascuntur, angustiora & longiora, subtus magis lanuginosa habet, capitula autem vel verticillos minores, floresque purpureos, ut ex nomine *Tournefortii*, qui *Phlomidem fruticosam* flore purpureo, foliis rotundioribus, vocat *Inst. R. Herb. p. 177.* intelligi potest. E reliquis non alia huic species comparari potest, quam *Phlomis fruticosa Lusitanica*, flore purpurascens, foliis acutioribus *Inst. R. Herb. p. 178.* quæ tamen foliis minoribus, florum colore, verticillis minoribus, pluribus in eodem ramo nascentibus, a nostra differt.

Sole in Cancro versante plerumque floret. Unde fuerit delata primum, non constat, suspicor autem ejusdem cum sequenti originis esse. Folia seorsum posita, e ramo non florente desumpta sunt, nempe figura secunda majus, figura tertia minus & junius folium.

PHLOMIS SALVIFOLIA LUTEA, VERTICILLIS CREBRIS T. CCXXXVIII. F. 307.

INTER alias rariores plantas, quas indefesso Guil. Sherardi studio debemus, & hæc *Phlomidis* species numerari debet, circa Mylossam, cum Smyrnæ nationis Anglicæ Consul esset, ipsi observata, cujus semina, quæ solebat quotannis in amicorum usum conquirere, in patriam transmisit, ubi in variis Curiosorum hortis, præcipue Elthamensi, adhucdum servatur.

Caules ejus a pedali ad bipedalem longitudinem excrescunt, villosi & tomento tam multo obfiti, ut anguli inde oblitterentur, reclinati, subinde erecti, in quibus folia nascuntur vulgaris *Phlomidis* proxime similia, contrario decussatim situ posita, rugosa & villosa, crenis per margines obtusis rotundiusculis incisa; quæ crenæ in inferioribus præcipue foliis observantur, in superioribus vero foliis, qua verticilli oriuntur, sensim oblitterantur, & tandem in supremis plane disparent. Fiunt etiam folia, quæ verticillis subjiciuntur, quo magis summitati appropinquant, eo pedetentim minora & brevioribus pediculis insident. Verticilli autem quinque, sex & plures in summis ramis observantur; quorum inferiores e paucioribus, binis nempe tantum, floribus subinde constant; reliqui vero superiores e sex plerumque floribus conflati sunt, figura aliis *Phlomidis* speciebus similibus, levi quodam & non ingrato odore donatis, coloris flavi; galea non undique, ut præcedens species, sed in dorso saltem villosa. Calyces oblongi tomentosi sunt, quinquangulares & in quinque angustas æqualesque lacinias ad sui usque medium divisi.

Non est fruticosa, sed potius herbacea hæc species, nam ubi floret, floret autem Junio mense, folia caulium inferiora exarescunt, e radice vero ejus repente alia virentia fasciculatim enascuntur, quæ in caules plantasque, si depangantur, sequentibus annis flores prolaturas abeunt. Hujusmodi folia duo in latere figuræ nostræ appicta sunt. Ceterum folia contrita subobscurum *Lamii* spirant odorem.

Equidem stricte loquendo omnes *Phlomidis* species sunt verticillatæ, ea vero diffe-

differentia intercedit, quod quædam sint in summitate, quædam per caules verticillatæ, i. e. illæ unum, subinde duos in summis ramis florum verticillos, hæ plures, tanquam in spicam digestos verticillos gerunt, cujus generis est hæc species. Porro illæ species capitula vel verticillos habent pluribus foliis latiusculis squamatim ad basim cinctos: hæ iis destituuntur, vel ligulas saltem habent tenues verticillis intermixtas. E speciebus, quæ plures verticillos spicatim digestos ferunt, nulla nostræ similis est, quam *Phlomis Orientalis* angusto & longiore folio, flore luteo *Tourn. Cor. Inst. R. Herb. p. 10.* quæ tamen foliis longioribus & multo angustioribus differt. *Phlomis lychnitis Clus. Hist. XXVII.* folia habet adhuc magis angusta, ea vero, quæ verticillis subjiuntur, basim obtinent latam, qua ratione ab utraque multum differt. *Phlomis vulgaris*, i. e. *Phlomis fruticosa*, *Salviæ* folio latiore & rotundiore *Tourn. Inst. R. Herb. p. 177.* foliis quidem nostræ, ut dictum, similis est, at verticillis in summis tantum caulibus locatis longe differt. Ceteræ pleræque crebrius verticillatæ species flores habent coloris a luteo diversi.

PHYTOLACCA MEXICANA, BACCIS SESSILIBUS T. CCXXXIX. F. 308.

PHYTOLACCÆ VULGARIS FLORES ET FRUCTUS IBID. F. 309. 310.

PHYTOLACCÆ duas species enumeravit Auctor generis & *Inst. Rei Herb. p. 299.* nempe *Phytolaccam Americanam* majori fructu, & *Phytolaccam Americanam* minori fructu. Quæ an vere specificam differentiam habeant, non immerito dubitatur. Ego non nisi unam suspicor. Aliam vero habemus speciem, natam ex seminibus Mexicanis, cujus fructus non tam magnitudine, quam ejus nascendi more diversus est. Nempe baccæ, quæ in vulgari specie pediculis laxius appensæ hærent, hic absque pediculis in spicam arcte congestæ nascuntur.

Olim in ollis repositæ plantæ erant humiles, pedalem & sesquipedalem altitudinem non facile superantes, caulibus ex eadem radice pluribus, non ramosis, rectis, striatis, rubentibus, in quibus folia brevibus intervallis alternatim nascebantur surrecta, oblonga, dilute virentia, quam vulgaris minora. Singulos caules spica terminabat quadrantalis & trientalis, e baccis absque pediculis dense nascentibus conflata. Postea in solo libero reposita planta, facta est altior multo & ramosior, caulibus bicubitalibus, crassioribus (antehac digitalem & pollicarem crassitiem ad basim non superabant, nunc duos & amplius pollices versus inferiora æquabant) dilute virentibus, (ex tereti angulosis, striatis) in latera brachiatis, foliis majoribus, oblique nascentibus, spicis pluribus tum, ex adversa foliorum parte secundum caulem nascentibus.

Vulgaris Virginica species, in fictili reposita, minor quidem fit, quam in solo libero, nec tantopere ramosa, sed minor tamen non est præsentī specie, & ramosa semper est, caulibus lævibus, non striatis, (coloris plerumque, ab imo ad summum fere, purpurei) in terra libera longe robustioribus, (brachii fere crassitiem versus radicem æquantibus) & longe altioribus, ita ut duodecim, & amplius, pedum altitudinem acquirant, foliis majoribus & magis venosis præditis.

F. 308.

Phytolacca Max. baccis sessilibus.

F. 309.

F. 310.

Phytolaccae vulgaris fructus & flores.

Sed præcipua differentia, ut supra demonstratum, in fructu est; nam baccae vulgaris pediculis insident semunciam fere longis, unde fit, ut fructus laxius cohæreat, racemi specie, & per maturitatem is pendulus fit, cum in hac spicæ instar erectus & compactus stet. In flore etiam differentia est, etenim vulgaris flores e petalis nonnihil minoribus & rotundioribus, magis concavis, compositi sunt, colore dilute purpurascente præditis, pediculis quartam & tertiam unciae partem longitudine æquantibus insidentes, qui pediculi ligulas aliquot angustas teneras appositas habent; quos flores a vulgari desumptos specie seorsum pro differentia monstranda, una cum fructu, cum is perfecte a nemine adhuc repræsentatus sit, Figura 309. & 310. apponere libuit. Hujus vero Mexicanæ speciei spicæ floridæ crassiores sunt, licet ipsa planta minor sit, quorum flores ex albido herbacei, subinde candidi sunt, & densius congesti nascuntur, petalis nonnihil majoribus, magis cuspidatis, magis planis & expansis, pediculis vel nullis, vel brevissimis, quibus una tantum ligula supponitur, hærentes.

Ceterum utriusque speciei stamina pro petalorum numero duplicata sunt, nempe decem plerumque adsunt, quæ apices parvos albidos gerunt, mox decidentes. Pistillum e decem exiguis corniculis embryoni striato insidentibus constat. Baccae illius octo, novem & decem sulculis striatæ sunt, hujus strias pauciores, septem nempe octove, habere visæ sunt, compressæ & orbiculares, duriusculæ ab initio, virentes & angulosæ, per maturitatem læves & molles, nullis, nisi in umbiculo, striis tum apparentibus, colore per maturitatem atro-purpureo resplendentes. Semina in singulis baccis totidem latent, quot sunt striæ, pulpæ purpureæ immersa, rotundo-compressa, atra, splendentia, Amaranthinis similia, in nostra specie nonnihil minora, in vulgari nonnihil majora, licet ipsæ baccae majores non sint.

Folia Belladonnæ similia, venis obliquis prædita, glabra, parte supina viridia, prona pallidiora, quorum margines in supremis junioribus foliis & ad nervum aversa parte obiter denticulata sunt.

Utraque species Julii fine & Augusto floret, Septembri & Octobri mensibus fructus maturat, qui fructus baccae sunt, quarum figura superius descripta est, intus vero succo scatent purpureo, laccæ pictorum, quæ ex Coccionella conficitur, æmulo, (utut minus durabili) unde huic generi Phytolaccæ nomen indidit Tournefortius. Figura nostra spicas floridas & baccas semimaturas repræsentat, cui superius spica baccarum maturarum & semina seorsum adjuncta sunt.

Existimavit Plukenetius Alm. Bot. p. 353. ad vulgarem speciem forte referri posse, Cuechiliz Tomatl *Hern. Hist. Mex. p. 374.* ubi figura est rudis, quæ si vera Phytolaccæ species sit, nostræ potius, ob pediculorum defectum, quam illi, competit, & sit per nos eadem planta, donec alia, figuræ magis respondens, reperiat. Quod me dubium facit, est linea fructui, vel an flori potius, nondum aperto? transversim, veluti calycem designans, appicta. Longe clarior videtur res de planta Japonica, quæ *Sjorku*, vulgo *Jamma Gobó* inscribitur, & Planta sylvestris, radice rapacea eduli, caule folioso bicubitali, folio Lapathi, flore spicato pentapetalo, semine Malvæ feminis in modum disposito, vocatur in *Kæmpf. Amæn. Exot. Fasc. V. p. 828.* nam & figura & descriptio nostræ Mexicanæ speciei optime respondet. Saltem Auctor in descriptione fructus maturi deficit, qui in nostra vera bacca fit, illi vero semina ex atro splendentia fungosæ glumæ involuta

dicuntur. Tamen in figura fructus separatim appictus nostro fere maturo non dissimilis est. Ceteroquin & hæc & vulgaris species istiusmodi radices oblongas & crassas, Carotæ vel Pastinacæ instar, habent, & forte, detracto cathartico succo, (de quo vid. Parkins. Theatr. Bot. p. 349. ad fin.) esculentæ sunt, cum & vulgaris folia juniora Americanis in acetaria recipi relatum habeam, quamvis de bacis ejus res dubia sit, ceu quæ venenatæ esse dicuntur.

P I N G U I N T. CCXL. F. 311.
AN BROMELIA PYRAMIDATA, ACULEIS NIGRIS
 PLUM. NOV. GEN. P. XLVI. T. VIII?

PINGUIN nomine passim in Hortis Curiosorum & in Insulis Anglorum Americanis nota est hæc planta, quæ folia, modum nascendi & faciem cum Anana communem habet, quin & flores non absimiles sunt, sed tripetali & longiores, colore diverso tincti, fructus autem plane differt; hic enim non compactus, sed segregatus nascitur, turbinatus, subtriquetrus & in tria loculamenta divisus. Porro corona foliosa, quam Ananas gerit, huic generi deest: foliorum aculei rigidiores sunt, majores & minus, ac in Anana, crebri.

Ceterum folia duos, tres & amplius pedes longitudine æquant, latitudine unciam, sesquiunciam & duas uncias implent, concava, per margines aculeis ferocibus, ex fusco nigricantibus, armata, superne saturanter viridia, tenui albicante glaucescunt, inferne plane incana, ac si farina respersa essent, tenuibus striis, præsertim inferiore parte, secundum longitudinem exarata, per margines ciliis albis, maxime juniora folia, obsita; quæ juniora folia, nempe quæ scapum subter flores ambiunt, colorem etiam diversum, obscure nempe rubrum, habent.

E mediis foliis scapus exit crassus, unciali & sesquiunciali diametro præditus, teres, brevior & robustior, quam Ananæ, minus etiam nudus, dictis foliis rubentibus, ad basim squamatim eum amplectentibus, cinctus, e quo dein superiora versus aliæ squamæ breviores, latæ, membranacæ, exsuccæ, obsolete albidæ progrediuntur, & ex harum sinu flores & embryones in spicam pyramidatam digesti nascuntur, pediculo communi crasso brevi infidentes, inferius plures, tres, quatuor & quinque, superius pauciores, gemini & tandem solitarii. Embryones autem oblongi & satis crassi sunt, obtuse triquetri, quibus calyx connascitur, in tres exsuccas lacinias angustas divisus, quo continetur flos, e tribus oblongis petalis carinatis æqualibus, non deciduis, constans, embryoni infidentibus, & ex embryone porro stylus surgit brevis, albus, trifidus, in tria cirrosa cornicula definens, stylum autem ambiunt stamina sex brevia, inferius petalis connata, apicibus tenuibus cuspidatis albidis terminata. Flores inodori sunt & petala habent crassiuscula, rigida, conniventia, unde tubulosam potius, quam rosaceam, a Plumiero Bromeliæ generi adscriptam, figuram referunt. Color ipsis exterius dilute & obsolete purpurascens, interius aliquanto saturatiore purpura tincti sunt: embryones autem & scapus ex luteolo & virente candicant, & veluti farinam crasse instratam habent.

In Fimetariis Elthamensibus Maji mense floruit, fructus dein æstate subnati sunt, ex ovato turbinati, obtuse triquetri, carnosi, subhirsuti, & veluti cinerea farina respersi, ex glauco virentes, per maturitatem flavicantes, saporis acidi.

Seorsum

Pinguin; an *Bromelia pyramidata*, aculeis nigris Plum.

P. 321.

T, CCXLI.

F. 312.

Quamodit pennatum,
erectum, floribus in
thyrsum digestis.

Seorsum figura marginali prima florum fasciculus, secunda petalum, tertia stamen, quarta stylus, quinta fructus integer, sexta transversim sectus incisa sunt.

Bromeliæ floris apud Plumierum Nov. Gen. p. 46. Tab. 8. descriptio & figura nostræ plantæ respondet, sed fructus figura non æque; hic enim ovatus dicitur & subrotundus, non angulatus, inque summitate angustior pingitur. Karatæ fructus Tab. 33. melius respondet, sed non videtur verosimile nostræ plantæ fructum illius instar in quatuor partes rumpi, cumque florem dicat & pingat Plumierus monopetalum, quam nostræ brevior, eo non retulerim; sane speciei, quam unam recenset, nomen nostræ plantæ non quadrat; vocat autem Karatam foliis altissimis, angustissimis & aculeatis (nostræ vero folia satis lata sunt) cujus figura in Delineationibus Plumieri desideratur. At Bromeliæ superius recitatæ figura extat in Delineationibus dictis, quæ in multis accedit, in nonnullis a nostra planta differt; nempe respondet habitus plantæ, & convenit spica florum, sed desunt squamæ flores & pediculos eorum ambientes: folia ceteroquin, quam nostræ, latiora & versus extremitatem minus angustata videntur. Plumierus, præter hanc, aliam in Novis Generibus recenset speciem, quam Bromeliam ramosam & racemosam, foliis arundinaceis ferratis, vocat, quibus in Delineationibus addit tertiam, nempe Bromeliam pyramidatam purpuream, foliis imis aculeatis, quarum neutra nostræ respondet, ut, nisi prior sit species, distinctam ab ipsius speciebus speciem agnoscere liceat. De eo mihi constat, esse plantam, quæ vocatur

Ananas Americana sylvestris altera minor, Barbados & Insulæ Jamaicæ nostratibus colonis Pinguin dicta *Pluken. Alm. p. 29. Tab. 258. f. 4.* quæ figura ad juniorem plantam minore quantitate facta est sine floribus, nec aliam ejus vel cum, vel sine floribus iconem proflare memini.

QUAMOCLIT PENNATUM ERECTUM, FLORIBUS IN THYRSUM DIGESTIS T.CCXLI. F. 312.

QUAMOCLIT hæc species eximia venustate ex seminibus in Carolina ulteriore lectis nata fuit, cujus plantæ juniores primo anno numerosa in orbem spargunt folia, Coronopi tenuioris instar eleganter laciniata, e quorum centro altero a satione anno caulis brevi temporis spatio surgit rectus, simplex, seu inferiore parte non ramosus, in superiori vero parte plures ramuli secundum ejus longitudinem enascuntur, crassitie ad basim culmi frumentacei, altitudine sesquicubitali & ampliori, in quo ab imo ad summum alterno ordine folia nascuntur alata, vel pennatim incisa, *Hottoniæ Boerb.* similia; quæ quo ortui vel imo cauli viciniora, eo latiora, longiora & pluribus segmentis divisa sunt, quo autem fastigio magis appropinquant, eo tenuius & parcius sensim incisa observantur.

Caule complementum adepto, fastigium ejus cum ramis lateralibus in thyrsum panditur florum ex oblongis pediculis pendulorum, coloris peramœne rubelli, exterius quidem saturatoris, interius vero, ob maculas albicantes striis purpureis intermixtas, dilutius rubentis & variegati. Ceterum flores, aliorum hujus generis instar, dividuntur, calyce in quinque angustas lacinias diviso excepti, e quorum tubo stamina oriuntur quinque prominula, stylus autem in tria cornicula brevia divisus

divisus embryoni infidet, qui in vasculum abit membranaceum, oblongo-rotundum, triloculare, a calyce separatum seu ei non cohærens.

Quo tempore caulis erumpit, folia annotina & in orbem sparsa emarcescunt, & ipse etiam caulis, quamvis rigidus, brevi post floribus evanidis perit. Planta est tenera & difficilis culturæ, nam licet e semine satis prompte nascatur, paucae tamen ejus plantæ (e viginti vix una) ad frugem perveniunt.

Floruit olim Elthami Octobri mense, at floribus præteritis ipsa interiit planta, nec vel e feminibus suis, vel ex radice denuo resuscitari potuit planta. Locis natalibus, nempe in Carolina ulteriore (250. circiter milliaria Anglica trans Carolopolin) locis humilibus arenosis Junio mense florere retulit M. Catesby, a quo semina accepimus.

Figura nostra ramum repræsentat floridum, cui ad sinistram planta junior, ad dextram vero pars caulis inferior, numero vero 1. vasculum absque calyce, 2. cum calyce adjuncta sunt.

RAPUNTIIUM VERONICÆ PANNONICÆ
FOLIO, FLORE VIOLACEO MINORE T. CCXLII. F. 313.

RAPUNTIIUM hoc plures ex eadem radice caules sesqui & bicubitales profert, rectos, indivisos, striatos, virentes, quos folia alterna serie vestiunt, quorum inferiora (num. 1.) subrotunda sunt, superiora vero (num. 2. 3.) sensim longiora, suprema vero (num. 4.) breviora & angustiora fiunt, valde quam obiter per margines incisa & exiguis denticulis albidis rigidis obsita, viridia, tenui mollique hirsutia tota obsita, Virgæ aureæ Cambricæ, floribus conglobatis, vel & Veronicæ erectiori vel majori latifoliæ, quam Clusius in Pannonicis p. 618. & Historia p. 346. primo loco descripsit, non absimilia.

Flores in summis caulibus longa serie alternatim, sed confertim, prodeunt, brevibus pediculis insidentes, calyci, in quinque æqualia segmenta diviso, inhærentes, minores aliquanto, quam violacei vulgaris, seu Rapuntii Americani flore dilute cæruleo *Ac. R. Par.* coloris, antequam aperiuntur, ex herbaceo albicantis, dein purpurascantis, postea e purpurascete in cæruleum transeuntis. In duas partes præcipuas, velut in aliis speciebus, dividuntur flores, inferiorem propendentem, in tria segmenta latiora linguiformia divisam, & superiorem bifidam, angustam, erectam, laciniis parte superiore seu exteriori tenui villo obsitis, inter quas lacinias rima est ad floris usque fundum decurrens, ceu in aliis hujus generis speciebus contingere solet. Stamina e floris basi seorsum nascuntur quinque, quæ summitem versus coeunt & in capitulum oblongum nonnihil uncinatum, coloris obscure violacei, desinunt; quod capitulum apices efformant in unum nexi, quo stylus simplex arcte complectitur. Vascula bicapsularia plerumque sunt, tenuibus repleta seminibus. Similia vascula in Rapuntio Americano, flore dilute cæruleo *Ac. R. Par.* & aliis quibusdam speciebus, nempe frequentius bicapsularia, quam tricapsularia, me observasse memini.

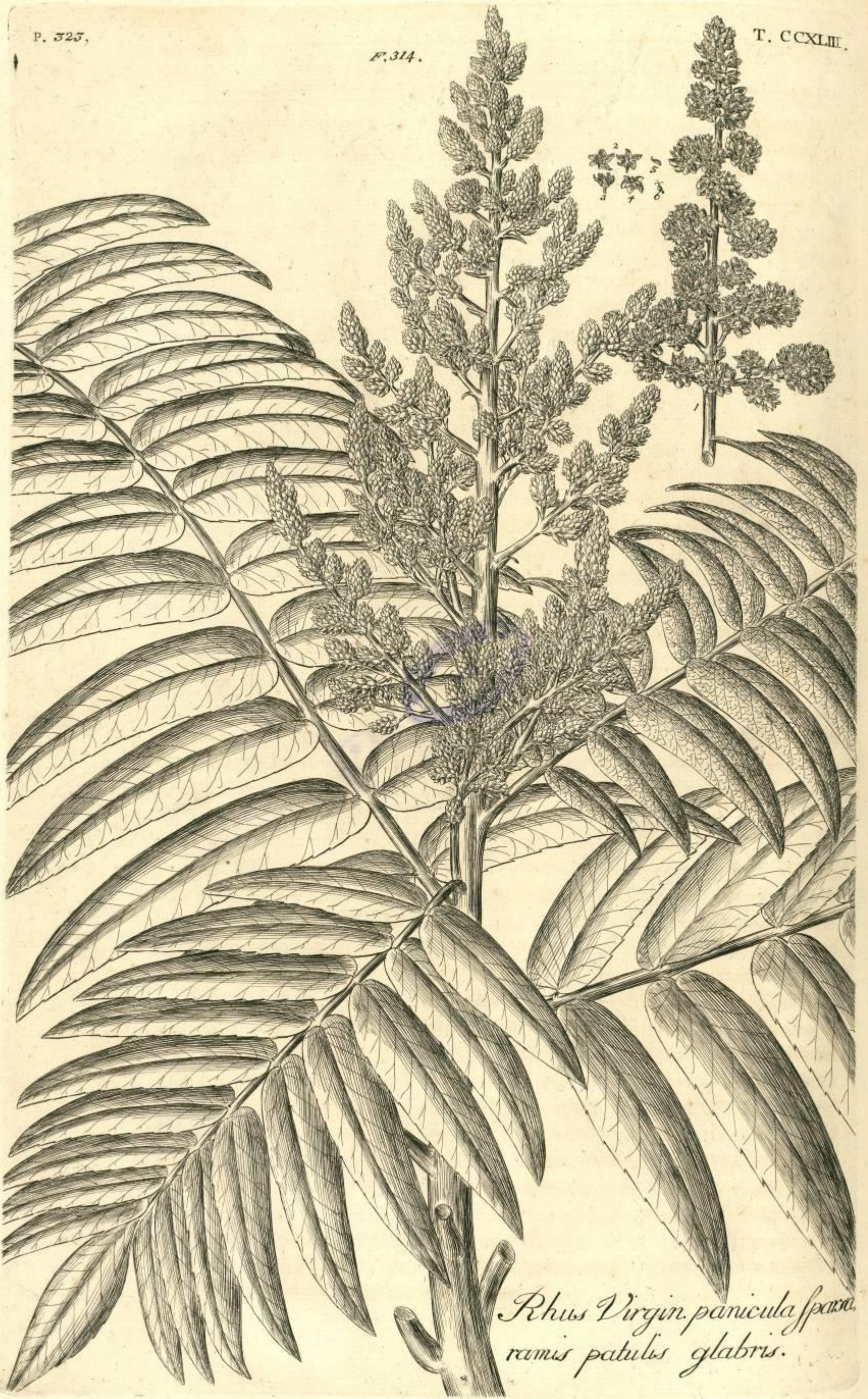
Natum fuit e feminibus Carolinensibus. Septembri & Octobri mensibus floruit, cum reliquæ omnes species jam defloruissent.

Rapuntium

F. 313.

Rapuntium Veronice Rar. folio, flore violaceo minore.

Rhus Virgin. panicula sparsa
ramis patulis glabris.

Rapuntium Americanum, flore dilute cæruleo *Ac. R. Par.* non tantum floribus, de quibus supra dictum est, sed & foliis majoribus, magis glabris & minus frequenter incisus a nostro differt.

Rapuntii Americani Virgæ aureæ foliis, parvo flore subcæruleo *Inst. R. Herb. p. 163.* plantam siccam habemus a Vaillantio missam, a nostra longe diversam, cum foliis valde latis, per ambitum inæqualiter sinuatis, Virgæ aureæ parum similibus, floribus parvis, quam in nostra, minoribus, quæ si, de quo vix dubito, vera Tournefortii planta sit, eam a nostra diversam esse constat. Vero autem videtur simile, nostræ esse eandem, Cardinalem Carolin. cæruleam, folio angusto dentato *Pet. Hort. Sicc. n. 19. Raj. Hist. Plant. Tom. III. App. p. 243.*

RHUS VIRGINICUM PANICULA SPARSA,
RAMIS PATULIS GLABRIS T. CCXLIII. F. 314.

STIRPS quum primum flores ferret, trium cubitorum altitudinem nondum attingerat, stipite cubitali, bipollicari, cortice verrucoso cinereo tecto, ramos inde brevibus intervallis alternatim emittente, pollicem crassos, ex tereti nonnihil angulosos, cæsius glabros, duum cubitorum longitudine, in latera panfos, ut multum spatii occupet planta, in quibus ramis folia nascuntur prælonga, alternatim brevibus intervallis orientia, e pluribus pinnarum conjugationibus composita, in inferioribus quidem denis, undenis & duodenis, una impari in extremo pinna ampliore, virgæ cubitali glabræ, ex cæruleo purpureæ, tereti, absque pediolis annexis, duas uncias latis, palmum & amplius longis, in superioribus vero totalibus foliis senis & septenis, pedetentim, quo summitati appropinquant, angustioribus & brevioribus, utrinque glabris, superne saturanter viridibus, inferne e glauco albicantibus, per margines in superioribus quidem foliis integris, in inferioribus vero serratis. Folia lacerata & rami præcisi lacteum fundunt liquorem, non acrem.

Quum sex circiter annos planta haberet, rami ejus, tam summus, quam laterales Augusti mensis principio in paniculas se laxarunt, ab initio congestas virentes, dein ad florum explicationem longe ampliores & magis sparsas, latitudine dodrantali, longitudine pedali & ampliore, figura pyramidata, e pluribus racemosis ramulis oblique surrectis compositas, quarum flores ex luteo virebant, nonnihil odorati, pentapetali, petalis ad mucronem inflexis, quinque staminibus brevibus, apicibus flavicantibus terminatis, præditi, calyce excepti in quinque angustas lacinas virentes ad basim fere diviso. Embryones subrotundi, stylo brevi trifido terminati, thalamo plano croceo infidebant, qui floribus præteritis mox & ipsi exaruerunt & fructus spem præciderunt. Flores tenui pediculo insident, tres quatuorve eodem pediculo communi hærentes, in muscaria racematim congesti. Qui flores seorsum & racemus paniculæ, quoniam figura primaria paniculæ est junioris, quod adultam Tabula non caperét, appinguntur; nempe figura prima racemus, secunda flores de parte superna, tertia de latere, quarta inferne, quinta petalon, sexta embryo cum suo stylo exprimuntur.

Vulgare Rhus Virginicum arbor est a nostra longe diversa, altius nempe assurgit, ramis minus patulis, cortice, præsertim ab initio, fusco villo, cornu cervi junioris instar obfuso, foliorum pinnis nonnihil angustioribus & magis serratis, colore

lore minus saturo viridi, subtus incana lanugine obsitis, cum nostri folia saltem nebula incana, digitorum ope abstergenda, obducta sint: flores & semina in spicam crassam compacta sunt.

Hujus præcul dubio loci est, *Rhus Virginianum*, ramis ex stipite pullulantibus glabris Banist. Cat. Stirp. Virg. *Pluk. Alm. p. 318. Raj. Hist. Plant. Tom. II. p. 1927.* ubi ex observatione Banisteri refert: truncum carpi crassitiem nunquam superare, pollicis raro excedere: baccas sapore esse subsalfo cum pungenti illo acore, qui in *Tamarindis* sentitur, mixto. In Cat. Stirp. Virg. Manuscr. *Bibl. Sher.* legitur, *Rhus* flore viridi, ramis ex stipite pullulantibus glabris, quod nostræ stirpi eo magis quadrat.

RIBESIUM NIGRUM PENNSILVANICUM,
FLORIBUS OBLONGIS T. CCXLIV. F. 315.

QUONIAM alii, ob sola folia & radices, nova instituerunt genera, quidni, ad salvandum Officinis nomen, *Ribesum* a *Grossularia* fructu racemoso distinguamus?

Cubitalibus autem & bicubitalibus hæc species affurgit caulibus, cortice spadiceo tectis, gracilioribus aliquanto, quam *Ribesii nigri* folio olente vulgaris, foliis minoribus & in lobos angustiores divisis, *Ribesii* fructu parvo *Merr.* foliorum proxime similibus, quæ trita grave quid, *Sabinam* redolens, spirant, minus tamen, quam olentis vulgaris, foetida percipiuntur, dilutius, quam illius, virentia, multis utraque parte minutis punctis, illius instar, notata.

E foliorum fasciculatim alterno ordine nascentium alis singulis singuli dependent racemi, floribus onusti oblongis pallidis, ex luteolo & herbaceo albentibus, in segmenta, quam in aliis *Ribesii* speciebus, longiora surrecta, nec, ut in ceteris, rosaceæ expansa, divisis. Flores autem ventriosi monopetali sunt, in segmenta duplicata divisi, quinque nempe exteriora revoluta, & totidem interiora surrecta & breviora, juxta quæ e floris tubulo stamina oriuntur quinque brevia, apicibus parvis albidis capitata. Stylus parvus in duo exilia cornicula dividitur. Ceterum flores reliquarum hujus generis specierum modo nudi sunt & summo fructui infident.

Baccæ per maturitatem nigrae fiunt, rariores &, ceu in vulgari graveolente specie, minus confertæ, similes magnitudine, figura & colore, nisi quod nebula glauca desit, *Juniperi Alpinae* baccis; oblongi nempe acini sunt, in quorum pulpa purpurascente, odorem vinosum spirante, saporem fragorum imitante, duriuscula & non, graveolentis instar, viscosa, semina latent plurima, parva, subrotunda, subfusca, nonnihil rugosa; quæ baccæ & semina seorsum inferiori Tabulæ loco expressa sunt, numero primo & secundo. Aprili floret. Julio baccas maturat.

Sponte nascitur in *Pensilvania*, unde *P. Collinson* nactus in Hortum *Elthamensem* contulit.

Ribesium nigrum Pensylvan floribus oblongis.

Rosa Carolina fragrans,
foliis mediotenus serratis.

Rosa Sanguisorbae majoris
folio, fructu longo pendulo ex. NA.

*ROSA CAROLINA FRAGRANS, FOLIIS
MEDIOTENUS SERRATIS T. CCXLV. F. 316.*

QUINQUENNES & sexennes hujus plantas Hortus Elthamensis alit, humiles & duorum pedum altitudinem non superantes, stipitibus gracilibus virentibus, rarioribus spinis obsitis, qui ramulos emittunt tenues glabros, raro item spinosos, foliis præditos glabris, silvestri vulgari similibus, sed nonnihil angustioribus, e quinque & septem foliis partialibus compositis, quæ id peculiare habent, quod non per omnem longitudinem, sed paullo supra mediam partem ab apice serrata sint, parte inferiore versus pediculum integra.

Flores in pediculis curtis nascuntur solitarii, quam vulgaris silvestris caninæ, aliquantum minores, magis rubentes & magis odorati, Rosæ Damascenæ instar suaveolentes, e quinque petalis cordatis, ex incarnato rubentibus, versus ungues subpallidis, staminibus albicantibus & apicibus flaventibus conflati, calyce excepti in quinque oblonga cuspidata segmenta diviso, ex embryone parvo rotundo egrediente. Foliorum pediculi, calycis segmenta & embryo tenuibus pilis obsita sunt. Fructus nobiscum ad maturitatem nondum pervenerunt, parvi autem erant & rotundi, antequam maturefcerent. Julio & Augusto mensibus floruit.

Rosæ sylvestris Virginienfis *Parkins.* descriptio nec huic, nec sequenti speciei quadrat, ut cuivis *Theatr. Bot. Ej. p. 1017.* & *Raj. Hist. Plant. Tom. II. p. 1473.* evolventi patebit.

*ROSA SANGUISORBÆ MAJORIS FOLIO,
FRUCTU LONGO PENDULO, EX NOVA ANGLIA
T. CCXLV. F. 317.*

SESQUI & bipedalem in planta sexenni stipites, qui plures ex eadem radice nascuntur, longitudinem non superabant, tenues & culmum crassitie non superantes, recti, fusci, innumeris spinis tenuibus & innoxiiis, deorsum flexis, horridi, ramuli autem spinis destituti erant, in quibus ramis folia nascuntur glabra, tenuibus venis prædita, superne ex glauco viridia, inferne ex glauco albicantia, Sanguisorbæ majori & vulgari similia, e quinque & sex pinnarum conjugationibus composita, rachi mediæ tenuiter pilosæ adnascencia.

Flores sparsim pediculis brevibus innascuntur ampli satis, e quinque petalis in medio sinuatis, pallide incarnatis & diluto rubore, præsertim ad margines, aspersis, conflati, in quorum centro styli loco capitulum sedet leniter elevatum, pluribus foveolis, velut in aliis Rosis, præditum, circa quod stamina plurima, apicibus flavicantibus terminata, in orbem sparsa sunt.

Fructus subnascuntur longi, penduli, quales non observasse memini in aliis speciebus, glabri, corallino rubore per maturitatem insignes. Calyces tenuibus pilis tum obsiti, quando vero floret, lanugine incana per margines fimbriati sunt, cetera parte læves sunt & spinis carent, quibus & fructus & pediculi carent.

Præcocior est aliis speciebus, Majo mense floret, Augusto fructus maturat. Nata fuit e seminibus ex Nova Anglia delatis. An tam humilis maneat, vel procedente

dente tempore altius affurgat, observari meretur. Videtur autem de humiliorum Rosarum familia esse.

Similis videtur Rosæ spinis carenti, flore majore *C. B. Pin. p. 482. n. 14.* Verum illius stipites spinis carere & fructus rotundi dicuntur, contra, quam in nostra, fit.

Rosa minor rubello flore, quæ vulgo a mense Majo Majalis dicitur *C. B. Pin. p. 483. n. 10.* vel solo synonymo J. Bauhini a nostra distingui potest; Joannis vero nomen est: Rosa rubello flore parvo, simplici, non spinosa *Hist. Plant. Tom. II. p. 39.*

ROSA SEMPERVIRENS JUNGERMANNI

CLUS. HIST. PLANT. APP. ALT. AUCTAR. T. CCXLVI.

F. 318.

„ **M**ULTIS, inquit Clusius, hæc Rosa, cujus semina Patavio Joach. Came-
 „ rarius Rosæ sempervirentis nomine misit, statim a radice luxuriat sar-
 „ mentis flexibilibus & caducis, nisi quis palo sustineat, aut ad parietem ap-
 „ plicet; nam non valde crassa sunt, sed lenta, viridia, spinis rubescentibus, ha-
 „ mi instar aduncis & mucrone versus terram converso, obsita, ut pleraque fere
 „ omnia Rosarum genera, eaque alternatim ambiuntur a foliorum alis, septem
 „ interdum, sed quinque ut plurimum, foliis præditis, ex adverso sese spectan-
 „ tibus: horum duo, quæ latiori alæ fedi, qua ramum amplectitur, proxima, mi-
 „ nora sunt, bina alia, quæ succedunt, illis duplo pæne majora, quintum extre-
 „ mam alam occupans & imparem numerum faciens, omnium maximum: singu-
 „ la autem a nervo medium folium occupante aliquot venas habent ad folii oras
 „ excurrentes: in ambitu sunt ferrata, & præ viriditate splendent, nec defluunt,
 „ ut in aliis Rosis, sed etiam hieme (licet viridis ille splendor aliquantulum mar-
 „ cescat) permanent, eam ob causam Rosæ sempervirentis nomen illi inditum.
 „ Novo vere ex flagellis illis sive sarmentis e foliorum alis multi oriuntur novelli
 „ rami, ab initio quidem cum foliis nonnihil purpurascens, deinde vero colorem
 „ viridem contrahentes, quorum nonnulli summo fastigio ternos aut quaternos
 „ gerunt flores, uncialibus gracilibus pediolis subnixos, quinque foliis pæne un-
 „ cialibus constantes, prorsus nivei candoris, e quorum medio plurima staminula
 „ prodeunt candida, flavis apicibus insignita, & inter illa capitellum hirsutum al-
 „ bicans. Floris odor suavis est & ad Rosæ moschatae, simplicem quinque folio-
 „ rum seriem habentis, odorem valde accedit; sed nec ipsius floris forma valde
 „ dissimilis.”

Clusio duodecimo a satione anno flores tulit, in Horto Elthamensi ocyus, quin-
 to nempe, postquam e seminibus a Patrono Horti in Italia lectis, plantæ natæ
 erant, anno flores dedit, & stipites tum cubitales erant & bicubitales, rarius
 longiusque spinosi, e quibus sarmenta prælonga scandentia, teretia, glabra, glau-
 ca, spinis aduncis longiuscule distantibus armata, nascebantur, spinis in sarmentis
 vetustioribus cinereis, in junioribus purpurascens. Folia per margines acute
 ferrata, utrinque glabra & splendentia, superne saturatius, inferne dilutius viren-
 tia. Flores, qui Julio mense apparent, satis ampli, petalis oblongis cordatis
 præditi. Calyces, foliorum & florum pediculi tenuibus pilis obscure purpurantibus
 obsiti. Fructus parvi, rotundi.

Ad

F. 318.

Rosa sempervirens Jungerm. Clus.

Ad Rosam sylvestrem folio glabro, flore plane albo *J. B. Hist. Plant. Tom. II. L. 14. p. 44. i. e.* Rosam arvensē candidam *C. B. Pin. p. 484. n. 17.* seu Rosam sylvestrem alteram minorem, flore albo, nostratē *Raj. Hist. Plant. Tom. II. p. 1471. n. 14. Syn. Ed. III. p. 455. n. 4.* proxime accedit, differt totius magnitudine, sarmentis nempe multo longioribus, floribus & foliis amplioribus, sempervirentibus, in longiorem mucronem desinentibus.

Dicitur a *C. Bauh. in. Pin. p. 482. n. 13.* Rosa moschata sempervirens, & huc referri debet, Rosa filvestris *Anguill. de Simpl. p. 59.* quam *C. Bauhinus* sub Rosa sylvestri vulgari, flore odorato incarnato, perperam locavit in *Pin. p. 483. n. 1.* & hujus porro loci sunt: Rosa sylvestris sive dumetorum, flore candido pentapetalo, Rosæ moschatæ simplici minori cognata *Cup. Hort. Cath. p. 192.* Rosa Myrti folio lucido, candido flore *Ejusd. Hort. Suppl. Alt. p. 78.* Rosa sylvestris seu dumetorum scandens sempervirens, Myrti folio lucido, flore albo odorato, fructu parvo, rotundo & hispido *Cat. Plant. Agr. Flor. Hort. Pis. p. 147.*

RUBUS IDÆUS, FRUCTU NIGRO, VIRGINIANUS BANIST. T. CCXLVII. F. 319.

Quo nomine recensetur a *Plukenetio in Almag. p. 325.* cui mea quidem sententia idem est, Rubus Americanus magis erectus, spinis rarioribus, stipite cæruleo, a *Plukenetio* eodem loco seorsum memoratus. Placet autem præ *Plukenetiano* Banisteri nomen, quod breviter & habitum plantæ exprimat, & ab Idæo vulgari Rubo concinne distinguat. Virgulta enim ipsius suo pte genio erecta stant, & illius instar breviora sunt, minus crassa, minusque spinosa, ac vulgaris Rubi sarmentosi. Porro foliorum forma Idæo similis est, & incana lanugine subtus obducuntur. Notat ergo & similitudinem, & a fructu una differentiam indicat Banisteri nomen. Nec absolum videri debet, Idæum dicere Virginianum, cum Idæi, ubique nascentis & hoc nomine noti, appellatio, formæ designandæ ergo nostro adhibeatur.

Ceterum stipites post quartum quintumve a fatione annum huic speciei sunt cubitales & bicubitales, digitum minorem crassitie fere æquantes, tenuibus frequentibusque spinis obsiti, atro-rubentes, nebula cærulea dense & velut situ quodam obducti, quod præcipue tota hieme conspicuum est: stolones e viridi glauci, tenues, in quibus spinæ breves, præsertim ad florum & fructuum pediculos.

Flores parvi candidi, petalis in extremitate plerumque bifidis: stamina albida, brevia, apices parvos albos, dein e fusco nigros gerunt: calyces reflexi, pallide glauci. Fructus rariores parvi, ab initio rubri, per maturitatem nigricantes, acinis ad juncturas villo cano, ceu situ, obductis, saporis dulcacidii non insuavis, an vero vulgaris Idæi instar odorati essent, quoniam pauciores suppetebant, experiri non licebat. Semina in acinis latent rugosa, reniformia, quæ seorsum inter ramum fructiferum & ramulum floridum expressa sunt.

Folia in eodem pediculo communi terna, magis, quam in vulgari & aliis speciebus, mucronata, per margines ferrata, & hinc inde angulata, majora nempe folia, superne viridia, inferne ex glauco canescentia.

Sponte nascitur in Virginia & Carolina. Eodem cum Rubo Idæo vulgari, cujus

faciem æmulatur, tempore, Maji nempe initio & medio, ante ceteras Rubi species floret, & fructum Julio mense cum illo maturat.

Plukenetius in Mantissa p. 164. quærit, an huic idem sit, Rubus foliis longioribus, subtus molli lanugine obductis & incanis, flore & fructu minoribus *Sloan. Cat. Jam. p. 173.* Verum figura in *Hist. Jam. Vol. II. Tab. 213. f. 1.* nostro non respondet, quia folia habet non angulata & minus acuminata, fructus autem longe crebriores. Præterea Auctor suum de Idæi genere esse negat.

RUELLIA CAPSULIS TERE TIBUS

T. CCXLVIII. F. 320.

„**R**UELLIA, inquit *Plumierus Nov. Gen. p. 12.* est plantæ genus, flore monopetalo infundibuliformi & multifido, ex cujus calyce surgit pistillum, infimæ floris parti adinstar clavi infixum, quod deinde abit in fructum conicum membranaceum, ab apice multifariam dehiscens, & seminibus foetum plerumque exiguis & subrotundis.” Observandum *Tab. 2.* auctorem vascula quadrifariam rupta pingere, inter Delineationes vero ineditas quinquefariam rupta exhibere. Unam vero tantum in *Nov. Generibus* speciem habet, quam vocat, Ruelliam humilem, flore cæruleo, Asphodeli radice. Vascula huic angulosa sunt, a quibus, cum radices speciebus, quæ adhuc innotuerunt, communes sint, illam voco, Ruelliam capsulis angulosis, ad differentiam nostræ, quæ vascula gerit teretia. Quæ vascula bifariam tantum in hac specie dehiscere multiplici observatione didici. Ea eadem est cum altera ejus specie, in Delineationibus tantum exhibita, ubi Ruellia alia humilis, Asphodeli radice, Bignoniæ flore cæruleo, vocatur. Sed & illa species Bignoniæ instar formatos flores habet, quare supervacuum videtur a flore non minus, quam radice, quæ invicem similiter se habent, specificas differentias desumere. Ceterum in dictis Delineationibus Plumierus unius tantum generis trigeminos flores (ex sequentibus vero constabit nobis duum generum observatos esse) designavit, nempe ampliores illos subcæruleos; fecit etiam plantam altiore, cum geniculis longius ab invicem distantibus, & omisit folia ad radicem nascentia, floris etiam segmenta minus crenata exhibuit. Sed hæc vel accidentalia sunt, vel ex festinatione commissa videntur.

Nostra planta in fictili enutrita palmarem & dodrantalem altitudinem non multum superabat, in solo autem libero majorem altitudinem assequi credo, cum in Phytophylacio Sherardino pedalem & sesquipedalem longitudinem æquantia specimina reperiam, quæ in Horto Regio Parisiensi creverant. Caules ipsius rigidi sunt & quadrati, pilosi, nunc virides, nunc ex atro purpurascens, tribus quatuorve geniculis distincti, ad quorum basim plura in orbem posita folia nascuntur, & ad genicula contrario situ alia inferioribus similia, Primulæ veris figura, sed minus rugosa minusque crassa, vel potius Plumbaginis foliis similia, nullis pediculis infidentia, ex angustiore principio sensim ampliata, integra, leniter cava, extremitatibus latioribus & subrotundis, marginibus, in superioribus præsertim, sinuosis & undatis, rigida, subhirsuta, atro-virentia superne, inferne nonnihil pallidiora, costa media latiuscula distincta, e qua venæ obliquæ producuntur, pilis hinc inde obsitæ, præcipue costa media, tam superne, quam inferne.

Inter

Ruellia capsulis teretibus.

F. 320.

Inter foliorum conjugationes pediculi nascuntur e singulis alis singuli, ab initio breviores, dein longiores, quadrangulares, quorum cymis trigemina, subinde bigemina, subinde solitaria tantum (quoniam nempe quædam deciderunt) innascuntur capitula, Speculo Veneris non abfimilia, in quinque filamenta corniculata, qui calyx, abeuntia, in se ab initio torta, dein surrecta, ad vasculi nempe incrementum, & tandem ab invicem dehiscencia, vasculo nempe dilapso; quod vasculum oblongum cylindraceum, cartilagineum veluti bicapsulare est, semina fundens compressa, subrotunda, filamentis brevibus rigidis vasculo annexa, & imbricatim sibi imposita. Vascula hæc tempore humido, quin & antequam rumpantur, collecta & siccata, dein in aquam versa, cum crepitu in duas valvas diffiliunt & semina ejaculantur, quæ humoris beneficio villosa & mucaginosa fiunt, & ad vegetandum hac ratione apta redduntur.

Flos intra calycem, primo, quo sata erat planta, anno latebat vix prominens, qui mox ex eo velut ejectus prolabebatur parvus, albidus, striis aliquot purpureis notatus in medio, in summo virescens, monopetalus, tubulosus, nunquam apertus; singuli nempe flores ad basim turgidiores & ventriosi sunt, in fundo ab embryone perforati, in summitate ita convoluti, ut ne styli apicem admittant, in quinque, si non absque difficultate explicentur, segmenta rotundiuscula, invicem voluta & sibi imposita, divisi, quibus dissectis parvi apices, e tubuli lateribus brevissimis staminibus inhærentes, in conspectum veniunt.

Florum pediculi minus, ac calyces, sunt pilosi: pediculi privati ab initio per breves sunt, ad vasculi vero augmentum longiores fiunt, inque summitate crassiores sunt, quam in basi.

In figura nostra numero 1. flos e calyce protrudendus, 2. fere protrusus, 3. calyx cum vasculo, 4. calyx vacuus vasculo jam dilapso, 5. 5. flores seorsum integri, 6. idem flos dissectus, 7. embryo cum stylo recurvo, 8. vasculum cum calyce, 9. idem vasculum absque calyce integrum, 10. dehiscens, 11. & 12. vasculi valvæ cum & sine seminibus, 13. vasculum transversim sectum, 14. & 15. semina exempta, 16. semen mucilaginosum & humore intumescens seorsum exhibitum sunt.

Anno 1728. Augusto mense nobiscum primum floruit hæc planta, orta e seminibus Barbadosensibus, *Snap Dragon* nomine acceptis, quod nomen a vasculorum cum impetu ruptione adepta videtur. Alias Antirrhinum, Anglico idiomate *Snap Dragon*, dici notum est.

Sequenti anno Junio & Julio mensibus flores dedit longissime differentes, subcæruleos, teneros, amplos, longos, tubulosos, in quinque segmenta lata, per margines crenata, ad tubam usque divisos, in quibus stylus simplex & stamina hærebant longa, apices albidos oblongos gerentia. Segmenta floris æqualia quidem invicem sunt, sed nonnihil inæqualem situm obtinent. Flores vel solitarii, vel bigemini, vel trigemini e foliorum ala nascebantur, (trigeminus autem numerus naturalis videtur) ea figura, qua in Tabula seorsum num. 17. & 18. appicti sunt, quibus vascula, iis, quæ præcedenti anno post minores flores tulerat, similia succedebant. Vasculi autem membrana in medio non cohærebat, (vid. num. 13.) ut vere bicapsularia non sint, in quibus semina orbicularia, compressa. Ceterum eodem tempore minuti illi flores juxta majores enascebantur, naturaliter, an ex
caloris

caloris defectu, ambigo, & id loco natali potius, quam apud nos sub frigidiore cælo, determinari posse existimo. Caules tum nonnihil longiores genicula longius distantia habebant, foliis ad radicem positis exaridis, figuræ Plumierianæ similiore.

In Phytophylacio Sherardino, ut supra innui, hujus speciei cum floribus minoribus exemplaria ficca reperi, a Vaillantio missa, titulo Nir-Schulli Primulæ veris folio, flore albo, vix conspicuo. Nir-Schulli vocavit ad imitationem *Horti Malabarici*, in quo *Part. II. p. 89. Tab. 46. & seqq.* species aliquot describuntur, quæ ejusdem generis ipsi visæ sunt. Quod si forent, quod non credo, hujus generis species, poterat omitti *Nir* vox, quæ, docente Horto Malabarico, aquam denotat, & suffecisset genericum *Schulli* nomen, si quidem placeat peregrinum nomen.

Gentianellam flore cæruleo, integro vasculo seminali, ex humidi contactu impatiente *Sloan. Cat. p. 52. Hist. Vol. I. p. 149. Tab. 95. fig. 1.* (ubi folii tantum iconismus exhibetur) refero ad Ruelliam humilem, flore cæruleo, Asphodeli radice *Plum. Nov. Gen. p. 12.* nam in Delineationibus vasculum ei appingitur angulosum, & in Historia Jamaicensi similiter vasculum dicitur quadrangulare. Gentianellam vero utriusque Indiæ impatientem, foliis Agerati, *Snap-Grass* Barbadosensibus *Pluk. Mant. p. 89.* quam Sloanianæ plantæ nimis secure synonymam facit Plukenetius, plane diversam dico. Habemus plantam Plukenetii, floribus & vasculis gracilibus, foliis minutim crenatis, Agerato non absimilibus, tum a nostra insigniter diversam, tum cum Historiæ Jamaicensis descriptione nullo modo conciliandam.

RUELLIA STREPENS, CAPITULIS COMOSIS

T. CCXLIX. F. 321.

AN Ruelliae vascula sint unicapsularia, vel in loculamenta divisa, non dicit Plumierus, saltem multifariam ab apice dehiscere scribit, in figura autem Novorum Generum *Tab. 2.* unicapsulare vasculum pingit. Res ambigua est, nam, ut supra demonstratum, quadrifariam in Novis Generibus, quinquifariam in Delineationibus rupta exhibet, nempe apud Ruelliam humilem, flore cæruleo, Asphodeli radice, quam speciem sibi tantum innotuisse in Novis Generibus fatetur. Postea vero aliam invenit, quam Ruelliam aliam humilem, Asphodeli radice, Bignoniae flore cæruleo, in dictis Delineationibus vocavit, quæ nobis modo descripta & brevitatis distinctionisve gratia Ruellia capsulis teretibus dicta fuit. Hinc constat, eum characterem & figuram in Novis Generibus a priori illa specie desumpsisse. Observo autem in Delineationibus vasculum angulosum, in Novis Generibus non angulatum exhiberi. Qui error utrum ad Delineatorem, an ad sculptorem pertineat, incertum est. Mihi illius speciei, quæ angulosa habet, vascula examinare nondum licuit, unde quomodo rumpantur & quomodo interius se habeant, dicere non habeo, an vero, ut Plumierus pingit, vere unicapsularia sint, dubito. De eo mihi constat, & præcedentis & hujus nostræ speciei vascula bivalvia tantum esse, & membrana intergerina dividi, ita tamen, ut membranae illæ in medio non coeant, sed sejunctæ sint; unde fit, ut vascula inter bicapsularia & unicapsularia ambigant.

Caules

P. 331.

T. CCXLIX.

Ruellia strepens, capitulis comosis.

Caules hujus speciei sunt quadrangulati, obscure purpurei, ad radicem aliquousque reclinati, hinc erecti, altitudine dodrantali & pedali, foliis ad genicula cincti aduersis, parte anteriore & posteriore angustatis, in medio latioribus, marginibus sursum versis & in se inclinantibus, ut concava efficiantur folia, venis aliquot obliquis, a nervo medio prodeuntibus, exarata. Quæ folia exsucca sunt & cito exarescunt, potissimum inferiora, suntque tam arida, etiam antequam marcescant, ut contrectata strepitum edant. Tum caulis, tum folia, tum calyces multis pilis obsidentur, ut tota planta hirsuta efficiatur. Radix Tradescantiæ *Flor. Jen.* similis est.

Flores e foliorum alis nascuntur, vel ad genicula, vel in furculis inde prodeuntibus, sessiles, tres plerumque juxta se utrinque positi, & eidem communi pediculo, ab initio perbreui, dein longiori, insidentes, minores, quam præcedentis speciei, & minus cærulei, monopetali, infundibuliformes, inodori, colore dilutiore violaceo-purpurascens, teneri, in quinque segmenta subrotunda fimbriata, subinde non fimbriata, divisi, segmentis invicem æqualibus, sed nonnihil inæqualem situm obtinentibus, duo enim superiora magis reflexa sunt & reliquis ideo breviora apparent, floresque, sicut in præcedenti specie fit, quodammodo bilabiatos efficiunt. Stamina quinque sunt, & totidem apices albicantes, quæ e florum tubo medio enascuntur & ad infundibuli oram tantum pertingunt: stylus candidus in duo cornicula brevia in summitate dividitur.

Floribus evanidis vascula succedunt, ubi virent crassiora, per maturitatem tenuiora, oblonga, utrinque angustata, præsertim basim versus, in medio subtumida, quam prioris breviora, ceteroquin, illius instar, semibicapsularia; nam cum membrana, quæ utrinque excurrit, in medio non jungatur, sed cavitatem intermediam vacuum relinquat, vere bicapsularia dici nequeunt vascula. Semina utrinque locantur tria quatuorve, subrotunda, compressa. Ceterum flores & vascula calyce in quinque oblonga & angusta segmenta ad basim usque diviso cinguntur, qui calyces cum dense congerantur, & ad vasculorum maturitatem tenuiores facti implicantur, capitula comosa efficiunt, cujusmodi figura marginali prima exhibetur, figuris autem 2. 3. 4. flores aliquot majores, cum in primaria figura minores, qualis & num. 5. quos primis annis, illos vero majores sequentibus tulit, vario situ cum & sine calyce designantur. Apponuntur porro num. 6. & 7. vascula recentia cum calycibus integra, 8. & 9. transversim secta, 10. vasculum plene maturum dehiscens, 11. valvæ, 12. & 13. semina, 14. stylus cum embryone seu vasculo juniore. Ceterum vascula ab initio virent, per maturitatem ex fusco lutescunt, cartilaginea, ex humidi contactu dehiscencia & semina membranæ intergerinæ filamentis corneis annexa fundentia orbicularia, compressa, fusca.

Nata fuit hæc species e seminibus Carolinenfibus, & Septembri mense primum floruit anno 1726. sequentibus autem annis tota fere æstate.

Specimen Phytophylacii Sherardini in Carolina lectum hirsutius est, quam hortensis planta, parte præsertim foliorum inferiore, quæ fere incana est, flores etiam majores videntur in spontanea planta. Aliam speciem ex eadem provincia habet dictum Phytophylacium, cui folia multo minora minusque hirsuta, flores minores & bini tantum e foliorum alis, quæ dicitur, Ruellia minore folio, floribus gemellis. Et sic habemus quatuor hujus generis species.

Ad nostram hanc referenda est *Adhatoda* Carolin. pilosa, calyce barbato Petiv. Hort. Sicc. n. 20. *Raj. Hist. Plant. Tom. III. App. p. 241.* Aliis indicta videtur.

Ruellia capsulis teretibus, & *Ruellia* capsulis angulosis flores, quam hæc, habent ampliores, magis porrectos, pediculis nempe communibus longioribus infidentes, & pediculis etiam privatis longioribus, in quibus præter tenues ligulas nulla alia observantur folia.

**RUSCUS LATIFOLIUS, E FOLIORUM SINU
FLORIFER ET BACCIFER T. CCL. F. 322.**

PEREGRINA est hæc *Rusci* species elegantissima, de cujus patria certi quid affirmare non possum, si vero, quod suspicor, eadem sit cum *Plukenetii* & *Petiveri* planta, cujus synonyma infra dabimus, *Canariensis* originis esse constabit. Ea caules sarmentosos profert prælongos, duos & plures cubitos æquantes, ab imo ad summum usque virides, inferius digitum & amplius, in medio & summitatem versus culmum crassos, e quibus longa serie, biunciali plerumque distantia, alæ nascuntur palmares & dodrantes, foliis ornata sempervirentibus, laxibus, æqualibus, egregio virore renitentibus, basim versus contracta & *Ruscorum* in modum intorta, mox hinc ampliata & extremitatem versus mucronata, *Smilacis* *Africanæ* lucidæ, flore albo odoratissimo *Raj. Hist. Plant. Tom. III. p. 345.* seu *Asparagi* *Africani* scandentis, *Myrti* folio *Till. Hort. Pis.* similia, sed majora, venis parallelis tenuibus prædita. Sex, septem & octo in eadem ala nascuntur folia reclinata, alterno ordine sita, excepta extrema ala, cujus folia ex eodem principio bina egrediuntur. Et licet folia reliqua alternatim posita sint, quoniam tamen in utramque partem spectant, fit, ut alatorum vel pinnatorum foliorum speciem præbeant. Sarmenta juniora, quæ florescentiæ tempore plura emittit, folia, quam figura nostra monstrat, angustiora, dilutius viridia & magis resplendentia habent.

Ceterum folia quædam plane integra sunt, pleraque vero, præsertim superiora, in latiore sua parte, nempe modo interna, modo externa, sinum habent, juxta quem ex inferiore folii parte Majo mense lento gradu globuli enascuntur virentes, glomeratim congesti, qui justam magnitudinem (quinque & sex septimanarum spatio) adepti in flores explicantur, quam in aliis *Rusci* speciebus majores, in sex æqualia segmenta ad basim usque divisos, nudos, pediculis curtis hærentes, coloris ab initio pallidi, per vetustatem dein in luteolum transeuntis, odoris nullius, in quorum medio utriculus est, cujus extremitas corona farinifera cingitur, e sex, quantum perspicere potui, folliculis in orbem connexis constructa. In utriculo sedet embryo subrotundus pallidus, capitulo exiguo rugoso trigono, quod stylus, terminatus. Embryo dein in fructum abit & sequenti anno complementum adipiscitur, bacca nempe fit rotunda, viridis ab initio, dein ex viridi lutescens, tandem **** qua continetur semen, grande globosum, corneum. Baccis his ad pediculum floris aridi, velut in aliis *Ruscis*, vestigia adhærent, in summitate vero apiculus brevis, acutus, fuscus (a stylo residuus) conspicitur.

Igitur androgyna est hæc species, cum *Ruscus* vulgaris mas sit & foemina, quædam nempe plantæ fructum tantum, aliæ florem saltem ferunt; videlicet utriculus

Ruscus latifolius,
e foliorum sinu florifer & bacifer.

Ruscus latifolius, fructu in medio foliorum extra pendente Till.

in floribus masculis farinam fundit spermaticam, in foemineis vero farina destituitur & in styliiforme quid definit: Stamina in nulla Rusci specie adhuc observavi. Porro licet floribus in æqualia segmenta divisus & e foliorum sinibus nascentibus, coronula item illa sex partita, ab aliis Rusci speciebus hæc differat, tamen Rusci speciem feci, quoniam differentia ista tantæ non sunt, ut novum inferant genus.

Seorsum figura marginali prima embryo, secunda flos de latere visus, tertia bacca integra, quarta transversim secta exhibentur. Quas baccas anno, quo hæc imprimuntur, observare nobis licuit, quum antea per plures annos frustra eas expectassemus & de genere hujus plantæ dubii fuisset. Nec sane tum frequentes ex erant, sed rariores & ad singulos foliorum sinus post tot flores singulæ tantum, nec dum maturæ, sed virentes, ut supra dictum. De flore ulterius notandum, eum in petala non resolvi, sed vel totum decidere, vel fructui subtus adhaerentem exarescere; tamen hexapetali potius, quam monopetali, videntur flores.

Dicitur, credo, *Laurus Alexandrina* Palmenis, baccis e crenis foliorum prodeuntibus *Pet. Mus. n. 258.* ubi notitiam primam hujus plantæ refert ad *Jac. Cunninghamum*: *Laurotaxa epiphyllocarpos crenatis foliis, maxima, e singulis foliorum crenis baccifera, ex Insula Palma Pluk. Mant. p. 114.*

**RUSCUS LATIFOLIUS, FRUCTU IN MEDIO
FOLIORUM EXTRA TENENTE** TILL. HORT. PIS. P.
CXLIX. I. CCLI. F. 323.

RUSCUS VULGARIS, FOLIO AMPLIORE
IBID. F. 324.

HOc, ut nomen innuit, plerumque quidem ita se, ut in priore specie, habet, sed non semper, observavi enim plus una vice & ex interna foliorum parte flores & fructus nasci.

Ceterum media est hæc species inter *Ruscum latifolium*, fructu folio innascente *Tourn.* & *Ruscum angustifolium*, fructu folio innascente *Ejusd. Inst. R. Herb. p. 79.* foliis ab illo longioribus, angustioribus & longius mucronatis distincta, figura huic magis accedentibus, sed in eo diversis, quod longius item mucronata & non æque rigida sint, quodque latius vireant & splendeant, ligula illa e media folii interna parte, inter quam & folium primarium flores erumpunt, destituta. Porro flores, quam in illis, crebriores sunt & plerumque ex externa foliorum parte nascuntur. Tuberculum squamosum subfuscum ipsis pro basi est, e quibus dicti flores tanquam e calyce Novembri erumpunt, e sex petalis teneris angustis herbaceis, tribus longioribus, & tribus brevioribus, conflati, ad basim usque sejunctis, ut hexapetali videantur flores, in quorum medio utriculus hæret saturanter violaceus, ex triquetra subrotundus, qui in floribus masculis cavus est, & e summitate farinam spermaticam candicantem, glomeruli vellerei instar, emittit, in foemineis vero solidus est & pistilli vicem gerit, inque fructum abit rotundum, rubrum. Stamina & apices, præter glomerulum modo memoratum, defunt his floribus, & similiter se habent flores in *Rusco vulgari*, nascunturque & masculi & foemini in diversis individuis. Masculi brevi pereunt & emarcescunt, foeminei ad fructus

ctus usque maturitatem subfufci facti perstant. Tournefortius dum in *Inst. Rei Herb.* p. 79. Auctores calycem floris i. e. ex sensu ipsius, petali loco habuisse dicit, ipse potius errorem incurrit, utriculum illum florem monopetalum globosum faciens, qui in masculis staminis & apicis, in foemineis styli munia praestat & tandem ipse fructus fit.

Folia in hac specie nullum nascendi ordinem servant, superiora plerumque alterna, reliqua nunc bina, nunc terna, nunc quaterna ex eodem principio nascuntur. Ligulae exsuccae membranaceae subfuscae foliorum pediculis adhaerent. Rami angulosi.

Non alienum hoc loco videtur, memorare aliam Rusci speciem ab Auctoribus quidem animadversam, sed non bene observatam & distinctam: ejus figuram habet *Lobelius Adv. Part. Alt. p.* 509. nomine, Lauri Alexandrinae legitima & exactior effigies, & *Parkinsonus Theatr. Bot. p.* 700. ubi Laurum Alexandrinam genuinam vocat, & pro ea cum Lobelio habet, a qua tamen diversa est, Rusco nempe vulgari magis similis, quam illi, folio minore, rigidior & in acutiorem pungentemque mucronem, Rusci vulgaris instar, producto, floribus solitariis, ex interna tantum foliorum parte nascentibus & pediculis brevioribus insidentibus. Figuram porro ejus novam dedit *Barrelier num.* 517. Brusci seu Rusci rotundi folii, seu Myrtacanthae latifoliae nomine; in *Observ.* vero 4. vocatur, Ruscus aculeatus, rotundior & amplior folio, & varietas habetur Rusci vulgaris, a quo discrepare dicitur, foliis amplioribus & rotundioribus. Verum in Horto Elthamensi juxta vulgarem consita planta, per multos annos differentiam & faciem a vulgari diversam servavit, minimeque dubium, quin distincta species sit. Hujus folia tantum cum capitulo seu flore nondum aperto, & cum flore explicato, item flos seorsum, & ex altera parte Rusci latifolii, fructu in medio foliorum extra pendens *Till.* folium cum baccis designata sunt.

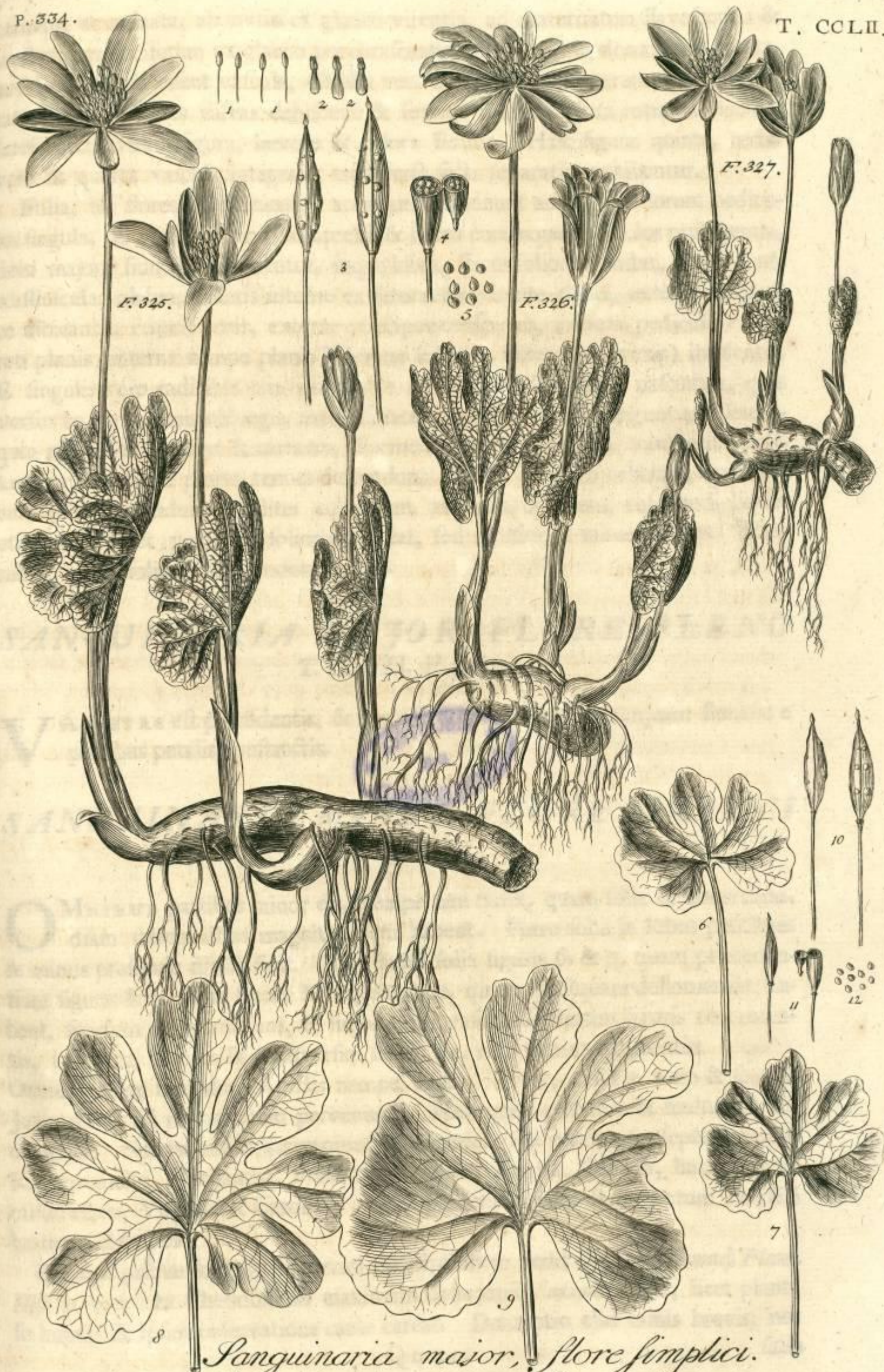
SANGUINARIA MAJOR, FLORE SIMPLICI

T. CCLII. F. 325.

ANGUINARIAM cum Morino voco herbam, quae Chelidonium Canadense vulgo nominatur. Ea coliculos primo vere protrudit tenues, teretes, glabros, e subfusco & dilute virente purpurascens, quibus capitula innascuntur conica, Leuco-Narcisso-Lirii specie, e calyce bifolio virente & petalis oblongis candidis compacta, quae dein pedetentim hiant & petala concava ostendant, mox radiatim explicantur & petala ex concavo plana fiunt, tandem vero revolvuntur & plana convexaque redduntur, striis longitudinalibus tenuibus exarata. Singuli autem flores naturaliter ex octo petalis, quatuor interioribus angustioribus, & quatuor exterioribus latioribus constant, e quorum medio stamina eriguntur plurima oblonga candida, apices croceos gerentia, & stylus inter haec locatur brevis, crassiusculus rugosus, bisulcatus & denuo utrinque stria inscriptus, embryoni insidens oblongo glauco, ex tereti compresso, qui figuris marginalibus secundis, primis vero stamina & apices seorsum appicta sunt.

Floribus evanidis vascula subnascuntur membranacea oblonga, subteretia, utrinque

Sanguinaria major, flore simplici.
Sanguinaria major, flore pleno.
Sanguinaria minor, flore simplici.

utrinque acuminata, ab initio ex glauco virentia, ad maturitatem flavescentia & tandem per siccitatem ex glauco purpurascens, utrinque stria decurrente notata, ac si bicapsularia essent vascula, dissecta vero unicapsularia apparent, per maturitatem vero in duas valvas dehiscunt & semina fundunt plura rotunda, lucida, lutescentia, Milio figura, lævora & colore similia. Hæc figura quinta, tertia vero & quarta vascula integra & transverse secta separatim exhibentur.

Folia, ubi flores explicationi se accingunt, prodeunt ad singulos florum pediculos singula, ab initio minora, compressa & flores eorumque pediculos protegentia, dein majora fiunt & explicantur, inque lobos, Ficus foliorum instar, divisa sunt, crassiuscula, glabra, coloris interne ex saturanter virente glauci, externe ex glauco albicantis, crebris venis, externe præcipue conspicuis, exarata, pediculis ex tereti planis (interne nempe planis & leviter fulcatis, externe convexis) insidentia. E singulis vero radicibus tria quatuorve folia & totidem flores nascuntur, quæ versus basim squamis oblongis, membranaceis, teneris, striatis cinguntur. Ceteroquin radices crassæ sunt & carnosæ, Tormentillæ non absimiles, transversim positæ, e quibus fibræ plures tenues descendunt, coloris e croceo rubentis, quæ succum præcisæ fundunt similiter coloratum, amarum & acrem, cujusmodi liquor etiam e foliis & pediculis foliorum stillat, sed dilutior & minus rubens. Tam radix, quam folia & flores odore carent.

SANGUINARIA MAJOR, FLORE PLENO

T. CCLII. F. 326.

VARIETAS est præcedentis, & non alia in re differt, præterquam floribus & pluribus petalis constructis.

SANGUINARIA MINOR, FLORE SIMPLICI

IBID. F. 327.

OMNIBUS partibus minor est, nempe tam radix, quam folia & flores dimidiam saltem illius magnitudinem habent. Porro folia in lobos pauciores & minus profunde divisa sunt. Tam hujus folia figuris 6. & 7. quam præcedentium figuris 8. & 9. ea figura & magnitudine, quam, postquam defloruerunt, habent, seorsum designata sunt, & hujus etiam vascula separatim figuris 10. recentia, 11. sicca, integra & transversim secta, 12. vero semina exhibentur. Omnes eodem tempore, Aprilis nempe initio, florent, vascula vero & semina Junio mense ad maturitatem perveniunt. Nascuntur gregatim & multum spatii occupant. Sponte autem proveniunt in America, illa quidem in septentrionalibus provinciis, Marilandia, Pensilvania, Nova Anglia, Canada, hæc vero ex calidioribus, Virginia & Carolina, ad nos pervenit, quam flore tantum simplici hætenus observavi.

Primam primæ & vulgaris speciei descriptionem dedit *Cornutus Canad. Plant. Hist. p. 212.* ubi *Chelidonium maximum Canadense* *ἡκανυλον* vocat, licet planta sit humilis & ipsius observatione caule careat. Descriptio ejus nimis brevis, nec

fatis accurata est: folia tantum tria adscribit, sed subinde plura ex eadem radice nascuntur: odorem radicis virosum cum ipso observare non potui. Descriptionem hanc *Theatro suo Plantarum* intulit *Parkinsonus* p. 617. sed male, dum caulem huic plantæ denegat Cornutus, folia pediculis carere, aut brevissimos saltem habere interpretatur Parkinsonus. Porro eandem plantam antea p. 327. Ranunculi Virginienfis albi nomine descripserat, cujus etiam figuram exhibuit p. 327. sed rudiorē, in qua nec flos, nec folia, nec radix eorumque nascendi modus bene repræsentantur. In qua descriptione folia pediculis longis insidere scribit, secus ac in descriptione Cornuti interpretatur. Sed ignoscendum Parkinsono, quod plantam sub Cornuti nomine, quia is figuram non dedit, non cognoverit, condonandus etiam error in generis denominatione commissus viro in Herbaria methodo non exercitato, licet fructus structura potuerit eum convincere de diversitate generis. Ceterum Parkinsonus decem duodecimve flori petala adscribit; at quæ flore simplici est, si calycis folia annumeres, decem constanter habet, quæ vero flores plenos gerit, plura, quam duodecim, petala obtinet.

Paullo post Cornutum eandem plantam nomine Chelidonii Americani flore albo recensuit *Brossæus in Catal. Hort. Reg.* p. 42. eodem vero cum Cornuto nomine in *Horto suo* p. 32. indigitavit *Jouquet*, & *Morino* Sanguinariam dictam fuisse refert, quod sanguineo succo turgat; radix enim præcisa ex croceo rubet & croceo-rubentem succum fundit; quo loco etiam eadem flore pleno ex observatione Morini annotatur. Et quoniam planta hæc non tantum petalorum numero & floris figura, sed & habitu & nascendi modo a Chelidonia differt, distinctum ipsi genus nomenque cum Morino idem adscripsi.

Morisonus Hist. Oxon. Part. II. p. 257. n. 1. sub Cornutiano nomine & descriptione nonnihil interpolata & aucta recensuit hanc plantam & genus a succo & filiqua, (quæ tamen cum Chelidoniæ filiqua prorsus eadem non est) approbavit, figuram autem adhibuit Parkinsoni *Scet. III. Tab. 11. Scr. 1. f. 1.* quam descriptionem *Historiæ suæ Plant.* intulit *Rajus Tom. II. App.* p. 1887. annotat tamen Anomalis potius filiquosis, quam Chelidoniis sibi annumerandam videri hanc plantam, quod si advertisset *Tournefortius in Inst. R. Herb.* p. 231. Chelidoniæ non fecisset speciem; flores quidem ejus non tam Cruciformes, quam Rosacei, potius sunt.

Plukenetius etiam immerito ad Papaver refert & *Alm.* p. 280. Papaver corniculatum seu Chelidonium humile cauliculo nudo, flore albo stellato, vocat, & contra morem suum notat, primo vere erumpere florem & subinde folium unum vel alterum, Fici more incisum: totam plantam luteo turgere succo, ad tingendum apto: calidam esse & amaram: *Pocan* Indigenis dici; quod nomen & Phytolacæ vulgari in Colonis Americanis Anglorum tribuitur, ut videatur nomen commune plantis succum coloratum fundentibus. Et hæc sunt, quæ de hac planta hæcenus memoriæ prodita sunt.

SAXIFRAGA

F. 328.

Saxifraga Pennsylvanica,
floribus muscosis racemosis.

Saxifraga
tridact. Grœnt.
caulic. valde foliosus.

F. 329.

*SAXIFRAGA PENNSILVANICA, FLORIBUS
MUSCOSA RACEMOSA T. CCLIII. F. 328.*

NOVA plane & major, quam alia quæcunque ex notis hujus generis, species est, quam primum ex Pennsylvania nactus nobiscum communicavit Petr. Collinson, cui a radice perenni fibrosa folia enascuntur plura magna, oblonga, partim surrecta, interiora nempe, partim obliqua & nonnihil reflexa, media nempe, partim reflexa & super terram strata, ima nimirum seu exteriora, inter Primulæ veris & Auriculæ urti folia media, figura nempe illi, consistentia & lævore his magis similia, crassiuscula glabra, læte virentia & splendentia, media præsertim & interiora folia, per margines obiter dentata, nervo medio lato distincta, a quo alternatim venæ oblongæ & obliquæ & inde aliæ minores transversæ producuntur, parte supina nonnihil protuberantes, prona, secus ac in plerisque foliis contingit, latentes & inconspicuæ; qua parte folia pallidiora sunt, ex glauco albicantia, æquabilia, excepta media parte, qua nervus in dorsum protuberat, superiore vero parte vel planus est nervus, vel leniter saltem, in majoribus nempe & exterioribus foliis, idque versus basim, excavatus, coloris ea parte rubentis, cetera e viridi albicantis.

Caulis non ex medio plantæ, sed juxta interiora folia erigitur crassus, digitum nempe minorem ea parte æquans, cavus, teres, viridis, inferne pilosus & hirsutus, superne villosus ad sesquipedis & duorum pedum altitudinem in fictili, in solo libero altius procul dubio assurgens, qui versus sui medium ramulos alterna serie e ligula foliacea emittit, similiter villosos, villo tenui rubore, cum inferius pili virecant, vel e viridi albicent, asperfo, in quibus pediculis nunc alternis, nunc, & plerumque, conjugatis, tenui ad basim ligula præditis, flores nascuntur plurimi, racematim in muscaria congesti, pro plantæ magnitudine parvi, muscosi, petala nempe, quæ quina habent, pallide herbacea sunt, (maculis carentia) angusta oblonga, ab initio concava & extensa, dein planiora & reflexa, calyces vero parvi etiam & virides sunt, in quinque segmenta retroflexa divisi. Embryo in medio flore bicornis est, virens, extremitatibus, ceu in aliis Saxifragis, intus denovo inflexis, ad basim circulo protuberante, calyci cohærente, cinctus, in cujus peripheria stamina oriuntur breviter herbacea, pro petalorum numero duplicata, una seu eodem tempore orientia, & apices subrotundos, ochreo colore præditos, gerentia. Sole ex Tauro ad Geminos transeunte floret.

*SAXIFRAGA TRIDACTYLIDES GROENLANDICA
CAULICULIS VALDE FOLIOSIS T. CCLIII. F. 329.*

QUÆ in Alpinis nobiscum nascuntur plantæ, eas in campestribus planis Septentrionalium nasci, observatio est a Lobelio olim facta. Sic Angelica & Arnica *Schroed.* vel Doronicum Plantaginis folio alterum C. B. quod in Pannoniæ & Germaniæ australis montanis tantum provenit, nascuntur in campestribus Septentrionalis Germaniæ & aliis borealibus provinciis, de quo vid. Sim. Paulli Quadrip. Bot. p. 200. & p. 258. 259. Sic novimus Pirolam, Radicem Rhodiam,

diam, Alfinen Myosotis face Alpinam, flore amplo niveo repentem Lhwyd. *Syn. Stirp. Brit. Ed. Sec. p. 208. n. 7. Tert. p. 349. n. 5.* Bistortam Alpinam minorem C. B. *Pin. p. 192.* Saxifragam Alpinam ericoidem, flore cæruleo *Inst. R. Herb. p. 253.* & Saxifragam Alpinam, floribus compactis immaculatis, i. e. Saniculam aizoidem, five Sedum ferratum, flosculis compactis immaculatis *Raj. Syn. St. Br. Ed. Sec. p. 213.* quæ posterior planta hætenus Cambriæ folius indigena fuit habita, in Groenlandia, locis non multum a mari remotis, nec multum, ut videtur, altis, quæ non petunt, qui oras illas adeunt, provenire; ut non tantum *Frid. Martens Itinerarium*, qui hanc Sempervivum minus dentatum vocat *Edit. Angl. Part. III. Cap. 3. Tab. F. fig. A.* illam vero, Plantam Sedo saxatili similem *Ibid. Cap. 6. Tab. F. fig. C.* antecedentem, Bistortam simpliciter vocat *Ibid. Cap. 8. Tab. I. fig. A.* alteram vero Auriculæ muris similem nuncupat *Cap. 8. Tab. G. fig. D.* (figuris licet rudioribus) sed & ipsa harum & illarum plantarum specimina inde nobis alata monstrant.

His annumerare licet Saxifragæ speciem, cujus nomen ab initio Capitis recensitum fuit, cujus specimina in Europa etiam lecta in Phytophylacio Sherardino servantur. Cauliculi hujus speciei ex radice perenni lignosa, fusca, plures nascuntur, breves, vix duas uncias superantes, crassiusculi & plurimis foliis trifidis undique vestiti, foliis inferioribus, cum nobis afferretur, aridis, fuscis & ferrugineis, superioribus læte virentibus, crassiusculis, e quorum centro pedioli nascuntur breves etiam, uno alterove folio præditi, tres quatuorve flores albos pentapetalos in summitate gestantes, parvos, aliis Saxifragis, præsertim tridactyliti tectorum similes, petalis integris subrotundis præditos. Vascula calyci, ut in aliis, connascuntur & simili more formati sunt.

Hujus plantæ aliquot exemplaria virentia in sinu, *Mackel Cow Bay* dicto, Julio mense cum floribus lecta, attulit Franc. Soldan Chir: quæ in Horto Elthamensi plantata aliquousque gliverunt, sed postea perierunt, ob aërem nostrum temperatiorem gelidarum regionum plantis minus faventem. Ejusdem plantæ specimina a diversis Auctoribus bis missa habentur in Phytophylacio Sherardino, primo pro Saxifraga tridactylite Alpina pallide lutea *Inst. R. Herb. p. 252.* & dein pro Saxifraga Pyrenaica, foliis partim integris, partim trifidis *Ear. Inst. p. 253:* Ego de utroque nomine, an verum sit, dubito, & potius quæro, an non sit, Saxifraga Pyrenaica alba minima, foliis dentissime congestis *Inst. R. H. 253.* Oportet autem necessario nos dubios esse, quoniam nullæ harum vel descriptiones, vel figuræ recensentur.

A Sedo Alpino tertio Fr. Gregorii *Col. Ecph. Part. II. p. 66. 67.* plurimum differt: illud cauliculos foliatos nostræ instar non habet, folia oblongiora, minus profunde secta in orbem sparsa sunt. Differt & non parum a Tridactylite Alpina *J. B. Hist. Plant. Tom. III. P. II. L. 37. p. 762.* i. e. Sedo tridactylite Alpino caule folioso C. B. ceu cui cauliculi altiores sunt, foliis rarioribus & tenuioribus vestiti, florum pediculi longiores, secundum ramulos e foliorum alis nascentes.

F. 330.

Sclarea Mexicana altissima, facie Heliotropii.

*SCLAREA MEXICANA ALTISSIMA, FACIE
HELIOTROPII T. CCLIV. F. 330.*

A Quatuor & quinque retro annis, quibus e seminibus Mexicanis nata, Horti Elthamensis alumna fuit insignis hæc planta, flores ob ingruens frigus, quoniam nimis sero ad eos proferendos se accinxit, perficere nequivit, donec tandem hoc, quo hæc scribo, anno 1729. in Hibernaculo studiose reposita, Novembri mense plures aliquot flores ad complementum perduxit. Plurimi autem ob tempestatem humidam & frigidam deciderant, quos si omnes servare potuisset, magnum plantæ decus addidissent; nam colore eleganti violaceo conspicui valde frequentes in verticillis crebris radiatim nascebantur, quum antehac in spica tenuiore dispositi essent calyces, & terni saltem eidem pediculo utrinque, medio ceteris longiore, inhærerent, qui, cum rudimenta saltem florum ostenderent, mox a frigore ingruente fiderati perierunt. Sic per annos aliquot de genere hujus plantæ dubii hæsimus, donec dicto anno flores illi, quos ad justam magnitudinem produxit, de Sclareæ esse genere testarentur.

Calyces immaturi & qui decidere solent (vid. figura marginalis 1.) ventriosi sunt, aviculæ caput & collum sub hoc statu quodammodo repræsentantes, in duo tantum latiuscula, per extremitatem cuspidata segmenta divisi, ii vero, qui ad florum usque perfectionem restare solent, (vid. figuram 2.) rectiores fiunt, oblongi, tubulosi, in duo etiam labia divisi, superiori quidem integro, cuspidato, inferiori vero in duas lacinias minores secto, striati, & tenui tam in illis, quam his, villo obsiti, e quibus flores horizontali fere situ progrediuntur, oblongo tubulo præditi, hiantes, segmento superiori concavo, ex falcata figura fornicatam imitante, nunc integro, nunc & plerumque leviter in fastigio inciso, e quo stylus prominet in cornicula duo abiens, subter stylum vero stamina locantur (duo tantum observavi) apices oblongos crassiusculos, ab initio luteolos, dein, farina excussa, albidos exerentia, inferius vero labium tripartitum est, segmentis lateralibus potissimum hujus partem constituentibus, alarum instar pendulis, medio intra hæc locato minore & brevior, in medio leviter inciso & veluti cordato, si super unguem explicetur; quoniam vero segmenta ejus lateralium instar pendent, cordata illa figura perit. Quæ ut clarius appareant, figura tertia flos seorsum, inferiori parte manu explicata, appictus est: figura quarta vero stamina juniora, quæ tum reflexa sunt & apices crassiores gerunt, inque sui medio ligulas utrinque habent, quibus tubæ floris annectuntur, nam ad basim libera sunt & flori non connexa: figura quinta eadem stamina perfecta, ubi erecta fiunt & longe longiora, candida, cum ligulis suis, quæ clavi instar staminibus inseruntur, ita ut circa has versari queant: sexta stylus junior, septima adultior sistitur, qui versus summitatem pilosus & bifurcatus est, corniculo superiore longiore, violaceus, quo colore & totus flos superbit, inferiori tubæ parte excepta, ceu quæ albescit. Ceterum flores pediculis brevibus hærent, & ad singulos verticillos binæ subsunt squamæ foliaceæ, concavæ, virentes, mox ubi decidunt, quod plerisque accidere solet, e fusco rubentes. Semina non produxit, quorum defectum supplet, quod planta fit perennis, & quod stolonibus depactis facile propagetur. Multa gaudet aqua, unde conjicere licet, locis aquosis nasci in provincia natali.

R r r r

Ceterum

Ceterum proceritate omnes, quæ adhuc innotuerunt, superat *Sclarea* species, nam ad decem & duodecim usque pedum altitudinem assurgit, caulibus rectis, robustis, fungoso-lignosis, fusco cortice vestitis, versus basim pollicem, duos pollices crassis, immo carpi crassitiem æquantibus, obtuse quadrangulis, cujusmodi & rami sunt, angulis subrotundis, interstitiis excavatis, unde cannulati fiunt caules & rami. Rami vero adverso fitu a medio ad summum usque prodeunt, non admodum crebri, surrecti, in quibus ad genicula folia nascuntur, ab initio propius sibi admota, dein, ubi floret, longius ab invicem recedentia, ampla, mollia, figuræ inter *Parietariæ* majoris & *Heliotropii* folia mediæ, textura tamen, facie & aspectu ad *Heliotropium* magis accedente, oblongis pediculis hærentia, superne saturanter viridia, inferne subincana, venis crebris obliquis exarata, per ambitum crenata, odoris nullius, saporis subamari & acris.

Est in *Historia Mexicana* p. 382. figura, quæ non parum similitudinis cum nostra planta habet. Cum valde rudis sit & imperfecta, ut sunt pleraque istius *Historiæ* figuræ, non immerito forsân conjectare liceat, eandem cum nostra designari plantam. *Loquiltic* ibi vocatur, & radix dicitur longa, colore castaneo: calyces in juba parum rubere. Hæc forte ex pictura. De viribus nihil traditur, nec quicquam præter hæc.

SEBESTENA SCABRA, FLORE MINIATO
CRISPO T. CCLV. F. 331.

SEBESTENA est plantæ arborescens genus, floribus monopetalis tubulosis, in sex plerumque, subinde in quinque & quatuor tantum, nunc plana, nunc & ut plurimum reflexa æqualia segmenta divisis, staminibus & apicibus totidem, quot sunt floris segmenta, e floris tubulo ad segmentorum basim enascentibus, sed per brevibus & vix, nisi apices monstrarent, conspicuis. Embryo e calyce nascitur subrotundus, florem perfodiens, stylo terminatus subdiviso; nempe in duas superius abit partes, & hæc denuo in duas alias, planas & crispas versus extremitatem in vulgari specie, in aliis tenuiores & filamentosas. Calyx tubulosus in tria brevissima segmenta in summitate dividitur. Fructus carnosus officulum continet angulosum & sulcatum, in duo plerumque loculamenta, totidem nucleos continentia, divisum.

Flores in vulgari *Officinali* specie parvi sunt, candidi, racematim digesti, suaveolentes, cito marcescentes, nunc in quatuor, nunc quinque, ordinarie vero sex, ab initio erecta & nonnihil cava, dein reflexa & aliquantum protuberantia segmenta divisi: fructus oblongo-rotundi calycem inferiori parte retinent & officulum continent rugosum, *Camerario* *Epit* p. 166. teste, triquetrum, trispermum. Et hi flores ad dextram figura prima cum calyce, secunda sine calyce, tertia calyx seorsum, quarta & quinta embryones & styli repræsentantur, suntque depicti a planta, quæ in *Horti Elthamensis* *Caldario* floruit Julio meose. In aliis, *Americanis* nempe speciebus, flores ampliores sunt & crispi, inodori, fructus vero majores turbinati, seu pyri inversi figura præditi, in quibus calyces cum fructu augeri & ad apicem usque pertingere videntur, ut nulla ejus versus basim distincta vestigia appareant, & inde genus illud, quod *Cordiam* inscripsit, formavit *Plumier*

Nov.

*Sebestena scabra, flore miniato
crispo.*

Sebestena Officin. flores.

Nov. Plant. Amer. Gen. p. 13. Tab. 14. cujus unicam tantum speciem, quam *Cordiam Nucis Juglandis folio*, flore purpureo vocavit, se invenisse testatur, quæ an eadem sit cum nostra, nolim nec affirmare, nec negare. Floris color in nostra diversus, nec segmenta ipsius repanda, ut Plumierus describit & pingit, sed plana, estque porro tubulus florum in nostra longior & minus ventriosus. Observo & differentiam apud ipsum Plumierum; nam in *Delineationibus* ipsius Plantarum Americanarum tubuli florum sunt minus ampliati, ac in *Novis Generibus*. Quod autem folia attinet, ea mediis seu extremis Juglandis foliis non quidem prorsus dissimilia, at alata non sunt, sed alternata & promiscua, lævia secundum figuram, sed secundum specimen, quod Parisiis pro Plumieri specie accepit Guil. Sherardus, ea impense scabra sunt, longiora multo & magis mucronata, absque incisuris, quæ & in *Delineationibus* desunt, unde inclinatur animus ad credendum, diversam potius esse, quam eandem plantam. Botanici Parisienses, apud quos *Descriptiones* ejus sunt, poterunt rem determinare.

Arbuscula nostra hæc species post quartum a satione annum erat sex septemve pedes alta (locis natalibus ad duodecim & quindecim pedum altitudinem crescere audio) caudice recto, pollicem inferiora versus crasso, cortice e fusco virente & tuberculis pallide fuscis prædito, vestito, æquali & non rimoso, subhirsuto, in ramos aliquot surrectos pedales & sesquipedales in summitate diviso, in quibus folia *Sebestenæ vulgaris* foliis similia, verum admodum scabra, & pilis utrinque, supina potissimum parte conspicuis, brevibus, rigidis, albidis (præsertim in sicca) dense oblita, coloris superne saturanter viridis, inferne e viridi albidioris, versus extremitatem sinuata modiceque incisa, latitudine quadrantali & trientali, longitudine palmari & paullo ampliore, vel & minore. Nempe ima ramorum folia minora sunt & per omnem pæne marginem sinuata, media ampliora & versus extremitates tantum incisa, suprema & juniora demum minora fiunt & crebrius acutiusque crenata sunt. Quæ folia pediculis insident uncialibus & semuncialibus, subteretibus, asperis, alterna serie brevibus intervallis nascentibus, horizontali plerumque situ disposita, modice cava, subinde plana, venis aliquot obliquis a medio nervo ductis exarata, unde multæ transversæ procurrunt, quæ non tam in superna, quam inferna foliorum parte conspicuæ sunt.

Flores æstate media in summis ramis nascuntur plures (quindecim vigintive) fatis ampli & speciosi, regulares monopetali, Mirabilis specie, sed tubulo minus patente, præditi, in eo etiam diversi, quod margines fimbriatos, superficiem autem sinuosam ac crispam habeant, coloris ab initio intense ac simpliciter miniati, dein ad coccineum & tandem per vetustatem ad purpurascentem vergentis, odoris nullius, calyce (figura ad sinistram marginali prima) excepti oblongo tubuloso, in tres breves lacinias in summitate diviso. Ceterum in sex plerumque, subinde in quinque tantum, lata & plana segmenta flores dividuntur, tubulo oblongo angusto striato inferius terminati, e quo stamina nascuntur tot, quot sunt segmenta floris, apicibus crassiusculis oblongis flavis terminata. Quæ stamina ipsi tubæ linearum extantium aut nervorum instar adnascuntur, & saltem subter apices vix semilineali distantia ab ea abscedunt. Stylus (figura prima & secunda) florem perfodit oblongus gracilis, in summo bis bifurcatus, ad basim vero embryoni (figura secunda) insidet subrotundo, qui mox nobiscum emarcuit, fructus fœvus autem

tem ex Providentia Insula allatus, pyri inversi figura præditus erat, ea magnitudine, qua (figura tertia) appictus est, e luteo fuscus, cute membranacea donatus, nullo calyce ad basim distincto cinctus, sed eum, quantum ex incisuris aliquot in extremitate judicare potui, connatum habens, qui per medium transversim (figura quarta) dissectus substantiam exhibebat fungosam, ossiculi callosi, sinuosi & angulosi cavitates replentem, in cujus medio quatuor mihi semina observata sunt, quod an semper ita se habeat, vel potius, cum & Plumierus suam speciem dispermam dicat, & vulgaris Sebestena dispermos tantum sit, accidentarium sit, mihi determinare non licet, cum unus tantum alterve hujus fructus superfit. Ceteroquin Plumierus ab initio carnosum dicit fructum, similiter M. Catesby, qui misit & odore poma æmulari retulit. Mihi & fructus ficci, & flores & folia virentia inodora visa sunt, lignum autem odore lignum Aloës æmulari dicitur & lacrymam fundere odoratam, quæ causa est, quamobrem in Bahamienfibus Insulis Lignum Aloës vulgo dicatur hæc arbor.

Ceterum folia in Horto eam, qua depicta sunt, figuram adhuc servant; est tamen in Phytophylacio Sherardino exemplar hujus plantæ in Providentia, unde fructus missi, lectum, foliis minus ferratis, quibusdam majoribus, quibusdam minoribus præditum, & sunt quædam folia lata subrotunda, non ferrata, de eadem, ut videtur, arbore lecta, hinc vero videtur simile, nostræ plantæ eandem, vel saltem varietatem esse ejus, quæ dicta fuit, Caryophyllus spurius inodorus, folio subrotundo scabro, flore racemoso hexapetaloide, coccineo speciosissimo *Sloan. Cat. Fam. p. 136. Hist. Vol. II. p. 20. Tab. 164. Raj. Hist. Plant. Vol. III. p. 86.*

SEDUM HISPANUM FOLIO GLAUÇO ACUTO,
FLORE ALBIDO BOERH. IND. ALT. P. CCLXXXVII.
N. XXVIII. T. CCLVI. F. 332.

COLICULOS ex radice tenui fibrosâ (perennante tamen) profert plures, palmum altos, ad basim reclinatos, inde surrectos, teretes rubentes, quibus, ubi planta floret, folia adjiciuntur dilute virentia, tenuibus punctis purpureis respersa, oblonga crassiuscula, ex tereti compressa, quæ versus extremos ramulos, subter flores nempe, tumidiora sunt & breviora, latiore basi prædita, obtuse mucronata, alterna serie, velut in aliis Sedis, disposita & temere cauliculis & ramulis adnascentia: ea vero folia, quæ in plantis junioribus, seu non florentibus, & in furculis etiam quibusdam, in planta florente restantibus, nascuntur, fasciculatim congesta sunt, solentque in plantis non florentibus plures istiusmodi furculi spargi; quæ folia colorem habent glaucum & nullis purpureis maculis respersa sunt, tenuiora aliquantum quam reliqua, in caule & summis ramulis nascentia, ex angustiore basi leniter dilatata, inde in obtusum mucronem desinentia.

Summi cauliculi in ramulos aliquot abeunt, quibus velut in umbella Junio mense flores innascuntur plurimi, sessiles, stellati, candidi, diluta purpura (a striâ purpurea sulcum petali percurrente procedente) aspersi, e senis, subinde septenis, petalis carinatis cuspidatis compositi, quibus totidem respondent filiculæ, stamina vero pro petalorum numero duplicata, apicibus rotundis fuscis capitata. Calyx

Sedum rupestris repens, foliis compressis.

*Sedum. Hyp. folio
glauco acuto,
flore albo Barth.*

lyx brevis totidem segmenta habet, quot petala sunt. Ramuli floribus onusti procedente tempore longius, velut in spicas modice reflexas, enascuntur. Ceterum tum ramuli hi, tum folia floribus subjecta, tum calyces, tum filiculæ, quin & petala externe tenui hirsutia obsita sunt. Porro folia in cauliculis & fasciculis nascentia tangenti subaspera sentiuntur.

Sedum montanum minimum candidum, denso foliolo purpurante acuto, alternatim stellatum *Hort. Cath. p. 200.* huc refero ex Phytophylacii Sherardini auctoritate, in quo habetur specimen, ab ipso Cupani communicatum, huic speciei respondens.

*SEDUM RUPESTRE REPENS, FOLIIS
COMPRESSIS T. CCLVI. F. 333.*

QUONIAM in rupe D. Vincentii prope Bristolium primum fuit repertum hoc Sedum, ideo hactenus Sedum minus e rupe D. Vincentii dictum fuit, postea in Cambriæ rupibus, dictis *Hysvæ*, Lloydio, & mihi anno 1726. in Chedderensibus Somersetiæ rupibus observatum fuit, quapropter rupestre tantum voco, & foliis compressis a Sedo minore luteo, foliis acutis *C. B.* (cujus varietas tantum a Rajo habetur, Sedum minus luteum ramulis reflexis *Ejusd.*) cui proxime accedit, distinguo. Porro folia sunt breviora & crebriora, ad basim parte averfa apophysi quadam, Violæ caninæ calycis æmula, donata, caules autem teneriores sunt & minus lignosi, magis provoluti, e quorum parte inferiore furculi novi in globulos magis congesti egrediuntur. Flores ceterum simili cum illo modo umbellatim digesti sunt, lutei, subinde pentapetali, plerumque vero hexapetali (in hortis quidem) quibus totidem, quot sunt petala, filiculæ succedunt; stamina vero & apices pro eorum numero duplicata sunt. Calyces in tot, quot sunt florum petala, segmenta dividuntur, non tamen prorsus ad basim usque, ita ut calycis fundus integer remaneat.

Ceterum folia, aliorum Sedorum instar, lævia, succulenta, avenia sunt, & basi sua absque pediculo caulibus leviter adhærent, alterna serie disposita, subinde tamen tam prope sibi admota, ut bina vel terna simul ex eodem principio orta videri queant. Folia in spontanea planta nervum averfa parte albicantem habent, qui in culta non apparuit: colore sunt, inferiora quidem, flavescente, cum apicibus rubentibus, superiora vero e viridi glauca sunt, præ reliquis autem calyces admodum glauci sunt. Caules inferius rubent, superiora versus pallide virent, & vel fuscitatem quandam, vel dilutum ruborem aspersum habent. Porro caules inferiore parte nudi plerumque sunt, crebris tuberculis, quæ foliorum vestigia, prædita, e quibus novi hinc inde furculi eo tempore, quo floret, enascuntur, quorum folia tam dense invicem congeruntur, ut globulos ab initio efficiant.

Floret Sole in Cancro & Leone existente. Nascitur in rupibus, & ramos suos super saxa spargit, Lycopodii instar, crebris radiculis e parte eorum inferiore hinc inde dimissis. Planta est Angliæ peculiaris, nec in aliis regionibus adhuc observata. Quodsi nascatur in Alpestribus transmarinis, procul dubio pro Sedo minori luteo folio acuto *C. B.* fuit habita & non satis acute ab eo distincta fuit.

C. Merret primam ejus fecit mentionem in *Pin. R. N. Brit.* Sedi minoris e
S f f f rupe

rupe D. Vincentii nondum descripti titulo. Postea *Rajus* memoravit nomine, *Sedum minus* e rupe S. Vincentii in *Cat. Pl. Angl. Hist. Tom. II. App. p. 1879. Syn. Ed. Pr. p. 99. n. 3. Sec. p. 152. n. 3. Tert. p. 270. n. 3.* describere vero omisit, differentiam a *Sedo* minori luteo ramulis reflexis C. B. nimis succincte narrasse contentus. *Bobartus Hist. Ox. Part. III. p. 471. n. 9.* breviter, sed obiter descripsit, vocans *Sedum minus luteum*, foliis acutis densius stipatis, & caulibus rubescentibus: Petiverus *Sedum minus Vincentii* dixit *Herb. Brit. Tab. 42. fig. 8.* quæ figura inepta est, floribus ad imitationem *Aizoi scorpioidis Lob.* digestis.

SENECIO BONARIENSIS PURPURASCENS,
FOLIIS IMIS CORONOPÆ T. CCLVII. F. 334.

QUAM Conyzam cæruleam acrem vocavit C. Baubinus in *Pinace p. 265. n. 8.* eam Asteris speciem fecit *Tournefortius L. st. Rei Herb. p. 481.* quem sequutus fuit *Vaillantius Comm. Ac. Reg. Sc. Ann. 1720. p. 309. n. 3.* vocans cum *Tournefortio*, Asterem arvensem cæruleum acrem. Quoniam flos figura ab Asteribus nonnihil recedit, sed præcipue quoniam calyx diversus est, & quoniam flosculi duplici structura gaudent in hac planta, existimavi oim in *Cat. Giff. p. 154. & App. p. 142.* posse ipsi peculiare genus assignari, quod Conyzoides cum *Gesnero* dixi. Ab eo vero tempore visis & examinatis multis plantarum speciebus, quæ una alterave characteristica nota a generibus receptis differunt, in reliquis autem partibus conveniunt, cum nullum novorum generum finem futurum cerne-rem, si minutis istis & nimis scrupulosis differentiis annotandis indulgeremus, remelius pensitata, nova genera, quantum fieri queat, evitanda existimavi, cumque calyce cum *Senecione* multo magis, quam vel cum *Astere*, vel cum *Conyza* hæc planta conveniat, *Senecionis* eam speciem cum J. Bauhino nunc facio, & *Senecionem integrifolium purpurascens* acrem voco vulgarem & Europæam speciem. Est enim flos non tam cæruleus, quam potius purpurascens, dilutiore nempe purpura tinctus. Nec vero novum est, *Senecionis* florem radiatum observari. Nam præter *Senecionem incanum pinguem C. B.* & *Senecionem folio integro Ejusd.* (quem *Rajus* in *Cat. Exter. p. 272.* non incongrue *Senecionem folio Bellidis* vocat, quamvis *p. 152.* ob floris radium *Jacobæam* etiam vocet, sicuti & in *Hist. Tom. I. p. 273.* ab ipso factum) item *Senecionem montanum Tabern.* aliæ reperiuntur species flore radiato donatæ, v. gr. *Jacobæa annua Asplenii folio bituminoso*, & *Jacobæa annua Senecionis folio, Fœniculi odore, Hort. Pis.* quas *Senecioni* annumerandas habitus & facies totius plantæ suadent, nec eæ eo magis *Jacobææ* annumerari debent, quo minus *Jacobæa* flore nudo gaudens, *Senecionis* fieri debet species, quicquid videatur aliis, & mihi etiam antehac, *Senecionem incanum pinguem C. B.* vocanti, *Jacobæam hirsutam viscidam, Senecionis folio & facie Cat. Giff. p. 154.*

Præsenti plantæ nomen, quale in frontispicio Capitis apparet, indendum existimavi. Ea vero tota facie Conyzæ cæruleæ acri adeo similis est, ut, si folia inferiora non observes, & flores curatius non intueare radiique defectum observes, eandem plantam existimes. Quis vero eam vel Conyzæ, cui calyx magis squamosus minusque cylindræus, vel Asteris, cui calyx etiam squamatus magisque expan-

P. 344.

F. 334.

T. CCLVII.

Senecio Bonpurpur. *foliis imis Coronopi.*

expansus, & flos speciosus radiatus, speciem statuere audeat? Nec facie tantum, sed sapore etiam acri aromatico, penetrante, Conyzæ illi cæruleæ acri plane similis est.

Ceterum paullo altius, ad cubitalem nempe, sesquicubitalem, quin & bicubitalem subinde altitudinem assurgit hæc species, caule crassiore & magis ramoso, foliis imis majoribus & profunde, Coronopi instar, laciniatis, capitulis ceteroquin similibus, nisi quod constanter radio careant. Flosculi etiam illius instar se habent, diffformes nempe sunt; interiores nimirum, qui pauciores, majusculi sunt, in quinque, subinde in sex lacinias stelliformiter divisi, utriculo saltem farinaceo donati, ideoque pro masculinis habendi; coloris flavi; exteriores vero, qui multo plures, coronæ instar, interiores cingunt, minores & valde graciles sunt, tantæ exiguitatis, ut an in lacinias divisi sint, vix observari queat, tubulosos tamen esse, stylus, qui ex iis prominet bicornis, monstrat: hi pro foemininis habendi sunt. Utrique quidem feminibus insident, sed an interiora semina, quorum flosculis stylus deest, foecunda sint, dubium videtur. Ceterum semina parva gracilia pappo terminantur piloso, e calyce prominulo, & flosculos pæne occultante.

Figura nostra ramum saltem plantæ exhibet, cum foliis imis utrinque figura 3. & 4. positis, quod pro differentia ipsius monstranda satis est. Porro flosculi interiores & majores, exteriores item & graciliores exhibentur fig. 1. & 2.

Nata fuit ex seminibus circa *Buenos Aires* lectis, & Septembri mense flores produxit. Folia inferiora primis annis habuit laciniata, sequentibus in tantum variarunt aliquot ejus plantæ, ut plane integræ fierent folia ima, talia, qualia juxta laciniata seorsum designata sunt fig. 5. & 6. Floruit etiam maturius, Julio nempe mense, quoniam ex seminibus deciduis sponte renata fuit.

Si *Cacachichit*, seu *Herba amara* *Hist. Mex. p. 117.* sit eadem cum *Conyza cærulea acri Americana* *Pluken.* ut ipse forte esse existimat *Alm. p. 117.* tum sanè nostra planta ab illa diversa est, nec enim vel figura, vel descriptio, quæ extat in *Historia Mexicana*, nostræ respondent, quæ præterea non amara, sed acris est; alias nomen *Plukenetii* non male quadraret.

SENECIO MADRASPATANUS RAPIFOLIO,
FLORIBUS MAXIMIS, CUJUS RADIX A NONNULLIS
CHINA DICITUR PET. MUS. N. DCLXXX. T. CCLVIII.
F. 335.

BONUM satis nomen plantæ, quam *Paring-Chekka* patrio nomine ex India Orientali transmisit primus *Sam. Brown*, ut constat ex *Act. Phil. Num. 274. p. 943. pl. 164.* " *This, says he, we call here China-root, but is very different from what you (Petiver) described with prickles. This cured one Mr. Ingram of a Consumption, who had lingered many Tears, at the New-Fort. 'Tis two foot high, the Root just like China-root. When I have more Experience of it, you shall hear farther.* Id est, hæc planta hoc in loco (*Madraspatani*) vocatur *Radix China*, sed longe differt ab ea quam spinosam dicis. D. Ingram a multis annis hæctica laborans ea curatus est in Castello novo. Bipedali est altitudine: radicem habet Chinæ similem. Si quid ulterior experientia suppeditaverit, Te certiore faciam.

Bene

Bene Petiverus Chinam a nonnullis vocari dicit, veram enim, quæ a Sinenfibus usurpatur & ex Sina quotannis in Europam affertur, radicem esse, nemo credet, qui post Garciam & Acoftam legerit *Kämpferi Amœnitates Exot. Fasc. V. p. 781. 782.* sub *San Kira*, vulgo *Quá quara*; ex quibus Smilacis esse speciem nullus dubitandi locus relictus est. Hanc vero non tantum in Japonia Kämpferi observatione, sed & in Sinarum regione nasci *Plukenetius* testari potest, qui eandem plantam Fruticis convolvulacei spinosi Sinici rotundiore nervoso folio, floribus parvis umbellatis, claviculis ligneis binatim donati nomine *Amalth. p. 101. Tab. 408. f. 1.* exhibuit.

Nostri vera Senecionis species est, cui e radice tuberosa carnosâ, albente, multis tuberculis, unde fibræ descendunt, nodosâ, caules nascuntur cubitales, teretes, culmum crassi, striati & villo quodam tenui obfiti, quorum fastigio flores aliquot pediculis oblongis infident, pro Senecionis reliquarum specierum ratione satis magni, nudi, coloris aurantiaci, quorum flosculi duobus corniculis extantibus, quam in aliis speciebus longioribus, prædita sunt. Barbulæ marginales nullæ. Calyx cylindraceus cannulatus est, e simplici squamarum serie constructus, cujus basi squamulæ vel ligulæ aliquot angustæ ceu in aliis Senecionis speciebus adhærent. Calyx porro hic seminibus maturis Senecionis instar dehiscit & thalamum seminibus evolantibus nudum porosumque ostentat. Semina vero angusta cylindracea, striata sunt, pappo piloso tenui coronata, quæ seorsum figura 12. & 13. cum & absque flosculis appicta sunt.

Folia ad basim caulis in orbem ponuntur, suntque quæ radici proxima minora & obtusius sinuata, reliqua profundius incisa sunt, Rapi foliis proxime similia, exceptis novissimis aliquot, caulis parti inferiori appositis, quæ Taraxaci vel Calcitrapæ potius folia æmulantur. Crassiuscula sunt & subpinguia folia hæc, parte superiore coloris obscurius viridis, inferiore nonnihil pallidiora, glabra, licet levi lanugine utrinque aspersa sint, marginibus linea obscure purpurea cinctis. Folia odorem habent Tussilaginis, flores autem graviores & fere foetidum spirant odorem. Quo tempore floret e radicum tuberculis superioribus novas hinc inde plantulas emittit, & hac præcipue ratione se multiplicat. Caules quam in aliis speciebus multo minus ramosi & foliati sunt, colore tincti ex viridi obscure purpureo.

Sole in Cancro versante multis annis floruit & adhuc viget in Horto Elthamensi.

De hac *Plukenetius*, a medico, inquit, usu & similitudine externa, China radix nuncupatur a nostratibus in India Orientali commorantibus. Vocat autem Hieracio similem Ind. Or. umbellatis floribus, radice crassâ & carnosâ: *Paringe Kekka* Malabarorum *Mant. p. 102.* Sed umbellati flores non sunt. Senecio Asiaticus Jacobææ folio, radice lignosâ, China Offic. dictus. *Commel. Cat. Pl. Uf. Hort. Amst. p. 84. Edit. A. 1715. p. 94. Ed. A. 1724.* vocatur, & Senecio Sinenfis, folio Dentis Leonis, flore aureo, radice crassâ nodosâ, quæ China Officinarum *Swalve de Chin. Offic. 17. C.* Commelinus ab Andr. Hummel anno 1712. ex India Orientali sibi communicatam refert. Quo jure Sinensem vocet Swalve, ignoro; quantum vero a vera Sinenfi & Officinali China distet, ex supra allatis constare puto. Ceterum ad manus nostras nondum pervenit Swalve Dissertatio, ut de ejus sententias minus constet, figuram autem Dissertationi illi deesse audio.

SENECIO

P. 346.

F. 335.

T. CCLVIII.

F. 336.

Senecio minor-latiore folio C.B.

Senecio hirsutus viscidus, graveol.

*Senecio Madrasp Rapifolio,
flor: maximus, cujus radix China
nonnullis M. Pet.*

SENECIO HIRSUTUS VISCIDUS, GRAVEO-
LENS T. CCLVIII. F. 336.

SENECIO MINOR LATIORE FOLIO, SIVE
MONTANUS C. B. PIN. P. CXXXI. IBID F. 337.

PLANTAS veteres, quarum notitia imperfecta & dubia, quamvis sint vulgares minusque speciosæ, explicare qui instituunt, tam mihi videntur operæ pretium facere, quam qui peregrinas novas, utcumque speciosas, describunt. Dabimus hic exemplum plantæ in quibusdam provinciis admodum vulgaris & neglectæ, cujus notitiam & differentias nec omnibus, nec singulis quibusvis claram fuisse existimo. Optimam ejus cognitionem *Clusio* tribuo: “*Jacobæa*, inquit “*Hist. p. XXI.* Pannonicæ primæ vulgari admodum similis, nisi tota mollior esset, caulem habet cubitalem, striatum, in multas alas inæqualiter divisum, sub quibus folia valde laciniata, mollia & tenella, saporis amaricantis & acriusculi, odoris non injucundi. Flores in extremis ramis rariores, quam in vulgari, minoresque & pallidiores, qui maturi in pappum & lanuginem resolvuntur, cui subest semen vulgari simile. Radix tametsi valde fibrosa, non est perennis, sed singulis annis perit. Tota stirps mollibus villis, & pingui quodammodo lentore est obsita. Crescit in Pannoniæ & Austriæ cædis sylvis, præsertim in *Leytenberg*, plurimum etiam observabam in sylva *Zollonock* Ill. *Dn. de Batthyany* oppido vicina, haud procul a Carbonariis fornacibus. Floret Junio, & semine deciduo quotannis sponte renascitur. Quibusdam *Senecio foetidus* dicitur.” Hæc *Clusius*, qui figuram omisit, cujus defectum ramulum tantum & folia aliquot ex inferioribus apposita supplere posse confido. Ceteroquin observavi locis arenosis sterilioribus pedales tantum & sesquipedales esse caules, locis autem lætioribus, in silvis nempe cædis, cubitalem altitudinem superantes, qui in medio sui in plures ramos dividuntur, quorum summitatibus plures flores innascuntur, magis quam in *Jacobæa* sparsi, minores, flavi, radio semper, quotquot adhuc vidi, donati, semiflosculis (seorsum figura 1. 2. 3.) cuspidatis integris, vel adeo levi incisura præditis, ut vix conspici queat, expansis ab initio, dein per vetustatem revolutis: flosculi (fig. 4. 5.) parvi sunt, in quinque exiguas lacinias divisi, stylo exili bifido donati: Semina (fig. 6.) parva cito ad maturitatem perveniunt: calyx *Senecionis* figura cylindræus ad seminum maturitatem in basi sua intumescit. Folia *Jacobææ* instar laciniata molli hirsutia undique obsita sunt, pallide virentia, nunquam, quantum adhuc observavi, incana, pingua & viscosa, odoris nostris naribus non jucundi, sed graveolentis, *Hyosciami* pæne instar.

Pluries vidi plantam in Germania sponte nascentem, serius, quam *Clusius* observavit, plerumque florentem, circa Julii nempe mensis finem. Inde aliquando semina nactus, in Hortum Elthamensem contuli, ubi læte nata fuit. Eadem plane planta eodem pæne tempore provenit e seminibus a *D. Richardson* missis, quæ lecta ipsi erant prope *Lietb* non procul ab Edinburgo. *Rajus* in *Syn. St. Brit.* & in *Hist. Tom. I. p. 290. n. 2.* in arenosis frequentem occurrere scribit, præsertim vero in aggeribus fossarum palustrium in insula *Eliensi* valde luxuriare,

cum gravitate quadam odoratam. Mihi aggeres illi nondum perambulati sunt; non dubito tamen, quin *Rajus* eandem nobiscum intelligat speciem. Quæ vero in arenosis Angliæ passim nascitur, planta est huic similis, sed non eadem. Tota planta minor est & minus ramosa, versus summam tantum in ramos divisa; folia sunt minora, minus profunde & minus crebro laciniata, versus extremitatem latiora, subhirsuta quidem, sed non viscosa, nec graveolentia, odore tum a viscosa, tum vulgari specie diverso. Flores in summis ramulis pauciores nascuntur & gracilioribus non tantum, quam hujus, sed quam vulgaris etiam speciei calycibus præditi, radiati quidem hujus speciei instar, sed semiflosculis paucioribus præditi, parvis valde &, ni bene advertas, vix conspicuis; qui flores, cum reliqua apud *Tabernæmontanum* videri queant, figura 337. exhibentur, appictis in margine num. 7. & 9. seorsum semiflosculis, num. 8. flosculo inaperto, 10. aperto naturali, 11. aucta magnitudine. Vocatur illa species *Senecio minor* latiore folio, sive *montanus* *C. B. Pin. p. 131.* Figuram ejus non incongruam dedit *Tabernæmontanus Icon. p. 169. Hist. p. 445.* nisi quod semiflosculi nimis crebri pingantur. Aliis Auctoribus indepictus est.

Restat ut quid tum Veteres, tum Recentiores Herbariæ rei Auctores de hac nostra priore specie dixerint & quæ nomina tribuerint videamus. Sequemur ductum *C. Bauhini*, adjiciendo reliquos, qui ab eo tempore scripserunt, auctores. Est igitur *Erigeron* primum *Dod. Gall. p. 392.* primum & majus *Eid. Pempt. p. 640. 641.* *Dodonæus* in Editione Gallica figuram non habet, in Latina eadem utitur cum *Lobelio*. Quoniam folia villosa profunde, *Erucae* instar, incisa, graveolentia tribuit, non dubium est, quin eandem intelligat plantam. *Senecio foetidus* pinguioribus foliis, luteo & similiter pappescente flore *Gesn. Hort. p. 280.* Innominata quædam foetida pinguis, foliis ut *Botrys*, floribus *Senecionis* *Eid. Coll. p. 82.* *Erygeron tomentosum* alterum *Lob. Hist. Belg. p. 271. Icon. 226.* Non satisfacit figura *Lobellii* pro hac specie designanda, vel videtur potius *Lobelius* illam, nempe *Senecionem* minorem latiore folio, sive *montanum* *C. B.* repræsentare. Nam folia in extremitatibus sunt latiuscula, caules minus ramosi, calyces graciles, illius instar, absque semiflosculis, quibus de causis videor mihi pronuntiare posse contra *C. Bauhinum* ad illam potius montanam speciem *Lobellii* figuram referendam esse. Ceterum *Lobelius* in descriptione nimis brevis est; saltem dicit folia tenui hirsutia obducta esse, & copiose provenire in *Brabantia*, præsertim prope *Tornacum*, circa vepres locis arenosis. Quæ loca adeunda sunt & videndum quæ ibi planta nascatur; fit autem ut credam, illam potius a *Lobelio* indigitari, quoniam odoris, qui in nostra specie notabilis est, nullam facit mentionem. *Jacobæa Pannonica* mollior *Clus. Pann. p. 572.* *Jacobæa Pannonica* prima *Eid. Hist. p. XXI.* cujus descriptio supra recensita fuit. *Senecio foetidus* *Dalechampii* *Lugd. Tom. I. p. 576. Gall. Tom. I. p. 487.* cujus descriptio melius, quam figura, respondet, dempta radice, quæ lignosa dicitur, & foliis, quæ atrovirentia dicuntur. Caules enim nimis breves non ramosi, aphylli, ut videtur, exhibentur, folia in segmenta justo latiora & minus profunde divisa exhibentur, *Matricariæ* nimis similia. *Erigeron foetidum* seu majus, odore gravi ac bituminoso, foliis attactu quodammodo resinosis *Thal. p. 40.* *Senecio major*, *Floris Jacobæi* species, magis tamen, quam vulgaris, foliis laciniatis *Cam. Hort.* *Erigeron tomentosum*

tomentosum *Ger. Em. p. 279.* Johnsonus adhibet figuram Lobelii, descriptionem retinet Antecessoris sui, quæ est *Erigeri tertii Dod. Gall.* Ignarus Botanicus Gerardus admiscet descriptioni illi *folia Jacobææ*, de quibus nil apud Dodonæum. Emaculator gravius errat, alienam figuræ descriptionem jungendo. Senecio incanus pinguis *C. B. Phytopin. p. 218. Pin. p. 131.* *Jacobæa hirsuta & pinguis Eid. Phytop. p. 219.*

Hæc sunt Synonyma veterum Auctorum a C. Bauhino memorata, quibus mea sententia addi debet, *Matricaria filvestris* in filvis cæduis, flore intus & foris melino, postquam defloruit in pappos, instar Senecionis, abeunte, folio dissecto cinerei coloris *Trag. Libr. I. Cap. 50. p. 156.* *Matricaria filvestris* flore toto luteo *C. B. Pin. p. 134.* Bonus Caspar nesciens plantam formavit nomen ex descriptione Tragi, ad quam totam non attendens, vel ignorans *Matricariæ* flores in pappum non abire, *Matricariæ* fecit speciem. Cœcum ducem sequuti *Horti Lugd. Batavi, Historiæ Oxoniensis (Part. III. p. 32. n. 1.) & Institutionum Rei Herb. (p. 493.) scriptores*, in foveam inciderunt, recitando C. Bauhini nomen & *Matricariæ* speciem bona illius fide faciendo plantam incognitam.

Ex Auctoribus, quorum scripta post Pinacem prodierunt, primus sit *J. Bauhinus* cui *Hist. Pl. Tom. II. L. 24. p. 1042.* *Senecio hirsutus viscidus*, major, odoratus dicitur. Figura ipsius est ex emptitiis, quam sibi ipsi minus placere dicit. Ea loco *Senecionis* vel *Erigeri vulgaris* exhibetur a *Chabræo Sciagr. p. 325.*

Sequitur *Parkinsonus*, cui *Senecio foetidus* dicitur *Theatr. p. 641.* *Lugdunensis Historiæ* instar, cujus figura utitur: descriptio est partim ex dicta *Historia*, partim ex *Clusio* & aliis confarcinata. *Muntingius Cult. p. 609.* *Senecionem* vulgarem majorem dixisse videtur & *Wheel. Itin. p. 221.* *Senetium lanuginosum Merch. Rajus Hist. Tom. I. p. 290. n. 2.* idem cum J. Bauhino nomen & descriptionem habet. Quæ de Synonymis habet attendi non debent; *Senecio* enim *hirsutus C. B.* seu *Erigerum tertium Dod. Pempt. 641.* toto genere differt, & ad *Planipetalas lactescentes* flore semiflosculoso pertinet, quod vel ex figura constare poterat. *Senecio Atticus* vulgari similis, folio pingui & incano, flore petalis fere inconspicuis radiato *Pluk. Alm. p. 342. Mant. p. 117.* *Senecio incanus pinguis C. B. Hist. Ox. Part. III. p. 106. n. 2.* *Senecio viscidus major & odoratus, foliis Jacobææ Sect. VII. Tab. 17. fig. 2. Serie 2.* Quæ figura imitamentum est *Lobelianæ*, descriptio autem est J. Bauhini, sed perperam interpolata. Quamvis enim folia *Jacobææ* non sint dissimilia, tale tamen J. B. non habet, nec is flores petalis radiantibus destitui dicit, quod hic contra rei veritatem adjicitur. Nec credo ab hoc diversum esse, *Senecionem hirsutum foliis latioribus Ibid. sub num. 3.* breviter descriptum. *Jacobæa viscosa & hirsuta Flor. Jen. p. 165.* *Jacobæa hirsuta viscida, Senecionis folio & facie Cat. Giff. p. 154.* *Jacobæa incana viscosa, annua, Senecionis folio Vaill. Comm. Ac. Reg. Sc. A. 1720. p. 297. n. 18.* Sed proprie incana non sunt folia, melius J. Bauhinus nonnihil incana dixit. Ob totum autem plantæ habitum *Senecioni* annumerari debere hanc speciem jam existimo. Lubricum quidem est & difficile certas & evidentes dare differentias, quibus *Senecio* & *Jacobæa* distingui queant, præter habitum & faciem externam, videntur tamen hæc certitudinis speciem habere: si nempe calyx sit gracilior ab initio, dein vero ad seminum maturitatem versus basim turgescens, *Sonchi* instar, qui feminibus

feminibus evolutibus deorsum flecti & in multas lacinias findi solet, restante thalamo nudo poroso, Taraxaci instar. Cui notæ addi potest, quod flores minores sint, quorum semiflosculi nunquam Jacobæ semiflosculorum magnitudinem assequuntur.

SENNA LIGUSTRI FOLIO PLUMIER. CAT.
PLANT. AMER. P. X. T. CCLIX. F. 338.

CAULE, quum primum floreret, erat sex septemve pedes alto, quam altitudinem sequentibus annis, (nam perennis planta est) non multum superavit, digitum minorem crassitudine vix superante, leniter anguloso, ab imo ad summum multos ramos profunde striatos emittente, in quibus alæ alterna serie oblique surrectæ & quoquo versus dispositæ nascuntur, foliis incerto numero pinnatim vestitæ, nunc septenis utrinque, nunc octonis, nunc senis tantum, septenarius tamen numerus videtur esse frequentior. Quæ folia, instar aliarum quarundam Leguminosarum, id peculiare habent, quod occidente Sole demittantur, oriente denuo erigantur, sub meridiem vero plane expansa sint & horizontalem situm occupent; quam motus vicissitudinem a Val. Cordo in Glycyrrhizæ descriptione Hist. Plant. L. II. C. 156. primum accurate observatam memini. Foliorum alæ & caules superiores leni quadam, sed vix conspicua lanugine obsidentur, quæ lanugo etiam in foliorum marginibus & averfa eorum parte observatur, superiore autem parte folia glabra sunt & splendentia, coloris in junioribus læte virentis, in reliquis grandioribus saturanter viridis, inferne vero pallidioris. Ceterum folia, quæ inferiorem alarum partem occupant, reliquis breviora esse solent.

Flores in summis caulibus nascuntur plures, ab initio congesti, dein laxius dispositi, lutei, pentapetali, petalis tribus superioribus nonnihil majoribus, (medio leviter inciso) duobus inferioribus nonnihil minoribus, inæquali situ expansis, sed eadem figura præditis, qui tamen pro irregularibus haberi vel ideo possunt, quod stamina & stylus etiam irregulariter formata sint & diversum situm obtineant; stylus enim incurvus est & sursum inflexus, cui stylo duo adstant stamina majora, apices longiores falcatos gerentia, subter hæc vero stamen & apex brevior, minus incurvatus, locatur, vix conspicuus, ad superiorem vero floris partem tria alia stamina hærent breviora, apices breves planos latiusculos bracteatos gestantia, inter hæc vero & illa in medio flore duo utrinque eriguntur stamina breviora, apices oblongos rectos sibi incumbentes ferentia, in extremitate perforatos & striata per dorsum decurrente sulcatis. Quæ partes ut melius cognoscantur, seorsum cum floribus appictæ sunt, nempe figura prima, secunda & tertia in floribus, qui toti lutei sunt, striis parum conspicuis præditi, petalis ab initio concavis, dein reflexis, potissimum autem superiora præ inferioribus retroflecti solent: figura quarta de tractis petalis cum calyce, qui e quinque foliolis luteo-virentibus, invicem æqualibus, concavis constat, exhibentur: figura quinta stamina superiora breviora, apices tenuiores bracteatos, coloris pallide flavescentis, marginibus per vetustatem subfuscis, gerentia: figura sexta stamina quatuor media cum apicibus rectis, septima eadem sejuncta: figura octava stamina inferiora majora cum apicibus suis falcatis repræsentat, qui apices reliquis etiam crassiores sunt & farinam continent sperma-

F. 338.

Senna Ligustri folio Plumier.

Senna foliis Mimosa, siliqua hirsuta.

spermaticam, cum superiores & medii etiam in hac specie ea destitui videantur: figura nona stamen imum subter majora illa positum est, cui apex incurvus gracilior & farina pauciore donatus insidet: figura decima embryo falcatus ob oculos ponitur. Igitur flori pentapetalo stamina respondent duplicata, decem nempe.

Siliquæ subnascuntur tenues ab initio & incurvatae, dein rectiores, planæ & compressæ, latitudine unciali, longitudine biunciali, aut paullo longiore, ut monstrant Delineationes Plumierianæ, e quibus eas iconi nostræ, num. 11 & 12. quoniam nobiscum nondum maturuerunt, adjeci.

Folia & flores odorem spirant subfoetidum, cui piperini quid admixtum est.

Nascitur in Providentia & aliis Insulis Americanis calidioribus. Nunc sero, sub Autumni finem, nunc æstate, subinde vere nobiscum floruit.

In *Inst. R. Herb. p. 619.* idem, quo Plumierus utitur, adjecta tantum patria, nomen, nempe Senna Americana, Ligustri folio, legitur.

SENNA MIMOSÆ FOLIIS SILIQUA HIRSUTA T. CCLX. F. 339.

AD tricubitalem & majorem altitudinem assurgit, caulibus rectis, viridibus, digitum ad basim crassis, pluribus ex eadem radice nascentibus, qui in plures ramos oblique surrectos abeunt, glabros, virentes, striatos & obtuse angulosos, pilis pertenuibus hinc inde obritos, cujusmodi pilis & florum foliorumque pediculi, ut & perianthia, foliorum item margines, sed vix in his conspicuis, obstita sunt. Ceterum octona plerumque, subinde nona, subinde senna tantum foliorum paria in eodem pediculo nascuntur, oblonga glabra, Mimosæ latifoliæ, quæ *Æschynomene spinosa prima*, sive latifolia Brasiliæ, siliquis radiatis *Breyn. Cent. Exot. p. 31.* foliorum figura, superne saturatim e glauco virentia, inferne pallidiora, ex albo glaucescentia, oriente Sole sese explicantia, occidente se contrahentia, idque non tantum serena, sed pluvia etiam tempestate. Versus foliorum pediculorum basim globulum in hac specie observavi lucidum, ad alas vero tenuis utrinque ligula apposita est.

Flores e foliorum superiorum pediculorum alis eidem pediculo communi innascuntur plures, ab initio, antequam capitula aperiuntur, penduli, dein surrecti, pentapetali, petalis, quam in aliis speciebus, angustioribus, leniter concavis, sibi invicem æqualibus, aut saltem vix magnitudine differentibus, sed situ inæquali dispositis; nam duo inferiora in medio, quo stamina inferiora propendent, hiatus committunt & longius ab invicem distant, quam tria superiora. Ceterum florum petala striis carent, & colore ubique eodem, luteo nempe, prædita sunt. Calyces quinquefolii lutescunt etiam ubi flores explicantur, ab initio vero e luteo virescunt.

Stamina duum, vel trium potius, si posteriora pro talibus habenda, generum sunt: inferiora tria incurvata propendent, longiora & crassiora, apicibus longioribus, sursum incurvatis, dentis aprini figura prædita: (horum inferius & medium reliquis lateralibus nonnihil brevius est;) media quatuor sunt, (duo utrinque) breviora & surrecta, quibus apices inhaerent tenuiores & breviores, versus embryonem falcatum oblique nutantes: pone hæc, in superiore nempe parte, ad petala superiora alia tria corpuscula breviter tenera, bracteata, basim versus angu-

stata, in medio latiora, in summo obiter sinuata juxta se stant; quæ stamina abortiva, nam apicibus carent, videntur, ut floribus pentapetalis stamina duplicata respondeant. In Senna Italica duplicata etiam memini observasse stamina, & si bene recordor, stamina tria superiora apicibus gaudebant. Toti flores, petala, perianthia, stamina & apices luteum habent colorem, nisi quod apices per vetustatem fusci fiant, & quod stamina illa nana mox margines subfuscis acquirant. Embryo seu filiquæ rudimentum inter stamina tria inferiora falcata figura locatur; est vero viridis incana lanugine obsitus, quæ lanugo in hirsutiam viridem dein transit.

Embryo figura prima, secunda filiqua ea magnitudine, quam nobiscum adhuc adepti est, (plerumque vero decidunt antequam ulterius provehantur) figura tertia stamina & apices, quarta stamina nana seorsum appicta sunt. Figura quinta folium majus, cujusmodi sunt in ramis inferioribus, exhibetur. Ceterum filiqua illa provectior mediam videbatur maturitatem assequuta, & compressa erat, viridis, tenuibus sepimentis distincta, pilis oblongis obsita.

Sole Virginem tenente quotannis floruit Elthami tam in ollis, quam in solo libero, novos singulis annis stolones ex eadem radice protrudens, qui stolones licet fero, sub æstatem nempe, erumpant, citatim tamen crescunt, ut mox insignem altitudinem acquirant, & floribus onusti conspiciantur.

Est in *Plukenetii Alm. p. 342*. Senna spuria Virginiana, filiquis hirsutis, rotundifolia *D. Banister*. Sed nostra folia oblonga habet; tamen cum ea obtusiora multo sint, quam Sennæ Alexandrinæ, considerandum & ulterius observandum, an nostra hæc per nomen illud non indigetetur. Mihi quidem alia rotundior folio ex Virginia nondum innotuit. Ceterum non tantum in Virginia, sed & Carolina sponte nascitur hæc species.

DE SERRATULIS IN GENERE, ET DE RHAPONTICI ET RHAPONICOIDIS VAILLANTII GENERIBUS.

„**R**HAPONTICUM est plantæ Capitatae, quorsum enim Cynaro cephalacea.
„rum appellatio? genus, flore ex flosculis nunc coronatis, sed ejusdem
„magnitudinis, nunc non coronatis, constructo, cujus semina in quibusdam specie-
„bus nuda sunt, in aliis vero vel pilis, vel plumis coronata, in thalamo piloso
„recondita: calyx squamosus e squamis componitur non spinosis, quarum oræ,
„cochlearis instar, excavantur, integræ, vel parum saltem incisæ, aridæ & at-
„tactu sonoræ. Rhaponticoides flores obtinet Rhapontici prorsus similes: se-
„mina pilosa, in thalamo piloso recondita: calycem non spinosum, cujus squa-
„marum extremitas integra & ejusdem fere consistentiæ cum basi: in quibusdam
„speciebus squamas in lingulam mollem produci,” narrat *Vaillant Comment.*
Acad. Reg. Scient. Ann. 1718. p. 175. & 177. Videtur igitur hujus generis a
priori differentiam a calyce præcipue desumere, squamis nempe in medio, ubi
abscedunt, non angustatis, nec cochlearis instar in extremitate formati, unde
magis appressas concludere licet & non sonoras.

Ego

P. 353.

F. 340.

T. CCLXI.

Serratula Carolin. Virgae Pastoris folio.

Ego quidem hæc genera lubens admitterem, si cetera responderent, cum notæ a calyce desumptæ sat bene ea a Jaceæ & aliis cognatis generibus distinguant. Existimo autem semina nuda & papposa, pappum pilosum & plumosum hic confundi, quæ differentiæ ipsi pro aliis novis generibus formandis sufficiunt, v. gr. ad Polyacantham & Cirsium ab Onopordo & Carduo distinguenda. Quod vero in uno licet genere, cur non & in altero? Rhapontico quidem humili, capite magno strobili *Vaill.* pappus plumosus est, cum aliis pilosus tantum sit, & Rhapontico pratenfi Jaceæ folio & facie, flore purpureo coronato *Vaill.* seu Jaceæ nigre pratenfi latifoliæ *C. B.* itemque Rhapontico pratenfi angustifolio *Vaill.* i. e. Cyano repentis angustifolio *C. B.* semina sunt nuda, quæ aliis papposa observantur, flores autem e flosculis constant diversæ figuræ & magnitudinis, i. e. flosculi exteriores steriles sunt, non ventriosi, in longiores, quam interiores, lacinias divisi & structura ab illis diversa donati. Præterea, calyce dempto, reliquis partibus & tota facie Jaceæ adeo similes sunt posteriores duæ species, ut vix distingui queant, fueritque ideo Jacea cum squamis ciliis instar pilosis *J. B.* quæ Jacea Austriaca sexta *Clus.* pro Jacea nigra pratenfi latifolia *C. B.* habita a Rajo in Synopsis Stirp. Britann. Edit. prima & secunda.

Nec melius coherere videtur Rhaponticoidis genus, nam Rhaponticoides major, folio in amplas lacinias diviso *Vaill.* & Rhaponticoides major laciniata, flore obsolete purpurascente *Ejusd.* Rhaponticoides lutea major, glauco folio laciniato capite magno *Ejusd.* & Rhaponticoides lutea altissima, capite magno *Ejusd.* ambigunt, & calycis squamas habent obtusas, quarum superiores Rhapontici instar formatae sunt & sonoræ; cui accedit, quod habitu suo prius genus magis referant, quam posterius. Pappus, quantum mihi constat, pilosus tantum est, at semina omnibus in thalamo piloso recondita non sunt, v. gr. Rhaponticoidi altissimæ, Perficæ folio *Vaill.* & reliquis, quas hic describimus, speciebus, quæ ex doctrina ipsius Rhaponticoidis species forent.

Igitur cum duo illa genera non meliora sint Jaceæ vulgaris genere, nempe plantas comprehendant, quæ in caracteristicis notis non conveniunt, poterant sane sub eodem genere remanere. Nobis donec ista melius digerantur, nomen & genus antiquum *Serratulæ* relinquatur iis ex Jaceæ genere plantis, quæ non tantum foliis argute ferratis, sed & flosculis uniformibus, seminibus teretibus, pappo piloso rigidior coronatis, calycis squamis appressis cuspidatis & toto habitu conveniunt, quamvis negandum non sit *Serratulæ* vulgari & *Serratulæ* Virginianæ foliis rigidis *Herm.* capitula esse graciliora & thalamum pilosum, secus ac in nostris his speciebus observari solet.

SERRATULA CAROLINENSIS, VIRGÆ PASTORIS FOLIO CCLXI. F. 340.

HUMILIOR est reliquis, quas hic describimus, speciebus; altitudinem sesquicubitalem enim raro excedit, nec, ut reliquæ, simplici stolone assurgit, sed mox ab ima radice ramosa fit, florum capitulis minus numerosis, nonnihil majoribus, summis ceteroquin ramis magis pansis & in latera distentis. At folia notabile magis discrimen habent, ceu quæ profundius ferrata sunt, ad Virgæ pasto-
ris

ris folia proxime accedentia. Ceterum folia caulium superiora reliquis sunt multo breviora, minusque profunde ferrata, inferiora longiora & profundius dentata sunt, quæ vero ad radicem locantur, ea reliquis existunt latiora dentibusque majoribus incisa observantur, quam Virgæ pastoris rotundiora & breviora. Omnia hirsuta sunt & scabra, (pilis tamen adeo brevibus, ut non conspiciantur) venosa, venis majoribus in latitudinem seu ex obliquo transversim ductis, minoribus irregulari ductu oberrantibus, colore obscure viridi superne, inferne nonnihil pallidior, superficie, licet hirsuta sint folia, nonnihil resplendente.

Flores colorem obtinent purpureum, quorum singuli flosculi in quinque angustas lacinias dividuntur, incurvi plerumque & in latera seu exteriorem partem versi. Calycum squamæ angustæ sunt & breves, cuspidatæ, virentes. Semina parva gracilia, striata, pallida, pappo brevi piloso rigidiusculo terminantur. Nullus pappus, nec squamæ feminibus intersperguntur, ut nec in sequentibus speciebus.

Figura media caulis pars superior & flores, num. 1. 2. 3. flosculi, 4. semina 5. folium inferius, 6. folium imum seorsum exhibentur.

Perennis est, ut reliquæ, quas hic exhibemus, species; maturius quam sequentes, Sole nempe in Virgine & Leone existente, floret. Orta nobis e seminibus Carolinensibus; vidi etiam e Marilandia allatam. Ceterum nova nondumque descripta est hæc species.

*SERRATULA MARILANDICA, FOLIIS
GLAUCIS, CIRSII INSTAR DENTICULATIS*
T. CCLXII F. 341.

CAULES ex eadem radice perennante profert plures rectos, pollicem ad basin crassos, versus summitatem tenuiores, e fusco & purpureo nigricantes, striatos, glabros, altiores, quam præcedentis speciei, ad tres usque cubitos porrectos, humiliores vero, quam Noveboracensis speciei, non ramosos, nisi summitatem versus, ubi pedales & sesquipedales aliquot ramos emittunt, qui in plurimos & longe, quam in aliis, crebriores ramulos & pediculos dividuntur & subdividuntur, quibus velut in panicula frequentia in omnem partem spectantia inscuntur capitula, præcedentis similia, sed in eo ab illius & reliquorum capitulis diversa, quod calyces obscurius purpurei sint, & quod pappus magis, quam in alia quacunque specie, promineat, coloris pallidioris, ex albo subfusci. Porro flores, quam præcedentis, saturatius purpureo & in violaceum vergente colore præditi sunt, in quibus ea præterea differentia observatur, quod capitula minus oppleant flores, sed successive magis ab exteriori parte aperiantur, quamvis, ubi deflorescit, flores tandem, illius instar, satis frequentes extrorsum vergant. Flosculi ceteroquin & semina reliquis similia sunt, & pappus in thalamo nullus observatur. Flores, reliquarum instar, non de superiori, sed media & inferiori ramulorum parte, nempe qui pediculis curtis insident, primum aperiuntur.

Folia per caules frequentiora, quam in priori specie, disponuntur, minus lata & minus profunde laciniata, ad inferiorem caulium partem obtusiora, in media & superiore magis mucronata, glabra, parte supina ex glauco saturatim virentia; prona

Serratula Mariland. foliis glaucis, Cirsii instar denticulatis.

Serratula Noveboracensis, foliis longis serratis Herm.

prona pallidiora, glauca, tenui lanugine ad nervos & venas obsita, cetera parte glabra, per margines acutis denticulationibus, Cirsii Britannici instar, incisa, inferiora praesertim & media folia, nam superiora incisuras vel paucas, vel nullas habent.

Figura marginali superiori prima semina & pappus, secunda calycis squamæ inferiores, tertia mediæ, quarta superiores exhibentur: figura quinta & sexta folia aliquot inferiora seorsum appicta sunt; est vero ultimum, quod obtusius, altero humilior seu infra illud natum.

Octobri mense floret, paullo post praecedentem, & paullo ante Noveboracensem speciem. Nascitur non tantum in Marilandia, sed & in Virginia & Carolina, verum quoniam ex Marilandia primum innotuit, inde denominationem sumere libuit.

Non dubito, quin sit, Centaurium medium Marianum, folio integro, Cirsii nostratis more spinulis fimbriato *Pluk. Mant. p. 42.*

SERRATULA NOVEBORACENSIS MAXIMA,
FOLIIS LONGIS SERRATIS T. CCLXIII. F. 342.

NOMEN est *Hermanni*, quod dedit in *Catalogo Plantarum nondum æri incisarum ad Finem Paradisi Batavi*, quarum Delineationes authenticæ servantur in Museo Sherardino, quæ me certiores faciunt, veram a me hic exhiberi plantam. Figura, ut ceteræ, est nitida & accurata, sed contracta, totam repræsentans plantam. Nobis ad vivum iuxta magnitudine delineata, ut eo certius ab aliis noscatur & distinguatur.

Proceriores, ut nomen indicat, quam alii cuicunque Serratulæ, huic sunt caules, seu qui ad decem & duodecim usque pedum altitudinem assurgunt, plures ex eadem radice orientes, sesqui & bipollicares versus basim, inde paulatim tenuiores, læves, profunde striati, pallide virentes, robusti, rigidi & recta assurgentes, nec ullis ramis, nisi in summitate præditi, & plerumque non nisi ubi in florum pediculos abeunt, quod in fastigio fit, brachiati, in quibus undique folia alterna serie nascuntur prælonga, latitudine pro longitudine angustiore, inferius latiora, in medio caule & superiora versus angustiora, venosa & rugosa, subhirsuta, (pilis licet destituta) superne saturatim viridia, inferne subincana tenui lanugine obsita. Quæ folia ob longitudinem se sustinere non possunt & plerumque pendent; & quoniam ob altitudinem ventis exposita est planta, iis agitata folia mutuo attritu sæpe lacera apparent.

Summus caulis veluti umbellam florum sustinet, e paucioribus tamen, quam praecedentis, capitulis conflata, minusque sparsam, nec magnitudini plantæ respondentem, videnturque capitula strigosiora, quam in aliis, nec flosculi æque extrorsum versi, calycis autem squamæ, praesertim inferiores, angustiores sunt, & in tenuia, oblonga cornicula desinunt, quod non observatur in alia specie. His ergo notis & altitudine, foliisque prælongis, hirsutioribus, a reliquis facile distinguitur hæc species. Serius etiam, nempe sub Octobris finem, floret.

Ceterum flores umbellæ inferiores & medii, qui pediculis brevibus insident, primo explicantur, dein reliqui, quæ vero subter umbellam e foliorum alis capitula

tula nascuntur, ob ingruens frigus raro apud nos florent: Flosculi (vid. figura prima, secunda & tertia) in quinque lacinias, aliorum istar, dividuntur, colore præditi saturanter purpureo. Calyces cum levi purpuræ mixtura virescunt, quorum squamæ imæ tenuiores & tenuius filamentum habent, (vid. figuram quartam) mediæ latiores sunt & breviores, (vid. figuram quintam) superiores (vid. figuram sextam) longiores sunt & latiores. Semina oblonga teretia, albicantia pappum habent pilosum, rigidiusculum, subfuscum: in thalamo nullus pappus. Figura septima folium de medio caule facie prona, octava aliud facie supina, nona folium inferius facie supina representat.

Sponte nascitur non tantum in Noveboracensi, sed & aliis Americæ Septentrionalis provinciis, nempe in Virginia & Carolina, verum quoniam ex priori primum innotuit, ab antiqua patria denominationem cum Hermanno reliquimus.

Nomen *Par. Bat. Cat.* supra recensitum est, dicta vero hæc planta antehac fuerat *Hermanno* *Serratula Noveboracensis altissima*, foliis *Doriæ* mollibus, subincanis *Flor. Bat. Flor. p. 31.* & in *Par. Bat. Prodr. p. 375.* *Serratula Noveboracensis*, folio leviter crenato, molli subincano; id quod de parte prona intelligendum, nam supina potius hirsuta & rugosa est. Sub quibus nominibus eandem plantam eodem loco bis recenset *Rajus Hist. Plant. Tom. III. p. 208. num. 1. & 2.* Ubi sub posteriore numero synonyma, quæ ex errore *Plukenetii Alm. p. 140.* recensentur, recidenda, descriptio autem hujus loci est, de qua notandum, quod caules longe altius, quam ibi dicitur, assurgant. Porro inter *Par. Bat. Prodr. Addenda* paucis mutatis dicta fuit, *Serratula Noveboracensis maxima*, foliis *Doriæ* leviter ferratis, sub quo nomine figuram habet ineptam *Plukenet. Phyt. Tab. 109: fig. 3.* quam plantam dein ineptius vocat, *Centaurium medium Noveboracense luteum*, *Solidaginis folio integro, tenuiter crenato Alm. Bot. p. 93.*

SERRATULA NOVEBORACENSIS HUMILIOR, FOLIIS BREVIORIBUS ET LATIORIBUS SERRATIS.

HÆc quinque & sex pedum altitudinem obtinet, nec facile eam superat, in plures in summitate ramulos divisa, flores fert copiosiores, foliis, quam illa, nonnihil brevioribus & latioribus prædita, eodem ceteroquin modo ferratis, duorum fere mensium spatio ante illam florens, cujus figuram, cum in ceteris non differat, omittimus.

SERRATULA VIRGINICA, PERSICÆ FOLIO, SUBTUS INCANO T. CCLXIV. F. 343.

QUOUSQUE in solo libero enascatur, dicere impræsententiarum non habeo; in fictili autem caules ex eadem radice plures, bicubitales & nonnihil altiores nascebantur, recti, simplices, nec, nisi in fastigio, ubi in flores explicantur, divisi, profunde striati, digitum craffi, e viridi subrubentes, læves, aut vix observabiliter hirsuti, in quibus folia ab imo ad summum usque alternatim disponuntur satis crebra, quam *Noveboracensis* vulgaris speciei breviora & minus rugosa, in medio magis ampliata, non pendula, sed vel horizontaliter posita, vel
ex

Serratula Virginica Persicæ folio, subtus incano.

ex obliquo surrecta, minus ac illius ferrata, minutim nempe in ambitu denticulata, coloris superne luteo-virentis, inferne lanugine magis, quam illius, incana obfita. Ceterum folia in superiore caule minora & angustiora sunt, in medio latiora & longiora, in imo latiora & breviora, ab iis, quæ in figura nostra inferius locantur, non diversa, nisi quod nonnihil breviora sint. Persicæ foliis figura & minuta denticulatione proxime similia sunt hæc folia, superficie autem differunt; nam parte supina rugosa, prona subincana sunt.

Flores Noveboracensi vulgari similes, & capitula simili modo disposita, sed nonnihil rotundiora, & calycum squamæ in cuspides minus longas desinunt. Thalamus pappo caret. Eodem cum Noveboracensi specie tempore floret. Sponte nascitur in Virginia & Carolina.

Figura marginali prima, secunda & tertia flores nondum explicati & explicati cum seminibus, quæ cinerea, teretia, & pappo, qui pilosus, rigidiusculus, subfuscus, quarta & quinta calycis squamæ inferiores, sexta & septima mediæ, octava & nona superiores exhibentur.

Hujus loci censeo Serratulam Virginianam minorem, angustifoliam, mollem *Breyn. Prodr. II. p. 90.* Serratulam præaltam alteram, angusto Plantaginis folio *Bocc. Mus. II. p. 45.* Serratulam præaltam angusto Plantaginis aut Persicæ folio *Ibid. Tab. 32.* quantum ex figura rudiore conjectare possum, nam descriptio nos non juvat, in qua præter altitudinem, quæ ipsi quinque & sex pedum, quam & vulgaris habet, vix quicquam reperias. Male autem Plantagini angustifoliæ folia comparat Boccon, melius Persicæ. Quam plantam *Tournefortius* vocat, Jacceam nemorensis altissimam, Persicæ folio *Inst. R. Herb. p. 444.* Rhaponticoidem altissimam, Persicæ folio *Vaillant Comm. Ac. Reg. Scient. Ann. 1718. p. 178. n. 14.* Centaurium medium foliis integris, purpuream *Pluk. Alm. p. 93.* Cui sane eadem videtur, Eupatoria Virginiana, Serratulæ Noveboracensis latioribus foliis *Ibid.* cujus qualiscunque icon extat *Phyt. Tab. 280. fig. 6.* quam in *Mantissa p. 72.* flore purpureo esse dicit, ubi multus est, in quærendis *Hist. Mexic.* synonymis, sed incassum, nec est, ut suspicatur, Serratula Noveboracensis maxima, foliis longis ferratis *Cat. Plant. ad Calc. Par. Bat.* quæ eadem est cum Serratula Noveboracensi maxima, foliis Doriæ leviter ferratis *Par. Bat. Add.* cujus mutilam figuram exhibuit ipse *Tab. 109. fig. 3.* Hermannus non duæ, sed una tantum Noveboracensis maxima nota fuit. Merito autem quis quærat, an ab hac differant, Serratula Floridana, foliis vix ferratis *Pluk. Amalth. p. 53.* & Serratula Virginiana minor angustifolia mollis, flore purpureo *Ejusd. Ibid. p. 192.* quam & ipse eandem cum Breyniana hujus nominis, (cui flore purpureo frustra addit, omnes enim Serratulæ flores purpureos habent) suspicatur.

SIDEROXYLI PRIMUM, DEIN CORIÆ INDORUM NOMINE DATA ARBOR T. CCLXV. F. 344.

EX Horto Uvedalensi Sideroxyli, dein ex Hollandia Coriæ Indorum nomine in Hortum Elthamensem pervenit arbuscula hæc, quæ nunc novem decemve annos habet, tres cubitos & amplius alta, caudice recto, pollicem ampliorem crasso, sesquicubitali cortice crassiusculo cinereo, nonnihil rimoso, subhirsuto & maculis

culis parvis, ceu punctis lutescentibus distincto, vestito, unde ad summitatem usque quatuor intervallis (totidem annuis incrementis) rami nascuntur quatuor & quinque, crassiusculi, brevi distantia prodeuntes, horizontalem ex obliquo situm obtinentes, cortice etiam rimoso cinereo vestiti, extremitatibus rubescentibus, palmares in summitate, inferius vero dodrantes, in ima ramificatione pedales; in quibus folia nascuntur oblonga, integra, Laurinis similia, sed obtusiora, densa rigidaque, superne splendentia & saturanter virentia, inferne nonnihil pallidiora, nervo medio lutescente distincta, a quo venæ obliquæ tenues & superficiales procurrunt, modice cava, & nonnihil reflexa, præsertim inferiora. Folia autem pediculis brevibus glabris alterna serie dense juxta se nascuntur, & quæ in imis ramis nascuntur, crebriora sunt, quæ in superioribus, minus crebra observantur, sed totos fere ramos vestientia, in imis vero saltem ramorum partem vestiunt.

In his ramis flores, primo quo floruit anno, nempe Julio 1729. in parte foliis vidua e medio nati sunt ligno, parvi, modo solitarii, modo gemelli & terni, globulorum forma ab initio prorumpentes, dein in quinque lacinias latiusculas dehiscences: sequenti anno longe crebriores ad foliorum alas nati sunt, in tubercula subfusca conglomerati, e quibus unus alterve prodibat flos perfectus, brevi pediculo hærens, ceteri vero ingruente hieme, fero enim tum, nempe Septembri & Octobri, floruit, imperfecti deciderunt. Flores autem monopetali campaniformes, in quinque (subinde in sex) subrotunda concava, ex herbaceo albicantia segmenta ad basim fere divisi, e quorum interstitiis in interna parte alia quinque tenera cuspidata & ad margines serrata egrediuntur segmenta, stamina autem e floris tubulo brevi juxta fundum inter hæc, nempe e latioribus segmentis, oriuntur quinque, candida crassiuscula, apicibus obsolete albis farinosis terminata. Calyx monophyllos florem arcte ambit, in quinque brevissima segmenta ad medium usque divisus. Embryo parvus viridis subrotundus, stylo brevi simplici terminatus, florem perfodit. Hic dissectus quadricapsularis & quatuor semina minuta continere videbatur; sed quoniam is nondum nobiscum perstitit, ideo de fructu & ejus genere judicare non licet. Flos & ejus nascendi modus cum *Grossularia* multa habet communia, sed embryo florem perfodit, unde eo referri nequit.

Lignum solidum durum est: rami præcisi lactescunt: folia austera, adstringentia.

Seorsum figura prima, secunda, tertia & quarta flores absque calyce situ naturali cum staminibus, figura quinta idem flos manu explicatus demptis staminibus, ut segmenta interiora appareant, appicti sunt, & porro figura sexta eadem lacinia separata, figura septima calyx, figura octava & nona embryo integer, decima & undecima dissectus, duodecima semina apposita sunt.

Sideroxyli nomen primo occurrit in *Par. Bat. Prodr.* p. 375. 376. ubi *Sideroxylum Africanum*, seu Lignum ferrea duritie, folio oblongo, Lignum ferreum vulgo, & *Sideroxylum* seu Lignum ferrea duritie *Americanum*, folio subrotundo, atque *Sideroxylon* longissimo & angusto folio ex *Vera Cruce*, recensentur, quæ plantæ diversarum generum esse videntur.

Simili more *Plukenetius* diversi generis plantis idem tribuit nomen. Sic *Alm.* p. 346. habet *Sideroxylum Africanum*, seu Lignum ferrea duritie folio oblongo, cujus figura *Tab. 223. n. 6.* melior autem est, quæ exhibetur in *Hort. Amst. Part. I.*

Sideroxyli primum, dein

Corice Ind. nomine data arbor.

Sinapis Or. triphyllum. Ornithopodii siliquis Tourn.

p. 197. Deinde est Sideroxylum Americanum, seu Lignum duritie ferrum æmulans, *Iron-wood* Barbadosibus dictum Ligonis *Alm.* p. 346. *Tab.* 224. *f.* 2. & Obe *Oviedi* vocat Sideroxylum, seu Lignum ferrea duritie Americanum, folio subrotundo *Par. B. Pr.* quamvis perperam. Tandem in *Mant.* p. 172. Sideroxylum habet Sirinamenfe, Lentiscinis minoribus foliis, rachi media appendicibus aucta. Quæ omnes arbores diverſi generis & diverſæ ſunt a noſtra, cui quidem Sideroxyli nomen non magis competit, quam ceteris. Patet enim cuicunque ligno duro Sideroxyli nomen impoſitum eſſe, quod nomen velim certo cuidam generi poſthac proprium eſſe.

Ceterum Africanum illud Sideroxylon, e quo baculos Hottentotti oleo ita indurant, ut ferro cædi nequeant, non eſt idem cum noſtro, immo nec ullum ex ſupra memoratis huic reſpondet. Enimvero in *Hiſt. Jam. Vol. II. Tab.* 211. *n.* 2. figura eſt noſtræ quadantenus plantæ ſimilis, ſed quoniam folia nimis venoſa & acuminata magis pinguntur & dicuntur, cortexque albus & lævis dicitur p. 108. nobis autem in noſtra fructus viſus non ſit, qui in illa baccæ exiguæ croceæ dicuntur, cum noſtra eandem arborem eſſe non dixerim. Ceteroquin vocatur illa, Arbor baccifera foliis oblongis acuminatis, floribus confertim e foliorum alis erumpentibus, fructu minimo croceo.

SINAPISTRUM ORIENTALE TRIPHYLLUM,
ORNITHOPODII SILIQUIS TOURN. COROLL. INST.
 R. HERB. P. XVII. T. CCLXVI. F. 345.

A Pedali ad bipedalem nobiſcum naſcitur altitudinem, coliculis teretibus re-
 ctis, dilute virentibus, pilis brevibus rigidiuſculis obſitis & aſperis, in quibus folia naſcuntur graveolentia, oblonga, obtuſa, pediculo ſemunciali aſpero hærentia, terna in ſingulis pediculis, plerumque reflexa, utrinque pallide glauſcentia, aſpectu glabra, ſed tangenti ſubæſpera, brevibus nempe crebriſque per margines pilis, ſed vix, niſi in junioribus foliis, conſpicuis obſita, e quorum alis alia minora naſcuntur, e ſummis vero alis flores prodeunt parvi flavi, irregulares, ſinguli e ſingulis alis, tenuibus pediculis, horizontali ſitu locatis, hærentes, e perianthio parvo tetraphyllo regulari & quatuor petalis parvis obtuſis, æqualibus, ſed inæquali ſitu diſpoſitis, conſlati; inferius enim hiatus eſt, quem ſtamina occupant nonnihil inflexa, ſena ad ſingulos flores, apicibus parvis croceis capitata, & embryo nonnihil incurvatus, qui procedente tempore ſiliqua fit ſubhiriſuta, per maturitatem nodosa, Ornithopodio minori ſimilis.

Annua eſt planta, æſtate florens. Figura noſtra ad plantam in fictili nutritam facta, ubi minor & minus ramoſa naſcitur, in ſolo vero libero altior & magis ramoſa fit.

Buxbaum in *Plant. min. cognit.* Cent. I. p. 6. in agris circa Peram naſci refert. Descriptio ejus nimis eſt brevis, figura præter ſiliquas parum de ipſa planta monſtrat.

SOLANUM AMERICANUM LACINIATUM,
SPINOSISSIMUM PAR. BAT. PRODR. P. CCCLXVIII.
 T. CCLXVII. F. 346.

SOLANI, cujus flores Borriginis floribus assimulantur, quatuor habemus species; duas veteres, & duas novas, aut minus saltem cognitās.

Sesqui & bipedali plerumque hæc est altitudine, caule calamum olorum crassitie æquante, obscure rubente, ex tereti anguloso, frequentibus spinis albicantibus armato, ad genicula huc illuc inclinante & ramos in latera protensos spargente, ad quæ folia oblongis pediculis spinosis infidentia nascuntur, Acanthi instar divisa, sed minora, læte & saturanter viridia, utrinque glabra & nonnihil splendentia, venis albicantibus exarata, & ad venarum concursum utraque parte oblongis spinis albicantibus prædita, per margines etiam tenuibus spinulis in majoribus foliis obsita.

Flores sex septemve velut in spica brevi nascuntur, stellati & Borriginis florum instar expansi, colore violaceo tincti, quorum apices id peculiare habere videntur, quod magis, quam in aliis speciebus, ab invicem recedant. Ceterum apices oblongi lutei sunt, per brevibus staminibus appensi & stria secundum longitudinem ducta exarata. Calyces, spinulis crebris albicantibus obsiti, in quinque angusta segmenta ad medium usque dividuntur. Baccae, quas rarius fert, oblongo-rotundæ sunt, ex viridi & albicante ab initio variegatæ, per plenam maturitatem vero ut se habeant, observare non licuit, quoniam superveniens frigus eas pessundit. Et quoniam bacca, quam adjunxi, non admodum vegeta erat, calycemque marcidum habebat, non constat mihi de ejus forma; suspicor autem, ac in reliqua planta se habet, similiter spinosum, vel potius naturaliter magis ad baccas, quam reliquos flores, quibus nullus fructus succedit, spinosum esse.

Foliorum majorum pediculi duas tresve uncias longi, & longiores, quam figura nostra monstrat, quod ne Tabula nimis lata fieret, ita fieri debuit.

Dicitur Solanum annuum nigricans Virginianum spinosissimum, late se spargens, flore cæruleo, glabrum *Pluk. Alm. p. 351. Tab. 62. f. 3.* quo nomine breviter describitur in *Hist. Oxon. Part. III. p. 521. n. 14.* & sequentibus nominibus mentio ejus facta a *Rajo*: nempe Planta spinosissima Virginiana, Borriginis flore Trade-
scanti Hist. Plant. Tom. I. p. 674. Tom. II. App. p. 1876. & Solanum pomiferum frutescens Africanum spinosum nigricans, Borriginis flore, foliis minus profunde laciniatis, spinis multo longioribus, majoribus & crebrioribus horridum *Ibid. p. 1799. n. 15.* Comparat nempe Solano pomifero frutescenti Africano spinoso nigricanti, Borriginis flore, foliis profunde laciniatis *Herm. Hort. Lugd. Bat.* Minus bene autem Africanum vocat, & minus accurate pomiferum, cum bacciferum potius sit. Ceterum Africanum illud a nostro differt, quod perenne sit & foliorum processus atque sinus profundiores & rotundiores obtineat, minusque ramosum & sparsum sit.

SOLANUM

F. 346.

Solanum Americanum *laciniatum* Spino.
Sisimium Par.B. Prodr.

Solanum Campechiense, calycibus echinatis.

*SOLANUM CAMPECHIENSE, CALYCIBUS
ECHINATIS T. CCLXVIII. F. 347.*

FOLIIS & nascendi modo præcedenti speciei similis est hæc, sed differt, quod tota planta hirsuta sit, quod flores pallidiores & paullo minores sint, fructus autem major & non variegatus observetur, per maturitatem albus.

Ceterum pedali bipedalique nascitur altitudine, ramis in latera undique sparsis, qui licet satis longi evadant, tota tamen planta multum non affurgit, sed humilior manet, ramis crebris, ex tereti angulosis, virentibus, altera parte, qua Sol illabitur, obscure purpureis, crebris spinis, nunc subfuscis, nunc albicantibus, armatis.

Folia satis ampla sunt, varie laciniata, molli hirsutia ubique obsita, superne viridia, subtus e viridi albicantia, crebrioribus hac parte, quam superiore, spinis nunc albicantibus, nunc flaventibus obsita.

Flores duo tresve pediculo communi spinoso inhærent, pedicellis privatis tenuioribus nixi, mediocri magnitudine præditi, pallidi, colore nempe ex violaceo albicante præditi, quibus in perbrevis staminibus apices insunt pallide flaventes, presse juncti, calyce excepti valde spinoso, spinis, ubi aëre liberiore gaudet planta, e fusco flaventibus, alias magis albicantibus, quibus bacca succedunt satis magnæ, ab initio viridantes, dein albicantes, lucidæ. Observari meretur quosdam flores esse masculos, quosdam foemineos, quod & in præcedenti & in nonnullis aliis Indicis Solani speciebus, quæ fructus rarius ferunt, similiter se habere suspicor. Ceterum flores foeminini in hac specie maturius comparent & calyces habent magis spinosos; masculi post illos aperiuntur, calycibus minus spinosis inclusi: utrique in eodem pediculo communi nascuntur & staminibus, apicibus, stylo & embryone gaudent, ea differentia, quod apices foemineorum farina careant, embryone foecundo & stylo crassiore & longiore præditi, qui stylus & embryo in masculis breviores & tenuiores sunt, abortivi & cum floribus decidui.

Tota planta spinosa est, & peculiare porro huic speciei est, quod præter spinas ramuli & foliorum æque ac florum pediculi crebra lanugine obsiti sint.

Annua est planta, orta e seminibus a D. Houstoun ad sinum Campechiensem lectis & communicatis.

*SOLANUM CAROLINENSE SPINOSUM,
BORRAGINIS FLORIBUS SPICATIS T. CCLXIX. F. 348.*

PEDALI & bipedali plerumque est altitudine, caulibus in ramos aliquot brachiatis, teretibus, hirsutis, spinis rarioribus, e viridi albicantibus, armatis, non recta protensis, sed ad genicula ex alterutro latere in alterum inclinatis, quibus folia adnascuntur oblonga, (palmari & sesquipalmari longitudine, latitudine duas tresve uncias æquante) quernis similia, nempe per margines rarius & irregulariter sinuata, processibus & sinibus non directe, sed oblique sibi respondentibus, tenui utrinque hirsutia obsita, venis obliquis, in processus excurrentibus, a quibus aliæ quædam minores prodeunt, exarata, simpliciter utrinque virentia, spinis

spinis aliquot ad nervum medium, tam supina, quam prona parte, prædita, subter quæ e contraria, velut in aliis Solanis, caulium & ramorum parte pediculi nascuntur oblongi, in quibus utrinque flores satis longa serie (quinque & sex in unoquoque latere) nascuntur satis ampli, Borruginis florum figura, in quinque, subinde in sex segmenta divisi, coloris e violaceo dilutissime purpurascens, calyce excepti monophyllo, virente, hirsuto, in totidem, quot sunt floris lacinia, segmenta diviso, staminibus & apicibus præditi segmentorum floris numero respondentibus: staminibus quidem perbrevibus, apicibus vero sat longis & crassis, laxiuscule in umbonem coeuntibus, inter quæ stylus hæret tenuis simplex, capitulo viridi terminatus. Ceterum flores non e contrario, sed alternato situ utrinque locantur, e tenuibus oblongis & incurvis pediculis penduli, in spica veluti nutante dispositi. Fructus rarius nobiscum fert, ubi vero eos profert, baccae sunt rotundæ, Pisi majoris magnitudine, coloris per maturitatem lutei.

Perennis est planta, Junio & Julio florens, & postquam floruit, sub hiemem rami ejus denascuntur, qui dein vere renascuntur. Radix repens est.

A Solano pomifero frutescente Africano spinoso nigricante, Borruginis flore, foliis profundius laciniatis *Herm. Hort. Lugd. Bat.* differt floribus spicatis, fructu minore, quod non frutescat, & minus profunde laciniatum sit minusque spinosum.

Solanum annuum nigricans Virginianum spinosissimum, late se spargens, flore cæruleo glabrum *Pluk. Alm. p. 351.* quod modo descriptum est, plurimum ab hac specie differt; nempe illud annuum est, magis in latera sparsum, magis spinosum frequentius & magis profunde laciniatum, foliis glabris saturanter viridibus, floribus magis coloratis, paucioribus in eodem pediculo communi nascentibus.

An vero nostro idem, vel diversum sit, Solanum spinosum sinuatis foliis Floridanum, Borruginis flore lacteo *Ejusd. Pluk. Amalth. p. 194.* hæreo. Color floris quidem variare potest, vel ex sicca, in qua perit, Plukenetio determinatus videtur. Si vero Juripeba mas *Pis. Libr. IV. C. 41.* suæ, ut vult Plukenetius, eadem sit planta, a nostra diversam crediderim, quoniam illius flores minores & minus spicati, folia autem spinosa picta non sunt; ut taceam foliorum figuram huic speciei exacte non respondere.

SOLANUM INDICUM SPINOSUM, FLORE BORRAGINIS ICON. ROBERT. TAB. XXVIII. T. CCLXX. F. 349.

VARIORUM Florum, æneis Tabulis scite expressorum, Fasciculi duo sunt ab egregio artifice N. Roberto concinnati, alter (primus judico) absque, alter (secundus) cum anno, nempe 1676. quorum ille Tabulas unam & triginta, hic sedecim tantum continet, secundum exemplar Bibliothecæ Sherardinae. Qui fasciculi, quoniam Libri rationem & jus non habent, in paucorum versantur manibus, & hæc causa est, quod figuram hujus plantæ, licet bene jam ibi depicta sit, hic exhibeam, eo magis, quod ad differentiam præcedentium specierum monstrandam, fere necessaria videatur.

Frutescit autem hæc species ac sublignosa fit, secus ac illa, (cujus caules quotannis emoriuntur) & altius, nempe ad cubitalem & sesquicubitalem altitudinem, crescunt, stipite digitum crasso, cortice cinereo, lineis nonnihil rimosis striato, vestito,

F. 348.

Solanum Carolinense spinosum,
Borraginis floribus spicatis.

Solanum Indicum spinosum flore Borruginis Lc. Rob.

fito, e quo mox ab imo stolones nascuntur cubitales, juniores quidem recti, virentes, vetustiores vero & ipse caulis distorti fiunt, subvirescentes & lineis cinereo-fuscis distincti, spinis subfuscis brevioribus & fere rarioribus, quam ipsa folia, obfiti; folia autem nec ipsa spinis admodum abundant, eas vero ad nervum & venas, supina præcipue parte, habent pallide virentes.

Ceterum folia plana sunt, longa satis & lata, per margines, præcedentis instar, sed profundius, sinuata, latiora etiam & obtusiora, ab initio, juniora nempe, tomentosa & subincana, dein vero simpliciter virentia, subtus nonnihil pallidiora, satis crassa & valde hirsuta (proprie tamen eo tempore non tomentosa) nempe pilis creberrimis tecta, sed adeo brevibus & tenuibus, ut non tam visu, quam tactu percipiantur. Observandum folia in ramis vetustioribus minora, & flores etiam minores esse, figuram autem nostram stolonis junioris esse. Observandum etiam in figura Roberti, licet folia minora exhibeantur, flores tamen plerisque nimis magnos (quosdam licet in eadem planta minores) esse factos, & folia, ut spatio Tabulæ accommodarentur, non plana, sed varie inflexa exhiberi.

Flores Julio & Augusto mensibus plures aliquot, (quinque sexve) pediculis oblongis communibus innascuntur, præcedenti plane similes, sed magis colorati, nec tam frequentes in spica æque longa dispositi, Borraginis figura & specie, sed majores, pentagoni, stellati, versus margines crispatis, coloris e cæruleo purpurascens, calyce excepti hirsuto, in quinque angusta reflexa segmenta diviso. Florum pediculi & stolones superiores, item juniores, tenuibus floccis villosis aspersi sunt. Porro florum pediculi nunc spinosi sunt, ut Robertus pingit, nunc spinis destituti, cujusmodi figura nostra exhibet.

Fructus nobiscum nondum tulit, pyriformes autem procul dubio sunt, quoniam semina e Barbadeni Insula, nomine *Batchelor's Pear*, i. e. Pyri juvenilis, pluries delata sunt, quo minus dubium est, huic idem esse, Solanum Americanum perenne subincanum, fructu pyriformi longiore *Pluk. Alm. p. 350. Tab. 225. fig. 6.* quæ figura est ad siccam facta, & tam folia, quam flores, nimis parva exhibet.

Solanum Barbadeniense spinosum annuum, fructu aureo rotundiore, Pyri parvi inversi forma, & magnitudine *Ej. Pluk. Ibid. Tab. 226. fig. 1.* præter differentias in nomine recensitas, foliis latioribus & magis pilosis, seminibus nigricantibus, quæ in nostro albescunt, ab eo differt.

Ceterum *Tournefortius in Inst. Rei Herb. p. 149.* hujus speciei synonymum facit, Solanum foliis & caule spinosis *Morif. Hirt. Reg. Blef.* At Morisonus radicem per terram longe lateque repentem tribuit, quod in hac specie non fit, prior autem Carolinensis species radicem repentem habet, cui proin synonymum illud melius tribuitur.

SOLANUM BAHAMENSE SPINOSUM, PETALIS ANGUSTIS REFLEXIS T. CCLXXI F. 350.

E Baccis e Providentia insula, Bahamensium primaria, acceptis, enatae sunt plantæ, caulibus rectis, non ramosis, pedalibus & sesquipedalibus, foliis oblongis, parum sinuatis, Castaneæ fere similibus, vestitis, quæ folia & caules spinis innumeris oblongis horrida erant, prouti figura num. 1. notata demonstrat.

Secundo tertiove anno fruticuli facti sunt bipedales, caulibus rectis, digitum minorem crassitie æquantibus, foliis fere viduis & spinis rarioribus, tenuioribusque obsitis, cortice e cinereo virente vestitis, qui superiore parte in plures ramulos (num. 2.) abibant virentes, teretes, spinis plerumque carentes, subinde tamen spinis aliquot virentibus præditos, tenui furfurea lanugine obsitos. Folia in his ramulis figura multum a prioribus abludebant; nam non tantum breviora & minor erant, sed & minus profunde sinuata, minus etiam spinosa, præsertim inferiore parte; qua nullæ plerumque spinæ comparebant, superiore vero crebriores quidem sunt spinæ, sed minime tam frequentes, nec æque longæ, ac in juniorum plantarum foliis erant. Color his spinis subfuscus, folia vero supina parte atro-virent, & subhirsuta porosaque sunt, prona pallidiora, dilutius nempe virentia, glabriora & minus punctata. Et quamvis folia sint subhirsuta, nulli tamen in iis pili observari possunt.

Flores in ramulorum parte superiore veluti spicatum digesti nascuntur plures, parvi, e cæruleo colore dilute purpurascens, in quinque oblonga, angusta segmenta ad basim usque divisi, quæ mox a prima explicatione posteriora versus flectuntur, in quorum medio apices in columnam oblongam angustam coeunt, croceam, staminibus brevissimis hærentes.

Fructus nobiscum nondum perfecit, baccae autem ex America missæ rotundæ erant, pisi minoris magnitudine, e croceo rubentes, in quibus semina latebant subrotunda, compressa, quæ figura quinta, tertia vero & quarta baccae designatæ sunt. Junio & Julio floruit.

SOLANUM BONARIENSE ARBORESCENS,
PAPAS FLORIBUS T. CCLXXII: F. 351.

QUUM primum nobis natum esset hoc Solanum, cubitali saltem & sesquicubitali erat altitudine, sequenti vero anno, (in Hibernaculo enim repositum perennabat) ad quatuor usque cubitorum altitudinem pervenit, caule recto, non multum ramoso, pollicem inferius crasso, superiora versus tenuiore, foliis ab imo ad summum usque vestito alternis, crassiusculis, parum hirsutis, quin fere glabris, Hyoscyamo vulgari tam magnitudine, quam figura proxime similibus, superne atro-viridibus, inferne pallidioribus, nervo medio albicante, unde venæ obliquæ procedebant, distinctis, nullis spinis obsitis, quibus & carent rami & caulibus pars superior, media vero & ima ejus pars spinas hinc inde obtinebant rariores, breves, recurvas, Rosarum spinis similes, sed minores, nec adeo rigidas. Observasse tamen memini caules nullis spinis præditos, præsertim in natu majoribus plantis, in quibus & caules foliis nudati sunt, arboreamque faciem planta induit.

Ceterum in summis caulibus & eorum ramis, qui numerosi non sunt, flores nascuntur Solani tuberosi florum specie & figura, candidi, ad basim segmentorum levi flavedine tincti, per margines fimbriati, in medio vero & per suam superficiem sulculis rectis & rugis obliquis exarati, quorum umbonem formant quinque apices oblongi crocei, brevibus staminibus hærentes, leniter nutantes, medium stylum, ut in aliis, circumstantes. Plures autem ex eodem pediculo communi nascuntur flores, umbellatim veluti digesti, ab initio, nolarum instar, penduli, angulosi & sulcati,

F. 350.

Solanum Bahamense spinosum, petalis angustis reflexis.

F. 351.

Solanum Bonariense arborescens, Papas Floribus.

Solanum dulcamara Afric. foliis crassis hirsutis.

cati, postea, ubi explicantur, magis erecti. Pediculus flores sustinens, non e foliorum alis, sed ex contraria parte, situ non adverso, sed vel paullo humiliore, vel paullo superiore egreditur, ceu & in aliis Solani speciebus contingere observatur. Fructus subnascuntur globosi, virides ab initio, per maturitatem lutei, pulposi, dein succosi, in quatuor loculamenta divisi, in quibus latent plurima semina orbicularia, compressa, quæ seorsum ad num. 2. ad 1. vero & 3. baccae transversim sectæ designantur.

Septembri mense floruit primum anno 1727. dein sequenti anno maturius, tertio anno, Junio mense flores dedit, eosque paullo minores, folia etiam tunc, ceu in plerisque arboribus & arboreiscentibus plantis sit, minora facta erant, minusque profunde laciniata, ab Hyoscyami foliorum figura non parum abludentia: caules recti, foliis carentes, lignosi, cortice e fusco obscure violaceo nigricanteve vestiti, spinulis tenuibus raris subinde obsiti, plerumque vero iis destituti, ramorum summitatibus subinde etiam spinis brevibus aduncis armatis: florum pediculi ex adversa foliorum pediculorum parte tum nascebantur. Talis status plantæ figura altera minore ad dextram repræsentatur.

E baccis a specimine sicco, *Buenos Ayres* delato, decerptis, nata fuit hæc species.

Ex omni Solanorum familia nullum est quod huic comparari queat, præter Solanum scandens aculeatum, Hyoscyami folio, flore intus albo, extus purpureo *Plum. Cat. p. 4.* quod tamen multis modis a nostro differt, nempe caulibus scandentibus aculeatis, foliis spinosis, florum colore & eorum segmentis angustioribus.

SOLANUM DULCAMARUM AFRICANUM, **FOLIIS CRASSIS, HIRSUTIS T. CCLXXIII. F. 352.**

NON ita multi sunt anni, ex quo in Bataviam, & inde in Angliam pervenit nova hæc Solani species, Africanæ originis, ex Promontorio Bonæ Spei primum, ut videtur, transmissa. Mox postquam in Hortum Elthamensem illata fuit, flores sub æstatis finem tulit plures, in pediculis huc illuc tortis velut umbellatim in summis ramulis dispositos, Dulcamaræ vulgari similes, sed majores, nutantes & conniventes, nec nisi ad meridiem explicatos, dilutiores, coloris e violaceo pallidioris purpurei, apicibus in medio coeuntibus croceis, minus, quam in vulgari, cuspidatis, ipsis etiam florum segmentis minus, ac illius, acuminatis, nec illius instar reflexis. Ramorum summitates in plures pediculos abeunt dichotomice divisos & subdivisos, e quibus flores pendent pleraque diei parte, ut dictum, conniventes. Ramuli versus summitates, ubi flores oriuntur, angulosi sunt & asperi, inferius teretes, hirsuti & minus asperi. Flores postquam præterierunt, embryones eorum mox una marcescebant & nobis fructum observandi spem eripuerunt.

Folia in ramis floridis minora, utrinque acuminata & integra sunt, in ramis autem floribus destitutis majora & basi latiore prædita observantur, vel integra & subrotunda, inferiora nempe, vel angulata, superiora nempe, hederaceis non absimilia, quæ in figuræ margine num. 1. & 2. seorsum adpicta sunt. Utraque satis crebra alterna serie disponuntur, crassa, rigida & hirsuta, pilis creberrimis undique

undique obsita, sed adeo brevibus, ut tactu potius, quam visu percipiantur, utrinque viridia, hinc inde obscure purpurascentia. Venæ superficiales paucae a nervo medio oblique procedunt.

Plantis quinquennibus & sexennibus stipites erant pedem alti, pollicem crassi, nodosi, lenti, cortice rugoso & rimoso, ex fusco & cinereo nigricante, id est obsoleto colore vestiti: rami pedales & bipedales plures in summo caule nascebantur horsum vorsum positi & sibi implexi, lenti etiam, villosi, obscure virescentes, in quibus folia nascebantur, quorum figura modo descripta est, coloris in ramis floridis viridis superne, inferne nonnihil pallidioris, in ramis reliquis vel viridis obscurioris, vel ex viridi & obscure purpureo mixti.

In Hibernaculo reposita planta tota hieme folia retinet, ut solent pleraque plantæ Capenses, præsertim frutescentes.

Folia & cortices gustati ex amaro acre sapiunt & in subdulce quid desinunt; tota etiam planta facie & habitu ad Dulcamaram magis, quam ad alias Solani species, accedit, unde Dulcamaram vocavimus.

SOLANUM ANNUUM HIRSUTIUS, BACCIS LUTEIS BOB. HIST. OXON. PART. III. P. DXX. N. III. T. CCLXXIV. F. 353.

UBi non tantum, sed & a Rajo, sub Solano lanuginoso hortensi seu vulgari simili *Hist. Plant. Tom. I. p. 672. n. 3.* breviter describitur, & uterque a Morgano habuisse, & de loco natali sibi non constare refert; asserit autem Bobartus distinctam esse hoc Solanum speciem, & e seminibus idem semper resurgere, nec in aliud mutari, quod & in Horto Elthamensi per plures annos comprobatur.

Tota planta molliter hirsuta & pilosa est, rami præsertim extremi pilis longis obsiti & hinc lanuginosi fiunt, tenui ab ipsis caulibus violacea tinctura transfluente, quin & ipsi flores tenuem ad margines & exteriori parte lanuginem habent. Ceterum flores, quam vulgaris speciei, aliquanto majores & tota etiam planta illa major & robustior videtur. Caules nunc erecti, nunc & plerumque humiliores sunt, & ramos in latera reclinatos spargunt. Baccæ ab initio obscure virent, per maturitatem croceæ (sordidius tamen) fiunt, non exacte rotundæ, vulgaris instar, sed oblongæ, quibus semina continentur compressa, albicantia, pelliculam, ubi maturescunt, pellucientia. Folia superne obscure virent, subtus pallidiora sunt, Alkekengi Virginici facie & figura.

Æstate floret, sub autumnum baccas & semina maturat & perit. Plukentius Alm. p. 349. spontaneum in Anglia interdum se offendisse refert.

SOLANUM GUINEENSE, FRUCTU MAGNO, INSTAR CERASI NIGERRIMO, UMBELLATO BOERH. IND. ALT. PART. II. P. LXVIII. N. XVII. T. CCLXXIV. F. 354.

ACubitali ad bicubitalem nascitur altitudinem, caule crasso, nonnihil anguloso & ad angulos spinis hinc inde brevibus obtusis obsito, erecto & non multum ramoso & sparso, foliis Belladonnæ similibus, glabris, (quamvis pilos quosdam

F. 354.

F. 353.

352

Solanum annuum hirsutius, baccis luteis Bob.

Solanum Guin. fructu magno
instar *Cerasi nigerr.* umbellato Boerb.

F. 355.

F. 356.

Solanum procerius patulum,
vulgaris fructu.

Solanum nigrum vulgari simile,
caulibus exasperatis.

quosdam tenues in superiori parte emittant) saturatim viridibus, subtus pallidioribus & plane glabris seu pilis destitutis. Folia cauli medio adnascentia, iis, quæ in ramis nascuntur, longe ampliora sunt.

Flores parvi sunt, albicantes, subinde tenui violacea tinctura imbuti, unguibus subvirentibus, umbone seu apicibus sordidioribus, subfuscis nempe, præditi.

Baccæ globosæ sunt, Cerasorum nigrorum pæne magnitudine, sed magis depressæ, ab initio virides, per maturitatem nigrae & splendentes, in quarum pulpa violacea semina latent compressa, albicantia, aliis hujus generis similia.

Æstate floret & sub auctumnum baccas & semina maturat. Annua est planta.

SOLANUM PROCERIUS PATULUM, *VULGARIS FRUCTU T. CCLXXV. F. 355.*

TRICUBITALI & amplius nascitur altitudine, caule robusto, pollicem inferius crasso, virente, tereti glabro, non spinoso, lineis nonnihil exstantibus striato & veluti anguloso, qui pedali & bipedali a basi distantia in ramos ad summitatem usque abit, & singuli rami alios denuo emittunt, similiter virentes, glabros & spinis destitutos, lineis quibusdam veluti angulatos, quibus folia adnascentur glabra, integra, Guineensi, nisi quod illius ad ipsos caules longe ampliora sint, similia, glabra, virentia.

Flores sub auctumnum eidem pediculo communi tres, quatuor & quinque innascuntur, parvi admodum, candidi, diluta violacea tinctura imbuti, apicibus in umbonem parvum flavum pressim junctis, staminibus brevissimis hærentibus. Baccæ dein succedunt Solano vulgari similes, rotundæ, ab initio virides, ad maturitatem nigrae.

Annua est planta, licet satis robusta sit & alte surgat, ramis patulis & longe in latera protensis, quo nascendi modo ab aliis speciebus facile distinguitur.

Aguara quiya *Marcgr. Lib. I. C. 26.* eundem quidem habet nascendi modum, flores & baccas similes, sed caules *Marcgr.* describente lignosos, secus ac nostra planta. Verum quæ apud nos annuæ, perennes sæpe in regionibus calidioribus sunt plantæ & lignescunt, crederemque eandem, si folia melius responderent, hæc enim angustiora & versus basim magis contracta videntur, similiaque sunt Solano baccifero vulgari simili, maximo Surinamensi *P. B. Pr.* cujus caules etiam lignescunt, Aguara quiyæ instar, quorum foliorum figura videri potest apud *Plukenetium Phyt. Tab. 227. f. 2.* ubi Solanum Indicum, Laurinis angustioribus foliis, maximum dicitur & idem est cum Surinamensi illo & forte cum Aguara quiya *Marcgr.* Aguara quiyæ figura in *Hist. Oxon. Part. III. Sect. 13. Tab. I. Ser. 2. fig. 6.* ubi Solanum Indicum vulgare fructu, foliis Capfici, dicitur, huic nostro melius, quam illi, respondere videtur. Foliorum forma satis bene est expressa, sed non modus nascendi in figura, quæ totam plantam repræsentat. Descriptio p. 520. n. 5. iusto brevior & nimis generalis. Solanum Indicum vulgare simile, sed procerius, floribus albis parvis *Pluk. Alm. p. 349.* nostro etiam idem videtur.

*SOLANUM NIGRUM VULGARI SIMILE,
CAULIBUS EXASPERATIS T. CCLXXV. F. 356.*

A Præcedenti specie differt, quod non tam alte affurgat, & minus ramosum ac patulum fit, foliis superioribus sinuatis, mediis & inferioribus laciniatis & non raro Lycopi instar incis, floribus nonnihil majoribus & magis violaceis, caulibus magis angulosis & ad margines seu angulos exasperatis modiceque spinosis.

Annua est planta e Virginia delata: Septembri & Octobri mensibus floret & fructus maturat.

Flos ab initio, ubi primum explicatur, violaceus est, dein pallidior fit, postea albescit: umbo flavus: baccæ rotundæ, ab initio virides, per maturitatem nigræ. Folia glabra saturanter virent, inferius ampliora, Stramonii non absimilia, quo fit, ut credam, huic idem esse, Solanum Officinarum folio laciniato Stramonii, flore parvo albo, acinis nigris *Boerb. Ind. Alt. P. II. p. 67. n. 7.*

In *Hist. Oxon. Part. III. p. 520. n. 2.* Solanum baccis rubris phœniceisve, caulibus modice spinosis, describitur & vulgari ceteroquin simile dicitur; at nostri baccæ atræ sunt, & hac de causâ nigrum vocavimus.

SPERGULA MULTIFLORA, FOLIIS INFERIORIBUS SAPONARIÆ, SUPERIORIBUS BEHEN SIMILIBUS T. CCLXXVI. F. 357.

EX radice perenni caules profert sesqui & bicubitales, digitum minorem versus basim crassos, teretes, læves, glaucos, ad genicula nodosos, ab imo ad summum usque brevibus intervallis ramosos, ramis ad singula genicula singulis, juxta primarium caulem prodeuntibus & de parte in partem aliam spectantibus, qui dein in alios dividuntur & subdividuntur, binaria & terna divisione & subdivisione, nempe quando ramuli in florum pediculos abeunt, ternaria divisio & subdivisio observatur.

Ceterum florum pediculi tenues sunt & in omnem partem sparsi, quibus flores insident numerosi, ab initio, præsertim antequam plene explicantur, purpurascetes, dein pallidiores & tandem candicantes. Singuli autem flores e quinque oblongis integris petalis constant, quibus stamina respondent pro petalorum numero duplicata, apicibus albicantibus capitata. Stylus bicornis embryoni insidet in medio petalorum locato, qui in vasculum abit tenerum membranaceum & simplex, subrotundum, seminibus subrotundis Papavereis repletum, coloris per maturitatem subfusci. Calyx cylindræus non est, sed florescentiæ tempore expansus, in quinque lacinias ad basim usque divisus, unde & ex situ ac ramificatione florum, eorumque figura rosacea, hanc plantam Spergulæ esse speciem colligitur.

Folia inferiora subhirsuta sunt, ex glauco virentia, Saponariæ similia, sed crassiora, superiora angustiora fiunt, glabra & glauca, Behen vulgari similia, quæ vero florum pediculis subjiciuntur, perangusta & tandem plane capillacea fiunt.

Inferiora

Spergula multiflora, foliis infe-
rioribus Saponarice, super Behen similibus.

P. 369.

T. CCLXXVII.

Spermacoce verticillata globosa. *Spermacoce tenuior* tenuioribus.

Inferiora folia non multum a foliis inferiori geniculo in Tabula nostra appictis differunt. Embryones, vascula & semina seorsum, nempe figura prima embryones, secunda & tertia vascula integra, quarta vasculum maturum, quod ex rotundo tetragonum, quadrivalve fit, quinta semina, sexta vasculum transversim sectum appicta sunt. Augusto mense floret.

Est *Lychnis Orientalis Saponariæ* folio & facie, flore parvo & multiplici *Tourn. Coroll. Inst. Rei Herb. p. 24.* Cur multiplici dicatur flore, ignoro; sunt enim omnes sibi invicem similes flores & simplices, nec porro faciem planta habet, præter inferiora folia, *Saponariæ* similem.

Considerent *Herbariæ rei periti*, an huc referri queat, *Linum sylvestre latifolium* flore albicante *Barrel. Obs. 670. Icon. 1002.* Descriptio deest: in figura flores desiderantur: folia non male respondent, præsertim plantæ spontaneæ, respondet & ramificatio: icon videtur ad ficcam facta. Idem valet de *Alfine altissima*, folio *Plantaginis Buxb. Plant. min. cogn. Cent. III. p. 32. Tab. 61.*

SPERMACOE VERTICILLIS GLOBOSIS

T. CCLXXVII. F. 358.

A Seminis aculeati forma hanc & sequentem plantam *Spermacocen* voco, qua proprium herbæ genus designo, quod ad id *Plantarum* genus summum, quod *Stellatas* inscripsit *Rajus* ex floris & seminis formatione, neglecta foliorum, ab illis nonnihil diversa, dispositione & numero, refero, cui flores monopetali tubulosi, in quatuor æquales lacinias divisi, seminibus insidentes gemellis, mucronatis & aculeatis pro characteristica nota sufficiunt.

Ex radice alba fibrosa cauliculos profert hæc species erectos, dodrantes & pedales, quadrangulos, foliis ad genicula binis, inter *Saturejæ* & *Hyssopi* folia mediis, *Hyssopi* tamen foliis similioribus, cinctos, e quorum alis in pediculis inferioribus longioribus, superius brevioribus, folia alia adversa fasciculatim congesta nascuntur, reliquis similia, sed minora. Tam caules, quam folia, hirsuta sunt.

Caules ad genicula membrana albicante, dentatim incisa, cinguntur, in summis vero ramulis ex intervallis aliquot capitula proferunt *Sanguisorbæ* minoris æmula, sed candida, & in eo diversa, quod flores tubulosi sint, *Aparines* similes, & quod semen quadrangulum non sit, illius instar, sed ex rotundo compressum, *Valerianellæ arvensis* figura proxime accedens, duobus in summitate unculis terminatum. Semen gemellum læve est, & per maturitatem ab invicem secedit, duosque continet nucleos feminales. Ceterum licet duæ tantum in hoc semine cuspides nudo oculo appareant, non destituitur tamen aliis duabus brevioribus, intra has locatis, armato oculo discernendis. Flores numerosi parvi candidi, in quatuor æquales lacinias divisi, & quatuor staminibus brevibus donati summo, ut in aliis *Stellatis*, insident semini bicuspidi; quæ semina num. 1. 2. 3. flores autem cum embryonibus num. 4. 5. 6. seorsum exhibentur: num. 7. folium inferius separatim designatum est.

Æstate floruit nobiscum hæc species, nata ex seminibus prope fluvium *Gambiam* in *Africa* collectis.

Non novi aliam huic similem plantam, quam *Scabiosam Jamaicensem hyssopifoliam*

foliam, seu Globulariam capitulis ad genicula, foliis plurimis, stellatim ambientibus, verticillatam *Pluk. Alm. p. 336. Tab. 58. fig. 6.* seu Pulegium fruticosum erectum, verticillis densissimis *Sloan. Cat. Jam. p. 64. Hist. Vol. I. p. 170.* Eam vero ob folia verticillos stellatim ambientia, quod in nostra, si juniora erumpentia demas, non æque fit, eandem non dico; Quodsi eadem fit, differentia a specimine filvestri, ubi omnia strigosiora magisque conjuncta, & figura ad siccam minus exacte facta, procedit.

SPERMACOCE VERTICILLIS TENUIORIBUS
T. CCLXXVII. F. 359.

FOLIA hujus, quam præcedentis, latiora, magis aspera & nonnihil breviora sunt, ad basim in pediculum breviora, si modo pediculus dici mereatur, contracta: caules teneriores sunt, flores minores, staminibus non, ut in illa, extantibus, sed intra floris tubulum latentibus & prope inconspicuis, semina vero crassiora, tumidiora & subhirsuta, in quatuor pæne æqualia cornicula terminata. Porro ad genicula in alterutro saltem latere ramuli juniores enascuntur, cum in illa furculi æquali longitudine bifariam divaricentur, quibus medius interhæret ramus, verticillis in hac specie tenuioribus seu minus globosis, crebrioribus vero & longiore distantia nascentibus.

Flores pusilli candidi sunt, regulares, in quatuor lacinias divisi, Aparines floribus similes, summo semini insidentes & calyce exiguo quadrifido excepti. Genicula, antequam flores & semina comparent, membrana pilosa succinguntur, quæ dein ad seminum augmentum disparet. A pedali ad bipedalem nascitur altitudinem. Tam hæc, quam illa inodora est; illa porro insipida, hæc vero nonnihil acredinis herbaceo saporis commixtum habet.

Num. 1. & 2. flores extracti & naturali magnitudine paullo majores, num. 3. & 4. naturali magnitudine & cum suo calyce exhibentur: num. 5. semen fere maturum, (ubi ita cohæret, ut unum & integrum videatur) num. 6. nonnihil hians, num. 7. maturum & capsulæ bilocularis instar hians, num. 8. seminis nuclei, qui subrotundi sunt, sistuntur: num. 9. folium ex inferioribus, quæ licet, quam prioris, latiora sint, in extremitate tamen magis acuminata sunt, seorsum designatum est.

Æstate nobiscum pluribus annis floruit & semina perfecit, cumque folia protulerit semper eadem, figuraque nostra non majora, cumque specimina sicca habeamus in Carolina lecta, quibus folia non tam latiora, quam potius angustiora sunt, vero videtur simile, diversam esse plantam, quæ dicta fuit, Anonymos Americana foliis Parietariæ scabris, floribus albis, ad foliorum ortum vix conspicuis *Pluk. Alm. p. 33. Tab. 136. f. 4.* Mollugo Americana Parietariæ folio *Vailant Boerb. Ind. Alt. p. 148. n. 3.* cujus plantæ sicca folia, præterquam quod latiora sint, multo, quam nostræ, scabriora observantur. Plurimum autem huic accedit & forte eadem est, Aparine paucioribus foliis, semine lævi *Sloan. Cat. Jam. p. 50. Hist. Vol. I. p. 145. Tab. 94. fig. 5.*

Nec multum differre videri posset, Muriguti *Hort. Mal. Tom. X. Tab. 32. p. 63.* Alfinæ affinis planta Indica, flore candido *Commel. Not. Ibid. p. 63.* eadem tamen

P. 371.

F. 360.

T. CCLXXVIII.

Symphoricarpos folius alatis.

tamen planta non est, ob vascula, ut dicitur, polysperma. Est in Phytophylacio Sherardino planta a Cunninghamo missa, cum descriptione ejus accurata, quæ observationem Horti Malabarici quoad vascula polysperma confirmat, quare nemo eandem, immo nec hujus generis speciem credere debet.

Sunt vero in Phytophylacio Sherardino duæ aliæ hujus, ni fallor, generis species: altera foliis subrotundis scabris, membrana genicula succingente latiore & capsulas occultante: altera foliis oblongis glabris, capsulis ad genicula grandiusculis, binis tantum, oblongis, striatis & in vertice foliatis: utraque Americanæ videtur originis.

Ceterum plantæ hæ, ut supra demonstratum, foliorum numero & situ, quin & floribus verticillatim dispositis, a reliquis Stellatis non parum recedunt. Enimvero cum non alia, in quamæque commode recipi queant, Plantarum Classis pateat, ex floribus & seminis formatione admittendæ erunt. Cui generi adscribi meretur, *Aparine supina pumila*, flore cæruleo *Tourn. Inst. R. Herb. p. 114.* seu *Rubeola arvensis repens cærulea C. B. Pin. p. 334. Prodr. p. 145.* quæ seminis formatione a reliquis Stellatis plane differt, & cui hac de causa peculiare genus olim adscripsi in *Cat. Giff. App. p. 10. & 96.* quod *Sherardiam* dixi. Quoniam vero eodem pæne tempore, vel potius paullo ante me ex Verbenis nodifloris & aliis quibusdam Indicis longius spicatis novum *Sherardiæ* genus instituit *Vaillant*, homonymiæ vitandæ studio aliud huic generi nomen quæsi, cujus ex flore & semine dicta *Rubeola* vera species est, licet capitulis radiatis, foliis & nascendi modo nonnihil diversa & reliquis Stellatis herbis similis magis sit. Ceterum quam ex *Heliotropio Africano* frutescente, *Antirrhini* minoris folio, flore albo *Hort. Maur.* *Sherardiam* instituit *Pontedera* in *Epist. ad Guil. Sherard. Comp. Tab. Bot. subnexa*, ad *Chenopodii* genus cum *Boerhaavio Ind. Alt. Part. II. p. 267:* non incongrue referri potest.

SYMPHORICARPOS FOLIIS ALATIS

T. CCLXXVIII. F. 360.

SYMPHORICARPOS nobis est plantæ genus, floribus monopetalis, regularibus campaniformibus, in quinque lacinias divisis, calycibus monophyllis quinquefidis exceptis, sub quibus fructus nascuntur carnosus, globosus, figura & magnitudine pæne flores *Arbuti* referentes, in quatuor loculamenta, semina cartilaginea subrotunda continentia, divisi: adde flores & fructus e foliorum alis dense congestos nasci, & inde huic generi nomen adscivi.

Hujus generis una tantum species mihi nota est, quæ fruticulus est cubitalis & bicubitalis, ab imo ad summum usque ramosus, ramis in latera oblique vergentibus, subfusco cortice vestitis, quo colore & extremi ramuli gaudent, graciles, tenui villo obfiti, quibus folia adnascuntur ex oblongo rotunda, *Chamæceraso* dumetorum similia, sed minora & e pluribus pinnarum (ad decem & amplius paria) conjugationibus constantia, superne viridia, inferne subglauca, tenui lanugine obfita, subhirsuta, venis obliquis exarata, e quorum alis superioribus plures nascuntur flores deorsum positi & alis plerumque protecti, fasciculatim congesti, ex albedo herbacei, monopetali campaniformes, in quinque segmenta breviter ad me-

dium usque divisi, calyce vix conspicuo, in quinque exiguas lacinias diviso, basi sua excepti, qui calyx & flos summo insident embryoni subrotundo virenti, qui dein in fructum abit purpurascentem, mollem, non pulposum, globosum, floris Arbuti effigie, obiter angulosum, in quatuor loculamenta divisum, in quibus duo tantum, nempe in majoribus loculamentis, deprehendi semina subrotunda, in singulis loculamentis singula, altera parte (interiore videlicet) plana, altera (exteriore nempe) elevata, candida, cartilaginea, Milii grani magnitudine. Procul dubio autem quatuor naturaliter singulis fructibus insunt semina, quæ non omnia, ut nec ipsi fructus omnes, ad maturitatem pervenire solent. Ceterum fructus, florum instar, congregati sunt & pediculis destituti. Stamina singulis floribus quinque brevissima sunt, flores non egredientia, quibus insident apices parvi pallidi, ex herbaceo flavicantes.

Quoad fructificationem non parum habet similitudinis cum Cuscuta, sed in Cuscuta flos & calyx embryonem in sinu suo fovent. Differt etiam Cuscuta in eo, quod fructus ejus per maturitatem transversim abscedat, in duo tantum loculamenta, Plantaginis instar, divisus; membrana nempe intermedia vasculi lateribus non annectitur, sed libera in medio hæret & cum ipsis seminibus elabitur, ut proprie bicapsularia non sint Cuscutæ & Plantaginis vascula.

Augusto mense floret, Januario & Febuario mensibus fructus maturat. Planta est Americæ Septentrionalis incola, & ex Virginia primum in Angliam illata fuit, unde & nostras hiemes facile tolerat.

Numero primo ramus cum floribus junioribus & foliis parte supina, secundo parte prona cum floribus explicatis, tertio fructus maturi in furculo foliis, quæ eo tempore decidunt, destituto, quarto fructus dissectus, quinto flos seorsum, sexto semina utraque parte exhibentur.

Verisimile est hanc plantam figurari a *Plukenetio in Amalth. Tab. 420. fig. 6.* ubi folia justo minora (a sicca) facta sunt, quamvis æque parva subinde in ramulis minoribus observentur. Quin & ipse Plukenet. folia ampla tribuit & *Hypericum* ramosum amplioribus subrotundis crenatis foliis, Americanum, floribus luteis vocat in *Mantissa p. 104.* Crenata folia minime sunt, sed subinde obiter sinuata; qua de causa autem *Hypericum* inscribat, nemo non mirari debet. Flores eum vidisse non credo, alias enim pingi curasset, quodsi vero vidit, cur luteos vocat? Tales enim non sunt, & si sint, quid attinet commemorare flores luteos, cum plerisque omnibus *Hypericis* lutei flores familiares sint. (Immerenter enim antecedentem plantam *Hypericum* latiore folio, seu *Androsamum* perforatum elegans, flore carneo Marilandicum *Mant. p. 104.* vocari existimo, & Plukenetio non nisi ficcam, quod vel figura ipsius *Tab. 419. num. 6.* testatur, plantam fuisse visam existimo.) Forte nomen vulgare Hortulanorum, *St. Peter's wort*, quo vulgo venit & forte primum transmissum fuit, appellationi isti ansam dedit. Ceterum perperam nostra hæc planta ad Vitem Idæam refertur & *Vitis Idæa* Caroliniana, foliis subrotundis hirsutis, ex adverso nascentibus, floribus minimis herbaceis, fructu parvo rubello, dicitur *Cat. Plant. Hortul. Londin. p. 85. Tab. 20.*

TAGETES

P. 373.

R. 361.

T. CCLXXIX.

Tagetes minor, flore fulvo maculato.

TAGETES MINOR FLORE FULVO
MACULATO T. CCLXXIX. F. 361.

AGETES vulgaris, cujus flos minor est, quam alterius cujusdam speciei, quæ majore & pallidior gaudet flore, licet ab aliis pridem satis accurate descripta & depicta sit, ita ut supervacuum videatur hanc speciem, quæ illi valde similis, de novo cudere & describere; tamen quoniam in illius descriptione quædam omissa sunt, nec figura antiquæ ligneæ moderno sæculo ex omni parte placent, nostræ hujus figuram, quam potui accuratam, & descriptionem cum ipsius differentiis tradere liceat.

Bipedali autem & tripedali assurgit hæc species altitudine, caulibus erectis, minus sane, quam in vulgari, reclinatis minusque sparsis, striatis glabris, rubentibus, vel e rubro & purpureo in viridem tendentibus colorem. Quibus digitalis ad basim est crassities, quæ superiora versus sensim imminuitur, & ad pediculos, qui flores gestant, in gracilitatem styli tandem vertitur. In ramos mox a primo ortu, paullo tamen altius, quam vulgaris species, dividitur, contrario situ enascentes, subinde tamen simplex in brachia, deficiente medio caule, divisio observatur, quibus pro divisuræ ratione folia adnascuntur modo adversa, modo alterna, aliarum hujus generis specierum instar alata & serrata, glabra, coloris saturanter viridis superne, inferne vero pallidioris, Tanaceti foliorum proxime æmula, quæ quo fastigio caulis & ramorum magis appropinquant, eo pedetentim in angustiora segmenta divisa observantur.

Flores in summis nascuntur ramulis, magnitudine fere vulgaris Tagetis, in eo notabiliter diversi, quod fulvum florem maculæ oblongæ puniceæ distinguant, cum illius semiflosculi toti profunde fulvo & puniceo colore insigniti sint. Contingit aliquando, si planta ramis minus luxuriare deprehendatur, ut flores nonnihil majores nascantur, id quod & in aliis plantis simili modo tractatis fieri observatur. Ceterum flores e semiflosculis octo & pluribus frontatis integrisque & flosculis plurimis in quinque, subinde in sex lacinias divisas componuntur, quorum & illi, & hi (vid. figura marginalis 1. 2. & 3.) feminibus insident oblongis gracilibus, laciniis foliaceis teneris albidis, qua flosculis & semiflosculis nectuntur, terminatis. Integros dixi semiflosculos, quoniam, si pressa explicentur, tales, dempto medio sinu superficiali, revera sunt, sibi autem relictis modice sinuati & per margines obiter crenati apparent; in vulgari autem specie florum radius e semiflosculis plerumque sinuatis & per margines vere, tenuiter licet, crenatis constat. Calyx ipse simplex & integer, summo margine denticulatus, secundum longitudinem vero sulcatus, pro involucrio inservit. Odorem flores spirant eundem cum aliis speciebus, jucundum nempe, sed subgravem & cerebrum opplentem.

Num eadem sit hæc species, cum Caryophylli Hispanici varietate septima & octava *Col. Ecphr. Part. II. p. 47.* asserere non audeo, quoniam & figura deest, & descriptio adeo brevis est, ut dubios nos relinquat. Ea vocatur a *C. Baubino Pin. p. 133.* Tanacetum Africanum minimum, sericea hirsutia oblitum, formato nomine ex descriptione Columnæ. Cui speciei idem videtur Tlapalcocatli Coaxochitl,

chitl, Caryophyllus Mexicanus quintus *Hist. Mex. p. 156*. Minima nostra species dici nequit, hirsutiam autem & villositatem veram nec in hac, nec in alia specie me adhuc observasse memini, nisi mollem quendam florum aspectum, telanpholifericeam referentem, quo vulgaris præcipue minore flore puniceo donata species superbit.

E feminibus Mexicanis nata floruit Novembri mense, anno 1727.

Dodonæi relatu Tagetes vulgaris ex Africa, ubi plerisque locis sponte nasci refert, primum in Europam invecta, quando nempe Carolus V. Rom. Imperator apud Tunetum celebri potitus esset victoria, unde Africani & Tunetensis floris denominatio ei contigit. Expeditio autem illa Africana incidit in annum 1535: Dodonæi vero *Historia Plantarum Gallica* prodiit anno 1557. & Belgica prima editio paucis retro annis. Decem autem circiter annis ante Dodonæum, nempe anno 1542. hujus floris mentionem fecit *Fuchsius Hist. p. 47. 48.* ubi ejus figuram satis bonam exhibuit & Tagetem Indicam nuncupavit, quo nomine, misso improprio Tanaceti, Caryophylli Indici & Floris Africani, ad hoc genus ab aliis distinguendum usus posthac Tournefortius. Tagetis vero nomen, ut *Fuchsius* refert, primo adhibuit *Apulejus*, & pro Tanaceto designando eo usus est; posterius vero missa Tagetis appellatione, Tanacetum vocarunt eam herbam, quæ vulgo Tanaceti nomine nota est. *Fuchsius* autem natales hujus plantæ non recenset, sed in hortis coli refert. Equidem prima hujus plantæ notitia incidit in expeditionem illam Africanam, sed cum Dodonæus incerto nitatur Auctore, nec ad nostra usque tempora, quantum memini, de natalibus Africanis quicquam certi quis tradiderit, quidni Americanæ potius originis esse credamus, cum reliquas ejus species novi Orbis inquilinas esse ex *Historia Mexicana* constet.

Dodonæus porro infamem fecit hanc plantam, & venenosæ qualitatis participem, dum non tantum in puero, qui flores mandere inceperat, labia inflata vidit, sed & feles, quibus flores cum calycibus recenti caseo permixtos dedit, mox inflatas & mortuas conspexit. At *Historiæ Mexicanæ Commentatoribus* non omnia venena judicantur, quæ bestias interimunt, nec quæ pueris, teneræ nempe ætati, os inflant, adultis ideo noxia censentur. Sane enim Piper, Arum, Angelica, Helenium &c. multo magis urunt, nec tamen egregia esse medicamina definunt. Mihi quidem folia & flores hujus speciei gustanti ea calida & aromatica visa, labia tamen & fauces illæsa reliquerunt, nec nisi levem quendam suburentem in lingua sensum imprefferunt. Quidni ergo credamus ventriculo conferre, mensem & urinam ciere & sudores elicere, liberare obstructa, & vitiis hepatis succurrere hujus generis plantas, ut in *Historia Mexicana* asseritur.

TAGETES MULTIFLORA, MINUTO FLORE ALBICANTE T. CCLXXX F. 362.

TAM in fictili, quam solo libero reposita insignem hæc nova Tagetis species altitudinem adepta est, ad decem & undecim usque pedes in fictili, longiorem vero extra id proceritatem nascens, caulibus robustis, brachialem pæne in solo, nonnihil minorem in fictili crassitiem versus radicem acquirentibus, rectis, rigidis, teretibus, glabris, coloris rubentis, in quibus folia ab imo ad summum usque

Tagetes multiflora,
minuto flore albicante.

que nascuntur, quam in aliis speciebus minora, glabra, eodem, ni fortiore, odore graveolente prædita.

Caulium & ramorum summitates in spicam longam (pedalem & longiorem) excurrunt, quæ spica ex floribus & foliorum alis umbellatim velut nascentibus composita est, quorum pediculis minuta foliola, ceu ligulæ, hinc inde apposita sunt. Calyces integri, oblongi, tubulosi, glabri sunt, in tres & quatuor minutas lacinias in summitate divisi, non striati, sed læves & æquabiles, & tereti triquetri, lineis brevibus fuscis variegati & veluti punctati. Flores valde parvi sunt, & flavescente albicantes, quorum radius & duobus, tribus aut quatuor parvis semiflosculis, nunc bifidis latiusculis, nunc trifidis angustiusculis constat, quorum sinu continentur flosculi minuti, discum non superantes, & vix prominentes, luteoli, in quinque exiguas lacinias divisi, utriculo farinifero & stylo bifido recurvo donati, nullis vel cassis feminibus insidentes, semiflosculi autem utriculo carent, soloque stylo recurvo, ceu alii Compositi flores, gaudent, & feminibus insident oblongis gracilibus, compressis, per maturitatem nigricantibus, quatuor vel quinque filamentis, (tribus brevioribus & duobus longioribus) exsuccis albidis foliaceis terminatis. Seminibus nullæ squamæ appositæ vel interpositæ sunt. Figuris marginalibus 1. 2. 3. flores aliquot, 4. semiflosculi, 5. & 6. flosculi, 7. 8. & 9. semina seorsum designata sunt.

Ceterum proceritate, floribus minutis & eorum nascendi modo tam peculiaris est hæc Tagetis species, ut solo titulo ab aliis distinctam nemo non agnoscat, quare eam cum aliis comparare & differentias enumerare superfluum foret.

Sero, & sub auctumni finem, cum aliæ Tagetis species fere defloruissent, floruit anno 1728. Nata fuit & feminibus & speciminibus ficcis extricatis; hæc vero specimina attulit ** Mylam Chir. e Bonariensi agro, quorum quædam pedalem tantum, alia bipedalem longitudinem obtinebant; & quamvis regio illa valde fertilis sit, in horto tamen in majorem multo altitudinem excrevit.

Lectores judicent utra, vel an non utraque huc referri queat, Tagetes Chiliensis exiguo flore, & Tagetes Chiliensis flore minimo *Feuill. Obs. Phys. Tom. III. Hist. Plant. Med. p. 64.* de quibus sequentia tradit: „Ces deux plantes n'ont rien de singulier, qui puisse les faire distinguer des autres especes, que la petitesse de leurs fleurs: celles que porte la premiere de ces plantes, sont longues environ de quatre lignes, sur une ligne d'épaisseur, évasées de deux à trois lignes, & couronnées de cinq demifleurons. Les fleurs de la seconde ont à peu près la même longueur; mais elles n'ont pas plus d'une ligne d'épaisseur, & leur calice n'est débordé que de deux demifleurons opposez. Elles sont l'une & l'autre extrêmement chaudes. Les Indiens en mangent au retour de leur pêche, pour se rechauffer.” Figura desideratur.

TELEPHIASTRUM FOLIO GLOBO SO

T. CCLXXXI. F. 363.

SUNT mihi Observationes quædam Botanicae a Vaillantio provectæ, in quibus ad Telephii *Tourn.* genus, aliud annotatum reperio genus, quod Telephiastrum vocat. „Huic calycem tribuit bifariam, mitræ instar divisum: capsulam

C c c c c

„simplicem

„ simplicem triangularem, e cujus basi placenta surgat, feminibus undique onusta, quæ per maturitatem ab apice ad basim usque in tres partes æquales dehiscat.” Itaque calyce præcipue a Telephio, cujus calyx in quinque segmenta dividitur, a Portulacea vero, quod flos summo fructui non insideat, & quod calyx vasculo non connascatur, quodque vasculum per transversum non aperiatur, differt hoc genus, quæ differentiæ, pro novo genere inferendo, omnino sufficiunt. Hujus vero generis species facit Vaillant, *Telephium maritimum* Sedi folio, flore rubello *Inst. Rei Herb. p. 248.* & *Portulacam Africanam* sempervirentem, flore rubicundo *Hort. Amst. Part. II. p. 177.* Illud vocat, *Telephiastrum maritimum* Kali folio, flore rubello; hanc, *Telephiastrum Africanum* sempervirens, Sedi majoris folio.

In Horto Elthamensi a pluribus annis planta colitur a *Portulaca* illa non parum diversa, quam, five nova planta, five ejus saltem varietas fit, hic describere & iconem exhibere operæ pretium duxi.

Hæc ex radice fibrosa, paucos saltem, unum nempe alterumve profert cauliculum, non repentem, sparsumve, sed oblique surrectum, aut humi saltem reclinatum, quadrantalem aut trientalem, non aut parum ramosum, calami olorini crassitie, carnosolignosum, cortice vestitum lævi, cinereo aut squalide fusco inferius, superius virente, in quo folia nascuntur crebra, alterna serie juxta se orientia, cauli temere absque pediculis adnascencia & facile decidentia, (Sempervivo plane dissimilia) crassa valde & succulenta, longitudine & latitudine fere eadem (semunciali & unciali) crassitie ad latitudinem dimidiata, inferius crassiora & rotundiora, (per vetustatem rugosa) in superiori cauliculi parte minus crassa, superficie lævi (non splendente) coloris e viridi subglauco pallidioris, avenia, punctis crebris virentibus (a substantia cellulosa & porosa) notata, succo viscido acido, in fila ductuli, referta.

In quibus cauliculis furculi Julio & Augusto mensibus nascuntur palmares, teretes virentes, glabri, aphylli, nunc simplices, nunc bifurcati, in quorum summitatibus flores successive explicantur amœne purpurei, in quinque petala ad unguem usque divisi, petalis nunc æqualiter, nunc nonnihil inæqualiter explicatis; duo enim petala superiora tantum fere spatii occupant, quantum tria inferiora, quo non obstante, cum differentia levis sit, regulares & pentapetali censendi sunt flores. Embryo (figura marginali prima) in medio flore hæret subrotundus, qui in simplici cavitate (figura secunda & tertia) plura continet semina (figura quarta) parva subrotunda; quale autem vasculum futurum esset, observare non licebat, quoniam mox cum flore (non deciduo) embryo emarcescebat. Stylus embryoni insidet in tria candida apiciformia corpuscula definens, & circa embryonis basim stamina oriuntur plura, apicibus croceis capitata. Calyx subvirescens sub flore locatur, non deciduus, duobus foliis cuspidatis constans.

Portulacam Africanam sempervirentem, flore rubicundo *Hort. Amstel. P. II. p. 177. fig. 89.* memini nascentem vidisse, ramulis procumbentibus, foliis confertioribus, nonnihil sulcatis, (Sempervivo tamen non multum similibus) non æque crassis; nostra autem minime tam ramosa & tam procumbens est planta, flores minores & minus, ac illius, pingitur, regulariter expansos habet, furculi floridi nobiscum semper erecti sunt, folia crassiora sunt, saporis acidi, illius vero caulium & foliorum

P. 376.

T. CCLXXXI.

F. 363.

Telephiastrum folio globoso.

Telephiodes Graecum humifusum, flore albo Tournefortii.

foliorum sapor idem dicitur cum *Portulaca latifolia sativa C. B.* qui aquosus est & insipidus. Atque hunc, qui jam explicatus & icone expressus est, nascendi modum nobiscum constanter observat hæc planta.

Hujus porro generis species est, *Telephium Americanum Portulacæ folio Tourn. Inst. Rei Herb. p. 248.* & *Telephium maritimum Sedi folio, flore albo Ejusd. Ibid.*

TELEPHIOIDES GRÆCUM HUMIFUSUM,
FLORE ALBO TOURN. COROLL. P. L. T. CCLXXXII. F. 364.

ANUA est herba, quæ ex radice fibrosa coliculos plures palmares, dodrantales & pedales spargit humifusos, teretes, glabros, virentes, ad basim subfufcos, in quibus folia nascuntur alterna, *Telephii legitimi Imper. facie*, spissiuscula, nitida, glabra, utrinque glauca, plana, aut leniter saltem in superiori coliculorum parte concava, inferius rotundiora, superius nonnihil longiora, pediculis tenuibus brevibus nixa, nervo & venis aliquot vix conspicuis prædita.

Flores & vascula e foliorum alis nascuntur ea ratione, ut sexus differentia, quod prætermisum a Tournefortio, observetur. Nam e singulis geniculis flos pendet staminibus & apicibus præditus, qui masculus & a quibusdam sterilis appellatur, quod eum nullus fructus insequatur, & alter absque staminibus & apicibus, solo stylo & embryone constans, qui, quod in fructum abeat, foemineus dicitur & fertilis. In his porro floribus differentia petalorum observatur: masculi quidem duplicia habent, altera longiora & tenuiora candida, obiter in extremitate incisa, altera ad horum basim locata breviora, subvirentia, profundius incisa, foemineis similia, sed nonnihil teneriora: flores autem foeminei circa embryonem petala habent unius tantum generis, nempe breviter herbacea crassiuscula, minus fugacia, in duas lacinias sat profunde, *Alfines instar*, divisa, teneris illis & fugacibus albidis carent. Quæ petala herbacea ob parvitatem suam fugerunt Tournefortium, qui alias petala caudicantia naturali magnitudine nonnihil majora & calyci minus bene æqualia exhibuit, crenam vero in medio omisit *Tab. 485.* Ceterum tam illa, quam hæc quina sunt. Calyces in quinque segmenta ad basim usque dividuntur, qui in masculis floribus emarcescunt, in foemineis vero augentur & ad fructus usque maturitatem perstant & colorem glaucum retinent. Stamina exigua quinque sunt, apicibus parvis luteis prædita. Embryo subrotundus stylum tenuem trifidum habet, singulis corniculis iterum bifidis & exili globulo terminatis, qui dein in fructum abit subrotundum, obtuse trigonum, in tria (non sex, ut Tournefortius vult) loculamenta divisum, quorum singulis bina continentur semina, parte exteriorie rotundata, interiori angulata, unde obtuse triquetra fiunt.

Quæ partes omnes seorsum in Tabula expressæ sunt, nempe figura prima flos masculus magnitudine naturali, secunda aucta magnitudine, 3. petala mascula naturali & 4. aucta magnitudine, 5. petala mascula minora foemineorum æmula naturali, 6. aucta magnitudine, 7. flos foemineus naturali, 8. aucta magnitudine, 9. petala hujus floris naturali, 10. aucta magnitudine, 11. stylus naturali, 12. aucta magnitudine, 13. vasculum integrum, 14. dissectum cum seminibus, 15. vasculum seu absque seminibus, 16. semina, quæ per maturitatem ex cinereo albescunt.

Tele-

Telephioidis nomen huic generi imposuit Tournefortius, ob similitudinem, quam hæc species habet cum Telephio legitimo *Imper.* & hujus unicam tantum speciem, hanc nempe recensuit in *Instit. Rei Herbariæ Corollario*, aliam vero in Italia nascentem addidit Micheli, quæ in *Hort. Pisano* p. 163. dicta fuit, Telephioides Italica humifusa, flore herbaceo. Sed habet nostra etiam planta, demptis teneris illis masculinis petalis, herbaceos flores, ut eadem videri queat, quamvis in dicto Horto & Tournefortiana species seorsum enumeretur. Sane in specimine exsiccatō ab ipso Micheli transmissō nullam differentiam inter Italicam & Græcam deprehendo, cujus porro Synonyma mihi videtur, *Glaux*. procumbens, *Myrti Tarentinæ folio* *Bocc. Mus. Part. II. p. 168. Tab. 119.* Plures vero aliæ in Indiis nascuntur species, *Nirouri* & *Kirganelli* nominibus ex *Horto Malabarico* notæ: nempe *Niruri* *Tom. II. p. 45. Tab. 27.* *Perin Niruri* *Tom. V. p. 85. Tab. 43.* *Tsjeria Nirouri* & *Katou Nirouri* *Ibid. p. 87. Tab. 44.* *Kirganelli* *Tom. X. p. 29. Tab. 15.* *Tsjeru Kirganelli* *Ibid. p. 31. Tab. 16.* *Niruri* *Ibid. p. 53. Tab. 27.* quamvis ego de secunda & penultima subdubitem, an veræ hujus generis species sint. Certior est species, *Telephioides frutescens Hyperici folio* *Plum. in. Delincaat.* & *Fruticulus capsularis hexapetalos*, *Casix Poëtarum foliis e Maderaspatan* *Pluk. Alm. p. 159. Tab. 183. fig. 4.* & duæ aliæ species *Tabula eadem fig. 5. & 6.*

Postquam nostram hanc speciem descripsissem & figuram æri incidissem, ramum ejus in *Buxbaum Plant. min. cogn. Cent. II. Tab. 12. f. 2.* figuratum observo, sed absque floribus, de quibus & in descriptione altum silentium. Ceterum recte ab eo annotatur, fructum non in sex, secundum Tournefortium, sed in tria loculamenta divisum esse. Spontanea ea auctori observata in monte Olympo, deinde etiam in Media.

TETRAGONOTHECA DORONICI MAXIMI
FOLIO T. CCLXXXIII. F. 365.

PRO foliorum & florum magnitudine, planta est non magna, nam caules ejus sesqui & bipedalem altitudinem parum excedunt, teretes, hirsuti, brevibus intervallis mox ab imo ramos foliaque conjugata emittentes, foliis nullis infidentibus pediculis, sed latiuscula basi caules amplexantibus, *Doronici maximi* foliis caulem amplexantibus *C. B.* foliis superioribus similibus, non æque tamen in culta planta circa medium in latum diductis, per margines vero rarius, laxius & magis obiter sinuatis, ceteroquin illius instar subhirsutis.

Caulis circa medium e ramorum alis & in summa sua parte in pediolis bi & triuncialibus flores profert flavos, *Coronæ Solis* figura, sed in eo diversos, quod semiflosculi laciniati & in tria segmenta divisi sint, & quod discus eorum e flosculis laxius congestis constet, quibus semina subjiciuntur nuda, nullis in summitate eminentiis foliosis, illius instar, terminata. Sed ea præcipue notabilis est differentia, quod totus flos calyce simplici, in quatuor segmenta velut triangularia, vel cordata potius, diviso includatur; qui calyx id peculiare habet, quod, antequam flos explicetur, vesicam vel thecam referat quadrangularem, marginibus segmentorum ejus ita sibi approximantibus, ut connexi & integri hinc videantur calyces.

F. 365.

Tetragonotheca Doronici maximi folio.

F. 366.

Teucrium fruticans Bæticum Clus.

F. 367.

Teucrium fruticans Bæticum, minore folio.

F. 368.

Teucrium fruticans Bæticum, ampliore folio.

ces. Floris autem maturitate appropinquante segmenta illa explicantur, & florem exponunt e semiflosculis decem undecimve, subinde & pluribus constructum, cujus discus ab initio densior & in medio cuspidatus est, deinde vero, ubi flosculi omnes explicantur, laxior multo fit, & capitulum squarrosum refert.

Flosculi in quinque lacinias breves dividuntur, & tubulum continent ab initio depressum, dein ad farinæ emissionem elongatum & flosculo supereminentem, coloris subfusci, quinque in basi crasculis, ceu staminibus, innitentem, in summitate vero in quinque exiguas crenas divisum, unde stylus prominet bifariam divisus & reflexus. Flosculis squamulæ interponuntur candidæ teneræ, carinatae, quæ ab initio magis prominent & umbonem floris cuspidatum efficiunt, ad flosculorum vero elongationem deprimuntur & fere disparent. Semiflosculus seorsum figura prima, secunda, tertia, & quarta flosculi & semina, quinta squamæ designantur.

E feminibus Carolinensibus nata floruit anno 1726. Septembris initio, sequentibus annis paullo maturius, ea plane figura, qua designata est planta. Observari autem debet, specimina, quæ habemus spontanea, inter genicula & folia habere breviora & pro longitudine latiora, frequentiusque in ambitu dentata, Doronico illi maximo similia, cujusmodi folium seorsum figura sexta, & septima folium inferius adpictum est.

Qui Græcis literis mediocriter fuerit imbutus, nominis, quod a singulari perianthii structura meruit, rationem facile cognoscet. Ceterum qui ad superius allata attenderit, quomodo hoc genus a Corona Solis & aliis differat, facile deprehendet.

Dicitur, credo, Doronicum Carolinianum flore folioso Petiv. Hort. Sicc. *Raj. Hist. Plant. Tom. III. App. p. 244. n. 7.* Alia synonyma non novi.

TEUCRIUM FRUTICANS BÆTICUM CLUS.

HISP. P. CCXXIX. HIST. PLANT. P. 348. T. CCLXXXIV. F. 366.

TEUCRIUM FRUTICANS BÆTICUM, MINORE

FOLIO IBID. F. 367.

TEUCRIUM FRUTICANS BÆTICUM,

AMPLIORE FOLIO IBID. F. 368.

TEUCRUM vulgaris fruticantis Bætiei Historiam conscripsit Clusius, & figuram ejus satis accuratam, nisi quod caulis perperam rotundus pingatur, & quod foliorum sinus, qui tamen non admodum observabiles, a pictore, ut ipse queritur, non expressi, vel potius horum loco denticuli hinc inde appicti sint, exhibuit.

Duæ vero aliæ, illi valde similes, ex Bætica etiam non ita pridem innotuerunt species: altera paullo ramosior, foliis minoribus & brevioribus prædita: altera foliis amplioribus gaudens, magis rugosis, minus splendentibus, tenui lanugine in superiore parte respersis, cum utriusque illius foliorum superior superficies atro virore resplendeat & subtus tantum incana folia observentur. Equidem species,

D d d d d

quæ

- quæ ampliora folia habet, subtus etiam incana est, verum minus, ac illæ, candida, & id porro discriminis observatur, quod folia in hac specie per exsiccationem superne glauca fiant, inferne vero ferrugineum colorem acquirant.

Flores secundæ speciei primæ similes sunt, nisi quod paullo pallidiores videantur, ex cæruleo nempe albicantes, & quod stamina aliquanto longiora appareant, apicibus minoribus fuscis terminata, cum illius apices crassiores sint, & violaceo colore tincti conspiciantur.

Tertiæ speciei flores utriusque floribus nonnihil breviores & minores sunt, licet folia ejus ampliora sint, colore non cæruleo, sed purpurascente tincti, venis & striis magis conspicuis exarati, staminibus apicibus obsolete virescentibus capitatis.

Folia primæ speciei ad margines, præsertim superiora, nonnihil sinuata, seu undata sunt, & limbos inflexos habent, quod non æque in duabus reliquis observatur.

Ceterum omnium harum specierum flores, ut genus docet, unilabiati sunt, seu galea destituti, labio in quinque partes secto, quarum extrema propendet, ceteris amplior & concava est, secundum longitudinem in medio sinuata, vel laciniata potius, mediæ angustiores sunt, minus cavæ, utrinque in latera explicatæ, posteriores surrectæ sunt, galeæ locum implentes, ex obsoletiore herbaceo pallide purpurascentes. Flores ad singula genicula gemelli, singuli nempe e singulis foliorum alis nascuntur, pediculis tenuibus infidentes. Calyces in quinque segmenta æqualia, nisi quod superius & posterius nonnihil angustius sit, dividuntur.

Æstate omnes nobiscum florent, & licet primæ & vulgaris speciei figura Clusio & aliis jam tradita sit, ramulum tamen, ad differentiam clarius percipiendam, reliquis adjicere volui.

Synonyma primæ speciei ab utroque Bauhino enumerata sunt, quibus addi debent sequentia: *Teucrium exoticum fruticans Parisiense* *Pillet Syn.* *Teucrium Baticum arborescens Munt. Cult. p. 626.* *Teucrium Baticum flore cæruleo Pein. Hort. Bosf. A. 1690.* *Chamædrys fruticosior flore violaceo, foliis subtus incanis Hist. Oxon. Part. III. p. 422. n. 7. Sect. XI. Tab. 22. fig. 7. (Clus.)* *Teucrium cæfio & amplo Rosmarini flore, Baticum Clusio Barrel. Obs. 348. ic. 338.* *Teucrium Baticum, calyce campanulato Boerb. Ind. Alt. p. 181. n. 3.*

Ad secundam speciem referendum videtur: *Teucrium argenteum, subrotundis foliis non sinuosis, flore cæruleo Pluk. Alm. p. 363.* *Teucrium Baticum humilior & ramosius, folio subrotundo Ad. Phil. Num. 395. p. 127. pl. 196. Cat. Plant. Hortul. Lond. Tab. 3.*

Ad tertiam refero: *Teucrium Hispanicum, latiore folio Tourn. Elem. Bot. p. 176. Inst. R. Herb. p. 208.*

TEUCRIUM VIRGINICUM, ORIGANI FOLIO

T. CCLXXXV. F. 369.

CAULICULO surgit dodrantali & pedali, in ramulos adversos decussatim seu cruciato situ diviso & subdiviso, foliis ad genicula simili situ locatis, figura foliorum Origani sylvestris, subhirsutis, ut sunt & caules ramulique. Quadrangulares ii sunt, angulis tamen ita obtusis, ut teretes fere appareant.

Summi

P. 380.

F. 369.

T. CCLXXXV.

Teucrium Virginicum, Origani folio.

F. 370.

Thlaspi Bonar. multiscifum, flore invisibili.

Summi ramuli capitula sustinent ab initio nutantia, ad floris autem explicationem erecta; calyces nempe sunt breviusculi, in quinque segmenta inæqualia, tria superiora longiora & majora, & duo inferiora breviora & minora divisi, e quibus flos prorumpit violacei coloris, figura florum Teucree, unilabiatus nempe, segmento medio propendente, cochlearis instar excavato, punctis saturationibus violaceis notato, reliquis surrectis, galeæ instar, magis sane, quam in aliis Teucree speciebus, & pro reliqua floris magnitudine præter proportionem in hac specie amplis. Flores brevi decidunt, post quorum lapsum calyces surrecti & aperti manent, semina continentes subrotunda. Calyces hac de causa campaniformes dixit Tournefortius, Chamadryos autem tubulatos, quibus hæc genera præcipue distinguit. Addi debet floris figura, cujus lacinie superiores in Teucree magis, quam in Chamadry, erectæ sunt, nec negligenda propria plantæ facies.

Augusto & Septembri mense nobiscum floruit hæc planta, orta e seminibus a Car. Du-Bois, Soc. Ind. Or. Thesaurarii, communicatis. Figura marginali prima, secunda & tertia flores, quarta, quinta & sexta calyces aliquot seorsum designati sunt.

Est Scutellaria cærulea Majoranæ folio, Americana Banisteri *Pluk. Alm. p. 358. & Am. p. 191. Tab. 441. fig. 8.* quæ figura ad specimen siccum plantæ spontaneæ facta, in qua folia minora, flores autem vitiose exprimuntur. Quam longe vero a Scutellariæ vel Cassidæ genere differat, ex supra relatis constabit. Quodsi ergo Cassida Canadensis pumila, Origani folio Sarraceni *Inst. R. Herb. App. p. 665. Edit. Sec. p. 185.* eadem sit, ut vul. Plukenetius in Amaltheo, tum non minus Sarracenus, quam Tournefortius, in genere plantæ erraverunt.

THLASPI BONARIENSE MULTISCISSUM, FLORE INVISIBILI T. CCLXXXVI. F. 370.

BIPEDALI & altiore est magnitudine, ramosum, ramis oblongis in latera sparsis, per quos multa nascuntur folia fasciculatim congesta, Tanaceti foliorum æmula, sed minus frequenter incisa; segmenta enim, quæ in Tanaceto cristata sunt, in hoc in lacinias pauciores divisa observantur, utrinque viridia, averfa parte & per margines minutis pilis obsita, saporis acris.

In summis ramis oblongæ nascuntur spicæ, in quibus flores & vascula disponuntur parva, compressa, in apice incisa & cordata, intus ad planum seu latitudinem capsulæ transversim divisa, semina continentia duo, in singulis nempe loculamentis singula, compressa per maturitatem & colore lutescente prædita. Flores ab initio congesti sunt, dein quo magis deflorescit, eo longius spica excrescit, & flores & vascula eo longius ab invicem removentur. Flores autem tam pusilli sunt, ut eos nudo oculo ne lynceus quidem detegere queat, vitrea autem lente adhibita quatuor observantur petala teretiufcula staminiformia, candida, reflexa, inter perianthium, quod e quatuor foliolis exiguis virentibus (pilosis) constat, locata. Stamina & apices tantum duos observare potui, contra aliorum hujus generis normam.

Flores hi figuris marginalibus 1. 2. 3. magnitudine naturali paullo ampliores, & magis adhuc figura 4. aucti, 5. vero & 6. semina naturali magnitudine seorsum expressa sunt.

Foliorum

Foliorum divisione & nascendi modo, florumque exiguitate ab omnibus aliis *Thlaspi* speciebus abunde differt.

Floruit Majo mense, e seminibus priori anno satis, quæ e Bonariensi agro nacti eramus.

*THLASPIDIUM HISPANICUM AMPLIORE
FLORE, FOLIO CRASSO DENTATO T. CCLXXXVII.
F. 371.*

DUO sunt plantarum diversa genera, quæ *Thlaspidii* nomen meruerunt apud *Rivinum* & *Tournefortium*. *Rivinus* hujus generis notas ex floribus, qui irregulares ipsi, vel si mavis inæquales, ex inæqualibus nempe petalis conflati sunt, desumit: *Tournefortius* autem differentiam a fructu describit, qui nempe post singulos flores e duabus filiculis planis una junctis constat. Flores specierum, quas *Tournefortius* eo refert, æqualia petala gerunt, dempto *Thlaspidio* fruticoso, *Leucoji* folio, semperflorente *Inst. R. Herb. p. 214*. Sed nec fructus hujus exacte similis est reliquis *Thlaspidii Tournefortii* speciebus, quapropter consultius id ad *Thlaspidium Rivini* refertur. Ad homonymiam autem tollendam velim ad designandum *Tournefortii* genus posthac usurpari satis appropriatam *Lobellii* *Biscutellæ* appellationem.

Igitur *Thlaspidii* species esto hæc, quam describendam habemus, nova species. Ea *Thlaspidio* *Perfico* sempervirenti & florenti, modo ex *Tournefortio* memorato, proxime accedit, sed planta non est æque fruticosa & lignosa, folia in extremis marginibus dentata, flores autem & umbellas nonnihil ampliores habet, vascula in apice fissa, secus ac in illo contingit.

Eodem, quo fata fuit, anno, sub autumni finem nobiscum floruit, caulibus ex eadem radice pluribus, satis crassis, virentibus, striatis, humi aliquousque reclatis, dein leniter surrectis, a pedali ad sesquipedalem longitudinem protensis & in plures ramos divisis, in quibus folia alterna serie disposita, ex angustiore principio sensim dilatata & in obtusum mucronem terminata, per superiores margines obiter dentata, crassa, glabra, venis, excepta media, pæne carentia, superne atrovirentia, subtus nonnihil pallidiora. Flores in extremis ramulis plures in umbellæ formam digesti nati sunt, ab initio candidi, dein dilute purpurei, inodori, specie *Hesperidis hortensis vulgaris*, sed e petalis inæqualibus conflati; duo enim latiora sunt & longiora, duo breviora & angustiora, petalis majoribus exteriorem, minoribus interiorem umbellæ partem spectantibus. In florum medio stamina sex, apicibus oblongis, ab initio luteis, dein ex fusco in obscure purpureum colorem desinentibus terminata. Calyces tetraphylli decidui, foliolis inter se æqualibus, virentibus, ad margines vero purpurascens. Fructus tum non dedit, quoniam flores nimis sero tulit, eosque superveniens frigus corruptit, in plantæ vero specimine exsiccat, quod in Hispania prope Gibraltariam lectum erat, ii in fasciculos umbellatim congesti erant, plani & foliacei, in summitate bifidi, in duas capsulas transversim divisi, quarum singulis singula inerant semina latiuscula, compressa, coloris subfusci. Cauliculi rigidi & lignosi erant, unde perennem conjicere licet plantam: folia, quam in culta planta, minora & obtusius dentata, quorum fasciculus

F. 371.

Thlaspidium Hispan. ampliore flore, folio crasso dentato.

Tithymaloides Laurocerasi folio, non serrato.

fasciculus seorsum figura quarta, at prima, secunda & tertia capsulæ & semina incisa sunt.

In Hibernaculo vero repositæ plantæ aliquot, quin & in solo libero servatæ sequenti anno, Majo mense, flores protulerunt copiosos, amplos, diu perstantes, umbellas, quam figura nostra monstrat, majores, &, quam *Thlaspidii sempervirentis* & *florentis*, elegantiores, vascula etiam sub auctumnum ad maturitatem perverunt.

Thlaspi *Alpinum* folio rotundiore carnosio, flore purpurascente *Inst. R. Herb.* p. 212. seu *Thlaspi montanum* folio ferrato *Cepææ*, flore purpurascente umbellato *Barrel. Icon.* 848. quod videri posset, non est idem cum nostra specie: flores ejus sunt minores, vascula minora, rotundiora, in apice non divisa, folia item minora & rotundiora, totaque planta minor est & minus robusta.

TITHYMALOIDES LAUROCERASI FOLIO NON SERRATO T. CCLXXXVIII. F. 372.

„ **T**ITHYMALOIDES, inquit Tournefortius *Inst. R. Herb.* p. 654. est plantæ genus flore monopetalo, calceolum quendam referente, cujus pistillum abit in fructum *Tithymali æmulum*.” Quibus notis addi potest, flores esse irregulares & clausos in segmenta difformia, non expansa, sed presse juncta, per summitatem divisos, stylum simplicem esse & flores in ramorum fastigio plures absque radio folioso, qualis in *Tithymalo*, nasci. Species hujus generis ipsi sunt: (1) *Tithymaloides frutescens*, folio *Myrti* amplissimo, *i. e.* *Tithymalus Curassavicus myrtifolius*, flore coccineo mellifero *Par. Bat.* cujus reliqua synonyma recenset C. Commelin in *Præl. Bot.* p. 26. 27. (2) *Tithymaloides frutescens*, folio *Anacampserotis Plum.* (3) *Tithymaloides frutescens* foliis *Nerii Plum.* sed vereor, ne posterior planta *Plumeriæ* potius species sit, alteram vero a *Curassavico myrtifolio Tithymaloide* diversam esse vix credo.

Aliam vero novam & veram hujus generis speciem, ex Indiis, ni fallor, Orientalibus allatam & in Horto viri Nobilissimi & strenuissimi Dn. Car. Wager, *Thalassiararchæ* Anglici primo cultam habemus, illius instar fruticantis, ramosam, a pedali ad cubitalem, sesquicubitalem & ætate procedente ampliorem procul dubio altitudinem enascentem, caulibus & ramulis crassis, teretibus, lævibus, saturanter viridibus, quibus pediculis brevibus longiuscule a se distantia folia alterna serie adnascuntur, saturanter item viridia, subtus nonnihil pallidiora, superne sulco, inferne nervo acuto extante distincta, non decidua, Padi exoticæ, quæ *Lauro-Cerasus* vulgo dicitur, figura, *avenia*, glabra, sed non splendentia, nisi juniora sint, quæ læte virent & splendent, subindeque venas aliquot levidentes habent; rami etiam juniores dilutius virent & nonnihil splendent. Ceteroquin folia Padi illius instar, margines reflexos habent, crassa item sunt & rigida, in extremitate obiter sinuata, per margines vero æquabilia & non, velut in illa, serrata, quamvis serraturæ illæ Padi superficiales & in virente planta, ob margines reflexos, minus etiam conspicuæ sint.

Flores in summis ramis profert plures (septem, octo, novemque) successive prodeuntes; duo autem plerumque eodem tempore perfecti extant, reliqui capitulorum

pitulorum oblongorum virentium specie sub his latent, binis foliolis conniventibus arcte inclusa, quæ postea ab invicem abscedunt & capitulum foliosum efficiunt. Ceterum flores monopetali irregulares sunt, e segmentis difformibus compositi, Calceoli muliebris similitudine, vel ut Hermannus & Breynius vulgarem speciem comparant, aviculæ, præsertim junioris, capitis figura, quorum superius cranium referens brevius est, colore sanguineo insigne, a quo lacinia aliquot oblongæ (duæ videntur) extremitatem versus protenduntur, eodem colore imbutæ, lateralibus floris partibus connexæ & ab iis non facile distinguendæ: cetera vero lateralis & inferior floris pars, rostrum gulamve referens, integra est, aut saltem obiter in inferiori extrema parte incisa, e qua embryo emicat trigonus & tricoccus, stylo brevi simplici terminatus, ad cuius latera & in superiori parte stamina plura exeunt oblonga, apicibus didymis obsoleti coloris terminata. Quæ stamina e fundo floris oriuntur & nunc longiora, nunc breviora sunt; prima nempe longiora, posteriora breviora sunt, omnia vero, si perfectæ maturitatis, ejusdem longitudinis fiunt. Subter calyptram cranium referentem duo latent corpuscula globosa lucida, per lentem vitream tenuiter rugosa, quæ in Tithymalo Curassavico myrtifolio, flore coccineo mellifero *Par. Bat.* stamina & apices sphericos lucidos minus bene interpretantur Hort. Amstel. Observ. Auctores p. 32. circa quæ humor spargitur melliformis, (cujus gutta etiam in extremitate floris plerumque observatur,) cetera vero plantæ pars lacte acri turget.

Figura marginali prima flos secundum longitudinem dissectus, secunda embryo cui suo stylo & pediolo integer, tertia idem transversim dissectus exhibetur. Reliquæ marginales figuræ flores vario situ monstrant. Sole in Cancro versante floret.

TITHYMALUS APHYLLUS MAVRITANIÆ

IMPER. HIST. NAT. LIB. XXVIII. CAP. I. T. CCLXXXIX.

F. 373.

„ **T**ITHYMALUS aphyllus nobis dictus, qui Xabra a nonnullis & Camar-
 „ num *Rhasis* esse existimatur, caule est erecto atque nudo, Spartii seu
 „ Genistæ instar, ut plurimum absque foliis, vel saltem paucissimis medio veris
 „ atque autumni, floribusque subpallidis in apice caulium, qui modico decidunt
 „ intervallo, caulibus reliquo anni totius tempore nudis relictis. Post florem au-
 „ tumnali tempore semen producit, quod licet maturum terræ insitum apud nos
 „ non germinat. Frequens est autem hæc planta in locis Africæ maritimis, ubi
 „ proprio sub nomine educatur, quod nostra lingua Piper longum significat. La-
 „ ctis candidi luxuriosam stillat copiam, saporis acuti & ferme caustici, quo in
 „ pulverem ficcato Mauri condimenti loco æque, ac nos pipere, utuntur. „ Hæc
 Imperatus. Xabra autem & Camarronus *Rhasis* visa fuit hæc planta *Rauwolfia*,
 „ qui *Itin. Part. I. L. 4. p. 62.* de ea breviter agit & plantam lactariam vocat, de
 „ qua, quoniam absque floribus, semine & foliis reperit, nec sibi, nec aliis satisfacere
 „ potuit. Icone tamen, quam ex sicca fieri curavit, non aliam, quam hanc speciem,
 „ designari, (ex ramorum ortu & eorum figura evincitur. Longe melior est figura
 Imperati, præsertim quæ in prima Italica, seu Neapolitana editione p. 761. ha-
 betur,

Tithymalus aphyllus

Mauritanie Imper.

betur, quæ ipsi plantæ bene respondet, nec alium habet defectum, præterquam in floribus, qui plerique omnes tetrapetaloides facti, cum petalis vel segmentis potius æquabilibus subrotundis, cum pentapetaloides potius sint, & segmenta habeant crenata & in medio sinuata, quem defectum ut suppleam, & ut de ipsa planta, misere ab aliquibus Herbariæ rei Auctoribus cum aliis confusa, clarius constet, descriptionem & iconem accuratorem dare volui.

A cubitali ad bicubitalem & tricubitalem altitudinem assurgit, caudice per vetustatem satis crasso, hinc inde a ramis vel abscissis, vel deciduis nodoso, lignoso, cortice crasso, e cinereo subfusco, hirsuto & rimoso vestito, cui ordinarie ad basim plurimi circumnascuntur stolones glauci, æqualis fere ab imo ad summum crassitie, frequentibus transversis lineis nodosis (a foliis deciduis) notati, pedales, bipedales & longiores, non aut parum ramosi, qui vero ex superiori caule & ramis nascuntur stolones frequentiores sunt & breviores, alterno, aut nullo potius ordine orientes, similibus oblongis & transversis exanthematibus nodosis notati; sunt enim stolones pleraque sua parte nudi, versus summitatem tantum foliosi, non raro foliis omnino destituti, in medio crassiores, quam inferius, in extremitate vero magis, quam ad basim, attenuati, glauci etiam, lenti & flexiles, nec nisi multorum annorum spatio ligneam duritiem acquirentes, frequenter etiam, antequam eo pertingant, emorientes; interior nempe substantia fungosa facile putrescit, exterior vero seu cortex, qui satis crassus, tabescit & in inanem cineream fistulam abit, quod & Rauwolfio in hac planta observatum.

Folia, ab inferioribus incipiendo, nullo certo anni tempore nobiscum decidunt & renascuntur, unde fit, ut stolones & foliati, & semifoliati, & nudi in eadem planta & eodem tempore observentur, ordinarie autem folia in ramis, qui flores tulerunt, exarescunt. Ceterum folia nova de summitate renascuntur, singula singulis lente, prout ramuli elongantur, succedentia, ab initio in cuspidem convoluta, dein sensim explicata, Lino similia, sed nonnihil crassiora, glauca, lævia, plana, aut leniter saltem, præsertim versus extremitatem, concava, avenia, nervo vix conspicuo prædita, cauli temere absque pediculis lata basi adnascencia, toto anno, si a frigore custodiatur planta, virentia, sed facile decidentia.

Flores æstivis mensibus in summis ramis sex, septem & plures ex eodem pane centro, dempto uno alterove inferiori, oriuntur, quibus folia ad basim duo triave, & singulis pediculis subter flores aliquot minora adnascuntur, ut proprie umbellam ex eodem principio foliatam non habeat planta. Ceterum flores ex luteolo herbacei sunt coloris, regulares, in quinque plerumque subrotunda, in medio sinuata & per margines crenata segmenta divisi, in quibus stamina latent plura, successive prodeuntia, apice didymo terminata, & capitula e floribus primum erecta nascuntur, stylo in tria filamenta bifida diviso terminata, quæ dein in florum segmenta procumbunt, trigona, lævia; flore autem præterito denuo, ut Imperatus pingit, erecta stant, nobiscum autem ea ad maturitatem non pervenerunt.

Nunc, quid Auctoribus de hac planta visum, tradamus. *J. Bauhinus* *Tithymalum aphyllum* vocat *Hist. Plant. Tom. III. Part. II. L. 34. p. 676.* & descriptionem ac iconem Imperati adhibet, *Xabramque Rbafis* eo recte refert.

Pluke-

Plukenetius Alm. p. 368, 369. non tantum Xabram & Tithymalum aphyllum *Imp.* sed & Felfel-Tavil *Alp.* & Tiru-Calli *Hort. Mal.* unam & eandem plantam statuit, & C. Bauhinum reprehendit, quod Felfel *Alp.* idem statuerit cum Pipere suo longo Floridano, cujus pictura habeatur in *Phytographia Tab.* 215. f. 2. cum ipse in duplicem, ni triplicem errorem eadem opera inciderit. Nam qui Tiru-Calli *Hort. Mal. Tom. II. f.* 44. cujus ipse novam, sed minime æque bonam figuram dedit *Phyt. Tab.* 319. n. 6. saltem iconem, si ipsam plantam non viderit, aspexerit, & cum figura Imperati contulerit, nunquam eandem plantam esse somniaverit. Idem valet de Felfel *Alp.* cujus figura de *Plant. Egypt. Cap.* 30. fol. 40. & *Vesling. Obs.* 30. longe a Tithymalo arborecente caule aphylo *Pluk.* seu Tiru-Calli *Hort. Mal.* icone & descriptione differt. Nec audiendus est Veslingius, qui & ipse Felfel Tavil Tithymalo aphylo *Imp.* conjunxit & Plukenetio hac in parte errandi forte ansam dedit.

Plukenetiana illa bona fide transcripsit *Rajus & Hist. sue Plant. Tom. III. p.* 428. num. 6. inseruit, & denuo Tithymalum aphyllum *Imp.* & *J. B.* alio loco nempe *p.* 433. n. 4. ex J. Bauhino recensuit, referendo tamen ad Tithymalu marborecentem caule aphylo *Pluken.* Tiru-Calli vero ex *Horto Mal.* descripserat *Hist. Tom. II. p.* 1710. & Tithymalum Indicum frutescentem vocaverat.

Morisonus, vel potius Bobartus *Hist. Oxon. Part. III. p.* 336. n. 12. Tithymalum aphyllum *J. B.* synonymum fecit Tithymali myrtifolii arborei *C. B.* a quo longissime differt.

Tournefortius Inst. Rei. Herb. p. 85. Tithymalum nostrum vocat, Tithymalum arboreum Africanum; alia, præter J. Bauhini, synonyma caute omisit.

Recte autem observat *C. Commelinus Præl. Bot. p.* 23. „ Felfel caules varios „ ex eadem radice emittere, qui vix trium pedum altitudinem acquirant, cum „ Tiru-Calli unicum tantum truncum ex radice proferat, & in fruticem decem „ pedibus altiore excreſcat.” Felfel in Horto Elthamensi longius quidem, ad duos nempe & tres cubitos, procrevit, sed nunquam caudicem, Tiru-Calli & Tithymalli aphylli *Imp.* instar, formavit, verum hujus loco plures ei ex eadem radice sarmenta verius, quam caules, teretia, calamo non facile crassiora, lactiflua, ab imo ad summum ejusdem ubique crassitie nascuntur, viridia, aut ex viridi subfusca, in ramos vel sarmenta adversa, cum intermedio inter hæc locato, abeuntia, in se invicem implexa & non raro contorta, lævia, tuberculis & nodis destituta, foliis plane carentia; in qua planta nec mihi, nec aliis, quantum novi, flores adhuc visi.

Tiru-Calli planta est in Horto Elthamensi tres cubitos longitudine superans, caudice singulari, crassiore & robustiore, quam Tithymali aphylli Mauritanici *Imp.* ab imo ad summum usque per omnes ramos læte virente glabroque cortice vestito, nullis ad radicem ramis aut stolonibus enascentibus, cui non longe a basi rami & in his radiatim plures virgæ enascentur, in quarum interstitiis aliquæ alternato ordine prodeunt, quæ, tam hæ, quam illæ, versus summitatem graciliores fiunt, & in omnem partem arboris instar sparguntur, nullis vel paucis foliorum vestigiis nodosis notatæ. Ipsa autem folia perangusta & brevia sunt, & pauca tantum in summis ramulis nascuntur, virentia, aut ex viride purpurascentia, quæ omnia contrario modo se habent in Tithymalo *Imp.* & Felfel *Alp.* Flores nobiscum

Tithymalus Hibernicus, vasculis muricatis erectis.

biscum nondum dedit, ei vero in Hort. Mal. plures e ramorum divaricationibus confertim prodeuntes appinguntur, valde parvi & a Tithymalo aphylo *Impi* plane diverfi.

Porro Tithymalus Canariensis frutescens Linariæ folio *Hort. Amstel. Part. II. p. 209. fig. 105.* nostro idem censendus non est. Folia is, quam noster, habet longiora & utrinque angustiora, præsertim versus basim.

*TITHYMALUS HIBERNICUS, VASCULIS
MURICATIS, ERECTIS T.CCXC. F. 374.*

EX radice repente & perennante plures erigit caules pedales aut paullo altiores, erectos, aut modice, exteriores nempe, in latera versos, non ramosos, teretes, fungosos & læves, coloris e viridi albicantis, lituris rubentibus hinc inde notatos, in quibus ab imo ad summum usque folia frequentia alterno ordine nascuntur, Laureolæ sempervirenti similia, sed minus crassa & rigida, superne glabra & nonnihil splendentia, e glauco saturanter viridia, subtus pallidiora, & tenui quadam vixque conspicua lanugine obsita, nullis ad margines, præterquam ad nervum averfa parte, pilis apparentibus. Quæ folia omnia ejusdem pæne magnitudinis sunt, exceptis imis, quæ minora & rotundiora observantur. Ceterum nervo medio albicante distinguuntur folia, subtus prominente, superne latente & excavato, a quo frequentes venæ obliquæ parallelæ decurrunt, pallidæ, tenues & non impressæ, sed in superficie folii hærentes.

Summi caules in umbellam desinunt e pluribus radiis constructam & pluribus ad basim foliis, tot nempe foliis, quot sunt umbellæ radii, seu florum & vasculorum pediculi, cinctam, iis, quæ in caule sunt, similibus, sed nonnihil minoribus; singuli vero radii bifariam rursus dividuntur, & ad divaricationes foliola gemella latiuscula, in pediculis vero divaricationum singulis bina alia minuscula folia apposita habent, quorum figura ex icone cerni potest. Proferunt autem caules quinque plerumque radios, e quinis radiatim expansis foliis prodeuntes, subinde tamen, in robustioribus nempe & mediis caulibus, cujusmodi caulem figura nostra monstrat, unus alterve præter hos radius oritur, quibus unum alterumve folium proxime subter umbellam subjicitur, reliquis nonnihil majus.

Ceterum in singulis pediculis singuli nascuntur flores & vascula, ita ut gemina in singulis radiis sint, quæ tamen non omnia, sed alterutrum tantum, ad maturitatem plerumque pervenire solent, suntque vascula non proprie rugosa, sed multis aculeis mollibus armata, in tumidiore & extante præsertim capsularum parte, ad angulos enim læviora sunt, trigona & trisperma, ut aliorum Tithymalorum, quibus stylus infidet ad basim usque trifidus, & singulæ partes bifidæ rursus sunt, in extremitate tuberculis exiguis subfuscis terminatæ.

Vascula porro, licet satis crassa sint, non pendent, sed in tenuibus brevibusque pediculis surrecta stant, contra aliorum Tithymalorum plerorumque morem. Flos vasculo subjicitur luteolus, in quinque plerumque, subinde in quatuor crassiuscula peltata segmenta divisus, inter quæ surriguntur tenuia foliola viridantia tot, quot sunt peltata segmenta, in floris autem fundo stamina & apices latent plurima, e flore non, aut parum prodeuntia.

F f f f f

Sponte

Sponte nascitur in Hiberniæ montosis Munsteriensibus, unde viviradices misit D. Stephens, Botanicus in Universitate Dublinensi Professor, pro Horto Elthamensi ornando, ubi, Sole Cancrum peragrante, altero a plantatione anno, nempe 1729. floruit & semina perfecit; quæ semina figura secunda & tertia, prima vero vasculum & flos separatim expressa sunt.

Caules præcisi copiosum lac stillant causticum, totaque planta, radices præsertim, ad venenositatem usque acris est, ita ut funesta symptomata ejus usum sæpe sequantur. Utuntur autem Hiberni radice hac in lacte decocta pro cathartico, ut refert Rajus Hist. Plant. Tom. III. p. 666.

Planta est ab omnibus, quot novi, Tithymali speciebus diversa. In Phytolacio Sherardino est Tithymali species a D. Goiffon, celebri Medico Lugdunensi observata, Tithymali Lugdunensis Laureolæ folio nomine, quæ foliis huic perquam similis est, at in umbella maximum observatur discrimen; ea enim multo ramosior est & magis divisa, foliis divaricationum angulis subjectis rotundis, Smyrnii perfoliati instar eos amplexantibus.

Tithymalus sylvaticus lunato flore C. B. Pin. p. 290. seu Tithymalus sylvaticus toto anno folia retinens J. B. Hist. Plant. Tom. III. p. 671. foliis quodammodo nostro accedit, verum ea minora, utrinque lanuginosa, & ad pediculum magis contracta sunt; umbella autem, flos & fructus plane diversa. Similior est quoad folia, Tithymalus montis Pollini, Amygdali angustiori folio pallido, hirsutus Cup. Hort. Cath. Suppl. Alt. nisi quod ea glabra non sint, sed utrinque lanuginosa. In ceteris vero multum differt, nam planta est longe altior & ramosior, primum in quinque radios, cum totidem foliis, dein in ternos, hinc in binos divisa & subdivisa, floribus tetrapetaloidibus, e quibus vascula ab initio pendent, plene autem matura erecta stant, rotunda & non angulosa, Tiliæ fructus forma, lanuginosa, non verrucosa, nec aculeata.

Igitur cum ab aliis speciebus plane differat, & extra Hiberniam, (quæ enim loca in Anglia natalia, ex observatione Doodyana in tertia Synopsis Rajanæ Editione, memorata sunt, ulterior aliorum observatio nondum comprobavit, ut Doody alienam plantam vidisse videatur) adhuc observata non sit hæc species, descriptionem & figuram ejus apud transmarinos Rei Herbariæ auctores frustra quæras.

Prima ejus mentio facta est in *Phytologia Britannica*, Tithymali Hibernici nomine; dein iterata ejus mentio facta fuit in *Cat. Horti Oxon. Edit. Alt.* Tithymali Hibernici tuberosi, sive *Makinboy*, titulo. Simili nomine, omissa tantum tuberosi appellatione, recensetur a *Merreto in Pinace* & *Rajo in Cat. Plant. Angl. inque Syn. Ed. Prima*; in *Secunda vero Editione* p. 183. nimis quam brevis & superficialia ex sicca adjicitur descriptio, quæ repetitur in *Hist. Plant. Tom. II. App. p. 1888*. Plura non reperio de hac planta, nisi quod eodem cum Hort. Oxon. nomine recenseatur a *Plukenetio in Alm. Bot. p. 371*.

TOXICO-

P. 389.

F. 375.

F. 376.

T. CCXCI.

foemina.

mas.

1

2

Toxicodendron rectum, foliis minoribus glabris.

TOXICODENDRON RECTUM, FOLIIS MINORIBUS GLABRIS T. CCXCI. F. 375. F. 376.

ARBOR hæc, quin totum hoc genus, mas est & foemina. Utraque caudice recto est, satis robusto, nullis e radice enascentibus sarmentis, cortice vestito e cinereo subfusco. Cum hæc scriberem, plantæ erant quinquennales, caudice duos circiter digitos crasso, altitudine fere tricubitali, paullo supra sui medium in plures ramos quoquoersus spectantes brachiato. Sexus ratione in foliis quædam differentia observatur; mas enim (Fig. 375.) folia habet aliquanto latiora & longiora, in acutiorem mucronem producta, pediculos virentes: foemina vero (Fig. 376.) folia gerit breviora & obtusiora, pediculis rubentibus hærentia. Utriusque folia utrinque glabra sunt & venosa, superne læte viridia, subtus nonnihil pallidiora. Terna vero in eodem pediculo nascuntur, pendula & modice reflexa, quorum nervus in lateralibus foliis non mediam folii partem, ut in extremo, secatur, sed ad latus, partem nempe folii internam, vergit.

Sub foliis tam in mare, quam in foemina, e foliorum pediculis alis flores racematim digesti nascuntur: mari quidem majusculi, e luteolo albicantes, quibus apices inhaerent lutei, tot, quot sunt petala, staminibus vix conspicuis infidentes, absque embryo & absque stylo: foeminæ minusculi sunt flores, herbaei, staminibus & apicibus destituti, quibus embryo in medio, cui duo, subinde tria puncta nigra styli loco imponuntur. Hic fructus succedunt rotundi, Coriandri seminis magnitudine & figura, quinque lineis striati, qui toto anno in stirpe ad florum novorum usque proventum permanent, quo tempore cuticula exterior abscedere solet, & materia cretacea, totidem lineis impressis distincta, in conspectum venit, qua ablata grana cinerea dura, cornea inveniuntur, singula in singulis, subrotunda, parte superiore leviter divisa & velut reniformia, quæ num. 1. flores autem foeminei num. 2. seorsum exprimuntur. Tam illi, quam hi flores in quinque, subinde in quatuor tantum æqualia segmenta ad basim usque dividuntur, calyce posterius minutissimo, in lacinias exiles, petalorum numero respondentes, secto excepti. Petala hæc in mare seorsum non decidunt, nec facile a se recedunt, pentapetalos tamen esse, divisio profunda, & flores foeminini, quorum petala separata decidunt, suadent. Odor masculinis tenuis & suavis, florem Convallium referens: foeminei inodori sunt.

Sole e Geminis in Cancrum transeunte florent hæc stirpes, quæ nobis natæ sunt e seminibus ex America Septentrionali transmissis.

A Toxicodendro vulgari latifolio differt, primum, quod illud sit planta minus robusta, caudice minus firmo, cortice punctato cinereo vestito, e quo, immo & ex ipsa radice, stolones & sarmenta, & non raro fibræ radicosæ, velut in Hedera, enascuntur: dein, quod folia illius sint altero tanto ampliora, minus glabra, subtus tenui lanugine obsita, quodque foliorum pediculi sint multo longiores, quam in hac specie. Porro illius folia per margines plerumque, quamvis obiter, sinuata sunt. Fructus etiam in illo major est.

Vulgare illud primo, sed nimis breviter, descripsit *Cornutus in Plant. Canad. Hist. Cap. 40. p. 96.* Ederæ trifoliæ Canadensis titulo: Figura est foeminæ, in qua

qua folia juſto minora, nec margines ſinuati exhibentur. Melius ea expreſſit *Muntingius Phytogr. Tab. 60.* Vitis Canadenſis nomine. Sed non placent flores majores, & ut videntur, maſculini fructui in eadem planta appiſti, quaſi in eadem ſtirpe & ex eodem loco naſcerentur. Cornutus ſœmineos tantum, eoſque ſatis bene, expreſſit flores. *Tournefortius* maſculos tantum notavit flores, nec ſexus differentiam advertit *Inſt. Rei Herb. p. 610. Tab. 381.*

TOXICODENDRON AMPLEXICAULE, FOLIIS MINORIBUS GLABRIS.

HUJUS figuram, ut non neceſſariam, omittimus, nam foliis, floribus & fructu præcedenti plane ſimile eſt; differt in eo, quod plures ex eadem radice caudices & ſtolones proferat, qui & rami inde naſcentes ſibi incumbunt & invicem convolvuntur, & hac ſola ratione differt ab illa ſpecie. Maſ eſt & ſœmina, illius inſtar: fructus juniores ſubherſuti ſunt, velut in illa ſpecie: flores maſculi majores, ſœminei minores, illius inſtar. Eodem tempore floret & fructus profert.

Plantas ſcandentes & caulibus vicina amplectentes amplexifolias vulgo dicunt Herbariæ rei Scriptores, improprie, ut reor; quare amplicaulem vocavi hanc ſtirpem.

TOXICODENDRON FOLIIS ALATIS, FRUCTU RHOMBOIDE T. CCXCII. F. 377.

CAUDICE recto cinereo lignoſo, abſque ſarmentis (in fictili quidem nobiſcum) e radice enaſcentibus, primæ rectæ ſpeciei inſtar, aſurgit, & eandem magnitudinem & craſſitiem obtinet hæc ſpecies, ſed minus in ſummitate eſt amoſa. In foliis vero non tantum a præcedentibus, ſed reliquis hujus generis ſpeciebus maximum diſcrimen obſervatur; ea enim non trifoliata ſunt & pendula, ſed alata & ſurrecta, quatuor nempe & quinque (ſubinde plures) utrinque in eodem pediculo alæ, cum impari in extremo pinna obſervantur, ſurrectæ & modice marginibus inclinatis concavæ, ſuperne virides & glabræ, ſubtus pallidiores & tenui lanugine (quæ in ſiccata planta evaneſcit) pubeſcentes, per margines integræ, aut leviter ſubinde ſinuatæ, venis obliquis ſuperficialibus exarata, nervo medio ad latera interiora inclinante, ſuprema autem impar pinna in æquales partes a vena media dividitur.

Foliorum pediculi oblongi ſunt, purpurei, in ſummis ramis quoquoeverſum ſpectantes, e quorum baſi in pediculis oblongis virentibus plurimi flores in ſpicam racemoſam digeſti naſcuntur, parvi, herbacei, pentapetali, calyce parvo quinqueſido excepti, in quorum medio embryo & ſtylus exiguus, tribus capitulis virentibus terminatus, ſedet, ſtamina vero & apices deſunt, nec maſculos flores videre contigit, cum duæ arbores, quas Hortus Elthamenſis habet, ſœminæ vel fructiferæ tantum ſint. Ceterum magis numerosos, quam præcedentes ſpecies, profert fructus, nam e ſingulis fere foliorum alis fructus enaſcuntur. Porro fructus a prioribus & aliis ſpeciebus in eo differt, quod non prorſus rotundus ſit, ſed leniter

P. 390. T. CCXCII.

P. 390.

Т. ССХСII.

P. 377.

niter compressus, ex ovato rhomboides, non striatus, sed glaber & splendens, Lacrymam Jobi figura, lævore & colore per maturitatem æmulans. Membrana vero exteriori lucida remota substantia, ab initio quidem pulposa, non tamen veræ baccae instar succulenta, per maturitatem autem arefcens, cretacea, striata obvenit, pauca, reticulo fibroso intertexta, in qua officulum latet, quam in prioribus speciebus aliquanto majus, sulcatum & veluti bipartitum, quod num. 2. at 1. reticulum seorsum exhibetur.

Serius, quam vulgaris & præcedentes, hæc species floret, circa Junii nempe mensis medium & finem. Patria est eadem: ceterum in palustribus nasci dicitur.

Arborem Americanam alatis foliis, succo lacteo venenatam dixit *Pluk. Alm. p. 45.* cujus folii figuram dedit *Phytogr. Tab. 145. fig. 1.* quæ, quam nostra, breviora sunt, desumpta nempe ex inferioribus. In *Mant. p. 24.* foliis, addit, terebinthinis; accedunt enim ad Terebinthum peregrinam, fructu majore Pistaciis simili, eduli *C. B.* nisi quod magis sint mucronata. Quæ de Synonymis in *Almagesto* conjectat Plukenetius dubia sunt & aliena: *Pisonem* consulenti patebit Ahoay-miri & Tangaracæ, præter deleteriam facultatem, nil commune esse cum hac arbore. Nec certiora affert in *Mantissa p. 24.* de Quauxiotl *Hernandez* apud *Recch. p. 406.* Figura modum nascendi non male quidem repræsentat, sed folia pinguntur alterna & fructus reniformes cruciatim digesti, nec descriptio respondet. Arbor vero, quam conjecturaliter etiam recenset, peregrina Romæ in quodam Horto Columnensi, similis in totum Rhoi, quæ Sumach dicitur, foliis lacte manantibus *Cæsalp. App. Cap. 5. p. 19.* si conjecturæ locus, melius quadrare videtur Rhoi quinquefoliæ Sinarum lactescenti, rachi media alata, foliis molli hirsutia pubescentibus *Ejusd. Pluk. Amalth. p. 183.* Ceteroquin Arbor Americana venenata, Juglandis folio *Petiv. Hort. Sicc. Raj. Hist. Plant. Tom. III. App. p. 242. n. 102.* Toxicodendro nostro eadem videtur, quamvis folia, quam Juglandis, minora multo sint.

Hæc porro species est, quæ breviter describitur, & cujus noxiæ qualitates recensentur in *Transf. Phil. Num. 367. p. 145. & seqq.* sub Arboris, cujus lignum venenatum sit (*Poyson Wood Tree*) nomine, hinc, cum & aliæ species Arborum venenatarum nomine innotuerint, factum est, ut Toxicodendri nomen huic generi imposuerit *Tournefortius Inst. R. Herb. p. 611.* quamvis deleteriæ facultatis nulla adhuc experimenta certa prostant, cum non tam interne, quam externe tantum noxa inde percepta fuerit, ab effluviis nempe vaporosis, unde oculi & facies, quin & ipsæ manus inflammantur. Folia quidem hujus & præcedentis speciei gustata urere & linguam inflammare novi, alia vero experimenta non feci, nec a contrectatione plantæ noxam aliquam percepi.

Rami præcisi lac manant, sed modice, quod in atrum transit & capillos denigrare dicitur.

Non erat animus, nec cogitatio subibat, immo si subiisset, copia non erat colligendi lacrymam; postea vero quam hæc scripseram, *Kæmpferi* pervolvens *Amænitates Exoticas*, adverti *Sitz* vel *Sitz dsju*, i. e. *Sitz* plantam, vulgo *Urus*, seu *Urus noki*: Arborem verniciferam legitimam, folio pinnato Juglandis, fructu racemoso Ciceris facie *Fasc. V. p. 791. 792.* item *Fasi noki*: Arborem verniciferam Spuriam sylvestrem angustifoliam *Ibid. p. 794. 795.* (a qua illa non nisi cul-

tura differt) esse fimillimam, & quidni indubitanter dixerim, eandem cum nostra plantam. Non ita multi sunt anni, quod innotuerit verum Tartaricum *Gin-seng* nasci etiam in Canada, Nova Anglia & Marilandia, (vid. Lettr. Edif. & Cur. Tom. X. p. 172. Act. Phil. Angl. Num. 337. p. 237. & seqq. Vaill. Serm. de Struēt. Flor. p. 43. & Lafitau Memoire concernant la precieuse plante de Ginseng de Tartarie;) & superius etiam demonstratum est, Phytolaccam nostram Mexicanam baccis sessilibus videri eandem cum *Sjooriku*, vulgo *Jamma Gobô* Japonum: (conferantur etiam *Kakusju*, vulgo *Kawara jisagi*: Arbuscula foliis lappaceis, nonnunquam auriculatis, flore pentapetaloide, filiquis prælongis angustis, semine reniformi tenuissimo, utrinque barbato *Kæmpf. Amœn. Exot. Fasc. V. p. 841. 842.* & *Bignonia Urucu* foliis, flore sordide albo, intus maculis purpureis & luteis asperfo, filiqua longissima & angustissima *Cæt. Hist. N. Car. p. 49. F. 49.* (cur videatur insolens, Arborem verniciferam nasci in America plagis, eadem cum Japonia latitudine gaudentibus, Nova nempe Anglia, Virginia & Carolina. Quæ commoda in colonias Anglicas vel ex hac arbore, reliquisque speciebus (nam similem lachrymam fundunt) vel ex radice illa redundatura sint, ipsæ prospexerint. Nec forte inutilis suspicio & perquisitio fuerit, num & frequentissimæ nunc forbillationis Thea in illis oris reperiri queat. Mihi quidem, si non possit inveniri, videtur operæ pretium fore, ut quacunque impensa regiones illæ conquirant Theæ fruticem, cum nullum sit dubium, quin æque bene, ac apud Sinas & Japonos, proventura sit, de eo vero nemini non constare queat, Theam, modo rite colligatur & ficcetur, ob itineris commoditatem meliorem inde in Europam afferri posse. Mirum autem tantam plantam ad nos nondum pervenisse, cum jam a quadraginta & amplius annis, nempe anno 1687. hujus arbusculas sedecim ex Japonia per Georgium Meisterum miserit in Hortum Promontorii Bonæ Spei Andreas Cleyerus, ut testatur Meisterus in Tractatu, quem de Itinere suo & Plantis in Japonia & Java majori visis, conscripsit lingua Germanica p. 227.

Ceterum historiam Verniciferæ arboris Japonicæ, diligenter & accurate more suo exsequutus est laudatus Kæmpferus, cujus & descriptio & figura, quin & planta sicca, quæ in Japonia lecta servatur in Phytophylacio Sherardino, nostræ huic speciei examissim quadrat; id tantum, sexus nempe differentia, prætervisa fuit auctori: Quoniam autem ille liber non in omnium his in locis, multo minus in America, manibus versatur, non alienum videtur, si qui, quorum interest, hæc legerint, ut norint, quæ ille de collectione & præparatione Vernicis illius habet, hoc loco transcribere.

„ Cortex, inquit, arboris cultro crenatus lacteum fundit liquorem, humore
 „ crySTALLINO, ex aliis ductibus stillante, permixtum, qui ad aëris contactum ni-
 „ grescit. Eundem furculi divulsi, foliorum pediculi & nervi produnt, nullius
 „ gustabilis qualitatis participem, nisi calefacientis sine acredine. Venenatos ta-
 „ men spiritus hæc arbor exhalare dicitur, vehementer adeo, ut pueris circa
 „ eandem commorantibus exanthemata in corpore pariant, qualia etiam ligna
 „ tractantes alii, non omnes, (quod convenit cum observatione Dudlejana in Act.
 „ Phil. Num. 367. p. 146) experiuntur. Collectio *Urusji* five Vernicis, ut insti-
 „ tuatur, caudices præcipue triennes, paucis crenis vulnerandi sunt, ex quibus
 „ stillans liquor subinde excipitur, iterata in recenti loco sectione, donec exsuccii
 „ marce

„marcescant.” (Observandum ex relatu Auctoris pag. 794. Japonenses in cul-
ta arbore collectionem lacrymæ instituere, non in sylvestri, ceu quæ parcissimam
fundit, ut eam colligere non sit operæ pretium.) „Emulli atque omni succo orbat
„caudices illico amputandi sunt; sic nova e radice provenit soboles, quæ trien-
„nis facta, collectioni denuo subjicitur. Colitur frequens in provinciis *Tsi Koc-*
„*ko* & *Figo*, in quibus inserti agris scapi radices agunt, & caudices edunt, post
„triennium vernicem suppeditantes. Optima regionis, quin totius mundi, ver-
„nix perhibetur circa urbem *Fassino* colligi. Vernicem Ceres Japonica largitur
„oppido nobilem & pretiosissimam, sed admodum parcam, nec pro operibus,
„quæ regio construit, sufficeret, nisi prius cum *Nam Rack*, i. e. Vernice ignobi-
„liore ex Siamonia inventa pro basi illinerentur. Siamensis Vernix promitur, in
„provincia *Corfama* & regno *Cambodiæ*, ex arbore Anacardo, incolis *Tonj*
„*Rack* dicta, cujus fructus Officinis nostris Anacardium dictus, *Luk Rack*, liquor
„*Nam Rack* appellatur. Perforatus truncus, immisso tubulo, tanta copia fun-
„dit liquorem, ut *Sinæ*, *Tunquinæ* & *Japonicæ* pro deliniendis utensilibus suffi-
„ciat. Quin jam Bataviam & alia Indiæ loca, vasis ligneis inclusa appellit; ut
„mirer, cur non etiam invehatur Belgio? Vernix nativa vix præparatione indi-
„get. Japonica per duplicatam chartam subtilissimam, telæ araneæ pæne si-
„mitem, & eam in rem singulariter constructam, docta enchirisi torqueri solet,
„ut a particulis heterogeneis & crassioribus mundetur; mundatæ pauxillum
„admiscetur (centesima fere pars) olei *Toi* dicti, ex fructu arboris *Kiri*. Sic va-
„sibus ligneis indita per Japoniam venalis transvehitur, sine periculo expiratio-
„nis, nisi in superficie, quæ statim nigricante tenâ cuticula obducitur. Prostat
„non sincera modo, sed & colorata, vel Cinnabari nativa Sinenfi, (quam Bata-
„vi antea, nunc Sinenfes advehunt) vel atramenti popularis materia. Utraque
„Japonica & Siamensis Vernix venenatum expirat halitum, ex quo labia tume-
„scunt, & caput dolet, unde in deliniendo artifices strophio os & nares obligant.
Legi in hanc rem merentur quæ de Vernice Sinenfi & noxiis ejus exhalationibus
prostant in *Transact. Phil. Num. 260. p. 525. & Num. 274. p. 947.* Quæ con-
gruunt cum ligni *Toxicodendri* resinoso liquore & ejus noxia qualitate, vel solo
tactu, vel per evaporationes communicata, observata in America Septentrionali
a *Paul. Dudley*; vid. dictæ *Trans. Num. 367. p. 145. 146.*

„Fructus, porro inquit *Kæmpferus*, utriusque Verniciferæ arboris, una cum
„arboris *Sindan* baccis tusi & cocti, calentes prelo submissi sebum linquunt minus
„foetens, adeoque pro fundendis candelis aptius, quam quod ex baccis utriusque
„Lauri *Taab* & *Tsums* excutitur.

Ceterum jam ante *Kæmpferum* arboris illius Japoniæ figuram dedit *Cleyerus*
Eph. Germ. Dec. II. An. 5. 1686. Obs. 40. p. 79. fig. 12. nomine Arboris Japo-
nensis, *Faswky* five *Namra* dictæ, sed minus bonam, nec descriptio ejus accurata
est. Lacrymam incolas cum oleo ex nucibus *Kokos* expresso diluere dicit; an
vere, nos latet. Forte diversi præparandi modi sunt.

*TRIOSTEOSPERMUM LATIORE FOLIO, FLORE
RUTILO T. CCXCIII. F. 378.*

TRIOSTEOSPERMUM est plantæ genus herbaceum, floribus monopetalis tubulosis, in quinque subrotunda segmenta divisus, calyce quinquefolio inclusis, & una cum calyce summo embryoni innascentibus, qui dein in fructum abit subrotundum, carnosum, in quo tria latent semina ossea (unde nomen) subtriquetra, parte superiori latiora, inferiori angustiora.

Caules huic speciei bipedales, teretes, pallide virentes, lineis quatuor viridioribus, a geniculis ad genicula ductis, distincti, pilosi, ad quorum genicula sat longis intervallis folia nascuntur conjugata, ad basim connata, & a caule perforata, molliter pilosa & subhirsuta rugosaque, superne dilute viridia, inferne pallidiora, basim versus sinuata, non crenata, per margines vero subinde undata, in media & superiori parte latiora & longiora, basim caulis versus breviora & obtusiora, e quibus alia quædam minora, in inferiori caulis parte conspicua, nascuntur. Folia autem majora palmum & amplius longa, tres plerumque uncias lata sunt.

Ceterum caules plures ex eadem radice prodeunt, & singulis annis emoriuntur, novis ex eadem radice quotannis enascentibus, qui post quartum a satione annum flores nobis tulerunt verticillatim ad genicula digestos, monopetalos tubulosos, conniventes, in quinque segmenta subrotunda, crassiuscula, æqualia, sed inæqualiter locata, divisos; inferius enim ita locatur, ut nonnihil brevius videatur lateralibus, & hæc etiam duobus superioribus nonnihil breviora videntur, ut irregulares veluti flores fiant, Echiodis *Rivini* proxime similes, extus intusque tenui villo obfiti, coloris purpurei obscurioris, qui interiori parte, ob minuta albicantia, puncta nonnihil dilutior est. Segmenta florum, ut dictum, subrotunda sunt, ab initio leniter cava, postea vero plana. Flores cito decidunt & super folia sæpe recubant. Stamina tot, quot floris segmenta, e tuba floris oriuntur, & apices oblongos gerunt. Stylus simplex tubam floris perfodit & in capitulum rugosum viride definit. Calyx ab initio contractus, ad floris vero apertionem expansus & in quinque oblonga angusta segmenta ad basim usque divisus, tenuiter, ut flores, villosa, plana, subinde leniter carinata, coloris e viridi obscure purpurascens, quorum duo inferiora reliquis aliquantum majora sunt, & irregularitatem floris, si vera sit, augent. Singuli verticilli e sex ordinarie floribus constant, ternis floribus utrinque versus longitudinem folii positus, quibus contrario situ, nempe versus folii latitudinem ad basim embryonum, ad singulos ternarios ligula foliacea utrinque ad latus apponitur, ita ut ad singulos verticillos quatuor istiusmodi ligulae observentur.

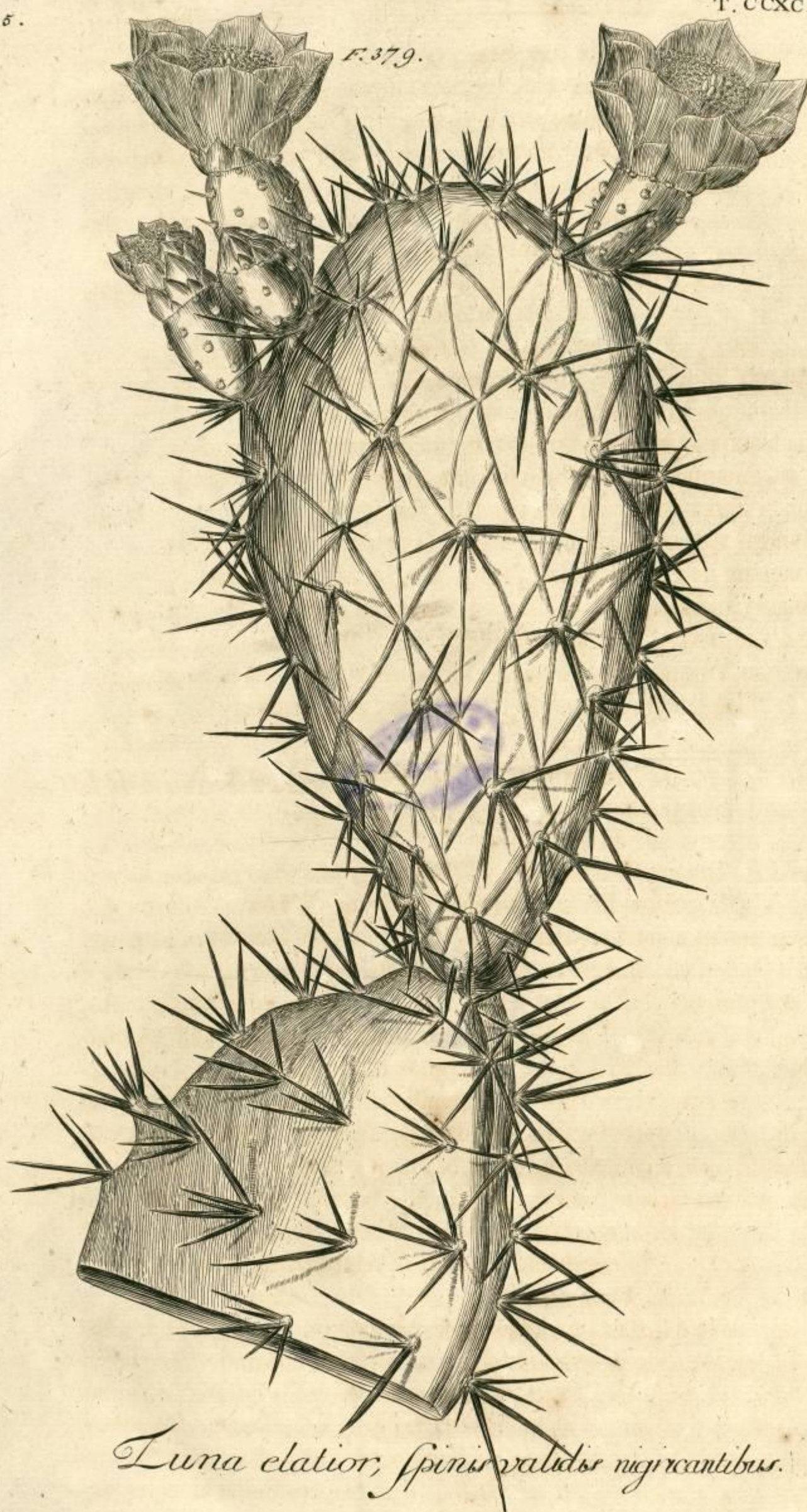
Tam calyx, quam flos, ut supra demonstratum, summo insident embryoni, ovatae figuræ, tenuiter villosa, in tria loculamenta divisus, in quibus semina minuta gracilia continebantur. Hi vero embryones prioribus annis ad maturitatem non pervenerunt; sequentibus magnitudine aucti fructus dederunt, ex rotundo obtuse triquetros, saturatim ab initio virentes, postea lutescentes, qui in carnosa cute, non molli & succulenta (plene autem maturos examinare occasio non fuit) tria inclusa habebant semina ossea, nigricantia (per siccitatem cinerea) profunde striata,

F. 378.

Triosteospermum latiore folio, flore rutilo.

F. 379.

Luna elatior, spinis validior nigricantibus.

striata, vel fulcata potius, obtuse triquetra, parte exteriori subrotunda, interiori utrinque, velut in Convolvulis, resecta, superius latiora, inferius angustiora. Calyx summo fructui tum adhuc inhærebat, e viridi purpurascens. Fructus quatuor, quinque & sex e foliorum sinu nascebantur, in superiori caulium parte bini tantum, tenui villo obfiti. Sub autumnum hi maturescunt, flores autem æstate comparent.

Figura marginali 1. & 2. flores aliquot sine & cum calyce, 3. embryonum semina, 4. & 5. embryones transversim secti cum & absque calyce, 6. caulis pars inferior cum fructibus, 7. & 8. fructus seorsum integri & cum calyce, 9. fructus transversim sectus, 10. 11. 12. & 13. officula vario situ separatim designata sunt.

Hujus plantæ mentionem fecit *Bobartus Hist. Oxon. Part. III. p. 535.* in fine: „Semina, inquit, alterius hujus generis majora a *D. Banister* accepimus, qui Solanum verticillatum latifolium molle, floribus obsolete rubris, baccis luteis ap- pellavit; sed cum planta penes nos non sit, ideo impræsentiarum de ea *ἡρέχω*.” Descripserat autem antea num. 8. aliam speciem angustiore folio & floribus luteis præditam, quam *Periclymeno* affinem plantam Virginianam, floribus ochroleucis, fructu *Periclymeni* vulgatoris dixit, & Solani somniferi nomine a *Banistero* accepit, cujus figuram dedit *Secl. XIII. Tab. 1. Ser. 3. num. 8.* in qua figura bini tantum ad singula genicula flores exhibentur, cujus etiam icon ad siccam facta in *Phyt. Pluken. Tab. 104. f. 2.* ubi & in *Almag. p. 287.* vocatur, *Periclymenum* herbaceum rectum Virginianum, *Dr. Tinkar's Weed* vulgo. Quam longe vero a *Periclymeni* & aliis plantarum generibus differat, ex ante dictis constat.

TUNA ELATIOR, SPINIS VALIDIS NIGRICANTIBUS T. CCXCIV. F. 379.

VULGAREM Tunam, Ficus Indica vulgo dictam, aliquibus ridicule Opuntiam dici, jam pridem libere annotavit *Gesnerus de Hort. German. fol. 258.* Opuntia autem nomen est *Plinii Nat. Hist. Libr. 20. Cap. 18.* ubi „circa Opuntem Opuntiam esse herbam refert, etiam homini dulcem, mirumque e folio ejus radicem fieri, ac sic eam nasci.” Quæ mutuatus est e *Theophrasto*, qui *Hist. Plant. Libr. I. Cap. 12.* postquam miram Ficus Indicæ (sub *Katou-Alou* in *Hort. Mal. Tom. III. p. 73.* descriptæ & depictæ) „e ramis radices demittentis naturam demonstrasset, simile quid, vel potius quodammodo mirabilius in foliis contingere refert herbulæ cujusdam circa Opuntem, ut tradatur, nascentis, quæ etiam cibo grata sit & suavis gustus.” Quæ quam longe a Tuna absint, vel me tacente constat, ne memorem hoc plantæ genus ante inventas Indias Occidentales nec in *Bœotia*, nec in aliis Veteris orbis provinciis glivisse. Quidni ergo explodamus incongruum Opuntia & substituamus patrium, quod est Tune, Tunas, vel latine Tuna nomen.

Quoniam vero vulgarem Tunam ejusque nascendi morem, florem, fructum, folia & eorum partes, externas æque ac internas, tam accurate descripsit *J. Bauhinus Hist. Plant. Tom. I. Libr. I. Cap. 81. p. 154.* ut nihil fere addi queat, ideo mihi in hac & sequentibus speciebus quoad generalia breviori esse licebit. Robustior autem & elatior, quam alia quæcunque, ex mihi notis Tunis, hæc species visa fuit, humanam proceriorem, in planta circiter septenni, altitudinem superans,

H h h h h

foliis

foliis longis latisque, longitudine altera tanta ad latitudinem, nisi in imo folio, quod in annosioribus plantis longitudinem habet productiorem, crassius fit & caudicis naturam, instar vulgaris Tunæ, assumit. Ceterum folia e viridi saturatius glaucescunt, & spinas habent longas rigidasque, e fusco nigricantes (quem colorem semper obtinent) quincunciali ordine dispositas, penicillo piloso ad basim cinctas perbreui, nec, nisi in modo nascentibus foliis, conspicuo, venosis prominentiis rhomboidali figura a spinis ad spinas decurrentibus, sed minus elevatis ac conspicuis.

Flores supra idem folium plures proferebat, teneriter striatos, pro magnitudine plantæ minus amplos, conniventes & minus, ac in aliis (forte quod tam sero floreret) expansos, coloris obsoletius purpurascantis, e flavo nempe in purpureum vergentes, staminibus intus numerosis purpureis, apices graciles transversos purpureos gerentibus. Stylus inter hæc columnæ specie stat, capitulo in quinque partes diviso terminatus. Fructus tum e viridi glauci erant, tuberculis pilosis ad basim obsiti, subinde spinulas emittentibus, plerumque iis carentibus; qui fructus ad maturitatem non pervenerunt, sed insequenti hieme deciderunt. Septembris fine & Octobris initio floruit.

Folia plantæ media altero tanto majora erant, quam figura nostra, quæ superiora repræsentat, monstrat.

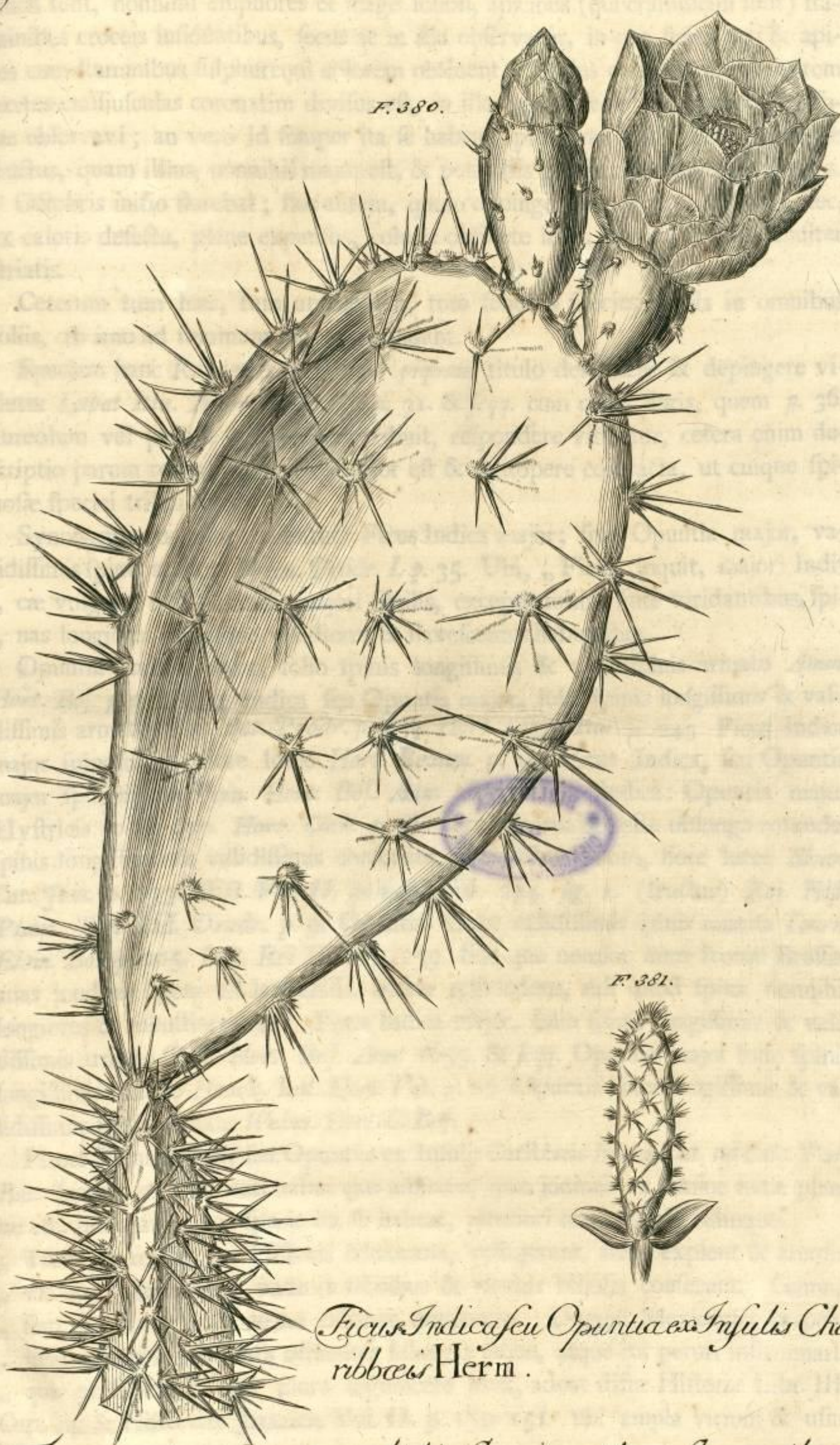
Hæc species non dubito, quin sit, *Opuntia foliis longissimis atro-viridantibus*, maxima Americana *Breyn. Prodr. II. p. 79.* *Ficus Indica* major spinis nigricantibus, floribusque purpureis *Curassavica Hort. Beaum. p. 19.* An vero secundum *Plukenetium Alm. p. 147.* sit, *Atlatochnochli*, seu Tuna ex albo in rufum colorem inclinans *Hist. Mex. p. 77.*? subdubito. „ Folia, ibi dicuntur, angusta „ oblonga, impense aculeata & nonnihil purpurascencia, quod huic tantum generi peculiare, cum ceteris omnibus viridia sint: fructus valde spinosus: flos extra luteus, intra vero ipsius Tunæ colore.” Figura deest. Folia nostræ quidem oblonga, sed simul satis lata sunt, quæ ipsa quidem non purpurascunt, sed spinas tantum habent ex purpureo nigricantes.

TUNA MAJOR, SPINIS VALIDIS FLAVICANTIBUS, FLORE GILVO T. CCXCV. F. 380.

FICUS INDICA, SEU OPUNTIA EX INSULIS CARIBBÆIS HERM. IBID. F. 381.

TUNÆ majori spinis validis flavicantibus, flore sulphureo valde similis est, sed folia habet longiora, magis plana, minus vero in latum diducta, eminentiis rhomboidalibus non æque apparentibus. Spinæ illi similes sunt, sed nonnihil longiores & frequentiore ordine per folia, suprema præsertim, disposita. Præcipua autem differentia in foliis inferioribus est, quæ præter proportionem longa sunt, longitudine ad latitudinem sesquialtera, & quod inferius folium in caudicem tandem abeat, vulgaris Tunæ instar, cum illius folium imum latam folii naturam servet. Porro quoad flores notabile discrimen observatur; hi enim colore obsoletiore flavo, cui purpurei quid commixtum, (qui gilvus nobis dicitur) tincti

F. 380.

F. 381.

Ficus Indica seu Opuntia ex Insulis Charibæis Herm.

Luna major, spinis validis flavicantibus, flore gilvo.

tingi sunt, nonnihil ampliores & magis foliosi, apicibus (qui crassiusculi sunt) staminibus croceis infidentibus, secus ac in illa observatur, in qua flores toti & apices cum staminibus sulphureum colorem obtinent. Stylus columnaris in septem partes crassiusculas coronatim divisus est, in illa vero specie sex tantum divisiones observavi; an vero id semper ita se habeat, pro certo non habeo. Denique fructus, quam illius, nonnihil major est, & penicillis pilosis ad basim usque cinctus.

Octobris initio florebat; flos autem, quum depingerem, non erat maturus, nec, ex caloris defectu, plene expansus, coloris obsolete lutei, petalis crebris tenuiter striatis.

Ceterum tum hæc, tum antecedens, tum sequens species spinis in omnibus foliis, ab imo ad summum usque, abundant.

Speciem hanc *Raquettes & Poirier piquant* titulo describere & depingere videtur *Labat Itin. Amer. Tom. IV. p. 31. & seqq.* cum color floris, quem *p. 36.* aureolum vel pallide rufescentem tribuit, respondere videatur, cetera enim descriptio parum refert, icon vero rudior est & tantopere contracta, ut cuique spinosæ speciei tribui queat.

Synonyma ejus mihi censentur: *Ficus Indica major*; sive *Opuntia major*, validissimis spinis armata *Breyn. Prodr. I. p. 35.* Ubi, „Ficui, inquit, majori Indiæ, cæ vulgari, sive *Opuntia majori* similis, exceptis foliis dilute viridantibus, spinas longiores multoque validiores & flavescentes habentibus.

Opuntia Indica major, folio spinis longissimis & validissimis armato *Amm. Hort. Bos. p. 25.* *Ficus Indica* seu *Opuntia major*, folio spinis longissimis & validissimis armato *Par. Bat. Prodr. p. 334. Hort. Lugd. Bat. p. 243.* *Ficus Indica major spinosissima*, flore luteo *Hort. Beaum. p. 19.* *Ficus Indica*, seu *Opuntia major spinosissima* *Pein. Hort. Bos. Ann. 1690.* *Ficus Indica: Opuntia major Hystricis spinis* *Cup. Hort. Cath. p. 78.* *Opuntia major folio oblongo-rotundo, spinis longissimis & validissimis confertim nascentibus obfeto, flore luteo* *Sloan. Cat. Jam. p. 193. Hist. Vol. II. p. 149. Tab. 224. fig. 1. (fructus)* *Raj. Hist. Plant. Tom. III. Dendr. p. 9.* *Opuntia major validissimis spinis munita* *Tourn. Elem. Bot. p. 205. Inst. Rei Herb. p. 239.* Sub quo nomine inter Icones Brossæanas inedita figura est laudabilis, nostræ respondens, nisi quod spinæ nonnihil longiores & robustiores sint. *Ficus Indica major*, folio spinis longissimis & validissimis armato *Pein. Hort. Bos. Ann. 1699. & seqq.* *Opuntia major folio spinis longissimis armato* *Heuch. Ind. Hort. Vit. p. 22.* *Opuntia folio longissimis & validissimis spinis armato* *Wehm. Hort. C. Bos.*

Placet *Ficus Indica*, seu *Opuntia* ex Insulis Caribbæis *Herm. Cat. ad Calc. Par. Bat.* Iconem ex Delineationibus ejus adjicere, quæ junioris ex semine natæ plantæ est, quod an in hac specie ita se habeat, ulteriori observationi relinquo.

„Tunarum fructus, ex Historia Mexicana, refrigerant, sitim explent & arentia viscera humefaciunt, unde in febribus & morbis biliosis conferunt. Gummi fert planta renum & urinæ calorem temperans. Ungunt Mexicenses carpentorum rotas nimio motu æstuentes foliorum succo, atque ita peruri inflammari, que prohibent.” Qui plura cognoscere avet, adeat dictæ Historiæ Libr. III. Cap. 44. & Historiam Jamaicae Vol. II. p. 150. 151. ubi ampla virium & usus hujus plantæ recensio.

TUNA

*TUNA MAJOR, SPINIS VALIDIS FLAVI-
CANTIBUS, FLORE SULPHUREO T. CCXCVI. F. 382.*

PLANTA nobis descripta sex circiter annos habebat & quinque pedum altitudinem obtinebat, in qua sex septemve erant foliorum articulationes, foliis inferioribus & mediis dodrantem & pedem longis, sesquipalmum latis, superioribus nonnihil minoribus, digitum crassis, ex angustiore basi mox ampliatis, foliis inferioribus in medio, superioribus versus superiorem marginem in latum diductis, minus planis, sed fere semper nonnihil intortis, quorum margines & superficies penicillo spinarum, quincunciali, sed nonnihil, ac in duabus præcedentibus, rariore ordine dispositarum, armantur; spinis inferioribus duabus tribusque (in inferioribus foliis quatuor & quinque subinde) reliquis longioribus, crassioribus & rigidioribus, a se invicem recedentibus, reliquis vero pertenuibus in unum penicillum collectis, coloris ex albo & herbaceo flavicantis. Folia e viridi glaucescunt, & velut costas seu lineas latiusculas habent leniter prominentes, rhomboidali figura a spinis ad spinas ductas, in quarum medio alia perpendicularis decurrit linea, & quædam laterales obliquæ, sed vix advertendæ, quæ lineæ in inferioribus & mediis magis, quam in superioribus foliis, observabiles sunt.

In summis foliis flores nascuntur pallide flavicantes, nudi, polypetali, summo fructui insidentes, petalis a basi angusta in marginem latum diductis, teneris, striis valde subtilibus exaratis, staminibus & apicibus intus numerosis, ejusdem cum flore coloris, e quorum medio clava vel pistillum erigitur, capitulo striato vel sulcato, in sex nempe partes diviso, terminatum. Flores, ut in aliis speciebus, super fructu marcescunt, nec toti extrahi possunt, nisi per vetustatem; tum enim in fundo cohærentes, una cum pistillo, floris basi innascente, avelli possunt, ut dubium videatur, an polypetali, vel monopetali potius dici debeant.

Fructus, ut in ceteris, ante florem comparet, primo anno viridis, sequenti obscure purpureus, ovatus, in summitate excavatus, corona parvorum penicillorum pilosorum, & subinde quibusdam aliis in reliqua fructus parte dispersis, præditus. Ceterum fructus, hujus generis instar, unicapularis, ab initio carnosus est, poris, in circulum dispositis, notatus; quibus poris semina non designantur, ea enim in centro fructus latent, quæ nobiscum ad maturitatem non pervenerunt, quamvis ipsi fructus maturi essent, pulposi & succo sanguineo repleti.

Octobri florebat & fructus aliquot præcedentis anni maturos habebat.

Hanc Hortus Elthamensis habet, pro Ficu Indica seu Opuntia maxima, folio spinoso latissimo & longissimo *Herm. Hort. Lugd. Bat. p. 243.* cujus ulteriora Synonyma sunt: Ficus Indica platycaulos *Hort. Beaum. p. 19.* Ficus Indica seu Opuntia maxima, folio spinoso latissimo & longissimo, ad inum compresso *Pluk. Alm. p. 147.* Ficus Indica maxima, folio spinoso latissimo & longissimo *Pein. Hort. Bos. Ann. 1699. & seqq.* Opuntia maxima, folio spinoso latissimo & longissimo *Inst. Rei Herb. p. 240.* Opuntia folio oblongo latiori *Vat. Cat. Hort. Vit. p. 26.*

Observandum autem folia hujus speciei licet latiora sint, non tamen esse longiora duarum præcedentium foliis, & minus bene ideo longissima dici.

Ad

Luna major, spinis validis flavicantibus, flore sulphureo.

F. 383.

*Luna mitior flore sanguineo,
cochenillifera.*

Ad hanc speciem quærit *Herm. Boerhaave Ind. Alt. Part. II. p. 82. n. 1.* an sit, *Opuntia Hort. Eyst. Auct. Ord. IV. fol. 7. fig. 1. 2. 3.* ubi folium superius cum fructibus prægrande (tres spithamas longitudine, pedem fere latitudine æquasse in descriptione dicitur) pingitur, quod minime huic quoad spinas respondet, & descriptione *Ficus Indica vulgaris*, pagina præcedente Horti Eyst. tradita, lecta patet, esse mensuram plantæ, folio 6. pro *Opuntia* vulgari descriptæ & depictæ. Observandum autem annosam & luxuriantem fuisse plantam, quæ tanta fuisse dicitur, ut octodecim pedum proceritatem vinceret, tamque speciosam, ut circuitum sexaginta pedum expleret, & in titulo iconi subiecto dicitur, *Ficus Indica Eystettenfis*, ex uno folio enata luxurians.

*TUNA MITIOR, FLORE SANGUINEO,
COCHENILLIFERA T. CCXCVII. F. 383.*

SEx pedum, quum floreret, erat altitudine, foliis inferioribus pedem longis, palmum latitudine æquantibus, aut aliquantum superantibus, crassis & robustis, caudicisque naturam assumentibus, cinereis, rimosis, mediis & superioribus læte virentibus, glabris, latitudine & longitudine fere eadem, qua inferiora, præditis, crassitie vero tenuiore, superioribus & junioribus ex his nascentibus foliis longe minoribus, quæ id peculiare habent, quod tuberculis crebris, in dentes incurvos, molles & herbaceos desinentibus, obsita sint, qui dentes mox decidunt & tubercula nuda relinquunt, magis, quam ab initio, depressa, nullis, vel paucissimis saltem, spinulis tenuibus nigricantibus prædita.

Flores Septembris fine aliquot annis tulit parvos conniventes, e tenuibus petalis, extus ex coccineo rubentibus, non (nobiscum) striatis, intus versus basim macula oblonga, ceu stria lata rubra pictis, conflatos, e quibus stamina numerosa porrigebantur, vivide rubentia, & pistillum inter hæc incarnatum stabat, in capitulum luteo virens, in octo radios divisum, desinens.

Fructus læte virens tuberculis parvis pilosis, pallide fuscis obsitus, quibus una alterave ad basim spinula adhæret cinerea: a tuberculis lineæ, ceu in foliis, ducuntur obliquæ, quincunciali ordine dispositæ, interstitia vel areolas rhomboides, ceu in foliis, sed longe minores, efficientes. Hi vero fructus nobiscum maturi facti non sunt, sed floribus præteritis mox deciderunt.

Ceterum hæc species creditur esse ea, e qua celeberrima illa insecta tinctoria, *Cochenillæ* & *Coccinellæ* nomine nota, in Nova Hispania colliguntur, quod eo magis vero est simile, quod *Nocheznopalli* seu *Nopalnocheztli* icon in *Hern. Hist. Mex. p. 78. & p. 459.* satis bene respondeat. Flores quidem in figura illa parvi etiam sunt, sed explicati, qui nobis conniventes tantum visi sunt; forte quod serius apud nos floreret, & forte in regione natali & calida latius, quam apud nos, explicantur, quamvis ab aliis, qui in nostris oris florentem viderunt hanc speciem, flores similiter conniventes observatos recorder.

Aliam absque floribus figuram dedit *Plukenetius Phyt. Tab. 281. n. 2.* *Ficus Indica* majoris lævis, seu non spinosæ, vermiculos, quos *cochenilla* vocant, proferentis titulo, de qua in *Almag. p. 146.* quærit, an sit, *Ficus Indica* folio oblongo, media *Hort. Reg. Par?* a qua longe differt. Illa enim secundum iconem

Broffæanam (ineditam) folia habet breviora & rotundiora, flores vero flavos ampliores, & tota planta longe minor est, humilis nempe & procumbens.

Opuntia maxima folio oblongo-rotundo majore, spinulis mollibus & innocentibus obfita, flore striis rubris variegato *Cat. Fam. p. 194. Hist. Vol. II. p. 152. Tab. VIII. f. 1. 2.* nostræ eadem est.

Vis roborans & cardiaca, cochenillæ vulgo adscripta, dubia & a cocco ilicino male translata mihi videtur, nec aliam præter diureticam virtutem ipsi inesse suspicor. Melius inservit tinctoribus & pictoribus, ad colorem non tantum purpureum, Lacca dictum, sed & vividissime sanguineum, qui coccineus vulgo dicitur, extrahendum, quo cum cæruleo commixto, violaceus producitur, & hoc reperto decantata Antiquorum purpura neglecta fuisse videtur, tinctorum etiam cocco ilicino & Polonico uti desierunt.

*TUNICA RAMOSIOR, FLORE CANDIDO, CUM
COROLLA PURPUREA T. CCXCVIII. F. 384.*

QUO s Caryophyllos & Caryophylleos flores dixerunt plerique Rei Herbariæ Scriptores, malim Tunicas cum Officinis vocari, ad evitandam homonymiam Caryophylli veri aromatici. Neque enim Betonicæ Coronariæ a J. Bauhino usurpatum nomen eadem de causa, homonymiam nempe, adoptari potest.

Dodrantali aut majori hæc species nascitur altitudine, & ex radice fibrosa coliculos profert teretes glaucos, in plures ramos tenues, teretes & glaucos divisos, ab initio surrectos, dein sequentibus annis reclinatos, quibus folia adnascuntur e viridi glaucescentia, inter Saturejæ & Alfinæ præteritis graminis folio angustiore *Tourn.* folia media, inferius latiora, superius angustiora, visu quidem glabra, sed quæ tactu subaspera potius, quam glabra, apparent, lenia tamen potius, quam rigida sunt.

Flores in extremis ramulis nascuntur mediocri magnitudine præditi, per margines extremos dentati, incisura media reliquis profundiore, candidi quidem, sed non plane immaculati candoris, inferne enim dilutam viriditatis, superne a striis quibusdam pertenuibus, tenuissimam purpuræ tincturam habent, versus medium vero corolla eleganti purpurea distinguuntur. Nullæ floribus sunt maculæ aliæ vel puncta micantia, pili autem, qui intra & circa corollam illam e petalis prodeunt, adeo tenues sunt, ut vix conspiciantur. Stylus tenuis e duobus corniculis plumosis constat: stamina pro petalorum numero duplicata, alternis vicibus, aliorum hujus generis instar, progrediuntur, apicibus violaceis terminata. Calyces graciles, ex glauco virentes, nunc unum tantum, nunc duo ad basim squamarum appressarum virentium (inferiori superiori angustiori) paria habent. Junio mense floret. Flores autem mane explicantur, sub vesperam connivent, solentque singuli pluribus vicibus explicari. Ceterum flores inodori sunt.

Figura nostra ad plantam juniorem facta, ubi cauliculi sunt erectiores & minus frequentes; annosiores autem plantæ cauliculos habent longe frequentiores & magis, exteriores præsertim, reclinatos, surculos versus radicem plures & longiores foliosos proferunt. Flos figura marginali prima expressus, absque staminibus exhibetur,

F. 384.

F. 385.

Tunica rupestris, folio caespit. molli, flore carneo.

Tunica ramosior, flore candido, cum corolla purpurea.

hibetur, ut stylus clarius conspiciatur: figura secunda & tertia vascula, quæ quatuor tantum laciniis dehiscunt, quarta semina nigricantia compressa demonstrat.

In collibus Angliæ nasci dicitur, spontanea tamen mihi nondum observata. Nobis a Rob. Furber, Hortul. qui eam ex Horto quodam in Comitatu Hartfordienfi Londinum detulit, communicata fuit.

Descriptionem, figuram aut nomen, quod ipsi respondeat, non invenio apud Rei Herbariæ Auctores.

In foliis & nascendi modo plurimum ipsi similitudinis cum Caryophyllo minore repente *Raj. Syn. Stirp. Brit. Ed. II. p. 198. III. p. 335. Hist. Plant. Tom. II. p. 988. n. 6.* Utriusque floris eadem est figura, sed corolla in hac specie eminens est, & puncta, quæ illi peculiaria, desunt plane in hac, quæ causâ est, ut illius varietatem credere nondum queam, præsertim quod hujus nostræ speciei calycis folia inferiora breviora, nec in æque, ac illius, longum mucronem producta sint. Porro nostræ hujus flos sub vesperam tantum connivet, illius vero plane clauditur.

A sequenti specie differt cauliculis ramosis, numerosos flores sparsos alentibus, foliis minus glaucis & minus mollibus, floribus inodoris candidis corollatis, calyce graciliore inclusis.

**TUNICA RUPESTRIS, FOLIO CÆSIO MOLLI,
FLORE CARNEO T. CCXCVIII. F. 385.**

QUÆ NAM hæc sit species, paullo laboriosioris disquisitionis opus est, quod antequam aggrediar, descriptionem ejus veram simplicemque præmittere contentaneum videtur, nam hac cognita de aliorum sententiis facilius pronuntiare licebit.

Spargit autem hæc tunica ex radice lignosa plures quoquoeversum ramulos breves, lignosos, graciles, humi procumbentes, e quibus crebri furculi foliosi breves enascuntur, & inter hos numerosi hinc inde surgunt cauliculi semipedales & dodrantes, graciles, teretes, foliis ad genicula, ut in aliis, adversis cinctos, in quorum fastigiis flores modo solitarii, modo gemelli, Sole Geminos peragrante, erumpunt, dilute purpurascens, subtus nonnihil pallidiores, per oras denticulati, tribus versus umbilicum floris striis nonnihil saturatioribus picti, & pilis, circa has strias purpureis, hirsuti. Stamina his, ut aliis, pro petalorum numero duplicata sunt, quæ non una, sed successive emergunt, duo nempe tria primo, dein reliqua, apicibus violaceis prædita. Dilute, ut dictum, purpurascunt hi flores, seu carnei sunt coloris, cui violacei tantillum admixtum est: pilis tantum striisque, quæ tamen vetustate mox evanescunt, variegati sunt, nulla autem puncta candicantia vel alius coloris habent. Vesperi se aperiunt flores, & per plures dies aperti manent singuli, odorem spirantes subtilem caryophyllaceum. Cum Sol Geminos egressus fuerit, disparere incipiunt flores, ut circa finem Junii mensis Julique initio nullos omnino hujus speciei relictos flores videas. Calyces ad basim duobus, subinde uno tantum, squamarum obtusarum arcte appressarum, coloris obscure purpurei, paribus cinguntur. Folia glauca angusta minus rigida, leniter sulcata, per oras minutissime crenata sunt, quod & in aliis Tunicæ speciebus observatur, sed adeo tenuiter, ut nullo penicillo exprimi queat.

Sponte

Spontē nascitur in cautibus altis, *Chedder-Rocks* dictis, in agro Somersetensi; non longe ab oppidis *Chedder* & *Axbridge*, locis admodum præruptis, ut absque scalis & perticis vix copia ejus fieri queat. In hortum translata facile apprehendit diuque durat; præcipue si solum sit nonnihil arenosum, nec udum.

Caryophyllus silvestris primus *Clusii Hist.* p. 282. quem *Caryophyllum silvestrem* humilem flore unico vocat *C. B. Pin.* 209. n. 6. floribus huic proxime accedit, at coliculos habet & folia breviora angustioraque, densius congesta, rigida, Juniperinis similia, pungentia, minus glauca, ac nostra species, nec furculis foliolis æque abundat, minusque repit.

Caryophyllus minor repens *Raj. Syn. Edit.* I. p. 138. II. 198. III. 335. *Hist. Tom.* p. 988. n. 6. planta est tam a præcedenti *Clusii*, quam a nostra, plane diversa. Cauliculos, quam nostra rupestris, habet longiores, magis resupinos, radicem tenuiorem, folia viridiora subhirsuta, *Hyssopi* foliis similia, sed minora, calycis squamas cuspidatas, flores minores, indoros, serius comparentes, Junio nempe & Julio mense, quo tempore nostra plane defloruit, colore saturatiore tinctos; parte nempe supina vividissime purpurantes, subtus autem obscuriores & fere plumbeos, quorum singula petala lambdoeide linea coccinea saturatiore & multis punctis argenteis superne distinguuntur. Flores gerit tum hæc minor repens, tum illa *Clusii*, tum nostra rupestris species modo singulos, modo binos & subinde ternos, ut ab eorum numero in his speciebus nulla distinctionis nota desumi queat.

Cum vero in hanc repentem speciem inciderimus, non alienum videtur de Synonymis ejus quædam monere. Est vero huic eadem *Betonica coronaria*, sive *Caryophyllus minor* folio viridi nigricante, repens, flore argenteis punctis notato *J. B. Hist. Tom.* III. L. 29. p. 329. Ubi tam bene describitur & depingitur, ut mirer *Rajum* pro sua non agnovisse, sed distincto loco verbis *J. Bauhini* recensuisse *Hist. Tom.* II. p. 990, n. 11. Quam speciem *Caryophylli silvestris* septimi titulo breviter describit & figura non aliena ex *Lobelianis* illustrat *Clusius Hist.* p. 285. *Caryophyllum simplicem supinum latifolium* dixit *C. B. Pin.* p. 208. n. 5. ad differentiam *Caryophylli virginei Tab.* quem *Caryophyllum simplicem supinum angustifolium* vocavit *Ibid.* n. 6. per se enim non est latifolius, sed potius angustifolius. Advertit hæc *Synonyma Vaillantius Bot. Par.* p. 31. n. 2. labitur autem, dum credit *Armerium* florem tertium *Dod. Pempt.* p. 177. quem sub *Caryophyllo silvestri humili* flore unico locet *C. B. Pin.* p. 209. n. 6. huc referri debere, ideo quod Auctor dicat, quod flores quandoque duos aut tres ferat. Et figura & descriptio *Dodonæi* desumpta est ex *Clusio*. Dicit *Clusius* *Caryophyllum* suum silvestrem primum interdum binos gerere flores *Hist.* p. 282. *Dodonæus* vero adjecit tres. Id vero novum non est in hisce speciebus, flores modo solitarios, modo duos, modo tres in eodem cauliculo nasci. Planta vero *Clusii* longe diversa est ab hac specie, quam nec *Dodonæum*, nec *Vaillantium* cognovisse credo. Hujus sane, nempe *Caryophylli minoris* repentis *Raji*, quem *Tunicam campestem supinam*, flore micante voco, & non alius figuram, eamque parum bonam dedit *Pluken. Phyt. Tab.* 81. f. 3. quem *Caryophyllum silvestrem*, *Alsines holosteæ arvensis* glabræ foliis, flore unico, calyce barbato vocat; monstrant id calycis foliola, quamvis ea justo angustiora
ad

ad basin pingi curaverit. Afferuit sane mihi Car. Du-Bois se non aliam dedisse Plukenetio speciem, eamque non in Borealibus, ut Plukenetius refert, sed in Australibus potius, nempe in colle quodam prope *Croyden*, vocato *Dubbers-Hill*, lectam. Quem errorem in Synopsis Rajanæ Editione tertia, Plukenetio ansam dante, commissum corrigant B. L.

Descripsimus, differentias dedimus, diximus quid non sit, jam quamnam sit nostra species videamus. Minime autem videtur dubium, quin sit Armeriæ species, flore in summo caule singulari Doody *Syn. Ed. I. App. p. 242. II. 199. III. 336. n. 2.* cum asseveret Doody a repente vulgari plurimum differre. Non alia autem adhuc innotuit in Anglia nascens species, quam rupestris illa, cui nomen illud tribui queat, quæ minime eadem cum Caryophyllo silvestri humili flore unico C. B. quem suæ eundem suspicabatur Doody. Debuisset tamen locum specialem enarrare Doody, quod cum non fecerit, suspicor eum specimen tantum hujus plantæ ficcum vidisse. Minus clarum est, rupestris ne, vel campestris indigitetur per Armeriam silvestrem humilem, flore unico rubello in *Phyt. Brit.* Color quidem floris illam (rupestem) at locus & nomen Anglicum hanc (campestem) videntur suadere speciem. Fit enim ibi vulgaris, & in collibus pratibusque ficcioribus nasci dicitur & appellari *Pinks or Maiden Pinks*. Synonyma, quæ ibi recensentur, nempe Caryophylli sylvestris humilis, flore unico C. B. non competunt, unde ea non inconsulto omisit *Merretus in Pin.* ut & locum, ut sane hic rupestem potius, quam campestem, intellexisse videatur.

Figura Caryophylli alterius minimi, flore simplici, micis aureis asperfo *Lob. Icon. p. 444.* videtur non male repræsentare Tunicam nostram rupestem, folio cæso molli, flore carneo. Hanc figuram *Lobelius in Hist. Belg. p. 530.* habet cum inscriptione Belgica sequenti: *Andere aldercleynste reet op gaende zeer aerdighe gheplekte wilde Ginofflen*, cui titulum latinum modo memoratum subjicit. Lobelius vero, in descriptione nimis brevis, dubios nos relinquit. Quæ habet sequentem in modum sonant p. 531. „ *Dander is niet recht opgaende Steelkens, hebbende bladerkens ende bloemkens den voorgaenden niet ongheliick, welcke de Heere van S. Aldegonde in sinen Hof ghecreghen heeft tot Holland: de Steelkens ziin onghetack, eenen voet oft onderbalven hooghe, draghende een oft twee bloemkens op d'opperste.* Quæ in nomine de micis habet aureis, eas in descriptione tacet. Cum vero Lobelius & Tunicæ campestri supinæ, flore micante, maculas aureas argenteasque tribuat, quas tamen argenteas tantum habet, videri posset Lobelius strias illas pilosas saturatiores, quæ macularum speciem præbent, intellexisse, & ex figura sua aureas commentus fuisse. Lobelianam plantam C. *Baobinus Pin. p. 208. n. 4.* vocat Caryophyllum simplicem minorem, flore punctato, nec plura Synonyma habet. *J. Baubinus Hist. Tom. III. L. 29. p. 329.* ubi Betonicam coronariam minimam, micis aureis aspersam vocat, præter figuram & nomen Lobelii atque C. Bauhini nil habet, nec se plura de hac specie nosse fatetur. Nec inter Recentiores Botanicos aliquis huic plantæ lucem attulit. Quam enim Tunicam silvestrem supinam, flosculis eleganter micantibus *Ruppius Fl. Jen. Edit. II. p. 94.* vocat & Caryophyllo simplici minori flore punctato C. B. jungit, facit contra mentem Lobelii, dicentis cauliculos erectos,

K k k k k

ut

ut minime sit dubium, a Ruppio indigitari Caryophyllum simplicem supinum latifolium *C. B.* Gerardi Emaculator *Johnsonus* lucis loco tenebras & confusionem attulit huic plantæ & Auctori suo: figuram habet Lobelii, at nomen & descriptio falsa sunt: vocat Caryophyllum montanum album *p. 594.* *Gerardus* vero *p. 476.* sub dicto Caryophyllo montano albo exhibuerat cum nomine figuram Tabernæmontani, descriptio autem Gerardi alia est, ac Tabernæmontani, & ad figuram illius efficta: Tabernæmontanus flores inodoros, Gerardus vero satis odoratos dicit, quasi vidisset & odore percepisset plantam. Sic Johnsonus alienum nomen & commentitiam descriptionem tribuit alienæ plantæ, & hujusmodi errores plures occurrunt apud Emaculatorem, graviores sane, quam Tabernæmontani compilatoris Gerardi. Hunc Tabernæmontani Caryophyllum montanum album *C. Baubinus* vocat Caryophyllum sylvestrem vulgarem angustifolium *Pin. p. 209. n. 2.* ut supra relatum, qui longe differt a *Lobelii* Caryophyllo altero minimo, flore simplici, micis aureis asperso. Propius vero ad Lobelianum accedit, Caryophyllus Virgineus *Tab. Icon. 283. Hist. L. 2. p. 2.* Hunc non describit Tabernæmontanus; *Gerardus* vero *p. 477.* ubi nomen & figuram Tabernæmontani exhibet, ne nil dixisse videatur, quædam commentitur, & ex nomine colorem hario-latur, floresque incarnatos dicit, ac si vidisset. Nemini sane præterquam ipsi Tabernæmontano notus fuit Caryophyllus virgineus ille: *J. Baubinus* ad Caryophyllum silvestrem primum *Clusii* refert *Hist. Tom. III. L. 29. p. 328.* *C. Baubinus* distinguit & Caryophyllum simplicem supinum angustifolium vocat *Pin. p. 208. n. 6.* Floris figura & modo nascendi convenit melius cum Tunica nostra rupestri folio cæsis molli, flore carneo, quam cum alia quacunque nota specie, nec dubitarem eandem pronunciare, ni Tabernæmontanus folia nostra angustiora pingeret, quæ tamen differentia accidentalis esse potest.

An Caryophyllus Cambrensis Poole *Park. Par. p. 311?* quem sequentem in modum describit: „ The Poole Flower, growing naturally upon the Rocks near „ *Cogshot Castle* in the *Isle of Wight*, is a small Flower, but very pleasant to „ the Eye, by reason of the comely proportion thereof; it is of a bright pale „ red, thick speckled, and very small with white, that it seemeth to be but „ one Colour; the Leaves of the Flower are but small jagged about: It is constant.” In qua descriptione sunt nonnulla, quæ nostræ speciei respondent, quædam vero discrepare videntur. Flores sunt aspectu jucundi, colore dilute purpurante, sed maculas crebras non habent, nec puncta alba, quoniam tamen pili saturatim purpurei macularum speciem præbent, & quoniam mixturam albedinis habent flores, & quoniam Parkinsonus adeo tenuiter albis punctis notatam dicit, ut non nisi simplex color appareat, videtur descriptio ejus cum nostra planta conciliari posse. Parkinsonus figuram nullam habet. Qui eo iter facient, inquirent:

VALERIA

P. 405.

T. CCXCIX.

P. 386.

Valerianella Canariensis frutescens, Simpla nobla dicta.

VALERIANELLA CANARIENSIS FRUTESCENS,
SIMPLA NOBLA DICTA T. CCXCIX. F. 386.

VALERIANELLÆ vulgari, flore & semine tantopere similis est hæc planta, ut ejus generi annumerare minime dubitem, quamvis in nonnullis differat: nempe foliis ad genicula ternis & caulibus racemisque trifariam divisus & subdivisus, floribus & seminibus longioribus pediculis infidentibus, & quod flores simulac dehiscunt, infundibuliformem figuram, laciniis revolutis, amittant. Enimvero hæ differentia tantæ non sunt, ut novo generi fabricando sufficiant. Umbelliferis autem annumerari non potest hæc planta, ut nec Valerianella debet, quoniam primum umbellam proprie dictam non gerit, dein quod flores, si accurate examinentur, monopetali sunt.

Ceterum perennis & fruticosa est hæc planta, altitudine plerumque cubitali & sesquicubitali, caule digitum crasso, lento fungoso, sordide pallido & inæquali, qui in ramos superiora versus tergemina divisione brachiatur, quibus ad singula genicula terna, raro bina, adnascuntur folia simplicia, utrinque angustata, in medio latiora, venosa, lævia & splendentia, parte supina viridia, prona pallidiora, nervo medio albicante distincta. Intergenicula teretia sunt, pallida, totidem lineis virentibus, quot sunt ad genicula folia, striata, & singulis geniculis ternæ inter foliorum pediculos apponuntur ligulae laciniatæ, punctis nigris lucidis terminatæ. Folia superiora versus minora fiunt, e quorum alis plurimi racematim digesti flores & semina nascuntur; nempe e singulis geniculis terni nascuntur pediculi, qui ternaria divisione in plures alios, Spergularum instar, dividuntur & subdividuntur, horum vero basi non terna, sed bina saltem apponuntur folia parva, quæ ad extremos pediculos tam parva fiunt, ut laciniæ potius, quam folia dici mereantur.

Extremis pediolis eodem tempore semina & flores innascuntur, qui, antequam explicantur, geminatorum globulorum speciem præbent, flore vero ad explicationem se accingente figura illa perit. Ceterum flores ab apice in quinque æquales lacinias dehiscunt, quæ laciniæ derepente exteriora versus ad basim usque convolvuntur, ut pentapetali videantur flores, accuratius autem inspecti annulum habent & in basi cohærent, Veronicæ vel Anagallidis instar. Pusilli sunt hi flores, coloris ab initio herbacei, per vetustatem in subfuscum vergentis, quo tempore toti cohærentes decidunt, ut monopetalos esse dubitare non liceat. Apices e medio florum pendent longiusculi, totidem, quot sunt floris segmenta, staminibus brevissimis vix visibilibus appensi, coloris ab initio flavicantis vel herbidi, dein, excussa farina spermatica, subfusci. Stylus e duobus corniculis cirrosis constat. Calycem deprehendere potui nullum, nec supra, nec infra embryonem, saltem eminentiæ quædam exiles, velut in Valerianella in summo fructu adsunt. Fructus autem, vel semen gemellum, Valerianellæ instar, cohæret, oblongum, leniter per maturitatem compressum. Quod semen & flores sub diverso statu in margine separatim appinguntur: nempe figura prima flores antequam aperiuntur, 2. 3. jam se aperiennes, 4. magis explicati, 5. segmentis se revolventibus cum staminibus collectis, 6. cum

6. cum staminibus sparsis, 7. sine staminibus, cum laciniis autem revolutis plerique flores in figura majori & primaria picti sunt: fig. 8. semen maturum exhibitur coharens, fig. 9. dehiscens, 10. folium inferius demonstrat.

Sole in Geminis & Cancro versante floret, in Leone existente semina maturat. Postquam floruit, folia ejus exarescunt & rubiginosum colorem contrahunt, mox novis succrescentibus planta ob splendorem gratiorem aspectum præbet, alias valde amœna non est, & raritatis saltem gratia in Curiosorum Hortis colitur.

Planta inodora est: folia saporem habent subadstringentem, herbaceum, lenissime amaricantem, non ingratum. De viribus quidem nil constat, esse vero apud Canarienses in usu nomen gentis, supra & jam denuo memorandum, testatur. Dicitur vero, referente *Plukenetio Alm. p. 347.*

Simpla nobla Canariensibus; Planta oblongis amplioribus splendentibus foliis ternis, caulem ambientibus, venosis ipsi *Pluk.* dicto loco, & Bupleuroides, quæ Simpla nobla Canariensium *Pluk. Boerb. Ind. Alt. p. 72.*

*VERBENA BONARIENSIS ALTISSIMA,
LAVANDULÆ CANARIENSIS SPICA MULTIPLICI
T. CCC. F. 387.*

SOLANUM & Tagetem Bonarienses supra recensui statura egregia plantas; tertiam nunc adjicio altitudine nulli ex prioribus secundam. Ad quatuor autem & amplius hæc assurgit cubitorum altitudinem, caulibus quadrangulis, robustis, digitali ad basim crassitie, hirsutis, quos folia inferius cingunt (vid. figura marginalis prima) subrotunda, dentata, at quæ medios occupant caules, longiora fiunt (vid. figura secunda) & sensim superiora versus angustiora, similibus denticulationibus per margines incisa, valde quam hirsuta, rugosa & aspera, multis venis obliquis & transversis undique exarata.

Summos caules & ramulos plurimæ terminant spicæ, Lavandulæ maritimæ Canariensis, spica multiplici cærulea *Pluken. Alm. p. 209. Tab. 303. f. 5.* similes, & simili more, sed densius fere congestæ, ab initio tenuiores & breviores, ut ipsa figura primaria demonstrat, per maturitatem vero crassiores & longiores, cujusmodi spica seorsum appicta est figura tertia. Ceterum spicæ crassiores quidem fiunt, quam Lavandulæ illius spicæ, sed non æque, ac illius, longæ. Singulæ vero spicæ e plurimis floribus & calycibus dense congestis compactæ sunt, quorum unicuique ad basim ligula tenuis herbacea apposita est. Calyces in quinque exiguas laciniis invicem appressas desinunt, quatuor in sinu suo semina oblonga gracilia, per maturitatem fusca, continentes. Flores parvi sunt, modice incurvi, in quinque æqualia, leviter in extremo margine incisa segmenta divisi, colore tincti purpureo. Hi flores seorsum figura quarta, figura quinta calyces, sexta semina designata sunt.

Nata fuit speciosa hæc Verbenæ species, præcedentium Bonariensium plantarum instar, nempe ex seminibus inter chartas sparsis, & ab ipsis speciminibus ficcis, e Bonariensi agro acceptis, degluptis.

VERBENA

Verbena Carolinensis,
Melissae folio aspero.

*VERBENA CAROLINENSIS, MELISSÆ
FOLIO ASPERO T. CCCI. F. 388.*

CAULIBUS surgit sesqui & bipedalibus, hirsutis, obtuse quadrangulis, qui ad singula genicula geminos ad intermedium caulem emittunt ramos, aliarum hujus specierum instar, foliis cinctos adversis, inferius (vid. figuram marginalem quintam) latioribus, Melissæ hortensis foliis similibus, superius vero angustioribus, obtusioribus & aliquanto, quam Melissæ folia, magis productis, per ambitum serratis, multis venis fortuito ductu exaratis, tactu asperis, quamvis non multum pilosa sint folia, nisi parte inferiori, idque leviter.

In plures autem circa sui medium caulis ramos abit, quorum extremitates spicis terminantur oblongis, gracilibus, conjugatim, ceu in aliis speciebus, orientibus, quibus flores adhærent parvi, pallidi, levi purpura tincti, in quinque lacinias subrotundas, proxime æquales, divisi, laciniis duabus superioribus galeæ instar surrectis, e calycibus prodeuntes in quatuor angusta segmenta divisus, quos semina subsequuntur quaterna, pressim juncta, oblonga, lævia, per maturitatem nigra, quæ cum flore seorsum utrinque, nempe figura prima flos, secunda & tertia semina coherentia, quarta sejuncta depicta sunt. Apices in floris tubulo brevissimis & inconspicuis hærent staminibus, ejusdem cum flore coloris.

Sole Libram agitante nobiscum floruit, orta e seminibus Carolinensibus.

Verbena Caroliniana, folio integro serrato scabro H. S. *Pet. Raj. Hist. Plant. Tom. III. App. p. 249. num. 10.* huic speciei, ni fallor, eadem est.

*VERBENA MEXICANA TRACHELII FOLIO,
FRUCTU APARINES T. CCCII. F. 389.*

CAULES huic, quam præcedenti speciei, altiores; cubitales & sesquicubitales sunt, crassiores & magis angulosi, hirsuti, quibus ad genicula folia adhærent ad basim lata, extremitatem versus acuminata, figura & incisura foliorum Trachelii, sed teneriora & minus rigida, venis obliquis & transversis multis exarata, superne viridia, inferne pallidiora, hirsuta & aspera, pilis tenuibus obsita, in dorso præcipue & in margine foliorum conspicuis. Quæ folia, quin caules, sed præcipue semina adeo hispida sunt, ut tangentium digitis & vestibis tenaciter adhæreant.

Caules & rami eandem cum reliquis Verbenæ speciebus observant divisuram, spicæ autem non ramosæ sunt, & in eo a reliquis insigniter differunt, quod semina gerant hispida, Aparines figuram fructus æmulantia; duo nempe tantum singulis floribus succedunt, presse ab initio juncta, per maturitatem vero sponte sua ab invicem secedentia, pellicula cincta hispida, ipsa vero semina seu nuclei pellicula si eximantur, rugosa sunt, figura feminum Buglossi vel Echii. Semina hæc, vel capsulæ, postquam flores deciderunt, deorsum inclinant, & multæ earum, antequam maturæ sunt, decidunt, ita ut spicæ iis viduæ sæpe conspiciantur; ab initio autem capsulæ illæ erectæ sunt &, ut modo dictum, pressim junctæ. Enimvero capsulæ hæc nihil aliud sunt, quam calyces, qui postea capsularum naturum assu-

munt. Equidem ubi floret planta, & ante etiam quam flores explicantur, calyces illi in quatuor crenas dehiscunt in summitate, in quatuor tamen non æque segmenta, immo nec in duo facile dividuntur, sed potius integri ab initio videntur. Quibus non obstantibus, cum de reliquo cum aliis Verbenis conveniat, ab earum consortio excludi non meretur hæc species. Ceterum calyces, ut supra demonstratum, ab initio surrecti sunt & quadrangulares, oblongi, ad feminum vero augmentum crassescunt & ex quadrangulâ rotundam figuram acquirunt, vasculorum jam munia obeuntes, ad feminum vero maturitatem rotundæ fiunt hæ capsulæ, figura feminum Aparines, quorum instar mox ab invicem secedunt.

Flores sunt majusculi, dilute purpurei, in quinque subrotunda, invicem æqualia, segmenta divisi, in quorum tubulo duo hærent apices flavi, staminibus brevibus infidentes, cujusmodi flos seorsum figura marginali prima, secunda vero semen dempto involucro, & tertia folium inferius designatur. Spicæ plerumque tres ad singula genicula progrediuntur, & a dodrantali ad pedalem & bipedalem subinde longitudinem excrescunt.

Nata fuit e seminibus Mexicanis, & Septembri mense primum floruit Anno 1726, dein sequentibus annis maturius, Julio nempe & Augusto, flores dedit.

*VIOLA MONTANA LATIFOLIA, FLORES EX
RADICE, SEMINA IN CACUMINE FERENS* CAT. PLANT.
GISS. ET APP. P. XXXVI. T. CCCIII. F. 390.

GISSÆ Hassorum, qua Septemtrionem spectat, saltus est mille circiter passibus dicto ab oppido distans: *Hangestein*, a præruptis & veluti pendulis scopulis, ei nomen. In hoc saltu, locis meridiei obversis, ad sinistram, si ascendas, lapidinae, solo friabili, nigro pingui, lapidibus strato, locis umbrosis, frutetosus magna est hujus Violæ copia, præter alias minus vulgares plantas, quas nemus illud, verno præcipue tempore, abunde alit, ut nativum hortum floribus vernis confutum non immerito dicere liceat. Inde semina nactus Horto Elthamensi dedi, ubi aliquot annis læte viguit & floruit, postea, umbræ, credo, & lapidum desiderio, periit. Quæ elegans Violæ species, cum, præterquam quod de illa in dicti Catalogi Appendice dictum est, a nemine adhuc descripta vel depicta sit, operæ mihi videor facere pretium, si descriptionem & figuram ejus hoc loco dederò.

Radix ei perennis est, lignosa, unde numerosa fibrarum rigidarum, cortice ex fusco nigricante vestitarum, soboles undique spargitur. E qua radice primo vere, eodem cum vulgari Viola Martia tempore, plura emergunt folia, parva ab initio & convoluta, procedente vero tempore multum ampliata, subrigida & subrotunda, præsertim inferiora, extremitatem versus in obtusum mucronem producta, per ambitum dentibus obtusis latiusculis incisa, venis obliquis exarata, superne viridia & tenuibus pilis hinc inde aspersa, inferne pallidiora & pilis destituta, glabra, longioribus tum & crassioribus, quam ab initio, pediculis infidentia.

Flores inter folia juniora primo vere plures erumpunt, suaveolentes, majores aliquanto, quam Violæ vulgaris Martiæ, & pallidiores, coloris nempe e violaceo cærulescentis. Qui flores stylos licet & embryones aque, ac stamina & apices, obtineant, raro tamen fit, fieri autem subinde contingit, ut vascula extra caules floribus

F. 389.

Verbena Mexicana Trachelii folio. fructu Aparines.

Viola montana latifolia, flores
ex radice semina in cacumine ferens.

floribus his radicalibus succedant, plerumque vero vascula illa tantum, quæ summo cauli innascuntur, postquam flores ad radicem præterierunt, ad frugem perveniunt. Quæ vascula brevibus inter summa caulis folia pediculis hærent, satis magna, oblonga, glabra, dilute virentia, obtuse triquetra, aliorum instar trivalvia, seminibus rotundis pallidis repleta. Caulis autem ille dodrantalem plerumque acquirit altitudinem, triquetrus, glaber, foliis aliquot, præsertim in summitate, præditus. Calyces ubique, nempe tum florum sterilium, tum fertilium, tum ubi petala desunt, e quinque foliolis virentibus, tribus majoribus, & duobus minoribus seu angustioribus constructi sunt. Petala autem plerumque desunt capitulis illis seu calycibus, quibus vascula in summo caule includuntur; præter stylium autem his insidentem stamina etiam observantur quinque, & totidem apices, ut sexus, ceu vocant, differentiam caussari non liceat in hac specie. Fit enim quandoque, ut petala in summitate ad vascula foetifica compareant, sed cum id rarius contingat, factum est ut nomen de eo, quod plerumque fit, antehac composuerim.

Figura nostra duplex est, nempe plantæ junioris cum floribus, & adultioris cum fructu, & hic præterea seorsum inter utramque superius designatus est.

A Viola vulgari Martia purpurea multum differt; nempe quod caulifera sit, vascula majora & longiora gerat, folia vero latiora proferat, magis producta & crenis latioribus prædita. Porro non repit flagellis emissis, illius adinstar, & vascula, si aliquando prope radicem oriantur, firmioribus & erectis pedioli insident, cum in vulgari pedioli tenuiores sint, & præ debilitate humi jaceant, rotundioraque & minora vascula habeant.

A Viola montana cærulea grandiflora Hort. R. Par. seu Melanio montano Lugd. de qua, an esset, quælibet in dicto Catalogo, insigniter differt, immo, ut verum fatear, cum illa comparari non debet, de quo, non visa planta, nec Historia Lugdunensi, quæ ad manus non erat, consulta, mihi tum constare non poterat. Illa enim acaulos est, flores habet multo ampliores, folia vero parva, bicolori arvensi similia, secundum specimen Phytophylacii Sherardini, quod non bene representatur in Hist. Lugd. Tom. II. p. 1204. crenæ enim omissæ sunt, nec flores satis ampli facti, pediculi vero justo longiores sunt.

Non abfimilis autem est Violæ Martiæ majori hirsutæ inodoræ Plot. Hist. Nat. Ox. C. 6. 2. 3. Tab. 9. f. 1. seu Violæ Trachelii folio nonnullis Raj. Plant. Hist. Tom. II. p. 1051. præsertim quoad folia, differt tamen non parum; illa nempe foliis & pediculis est hirsutis, crenis nonnihil minoribus, foliis pallidioribus, floribus etiam pallidioribus & minoribus, vasculis rotundis hirsutis, & caule præterea caret.

Neminem Herbariæ rei Scriptorem hujus Violæ fecisse mentionem observo, præter Maur. Hoffmannum, cui in Floræ Alt. Del. Hort. p. 63. dicta videtur, Viola montana ananthos, stamine perpusillo luteo, cui capsula oblonga triangula succedit. Floræ Jenensis Auctor, cui eam primum indicaveram, Violam Alpinam apetalam, foliis rigidis rotundis, amplis vocavit Fl. Jen. p. 274. Edit. Sec. p. 233. Alpina quidem perperam dicitur, cum in montibus humilioribus nascatur, ut & apetalam minus bene, cum ab hoc, tum ab illo; copiosos enim primo vere profert circa radicem flores petalodes, sed cito transeuntes, cumque infœcundi sint plerique hi flores & cito emarcescant, foliisque occultati lateant, factum fuit, ut ho-

rum

rum Auctorum, ad caules tantum respicientium, oculos fugerint. Sat tamen circumspicte Floræ Jenensis auctor Rupprius, quando prius stamina & embryones frequentissime se observasse dixerat (in caulibus procul dubio) mox subjicit, nolle se huic veræ Violæ speciei petala denegare.

VIRGA AUREA AMERICANA HIRSUTA,
RADICE ODORATA JONCQ. HORT. T. CCCIV. F. 391.

E Virgis aureis, quibus abundant America Septentrionalis provinciæ, prima hæc in Europam delata fuit, quæ quamvis vulgaris sit & in Hortum illata non facile pereat, tamen tantum abest, ut bene cognita sit, ut potius a multis non intelligatur, & a quibusdam, cum antea descripta esset, pro nova proposita sit. Cujus procul dubio causa est, quod nemo ejus bonam dederit figuram. Est quidem inter Icones Brossæanas laudabilis ejus figura, sed cum nondum publici juris factæ in paucissimorum versentur manibus, figuram ad vivam plantam factam hic dare volui.

Parkinsonus & Bobartus pedalem & sesquipedalem tantum altitudinem ipsi tribuunt, sed nobis, in fictili etiam, ad bicubitalem & tricubitalem usque altitudinem assurgere observata est, caulibus ex eadem radice repente pluribus, erectis, teretibus, virentibus, obiter striatis, tenui hirsutia pubescentibus, in quibus folia nascuntur ex angustiore principio sensim dilatata & in mucronem acutum terminata, per margines satis profunde serrata, venosa & nonnihil rugosa, utrinque viridia, molli hirsutia, præsertim inferiori parte, obducta; quæ hirsutia non tam visu, quam tactu percipi potest, & in sicca planta magis, quam in virente conspicua est, suntque folia siccæ plantæ magis, quam virentis, aspera.

Flores in summis ramulis nascuntur plurimi, flavi, spicatim digesti, spica media reliquis crassiore & surrecta, lateralibus plerumque inflexis, in quibus flores unam præcipue partem spectant. Flores autem fasciculatim nascuntur, parvi, calyce oblongo gracili squamoso præditi, e quibus semiflosculi radiatim expansi prominent, in duas tresve exiles crenas in summitate divisi; flosculi autem (tres, quatuor & quinque) pro floris ratione majusculi sunt, in quinque lacinias divisi, quorum stylus e flosculo prominet & utriculum secum rapit, ita ut, antequam utriculus farinam fundat & stylus in cornicula revolvatur, exigua clavæ figuram æmuletur. Semina minuta papposa sunt. Folia saporem habent ad Virgam auream vulgarem accedentem. Flores tenuem subdulcem odorem spirant. Septembri autem mense ii vigere solent.

Seorsum figura marginali prima florum fasciculus, 2. 3. 4. 5. semiflosculi, 6. flosculi, 7. folium inferius sculpta sunt.

Foliis profunde ferratis, molli hirsutia pubescentibus, & floribus parvis ab aliis speciebus distinguitur.

Parkinsonus primam ejus mentionem fecit *Theatr. p. 542*. Virgæ aureæ Americanæ titulo, ubi non male describitur, figura autem deest. Postea Virgæ aureæ Virginianæ, foliis magis rugosis & nonnihil incisis nomine ejus mentionem fecit *Bodæus a Stapel in Theophr. p. 365*. & iconem partis ramuli adjecit. Dein nomine Virgæ aureæ Americanæ hirsutæ in *Brayn. Hort. R. Blef.* & Virgæ aureæ Americanæ,

F. 391.

Virga aurea Amerhirsuta radice odorata Joncq.

F. 392.

Americanæ, radice odorata in *Cat. Sch. Bot. Hort. R. Par.* & Virgæ aureæ Americanæ hirsutæ, radice odorata in *Foncq. Hort.* proposita fuit. Inde dicta fuit in *Hort. Reg. Par.* Virga aurea Canadensis hirsuta, panicula minus speciosa; quod nomen servat *Tournefortius* in *Institutionibus* & *Vaillant* in *Comm. Ac. R. Sc. Ann.* 1720. p. 308. n. 14.

Morisonus tanquam a nemine ante se animadvertam descripsit in *Præl. Bot.* p. 323. Virgæ aureæ Americanæ hirsutæ, radice odorata, foliis ferratis nomine, sed nimis breviter & defunctorie, nec folia tam superius, ut vult *Morisonus*, quam inferius pube obducta sunt.

Virgam auream ferratis foliis, Americanam, hirsutam dixit *Bocc. Mus. Part. I. in Ind. ad Tab. 7.* ubi duplex num. 3. figura minuta inepta habetur. Similiter, transpositis saltem vocabulis, Virgam auream ferratis foliis hirsutis, Americanam dixit *Plukenetius Alm.* p. 389. & figuram exhibuit *Phytogr. Tab. 236. fig. 2.* quæ figura Stapeliana quidem melior est, sed ad ficcam facta, in qua omnia hirsutiora, nec flores eorumque situs exprimi possunt. Porro *Plukenetius* flores justo rariores exhibet, & folia nimis crebro crenata, nec satis producta. Quæ forte causa est, quod figuram illam a Synonymis *Plukenetii* disjungat & Virgæ aureæ Canadensi, *Digitalis folio Sarrazin* adscribat *Vaillant* in *Comm. Ac. R. Sc. Ann.* 1720. p. 307. n. 6. Quænam illa *Digitalis folio* sit, non novi, existimo autem a *Plukenetio* nostram plantam designari, cujus folia cum *Digitali* parum habent similitudinis, figuram autem *Plukenetii* minus bonam esse, a specimine imperfectiori provectam.

A *Bobarto* in *Hist. Oxon.* bis recensetur, primo sub allato supra *Plukenetii* nomine, dein titulo Virgæ aureæ floribus fistulosis *Senecionis* instar, foliis latioribus ferratis *Part. III. p. 125. Sect. VII. Tab. 23. fig. 23. serie 3.* in qua figura flores pessime exprimuntur, nec facile constiterit, cur fistulosos *Senecionis* instar dicat. Non opinor flosculos eum intelligere, qui omnibus Virgis aureis non tantum, sed & aliis floribus Compositis sunt fistulosi. Calyx autem fistulosus nec in hac Virga aurea, nec in *Senecione* proprie ita dicitur.

VIRGA AUREA AMERICANA ASPERA, FOLIIS BREVIORIBUS SERRATIS T. CCCV. F. 392.

BICUBITALES huic sunt caules, culmi ad basim crassitie, teretes, pilosi, teneriter striati, crebris foliis ab imo ad summum usque vestiti, inferioribus majoribus, superioribus sensim minoribus, per margines ferratis, hirsutis & asperis, nervo & venis aversa parte pilosis, superiori parte pilis destitutis, ferraturarum marginibus crenarum vestigiis, tactu potius, quam visu percipiendis asperatis, coloris parte superiori obscurius viridis, inferiori nonnihil pallidioris.

Pedali & sesquipedali a fastigio distantia caules in ramulos abeunt, in quibus flores nascuntur creberrimi, in spicis nonnihil reflexis uno versu dispositi, parvi, flavi, ex semiflosculis minutis integris, aut vix visibiliter incis, & flosculis aliquot, quam Virgæ aureæ Novæ Angliæ, rugosis foliis crenatis *Flor. Lugd. Bat.* nonnihil majoribus, conflati, calyce angusto virente squamoso inclusi, quibus femina subjiciuntur gracilia, pappo tenui candido terminata.

M m m m m

Foliis

Foliis brevioribus & nonnihil latioribus, obscurius virentibus, ab imo ad summum fere usque ferratis, floribus in spicis numerosioribus, paullo serius apparentibus, & quod planta nonnihil minor sit, a Virga aurea novæ Angliæ, rugosis foliis crenatis *Herm.* differt. Utraque, tam hæc, quam illa, foliis latioribus a vulgari Virga aurea Americana hirsuta distinguitur.

In margine spicarum figura prima & secunda floridi racemuli, tertia & quarta flores, quinta & sexta semiflosculi, septima & octava flosculi, caulis etiam pars media & folium inferius seorsum appicta sunt.

Sponte nascitur in Virginia & Carolina: Septembris medio apud nos floret.

Forte hæc est, quam Virgam auream Novæ Angliæ, rugosis foliis crenatis, obscurius virentibus dixit Hermannus *Flor. Lugd. Bat. p. 25.*

*VIRGA AUREA CAROLINENSIS, LINARIÆ
MONSPESSULANÆ FOLIIS T. CCCVI. F. 393.*

BICUBITALIBUS & altioribus surgit caulibus rectis, digitum minorem versus radicem crassis, teretibus, inferius rubentibus, striatis, superiora versus sensim tenuioribus, foliis ab imo ad summum usque crebris, perangustis, non crenatis, vestitis, Linariæ Monspeßulanæ odoratæ *J. B.* similibus, verum non glabris, sed subhirsutis. Qui caules versus summitatem frequentes emittunt ramulos virentes pyramidatim digestos, quos frequentia item folia reliquis similia, sed breviora & angustiora, cingunt, quorum cymis flores modo unus, modo plures innascuntur, parvi, calyce præditi oblongo gracili, squamoso, quo continentur semiflosculi pusilli flavi (figura 1. seorsum) & flosculi (figura 2. & 3.) non stellatim divisi, ut in aliis speciebus, sed integri in summitate, ab altero latere clausi, ab altero aperti, unde stylus erumpit in duo cornicula longiuscula divisus, cujusmodi etiam stylo semiflosculi gaudent. Flosculi ac semiflosculi feminibus infident brevibus, pappo tenui terminatis.

Folia, quæ in imo caule nascuntur, figuram habent eandem cum iis, quæ medium caulem occupant, nec ab iis differunt, nisi quod aliquanto breviora & obtusiora sint. Saporem habent similem, vel eundem plane cum Conyza Canadensi annua acris alba, Linariæ folio *Bocc. Rar. p. 85. Tab. 46. i. e.* Virga aurea Virginiana annua *Zan. Inst. R. Herb. p. 484.*

In Hibernaculo Elthamensi floruit anno 1727. Novembris fine, cumque tam fero flores protulerit, dubium mihi visum, num flosculi essent naturales, & an non alia tepidiore tempestate, flosculorum aliorum instar aperirentur, si nempe maturius floreret.

Nulla fere est ex notis Virgæ aureæ speciebus, quæ huic comparari queat. Virga aurea longissimis & angustissimis foliis *Hist. Oxon. Part. III. p. 124. n. 10.* & Virga aurea floribus fistulosis, Senecionis instar, foliis angustioribus, non ferratis *Morif. Ibid. p. 125. n. 27.* quæ aliquam in titulo similitudinem habent, quam longe a nostra differant, descriptiones earum, licet nimis breves, docent.

VIRGA

F. 393.

F. 394.

*VIRGA AUREA CAMBRICA, FLORIBUS
CONGLOBATIS T. CCCVI. F. 394.*

HANC Virgæ aureæ speciem debemus indefesso labori Ed. Lloydii, qui eam in pascuis montis Glyder primus observavit, an vero species a vulgari distincta, aut non potius ejusdem varietas sit, ulteriori examini reliquit. Multi autem sunt anni, quibus tum in Horto Elthamensi, tum in aliis, a vulgari distincta permanfit. Præcipua differentia est, quod flores in summis tantum caulibus hæreant plures, densius in spicam breviorē obtusam congesti. Præterea humilior est, caule graciliore, foliis minoribus, angustioribus & hirsutioribus prædita. Maturius etiam, quam vulgaris, floret, præsertim in hortis.

Palmares autem ei & dodrantes sunt cauliculi, ex eadem radice simplices seu non ramosi, in hortis etiam pedalem altitudinem non facile excedentes, quibus folia adnascuntur ad basim subrotunda, in caule vero longiora, dentibus inferius subrotundis, superius vero longioribus & acutioribus obiter incisa, venosa, præsertim parte inferiore, tenui hirsutia, circa margines præcipue, dense obsita, in ipsis enim foliis ea vix percipitur, parumque est, quod incanum dici mereatur in his foliis, quapropter recte subincana saltem dixit Lloydius, nam potius ad viriditatem ea vergunt. Caules porro crebris pilis brevibus, sed præcipue foliorum pediculi basim versus, obsiti sunt.

Ceterum flores in summis caulibus hærent plures, pediculis brevibus infidentes, nunc singuli in singulis pediculis, nunc bini ternive & subinde quaterni, in quibus singulare videtur, quod styli extremitas non revolvatur in cornicula, verum veluti in duas lacinias floridas surrectas & conniventes dividatur. Flosculi, quam vulgaris, angustiores lacinias habere videntur. Calyx cylindraceus e squamis angustis constructus est.

Floret Junii initio in hortis, locis autem natalibus serius. Plures porro in hortis ex eadem radice caules profert & folia longiora, quam in locis, ubi sponte provenit, acquirit. Semiflosculos seorsum figura marginali 1. & 4. flosculos figura 2. & 3. appinximus.

Dicta fuit, Virga aurea montana, folio angusto subincano, flosculis conglobatis *Raj. Syn. St. Brit. Edit. Prim. p. 50. n. 3. Sec. p. 81. n. 3. Tert. p. 177. n. 4. Hist. Oxon. Part. III. p. 125. n. 18.* (malui dicere floribus, quam flosculis, quoniam hi in omnibus Compositis floribus conglobati dici possunt.) Virga aurea Cambriæ *Pet. Herb. Brit. Tab. 16. f. 11.* Petiverus iconem Virgæ aureæ vulgaris ex *Epit. Camer. p. 748.* mutuam dedit & pro hac inepte venditavit.

Quatuor retro annis in tumulo arenoso, juxta palustrem planitiem prope *Petersfield*, ortum versus sito, in Hantonienfi comitatu, Virgas aureas observavi Augusto mense pumilas, biunciales & palmares cum acuminatis æque ac obtusis foliis, quas non nisi vulgaris speciei varietates esse mihi compertum est. Videbantur eæ mihi referri posse ad Virgam auream montanam biuncialem pumilam, foliis acuminatis *Pluk. Alm. p. 390. Tab. 235. f. 7.* & Virgam auream montanam biuncialem pumilam, foliorum apicibus obtusis *Ibid. f. 8.* In icone Plukenetii omissæ sunt, sculptoris procul dubio incuria, crenæ foliorum, flores autem, qui

cum tota planta naturali magnitudine depicti videntur, minores sunt, quam ut, quod quærit Plukenet, ad Virgam auream omnium minimam *Hort. R. Par.* quo etiam refert postea *Vaill. Comm. Acad. R. Scient. A. 1720. p. 308. n. 16.* referri queant. Observandum autem tum a Tournefortio, tum ab Hermanno, tum a Vaillantio minimæ illi *H. R. Par.* eandem haberi, Virgam auream omnium minimam, floribus omnium maximis in *Par. Bat. p. 245.* descriptam & depictam. Plukenetius non dicit, unde sua habuerit specimina, an spontanea, vel an in horto lecta fuerint. Quamvis autem spontanea fuerint, non videntur flores ejus Hermannianæ plantæ, licet in horto enutritæ, comparari posse. Observo autem Hermannianæ plantæ specimen siccum in Phytophylacio Sherardino, cum foliis glabris, floribus majusculis, oblongis pediculis infidentibus, iconi & descriptioni Hermannii optime respondens, a Plukenetii figuris longe distans, ut non immerito Plukenetianæ plantæ vulgaris tantum varietates mihi videantur. Pro Hermanniana ex Horto Lugduno-Batavo memini transmissam vidisse plantam cum Cambrica nostra eandem, quæ tantum abest, ut cum icone & descriptione Hermannii, exemplari item sicco, quod Hermannii tempore in dicto Horto lectum fuit, conciliari queat, ut potius longe diversa videatur. Est porro in laudato Phytophylacio Sherardino exemplar Virgæ aureæ montanæ minoris *Barrel. Obs. 1069. ic. 783. Bocc. Mus. Part. II. p. 169. Tab. 118.* ab ipso Boccone, qui suas plantas ficas legaverat Guil. Sherardo, profectum; quam plantam Synonymam facit *Vaillant* dicto loco *H. R. Par. & Par. Bat.* plantæ. In quam sententiam ire non possum, quod specimina illius folia habeant superne hirsuta, inferne magis etiam, quam Cambrica nostra, subincana, flores autem dense congesti sint, & pediculis multo brevioribus infideant, (notandum rariores minus bene a Barreliero & Boccone exprimi) Cambricæ nostræ instar, cujus ego varietatem existimarem, nisi folia essent latiora in medio, versus extremitatem autem magis acuminata.

Virga aurea humilis, a vulgari distincta *D. Sherard. Raj. Syn. St. Brit. Ed. Sec. App. p. 341.* Virga aurea vulgari humilior *Ejusd. Syn. Ed. Tert. p. 176. n. 3.* planta est pedalis, foliis ad basim pluribus, semunciam latis, duas uncias longis, pediculis bi- & triuncialibus infidentibus, per ambitum ferratis, leniter hirsutis: inferiora caulium folia his similia sunt, superiora vero minora multo fiunt, e quorum alis per maximam caulis partem flores in pediculis brevibus, tres quatuorve simul nascuntur, in spicam veluti dispositi, qui vulgari nonnihil majores videntur. Hæc ex specimine Sherardino, quod collectum est in Hibernia, locus autem specialis omissus. Atque hæc tum pro cognitione, tum pro distinctione hujus speciei sufficiant.

VIRGA AUREA MARILANDICA, CÆSIA,
GLABRA T. CCCVII. F. 395.

EST in Phytophylacio Sherardino Virgæ aureæ specimen parvum, nostræ simile, & ni fallor, idem, cum nomine Virgæ aureæ Marilandicæ, foliis longis angustis acutis, ramulis seu virgis floriferis, e foliorum alis exeuntibus longa serie *Raj. Hist. Plant. Tom. III. p. 168. n. 18.* ubi eam sequentem in modum describit:

scribit: „ Flores, inquit, huic, non ut reliquis, in summo caule coacervati, verum virgæ florifera a medio ad summum caulem e foliorum sinibus alternatim exeunt, ut pars florifera in longum excurrat. Flosculi e foliorum sinibus exeunt singulis singuli, in pediculis tenuibus brevibus.” Hoc quidem in nostra ita se habet, singuli autem flores, demptis extremis, tantum abest ut singuli, ut bini, terni & quaterni potius, ceu & in aliis contingit, e singulis foliorum alis exeant. Verum quod eam ab aliis præcipue distinguit, sunt caules teretes, glabri prorsus & non striati, cæsi, aut versus summitatem e cæsis purpurei.

Ceterum bicubitalem plerumque habent altitudinem caules, rigidi, in plures ramos divisi, & plures ex eadem radice perenni exeuntes, quibus apponuntur folia inferius latiuscula, in longum mucronem terminata, per oras, præsertim versus mediam partem, ferrata, incisuris satis profundis, sed minus crebris, venis obliquis tenuibus prædita, superiora vero versus, folia angustiora fiunt, per margines etiam dentata, suprema autem caulis & virgarum folia integra sunt, venis nullis aut vix conspicuis prædita: omnia tenera sunt & tenuia, glabra, glauca, supina quidem parte saturatius, prona autem pallidius e cæsis viridia.

Flores lutei mediam inter majores & minores habent magnitudinem, & licet capitula seu calyces graciles sint, semiflosculi tamen satis magni sunt, breves nempe & latiusculi, duabus per medium striis decurrentibus, extremo margine reflexo, integro, subinde in lacinias quasdam, præsertim si super unguem explicentur, desinente. Flosculi etiam majusculi sunt, in quinque reflexas lacinias divisi, e quibus stylus prominet longiusculus, ex utriculo dentato exiliens, in duo cornicula appressa, ut velut apex in summitate appareat, desinens. Flores licet uno versu non dispositi sint, altera tamen pars iis non tam abundat, quam altera. Quaterni autem, terni, bini & singuli e foliorum alis, prout nempe vel superiorem, vel inferiorem virgarum partem occupant, e singulis foliorum alis exeunt, ceu supra demonstratum est, cujusmodi racemulus figura marginali 1. at 2. 3. & 4. flosculi clausi & explicati, 5. & 6. vero semiflosculi, 7. & 8. folia quædam inferiora separatim designantur. Flores nonnihil odorati sunt, odore ad certum genus non reducendo. Sapor plantæ est subacris & subaromaticus, vulgari Europæ accedens, sed nonnihil languidior.

Sole Libram tenente floret. E Marilandia procuravit, & nobiscum communicavit Petr. Collinson.

Virga aurea angustifolia, panicula speciosa Canadensis *Hort. Reg. Par.* huic valde similis, sed caules habet nonnihil striatos & hirsutos, folia minus glabra, semiflosculos autem multo angustiores, Virgæ aureæ Americanæ hirsutæ, radice odorata similes.

Virga aurea flore minus amplo, foliis latioribus ferratis *Hist. Oxon. Part. III. p. 125. Sect. VII. Tab. 23. fig. 22. ser. 3.* caules & folia habet hirsuta, non tam longe mucronata, flores nonnihil majores, in pediculis longioribus nascentes.

Virga aurea Noveboracensis, foliis longissimis glabris *Flor. Bat. II. p. 35.* folia habet nostra longiora, & angustiora, caules vero minus glabros, florum capitula nonnihil majora.

*VIRGA AUREA NOVÆ ANGLIÆ, RUGOSIS
FOLIIS CRENATIS* HERM. FLOR. LUGD. BAT. P. XXV.
T. CCCVIII. F. 396.

CAULES ex eadem radice perenni erigit numerosos, rectos, rigidos, duum & trium cubitorum altitudine, culmi & amplius ad basim crassitie, teretes, leviter striatos, hirsutos, in quibus ab imo ad summum usque brevi distantia crebra nascuntur folia, latiuscula, oblonga, mucronata, aspera, parte inferiori & superiori singulorum tenuiter crenata, intermedia ferrata, ferris minutim rursus crenatis, quæ vero in superioribus ramis, quos bicubitali a radice distantia emittit, nascuntur folia, non ferrata, sed minutim tantum crenata sunt, utrinque viridia, venis aliquot obliquis exarata, nervo & venis averſa parte pilosis, cetera vero parte pilis destituta.

Flores Augusto & Septembri mensibus in superioribus ramulis nascuntur plurimi, virgatim, in spicis nonnihil reflexis, uno versu dispositi, flavi, e semiflosculis quatuor, quinque & sex angustis, & flosculis aliquot parvis quinquefidis compositi, e quibus styli exeunt, ab initio oblongorum capitulorum instar prominentes, dein farina excussa in duo capillamenta inflexa dehiscentes. Calyces teretiusculi e squamis angustis virentibus constructi: semina gracilia, pappo tenui candido terminata.

Sponte nascitur non tantum in Nova Anglia, sed & in Virginia & Carolina.

In margine spicarum racemuli floridi figura 1. & 2. semiflosculi figura 3. 4. 5. & flosculi figura 6. 7. & 8. caulis etiam pars media seorsum sculpta sunt.

*VISCAGO CERASTEI FOLIIS, VASCULIS
ERECTIS, SESSILIBUS* T. CCCIX. F. 397.

EX iis Lychnidis speciebus, quæ vasculum habent non simplex, sed in loculamenta divisum, nemine, opinor, contradicente, novum genus formari, vel quod a quibusdam (v. gr. Floræ Jenensis auctore, Muscipulæ nomine) jam institutum est, retineri debet, cui, si ambiguum, vel potius improprium Muscipulæ Lobelii & Rupprii nomen displiceat, Viscaginis, quo usus est Casalpini & Camerarius, nomen appropriari potest; eo quod species ejus, quæ glabræ sunt, vel visco nitente tantopere abundant, ut Muscæ, culices & alia insecta hoc capta pereant, vel, quæ hirsutæ sunt, licet visco non resplendeant, tangenti tamen adeo viscosæ sentiantur, ut digitis summitates earum adherere soleant, quamvis dentur species quædam, quæ viscosæ non sunt, quibus ut peculiare genus tribuatur, rationes dari posse sufficientes non existimo.

Hoc genus valde numerosum est, cujus species aliquot, quæ vel plane novæ, vel imperfecte ab aliis descriptæ & depictæ sunt, hoc loco explicare supervacuum non erit. Locabimus priore loco hirsutas species, dein quæ minus hirsutæ sunt, quæ vero glabræ prorsus sentiuntur, ultimo loco tractabimus.

Cujas sit & cum quamam Auctorum hæc, cujus nomen supra datum, conciliari queat, pro certo non habemus. Accedere videtur ad Lychnidem silvestrem
sextam

F. 396.

Virga aurea N. Angliae, rugosis foliis crenatis Herm.

P.417.

T. CCCIX.

F.397.

F.398.

Discago Ceraſtei foliis, Discago Ceraſtei foliis,
vaſculis erectis ſeſſilibus. vaſculis pendulis Anglica.

sextam *Clus. Hist. p. 290.* Verum cum illa folia angustiora, & petala, si quidem recte picta sit, trifida habeat, diversam esse patet. Flos quidem similis sequenti Anglicæ, sed minor est, & vascula ejus erecta, non tam longa serie disposita, totaque planta non æque hirsuta & viscosa est.

Folia inferiora subrotunda, superiora vero angustiora & longiora, nervo medio vix conspicuo prædita, hirsuta & pilosa. Calyx striatus (decem striis virentibus) pilis longis hirsutus, & leviter viscosus, cujusmodi sunt & caules foliaque. Flos parvus, dilute purpurascens, petalis obiter divis, corolla in medio vix conspicua: stylus trifidus, cirrosus. Vasculum cartilagineum, piriforme, tricapsulare, sex laciniis aliarum Viscaginum instar dehiscit & semina fundit nigra, papavera.

Annua est planta & erecta, e feminibus, nescio unde allatis, orta. Æstate floruit. Vasculum extra calycem num. 1. integrum, 2. transversim sectum, 3. & 4. semina seorsum cusa sunt.

Lychnis Lusitanica annua, Bellidis folio, flore purpureo *Tourn. Inst. R. Herb. p. 338.* huic valde similis est, sed flores habet majores.

VISCAGO CERASTEI FOLIIS, VASCULIS PENDULIS, ANGLICA T. CCCIX. F. 398.

„LYCHNIS arvensis Anglica *Lob. Illustr. Stirp. p. 97.* Pedalis, inquit, gracilis planta, unico ut plurimum geniculato cauliculo subpingui, parum hirsuta, flosculis albis parvis, quinquepartitis donato, & foliolis Auriculæ muris similibus, posito binis, imo hirsutis, superne maculis albis conspersis, e quibus altera duo duplo minora exeruntur, gustanti insipida. In pericarpis oblongis semen Papaveris album continetur, sed quia immaturum erat, num colorem mutet, nescio. Radix gracilis alba. Provenit agro proximo retro ædes C. D. Thomæ Lucas, Equitis Colchestriensis agri, etiamque alibi in Anglia.” Hæc Lobelius, qui primam hujus plantæ mentionem fecit, cujus descriptionem nonnihil commutatam, suppresso Auctoris nomine, in *Theatrum suum Botanicum* transtulit *Parkinsonus*, sub *Lychnide arvensi* minore Anglica *p. 638. n. 5:* ubi agrum a Lobelio memoratum, vocat *the Millfield p. 640.*

Lobelius bene comparat folia Auriculæ muris foliis; ea enim ei speciei, quam Auriculam muris flore parvo, vasculo tenui longo vocavit *J. Baubinus*, valde quam sunt similia. Inferiora quidem oblongo rotunda sunt, superiora vero angustiora observantur, quorum ea, quæ in spica nascuntur, seu e quibus flores & vascula proveniunt, id peculiare habent, quod alterum altero sit semper angustius. Tota planta hirsuta est & viscosa, & caules quidem pilos breviores, folia longiores adhuc & crebriores habent. Flores & vascula, ut solent multæ viscagines hirtæ, in spicam digesti nascuntur, pediculis insidentia ab initio perbrevis & erectis, dein, quo magis vascula intumescunt, eo sensim longioribus & reflexis, ita ut vasculum penitus pendeat, quod tamen ad seminum maturitatem denuo erigitur, tricapsulare & sex laciniis dehiscens, seminaque fundens papavera, nigra, reniformia. Calyces decem striis virentibus distinguuntur, quarum quinque a laciniarum extremo, quinque vero e harum interstitiis oriuntur & reliquis breviores sunt. Calyces vero in quinque breves lacinias dividuntur, e quibus flores nascuntur

fcuntur parvi, petalis cordatis corollatis præditi, striis ab initio dilute purpurantibus, dein simul ac explicati fuerint flores, aliquantillum virescentibus tincti, quæ tamen adeo tenues sunt, ut flos non nisi albus appareat. Flores cito transeunt, staminibus decem, apices virentes gerentibus præditi: stylus brevis trifidus embryoni infidet, qui in vasculum abit cartilagineum turbinatum, sex, ut dictum, semper laciniis dehiscens, licet calyx in quinque tantum segmenta dividatur. Hoc vasculum figura prima, secunda vero semina seorsum sculpta sunt. Variat magnitudine, & caules subinde ramosiores habet. Quæ Lobelius de maculis narrat, pro accidente saltem habenda sunt.

Circa Bockingam, & loco etiam a Lobelio memorato lectam communicavit Sam. Dale, ex cujus seminibus satis Junio & Julio mensibus nobiscum floruit.

Primam hujus plantæ mentionem fecisse Lobelium, supra demonstratum est. Post Lobelium videtur hanc designasse, per *Lychnidem silvestrem parvam* *Johns. in Itin. Cant. p. 20.* qui versus Cantuariam reperit, licet ea in regione post eum nemo adhuc observarit. Nec dubium est, quin sit, *Lychnis segetum parva viscosa*, flore albo *Phyt. Brit.* ubi confunditur cum *Alfine spuria quarta* *Dod. Alfine viscaria Camer. In Cat. Plant. Angl. Edit. I. & II.* *Lychnidem silvestrem annuam angustifoliam*, flore rubente vocat *Rajus: in Hist. Plant. Tom. II. p. 996. n. 13.* nominat *Lychnidem flore albo minimo*, & similiter in *Synops. Edit. I. p. 140. n. 10. Ed. II. p. 201. n. 9. Ed. III. p. 339. n. 10.* vocatur ipsi, *Lychnis silvestris*, flore albo minimo, ubi, sicut & in *Cat. Stirp. Exter. p. 173.* huic eandem facit, *Lychnidem silvestrem albam*, spica reflexa *Bot Monsp.* Verum *Lychnis* illa *Magnoli* planta est major, quæ folia ima habet rotundiora, superiora spicæ intermixta minora, spicam ab initio reflexam, flores non æque parvos, petala exteriori parte obsolete virentia, vascula minus turgida, longiora & calyces minus pilosos. Non multum etiam in *Synops. Stirp. Brit. Edit. I. & II.* differre ipsi visa fuit, a *Lychnide silvestri sexta* *Clus. Hist. p. 290.* & a *Lychnide segetum meridionalium annua hirta*, floribus albis, uno versu dispositis *Hist. Oxon. Part. II. p. 544. n. 36. Sect. V. App. Tab. 36. Serie 2.* At *Clusiana* diversa non minus, quam *Morisoniana* planta est; & hæc quidem flores habet majores, interdum convolutos, noctu explicatos, coloris ab initio albicantis, dein ad incarnatum inclinantis parte interiore, exteriori vero ex incarnato subvirentis: calyces etiam longiores & graciliores sunt. Ceterum *Morisonus* corollam omisit in floribus hujus *Lychnidis*, ceu qua congenerum more donata est.

Demum nostram hanc vocavit, *Lychnidem hirtam minimam*, flore albicante *Pluken. Alm. Bot. p. 230.* &, ne quid desit, *Lychnidem silvestrem hirsutam annuam*, flore minore albo *Bot. Par. p. 121.* nominavit *Vaillant*, ad differentiam *Lychnidis silvestris hirsutæ annuæ*, flore minore carneo *Morisoni*; cujus posterioris iconem nitidam dat *Tab. 16. f. 12.* quæ huic perfimilis est, nisi quod petala indivisa habeat. Et licet figura illa valde bona sit, totamque plantam, prout sponte nascitur, egregie exprimat; quoniam tamen nostram habebamus paratam, ramum ejus, prout in Horto nascitur, cum descriptione, pro illustratione & generis assertionem, differentiæque monstrandæ ergo sequenti Capite exhibere volui, præsertim quod in descriptione ejus *Vaillantius* fuerit justo brevior, in *Synonymis* vero non satisfaciat.

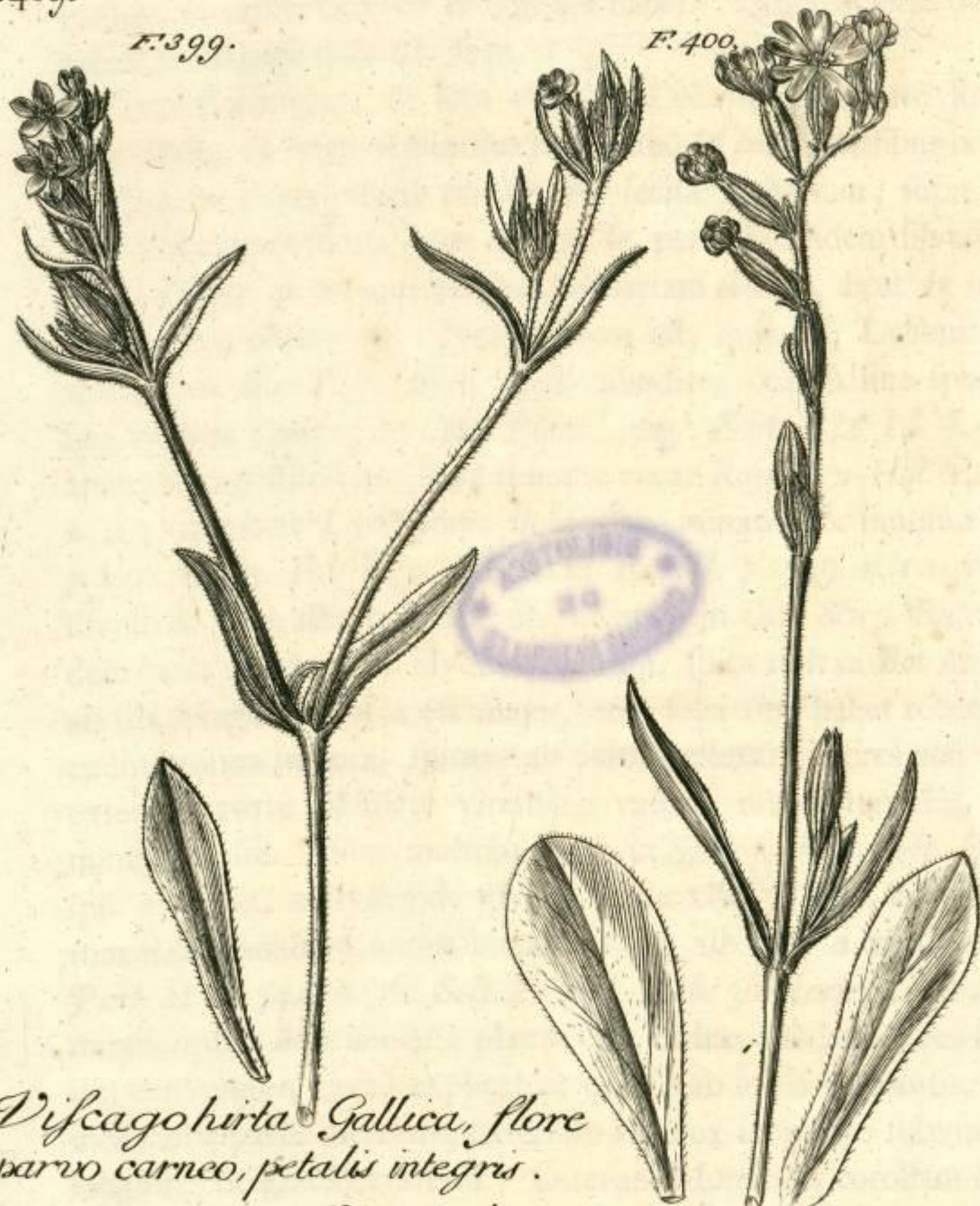
VISCAGO

P. 419.

F. 399.

T. CCCX.

F. 400.

*Discago hirta Gallica, flore
parvo carneo, petalis integris.*

Discago hirta noctifl. flor. obsol. spicatis.

*VISCAGO HIRTA GALLICA, FLORE PARVO
CARNEO, PETALIS INTEGRIS T. CCCX. F. 399.*

EST hæc *Lychnis silvestris hirsuta* annua, flore minore carneo *Hist. Oxon. & Raj. Hist. Plant. Tom. II. p. 994. n. 4.* secundum Vaillantium in *Botanico Par. p. 121.* cujus figuram bonam eum dedisse *Tab. 16. n. 12.* ad præcedentem speciem demonstravimus. *Morisonus Hist. Oxon. Part. II. p. 541. n. 24.* nimis brevis est: ait hanc in multis convenire cum *Lychnide aquatica*, purpurea simplici *C. B.* at differre duratione, & florem gerere minorem carneum & cito evanidum. Remittit nos ad Appendicem Morisonus, ubi nil de hac reperio, saltem *Secl. V. App. Tab. 36. ser. 2.* figura habetur *Lychnidis Chalepensis* annuæ, foliis parum hirtis & angustis, flosculis carneis, pediculis infirmis biuncialibus infidentibus, capsulis fere rotundis, quam *p. 541. n. 25.* nimis succincte describit, & cum specie 24. seu *Lychnide silvestri hirsuta* annua, flore minore carneo e feminibus natam dicit. Enimvero si illa similitudinem quandam cum *Lychnide aquatica* purpurea simplici *C. B.* obtineat, ægre ad nostram referri poterit.

Apud *Barrelierum Observ. 656.* invenio, *Lychnidem silvestrem hirsutam* annuam, flore minore carneo *Morisoni*, referri ad *Lychnidem silvestrem villosam* minorem, purpurascentem latifoliam *Barr.* Non negarim eandem esse, cum descriptio congruat, nec figura discordet, nisi quod flores nonnihil majores & inepte tetrapetali pingantur. *Rajus* in *Hist. Pl. Tom. II. p. 994. n. 4.* ex Morisono describit, & eadem ipsi visa fuit cum Anglica, superius descripta & depicta. At eandem esse, nemo qui hæc legerit, posthac credet; si vero similis, & cum *Viscagine* hac eadem sit, male sane comparisonem instituit Morisonus. Ea nihil ad me attinent, cum plantam, quam pro Morisoniana habuit Vaillant, intelligam, quem oportebat rem diligentius pensitare. Consultius sane is nomen incertum reliquisset suo Auctori. Vereor autem, ne pro varietate Anglicæ habuerit Vaillant.

„ Ceterum, flos, inquit Vaillant, hujus speciei tres lineas in diametro habet,
„ e quinque petalis integris, per extremitates rotundatis, conflatus, coloris utrin-
„ que carnei, vel purpurei dilutioris: corolla e decem ligulis albicantibus con-
„ stat: stamina decem florem non supergredientia: stylus in tria filamenta bre-
„ via divisus. Calyx pilosus, decem striis vel costis elevatis præditus. Viscosa est
„ & odora. Hæc Vaillant. Locus omissus.

Magis autem viscosa magisque hirsuta est, quam Anglica, præcedente Capite descripta, ita ut arena, quam pluviae ipsi inspergunt, plerumque obducta observetur, tota major & magis ramosa, a pedali ad bipedalem & tripedalem assurgens altitudinem. Folia inferiora latiora sunt, superiora angustiora & longiora, e quorum alis in brevibus pediculis nascuntur flores inodori, interdum se explicantes, in medio viridantes, cetera coloris dilutissime purpurei superne, inferne venis saturatioribus purpureis striati, petalis integris, in quorum medio corolla est, e decem ligulis composita. Floribus vascula succedunt in tria loculamenta divisa, in quibus semina per maturitatem nigra papaverea observantur. Vascula hæc sex, ut præcedens species, denticulis dehiscunt. Calyces striati sunt, & multis pilis longiusculis hirsuti.

Majo mense floruit nobiscum, orta ex seminibus e Batavia transmissis, nomine *Lychnidis viscosæ supinæ*, flosculis herbaceis vix conspicuis, calyce striato hirsuto, capsula magna. Verum supina non erat, nec flores herbacei, nisi in umbilico.

*VISCAGO HIRTA NOCTIFLORA, FLORIBUS
OBSOLETIS SPICATIS T. CCCX. F. 400.*

AD cubitalem & bicubitalem assurgit altitudinem, foliis hirsutis, inferius latioribus, (hæc seorsum ad caulis partem inferiorem utrinque expressa sunt) superius angustioribus vestita, in cujus ramulis supremis flores e foliorum brevissimorum alis nascuntur, noctifloræ *Lychnidi* vulgari similes, verum in brevioribus pediculis spicatim digesti, versus unam præcipue partem spectantes, intus candidi, extus ex purpureo obsolete viridescentes, petalis bifidis & corollatis vesperi & per noctem expansis, interdiu in se convolutis & clausis.

Calyces striati oblongi sunt, hirsuti, in quinque lacinias per extrema divisi, quibus continentur vascula in tria loculamenta divisa, aliarum specierum instar se aperientia, & semina congeneribus similia fundentia. Calyces & caules infra genicula leviter viscosi sentiuntur. Sole in Geminis versante nobiscum floruit.

Est *Lychnis silvestris nocturna* pilosa, floribus unius ordinis, dilute purpureis *Hort. Cath. p. 119.* testante *Phytophylacio Sherardino*, unde a specimine sicco perbreve formavit descriptionem *Rajus Hist. Plant. Tom. III. p. 480. n. 59.*

*VISCAGO HIRTA LUSITANICA, STELLATO
FLORE T. CCCXI. F. 401.*

PLURES ex eadem radice profert caules dodrantes, pedales & pro soli conditione altiores, quorum medii surrecti, laterales leniter reclinati sunt, ramosi, in quibus folia nascuntur ad basim ampliora & obtusiora, superiora versus sensim angustiora, hirsuta & pilosa, (pilis longioribus brevioribus intermixtis) qua hirsutia & caules ramique, sed præ reliquis calyces, quorum pili ceteros longitudine excedunt, præditi sunt.

Summi ramuli in spicas oblongas excurrunt florum parvorum, quorum petala dilute purpurascunt & teneriter striata sunt; qui flores eam a reliquis speciebus differentiam obtinent, quod petala habent crenata, & quod ea a situ plano, quem aliarum instar ab initio habent, mox in perpendicularem & veluti stellatum, petalorum nempe marginibus sursum & deorsum versis, transeant. In florum medio petalorum appendices sunt, ex herbaceo candicantes, per margines, petalorum instar, tenuiter crenatæ, e quibus stamina emergunt tenuia, albicantia, apicibus ex herbaceo fuliginosis terminata.

Calyces ab initio graciliores sunt, striati, dein vasculo crescente crassiores fiunt, lineis latiusculis viridibus distincti. Vascula autem obtuse trigona & conica (vid. num. 1. 2.) fiunt, in tres capsulas (vid. num. 3.) dirempta, in quibus continentur semina (num. 4.) reniformia, per maturitatem ex fusco rufescentia. Flores & vascula brevibus nituntur pediolis, & ex ala foliorum conjugatorum nascuntur, folio, e quo nascuntur, altero, in contrario latere sito, angustiore. Ceterum alter-

nato

Viscago hirta Lusitan. stellato flore.

F. 402.

Viscaria hirta Sicula, Lychnidis aquaticæ facie supina.

nato ex sinistro in dextrum, vel ex dextro in sinistrum situ nascuntur, ceu in aliis, quæ in spicas excurrunt, hujus generis speciebus fieri solet.

Radix oblonga fibrosa, crassiuscula, sed non perennis; semine enim ad maturitatem perducto interit planta, ex semine deciduo quotannis se renovans.

Notitiam hujus plantæ Antonio & Bernardo de Jussieu, qui semina, nomine *Lychnidis sylvestris stellato flore Vir. Lusit.* transmiserunt, debemus.

*VISCAGO HIRTA SICULA, LYCHNIDIS
AQUATICÆ FACIE, SUPINA T. CCCXII. F. 402.*

PLURES huic pedales & sesquipedales ex eadem radice nascuntur caules resupinati, teretes, pilosi, ad quorum genicula folia nascuntur subhirsuta, modice cava ab initio, dein planiora, *Lychnidi aquaticæ purpureæ simplicis C. B.* similia, cujus & flores æmulantur hujus speciei flores figura & colore, sed aliquanto minores & dilutiore purpureo colore tincti sunt, utrinque eodem colore præditi, striis per tenuibus & vix conspicuis exarati, versus ungues pallidiores & albicantes; qua parte corolla sedet, cujus singulæ portiones bifidæ sunt, instar florum petalorum. Stamina pro petalorum numero duplicata sunt, successive prodeuntia, apicibus violaceis prædita; stylus in tria filamenta ad vasculum usque dividitur. Vasculum vero (fig. 1.) ventriosum est, versus summitatem contractum & velut pyramidatum, in tria loculamenta (fig. 2.) divisum, in quibus semina (fig. 3.) latent papavera, per maturitatem cinerea & rugosa, figura ex renali subrotunda prædita.

Calyces ab initio oblongi & angusti sunt, rufescentes, in quinque lacinias in summitate divisi, & decem striis profundis, (quinque a laciniarum extremitate, & totidem ab earum interstitiis procurrentibus) distincti, qui mox crassiores fiunt & cum vasculis alterna serie in unam partem pendent, in decem membranas exstantes, unde totidem fulci exsurgunt, per margines crispas & tenuiter pilosas divisi, oris e rufo virescentibus, fulcis vero e viridi albicantibus, cum ab initio toti calyces rufescerent.

Majo mense floret, & brevi temporis spatio exsolvitur elegans hæc *Viscaginis* species.

Dicitur *Lychnis supina Sicula*, calyce amplissimo striato *Auctori Inst. Ret. Herb. p. 336.* & *Lychnis speciosissima*, flore aquate purpureo, granatina seu saturate rubra nubecula per medium segmentato *Hort. Cath.* ex recensione Tournefortii dicto loco. Per aquate purpureum colorem procul dubio dilutiorem intelligit Cupani, nubeculam vero nullam adhuc in planta domi culta observare potui.

VISCAGO

VISCAGO AMERICANA NOCTIFLORA,
ANTIRRHINI FOLIO T. CCCXIII. F. 403.

EX seminibus e Virginia & Carolina delatis & in horto satis, prioribus annis plantæ natæ sunt humiliores & parum ramosæ, pedales & bipedales tantum, floribus parvis & vix conspicuis præditæ; sequentibus dein annis, e seminibus deciduis (ut solent permultæ spontaneo fatu latiores provenire) gliverunt plantæ majores, bicubitalem altitudinem æquantes, magis ramosæ, foliis majoribus & floribus magis conspicuis donatæ. Cum enim antehac vix tales, quales figuræ nostræ num. 1. & 2. notatæ, & seorsum num. 3. & 4. itemque petala separatim num. 5. designant, nascerentur, tamen postea ad eam magnitudinem pervenerunt, quam figuræ 6. 7. 8. & 9. repræsentant. In colore etiam differentia erat; primum enim intus albidus erant, extus squalide purpurantes, dein majores facti vividioris colore tincti erant, interne nempe carneo, externe fusco-purpureo colore conspicui erant. Porro folia, quæ ab initio minora, & ad inferiorem tantum partem pilosa erant, postea majora facta sunt, & per omnem marginem minutis veluti spinulis obsita comparuerunt, cujusmodi folium figura 10. exhibetur.

Ceterum folia Antirrhino similia sunt tam figura, quam substantia, nec hirsuta, nec glabra prorsus. Caules teretes, læves, paullo infra genicula viscum nunc viride, nunc fuscum, nunc, & plerumque, ex fusco rubens exsudant, quo muscæ, culices aliquaque insecta irretita hærent. Bifariam autem dividuntur caules & ramuli, eque sui medio flores & vascula emittunt, pediculis oblongis gracilibus insidentia. Flores æstate comparent noctu & summo mane explicati, interdiu clausi, petalis bifidis & corolla in medio præditi. Calyces striati sunt, decem nempe lineis, ceu nervis nonnihil exstantibus, distincti, in quinque per extremitatem lacinias breves subpurpureas divisi. Vascula obtuse triquetra, tricapsularia, (vid. fig. 11.) in quibus semina continentur plura, papavera. Radix tenuis fibrosa.

Huc referenda videtur: *Lychnis elatior* glabra, flosculis albidis, ad summa caulium internodia rubidum exsudans viscum Banist. *Pluken. Alm.* p. 231. item, *Lychnis Virginiana elatior*, floribus parvis in summitate caulis *Ejusd. Mant.* p. 121. & *Lychnis Caroliniana rubra*, minus hirsuta Petiv. Hort. Sicc. n. 29. *Raj. Hist. Plant. Tom. III. App.* p. 246.

VISCAGO FOLIIS INFERIORIBUS BELLIDIS,
SUPERIORIBUS TUNICÆ, CALYCE STRICTIORE
 T. CCCXIII. F. 404.

E Radice fibrosa caules emittit pedales, bipedales & altiores, teretes, glabros, subglaucos, subter genicula visco virente oblitos, qui in ramos graciles circa sui medium abeunt, in latera distentos, quorum fastigiis in oblongis gracilibus pediculis flores nascuntur mediæ magnitudinis, amœne purpureo seu roseo colore donati, inodori, interdiu explicati, noctu contracti, Tunicæ silvestris quodammodo aspectu, e petalis bifidis geminatis seu corollatis conflati, singulis nempe petalis appen-

P. 422.

T. CCCXIII.

F. 403.

Discago Amer. noctifl. Antirrhinifolia.

Discago sol. infer. Bell.
Super. Tunicae, cal. turgidior.

Discago Lusitanica,
flore rub. vix conspicuo.

Discago sol. infer. Bell.
Super. Tunicae, calice strictiore.

appendicibus bifidis, qua contrahuntur, & angulum patiuntur, aliarum instar instructis, cum staminibus in medio decem, apices albos gerentibus, & stylo in tria filamenta ad embryonem usque diviso, quibus evanidis vascula basim versus contracta, in medio ventriosa, fastigium versus angustata, tribus capsulis (fig. 1. 2.) semina plurima reniformia continentibus, distincta, succedunt. Calyces profunde striati sunt, quæ striæ, ubi vascula intumescunt, in lineas exstantes, ceu costas, abeunt.

Folia ima Bellidem æmulantur & subhirsuta sunt; quæ sequuntur, angustiora sunt & minus hirsuta, quæ vero ad superiora genicula nascuntur, plane glabra, subglauca, Tunicæ foliis valde similia observantur; & quoniam caules & folia superiora glabra sunt, viscumque subter genicula exsudent, ideo glabris potius, quam hirtis speciebus annumerari debet, vel saltem subhirsuta dicenda est hæc species.

Majo mense floret, & ad bipedalem longioremque altitudinem sæpe excrescit, nostra autem figura, ut totam monstret, ad plantam minorem facta est, in qua florum pediculi, quam alias solent, breviores etiam sunt.

Est *Lychnis viscosa*, foliis inferioribus *Bellidi* minori similibus, flore minimo carneo aut rubro *Hort. R. Monsp.* ubi p. 126. 127. breviter describitur. Flores autem tantum abest, ut minimi sint, ut ne parvi quidem dicendi sint, quoniam plures, multo minores flores gerentes, reperiuntur *Lychnidis* & *Viscaginis* species.

***VISCAGO FOLIIS INFERIORIBUS BELLIDIS,
SUPERIORIBUS TUNICÆ, CALYCE TURGIDIORE
IBID. F. 405.***

EST hæc *Lychnis Cretica angustifolia*, floribus pediculis longissimis infidentibus, capsula pyramidata *Tourn. Coroll. Inst. R. Herb. p. 24.* quæ præcedenti adeo similis est, ut vix distingui queat. Saltem paullo altior est, & paullo maturius, quamvis vix quatuordecim ante illam diebus, floret, calycem nonnihil turgidiorum habet & breviorum, vasculum nonnihil tumidius, præcipue ad basim. Hujus flores tantum & vascula, quoniam reliqua eadem, exhibemus.

***VISAGO LUSITANICA, FLORE RUBELLO,
VIX CONSPICUO IBID. F. 406.***

EX radice simplici & fibrosa, recta descendente, cauliculos profert nunc solitarios & erectos, nunc plures & inferiore parte aliquousque resupinos, quorum genicula inferiora breviter intervalla, uncialia nempe, sesqui & biuncialia, superiora vero longe ab invicem distant, palmari & amplius longitudine. Tria vero & quatuor caulibus inferius sunt ejusmodi genicula, in superiore vero parte, nempe antequam in ramulos & pediculos abit caulis, unum saltem intergeniculum prælongum observatur, quod huic speciei peculiare est. Folia, quæ ad radicem (quale seorsum num. 1. exhibetur) nascuntur, oblongo-rotunda sunt, superiora angustiora observantur, *Antirrhini* folia quodammodo referentia.

Ceterum caules dodrantali & pedali a basi distantia in ramulos & pediculos abeunt breviores, quibus flores & vascula innascuntur. Flores autem exigui sunt,

P p p p p

e petalis

e petalis (vid. fig. 2. & 3.) rubellis bifidis & corolla in medio vix conspicua conflati. Stamina in flore delitescunt decem, stylus vero embryoni infidet trifidus, qui in vasculum abit satis magnum, in tria loculamenta divisum. Calyces ventriosi sunt, lineis virentibus latiusculis sequentem in modum striati: linea media, quæ a calycis mucrone decurrit, longior est & latior, intermediæ breviores sunt & tenuiores, ita ut quinque sint lineæ longiores, & totidem breviores; quæ lineæ intermediæ per lineolas obliquas ad angulum, qui a calycis segmentis efficitur, cum reliquis connectuntur.

Pediculi, quibus flores insident, ab initio breves sunt, procedente vero tempore ad vasculorum augmentum longiores fiunt, & aliarum specierum instar se dividunt, parcius tamen, una nempe & altera divisura, ad quorum & caulium genicula sereno cælo humor exsudat viscidus, sed parcius, quam in aliis glabris Viscaginis speciebus. Majo mense floret, & seminibus ad maturitatem perductis interit.

Est *Lychnis silvestris*, flosculo rubro, vix conspicuo *Grisl. Vir. Lus.*

Valde similis est huic speciei, *Lychnis linifolia*, torosis & laxioribus capitulis *Barrel. Obs.* 662. *Icon.* 1009. Differre tamen videtur, foliis angustioribus, & quod caules ab inferiori parte in ramos abeant. Quodsi solum silvestre & ætas provectior istiusmodi differentiam efficiant, cum figura *Barrelieriana* vitiosa sit, nostra supervacanea non censebitur. Nostræ folia proprie hirsuta non sunt, glabra tamen & glauca, *Lini* instar, minime sunt, ut nec *Barrelierianæ* plantæ, secundum specimina *Phytophylacii Sherardini*.

Lychnis Lusitanica annua, *Bellidis* folio, flore purpureo *Inst. R. Herb.* p. 338. a nostra distinguenda, floribus alterna serie, seu uno versu nascentibus, & quod calyces totaque planta magis hirsuta sit. Porro *Lychnis Lusitanica* annua, *Bellidis* folio, flore carneo *Inst. R. Herb.* p. 338. & *Lychnis supina* pumila, *Bellidis* foliis crassis, flore bifido purpureo, calyce striato turgido *Raj. Hist. Pl. Tom. III.* p. 481. folia habent rotundiora, estque posterior species procumbens planta.

VISCAGO LÆVIS, INAPERTO FLORE

T. CCCXV. F. 407.

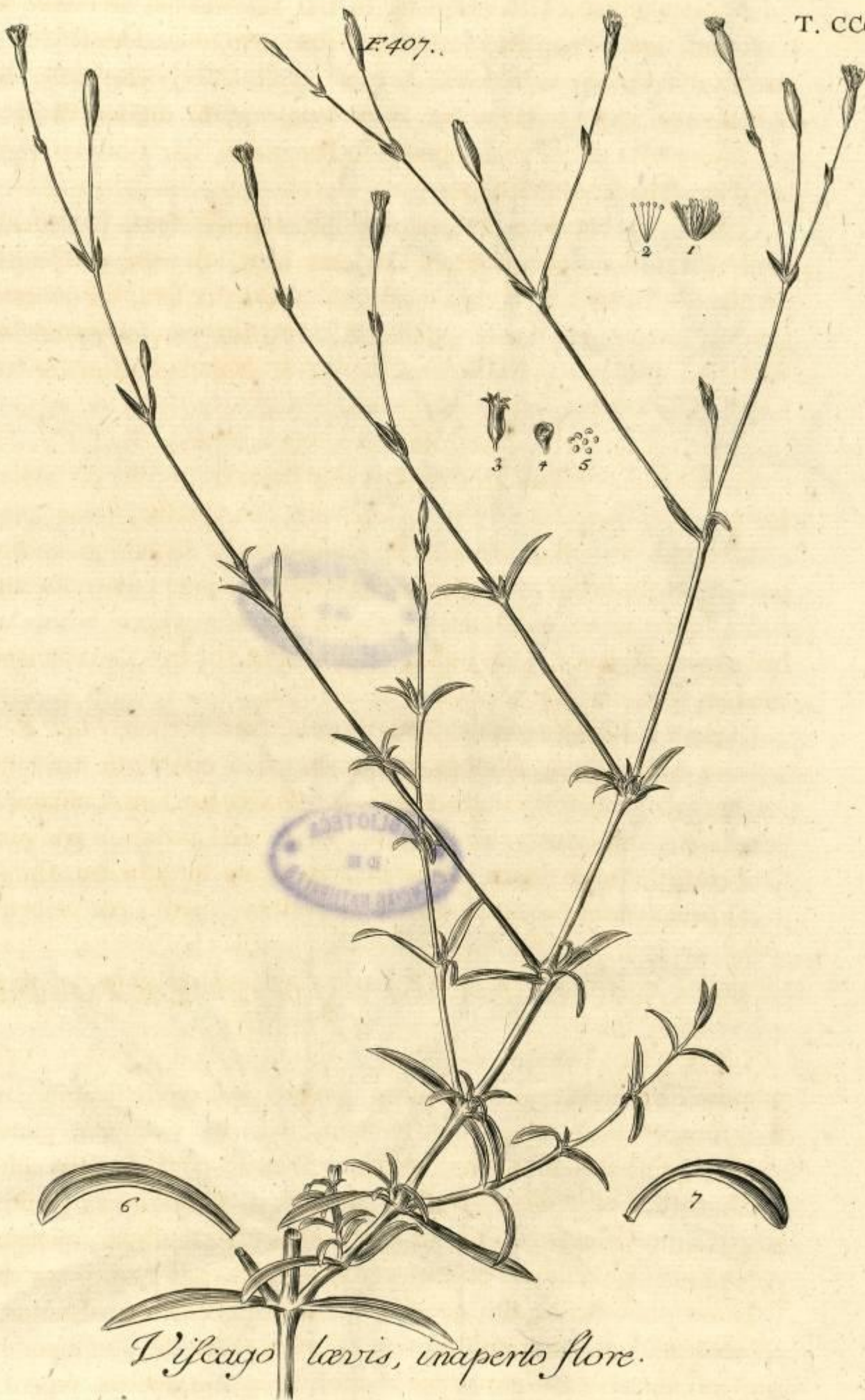
EX radice fibrosa annua caulem profert pedalem & sesquipedalem, tenuem, firmum tamen & erectum, teretem, glabrum, virentem, plures ab imo ramos, in latera distentos, emittentem, quibus ad genicula folia adnascuntur, inter *Antirrhini* & *Tunicæ silvestris* folia media, saturatim ex glauco viridia, glabra, inferius latiora, reflexa, ad media genicula angustiora, minus reflexa, ad superiora utrisque breviora & angustiora, surrecta, aut modice tantum reflexa.

Flores Julio & Augusto mensibus per ramos frequentes nascuntur, pediculis capillaceis insidentes, inconspicui fere & calyces toto die non supergredientes, nec eos, nisi summo mane parumper hiantes, nunquam apertos reperiri potui, interiorius albicantes, exterius obsolete ochreos, e quinque petalis angustis bifidis, non corollatis, compositos. Stamina in flore decem latent, apices parvos albicantes gerentia. Stylus trifidus embryoni teretiustulo infidet, qui dein in vasculum oblongo-rotundum, tricapsulare abit, sex laciniis in summitate dehiscens, & femina fundens

P. 424.

F. 407.

T. CCCXV.

Primula laevis, inaperta flore.

Discago nocturna non viscosa, herbaceo flore.

fundens parva reniformia, ex cinereo nigricantia. Calyx lævis cylindraceus in quinque exiguas lacinias in summitate dividitur.

Caules & ramuli ad media intergenicula, viscum viride, sed non multum, exsudent, & licet planta virens glabra sit, per siccitatem tamen subhirsuta fit.

Figura marginali prima flos dempto calyce cum embryone & stylo, secunda stamina, tertia & quarta vascula, quinta femina, sexta & septima folia ima seorsum incisa sunt.

Lychnidis silvestris minimæ, flore muscoso *Bot. Monsp.* 171. nomine missa fuit, quæ *Lychnis viscosa erecta annua caryophylloides Raj. Cat. Ext. p. 70. Syll. f. 174.* *Alfine muscoso flore, minima Flor. Bat. p. 59.* dicitur. Proprie verò muscosa non est.

Forte *Lychnis minor, viscosa saxatilis Hort. Reg. Bles. & Præl. Bot. p. 282.*

VISCAGO NOCTURNA NON VISCOSA, HERBACEO FLORE T.CCCXVI. F. 408.

EX radice perenni folia plura in orbem spargit oblonga, angusta, (ima & prima latiora) spissa, glabra, viridia, nullis venis prædita, e quibus caules nascuntur bipedales & subinde altiores, teretes, glabri, inferius virentes, superius e viridi purpurascens, nebula glauca obducti, visco prorsus destituti, qui versus mediam & superiorem partem conjugato ordine pediculos emittunt teretes, e viridi purpurascens, & hi simili ordine in alios tenuiores abeunt, quibus capitula, seu calyces hærent oblongi, teretes, glabri, e glauco albicantes, in quinque breves lacinias in extremitate divisi, flores Junio & Julio mensibus emittentes herbaceos, seu e luteo virentes, e quinque petalis angustis, ad medium usque divisis, non corollatis, vel corolla adeo exigua, ut videri nequeat, præditis, conflatis, interdum in se volutos & clausos, noctu expansos. Stamina decem albicantia sunt, quorum quinque primum, dein, his munere functis, reliqua prorumpunt, apicibus virentibus terminata. Stylus brevis trifidus embryoni insidet oblongo, qui postea in vasculum abit rigidum, membranaceum, ventriosum, sex laciniis (vid. fig. 1.) dehiscens & femina (fig. 2.) e tribus (fig. 3.) loculamentis fundens papaveræ.

Flores ab initio in spicam oblongam pendulam congesti sunt, dein laxantur & paniculam raram nutantem efficiunt, postea floribus præteritis, ubi femina maturascunt, panicula tota erecta est.

Lychnidis silvestris angustifoliæ, flore ex luteo albescens *Helw.* nomine, cum aliis rarioribus, quæ quotannis benevole communicare solitus fuit, H. Boerhaave misit: & Parisiis titulo, *Lychnis silvestris flore herbaceo, foliis lævibus* missa fuit.

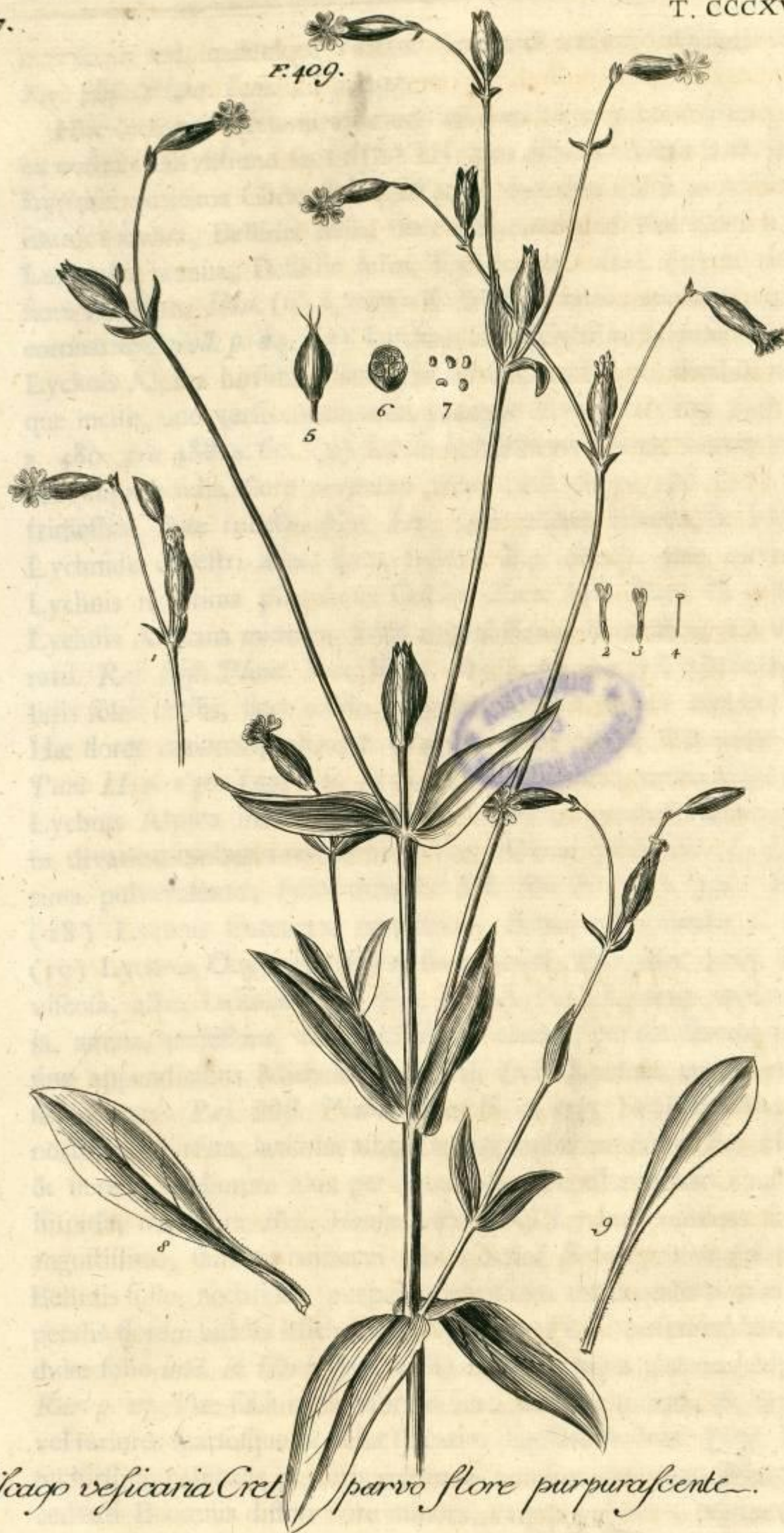
Nova est, & foliis caulibusque glabris, non viscosis, florum petalis angustis herbaceis ab aliis hætenus notis differt & distincta est hæc species, & quamvis prorsus glabra & non viscosa sit, constat tamen vel figuram aspicienti, non esse de familia Behen hanc plantam.

Non debet confundi cum *Lychnide silvestri viscosa, foliis Otitidis Loef. Flor. Pruss. p. 150.* quæ flores habet aliquanto majores, utrinque lacteos, & subhirsuta

ac viscosa est, eademque videtur *Lychnidi* majori noctifloræ *Dubrensi* perenni *Raj. Hist. Plant. Tom. II. p. 995.*

Hoc loco non alienum videtur, reliquas hujus generis species enumerare. Hæ ex nostra observatione sunt: (1) *Lychnis filvestris hirta* *Lob. Icon. p. 334.* (2) *Lychnis maritima Gadenfis angustifolia* *Inst. Rei Herb. p. 338.* (3) *Lychnis Lusitanica annua, Bellidis folio, flore purpureo* *Inst. Rei Herb. 338.* (4) *Lychnis Lusitanica annua, Bellidis folio, flore carneo* *Ibid.* (5) *Lychnis minor hirta, flore variegato* *Ibid.* (6) *Lychnis Orientalis supina maritima, capsulis Lychnidis coronariæ* *Coroll. p. 24.* (7) *Lychnis filvestris alba, spica reflexa* *Bet. Monsp.* (8) *Lychnis Alpina hirsuta viscosa, incarnata, noctiflora, floribus ad umbilicum usque incis, uno versu concinnatis, pendulis* *Hort. Cath. Raj. Hist. Plant. Tom. III. p. 480. pro 488. n. 60.* (9) *Lychnis maritima repens, florum petalis ad umbilicum usque bifidis, flore purpureo* *Hort. Cath. Suppl. Alt.* (10) *Lychnis filvestris trimestris, flore rubello* *Vir. Lus.* Quæ omnes spicata & hirtæ sunt, excepta *Lychnide filvestri alba, spica reflexa* *Bet. Monsp.* quæ minus hirta est. (11) *Lychnis maritima pinguis ex Corfica* *Bocc. Mus. Part. II. p. 65. Tab. 54.* (12) *Lychnis Africana minima, foliis angustissimis, flore albo, vix conspicuo* *D. Sheppard. Raj. Hist. Plant. Tom. III. p. 489. n. 74.* (13) *Lychnis supina pumila, Bellidis foliis crassis, flore bifido purpureo, calyce striato turgido* *Raj. Ibid. n. 71.* Hæ flores rariores proferunt. (14) *Lychnis erecta, Vetonicæ folio* *Bocc. Mus. Part II. p. 170. Tab. 118.* (15) *Lychnis hirsuta, crasso folio* *Bocc. Ibid.* (16) *Lychnis Alpina incana, longissimis calycibus pendulis* *Hort. Cath.* Hæ flores in divaricationibus ramulorum, velut *Alinæ* proferunt. (17) *Lychnis maritima pulverulenta, folio caroso* *Inst. Rei Herb. p. 330.* Huic folia mollia. (18) *Lychnis frutescens myrtifolia, Behen albo similis* *C. B. Pin. p. 205.* (19) *Lychnis Ocymastri folio, flore viridi* *Par. Bat.* (20) *Lychnis montana viscosa, alba, latifolia* *C. B. Pin. p. 205.* (21) *Lychnis montana serotina viscosa, annua, noctiflora, alba, latifolia & elatior, petalis florum angustis & bifidis, sine appendicibus* *Micheli Hort. Pis.* (22) *Lychnis major noctiflora, Dubrensis, perennis* *Raj. Hist. Plant. Tom. II. p. 995.* (23) *Lychnis montana viscosa, noctiflora, hirsuta, latifolia alba, sine appendicibus* *Hort. Pis.* Hæ subhirsutæ sunt, & flores ad foliorum alas per intervalla congestos gerunt. (24) *Lychnis minima hispida, noctiflora* *Bet. Monsp. App.* (25) *Lychnis minima supina, folio viridi angustissimo, floribus herbacei coloris* *Schol. Botan. p. 112.* (26) *Lychnis viscosa, Bellidis folio, noctiflora, purpurea maritima, annua, calyce piri inversi forma, & petalis florum bifidis* *Micheli Hort. Pis.* (27) *Lychnis peregrina, Spicæ vel Lavanulæ folio* *Inst. R. Herb. 338.* (28) *Lychnis foliis glabris, calyce duriore* *Bocc. Rar. p. 27.* Hæ subhirsutæ tantum sunt, dempta ultima, & flores vel solitarios, vel rariores sparsosque & velut spicatim digestos habent. (29) *Viscago Smyrnæa subhirsuta, calyculis pulchris echinatis, nondum descripta* *Phyt. Sher.* Quæ a præcedenti *Bocconis* differt flore minore, calyce pulchrius echinato, calycis segmentis brevibus & foliis subhirsutis. (30) *Lychnis filvestris latifolia, calyculis turgidis striatis* *C. B. Pin. p. 205.* (31) *Lychnis filvestris angustifolia, calyculis turgidis striatis* *Ejusd. Ibid.* Hæ subhirsutæ sunt, & flores sparsos inque divaricationibus ramulorum sessiles habent. (32) *Lychnis filvestris viscosa, rubra, angustifolia* *C. B. Pin.*

F. 409.

Viscago vesicaria Cret. parvo flore purpurascente.

Pin. p. 205. Hæc glabra est, flores e foliorum alis per intervalla plures gerit, & vascula quinquecapsularia habet, cum reliquæ omnes tricapsulares sint, novum tamen & proprium genus, quod una sit, mereri non videtur. (33) *Lychnis filvestris* viscosa, rubra, altera *C. B. Pin. p.* 205. Hæc etiam glabra est, sed flores in divaricationibus ramulorum sessiles habet. (34) *Lychnis viscosa*, flore muscoso *C. B. Pin. p.* 206. Huic folia subhirsuta, sed caules glabri, flores verticillatim congesti. (35) *Lychnis maritima* annua, *Salicis folio Inst. R. Herb. p.* 338. (36) *Lychnis viscosa*, purpurea, latifolia lævis *C. B. Pin. p.* 205. Posteriores duæ glabræ sunt, & flores umbellatim digestos habent.

De pluribus tricapsularibus non constat, nisi de *Behen albi* speciebus, quæ læves & non viscosæ sunt, quas si quis, ob florum petala profundius & ad angulum usque divisa, stamina pendula, calycem inflatum lævem & non angulatum, genere distinguere voluerit, per me licet, id faciat, quamvis ego generum multiplicationi minime faveam, & cur id fiat, rationem sufficientem non videam.

Behen albi vero sequentes species innotuerunt: (1) *Lychnis filvestris*, quæ *Behen album* vulgo *C. B. Pin. p.* 204. (2) *Lychnis maritima repens Ejsd. Ibid. p.* 205. (3) *Viscago vesicaria maritima*, folio & flore majore, in Occidentalibus Angliæ frequens: (4) *Lychnis filvestris perennis*, angustifolia glabra *Pluk. Alm. p.* 232. (5) *Lychnis filvestris*, quæ *Behen album* vulgo, latifolia Alpina glabra *Hort. Cath. Raj. Hist. Plant. Tom. III. p.* 478. *pro* 486. *n.* 47. (6) *Lychnis maritima saxatilis*, *Anacampterosotis folio Inst. R. Herb. Cor. p.* 24. (7) *Lychnis Hispanica*, *Valerianæ rubræ folio*, purpurascens flore *Inst. R. Herb. p.* 338. (8) *Lychnis Cretica* parvo flore, calyce striato purpurascens *Inst. R. Herb. Cor. p.* 24.

VISCAGO VESICARIA CRETICA, PARVO FLORE PURPURASCENTE T. CCCXVII. F. 409.

EST hæc loco ultimo nominata, *Lychnis Cretica* parvo flore, calyce striato purpurascens *Tourn. Cor. p.* 24. quam in *Phytophylacio Sherardino* a *Vaillantio* missam invenio, nomine *Behen annui*, flore minore purpurascens.

Vesicarias dico hujus generis species, a calyce turgido & veluti inflato. *Viscaginis* autem species facio, quoniam differentia genericæ prægnantes defunt; nec moror improprium hic *Viscaginis* appellationem, invenire enim nomina, quæ omnibus speciebus & solis competant, vix datur; sufficit, ut plerisque respondeant.

Ceterum pedales & cubitales, aut paullo altiores huic speciei sunt caules, erecti, rigidi, teretes, læves & glauci, ad quorum genicula folia nascuntur glauca etiam, vulgari speciei, *Behen album* dictæ, similia, sed nonnihil minora & angustiora.

Flores ad genicula & in summis ramulis in pediculis nutantibus hærent parvi, dilute purpurascens, petalis ad angulum & corollam usque, quæ exigua est, divisis. Stamina, ut in reliquis, pro petalorum numero duplicata sunt, decem nempe, quorum quinque ad petalorum basim, quinque vero in petalorum interstitiis oriuntur. Stamina hæc apicibus albis capitata sunt, brevia ab initio, dein longiora; solent vero, ceu in aliis, non simul, sed alterna vice elongari. Stylus

Qqqqq

in

in tria cornicula ad basim usque dividitur. Calyces, quam in aliis vesicariis, angustiores sunt & minus turgidi, læves & non angulati, lineis purpureis, ad basim virentibus, e quibus obliquæ utrinque ductæ sunt, striatæ. Quæ lineæ non impressæ sunt, sed in superficie tantum hærent, ad vasculorum tamen augmentum ex, nervorum instar, elevari solent. Quo tempore colorem mutant, ita ut calyx ex glauco filaceum colorem acquirat, cum ab initio, ut dictum est, purpurasceret. Tum etiam erecta stant capitula seu vascula, turbinata, obtuse trigona, tricapularia, semina fundentia papavera, quæ semina figura septima, sexta vero vasculum transversim sectum, quinta integrum, quarta stamen, tertia & secunda petala, prima floridus ramulus, octavæ & nona folia inferiora, quæ per margines tenuiter pilosa, seorsum incisa sunt.

VOLUBILIS CAROLINENSIS, TAMNI FOLIO
SUBHIRSUTO T. CCCXVIII. F. 410.

PLANTA hæc cum sequenti eundem habet fructificandi modum, & peculiare mereri videtur genus, cui flores in capitula dense congesti, & multis foliis pilosis cincti, vascula autem depressa, ex tetragono rotundata, duo tantum in loculamenta, bina in singulis cavitatibus semina continentia, divisa, pro characteristica nota sufficere possunt. Præcipua tamen differentia in capitulis foliatis & floribus aggregatis hæret.

Calyces in hac specie in quinque angusta segmenta pilosa ad fundum usque dividuntur, & ad pediculos vasculorum unum alterumve folium oblongum angustum, similiter pilosum appositum habent, quo fit, ut totum capitulum hirsutum efficiatur. Foliola autem illa, quo magis exteriorem oram occupant, eo sensim majora fiunt, & tandem in foliola quædam majuscula, iis, quæ in caulibus sunt, similia, sed minora, abeunt. Flores quod attinet, ii perpusilli sunt, breves, in quinque segmenta subrotunda divisi, plerumque plicati & conniventes, raro autem & non nisi circa meridiem, quando Sol fervet, explicati. Flores hi brevi tempore exarescunt & fusci nigrive fiunt, quod figuræ capitulis obscurioribus exprimitur, ab initio autem, & ubi explicantur, cærulei sunt.

Vascula subnascuntur membranacea, depressa, ex rotundo tetragona, in duo tantum loculamenta per membranam intergerinam divisa, quorum singulis duo continentur semina parva lævia, dorso tumido, duobus reliquis lateribus planis & excisis, angulosis, figura fere Cannabis spuria: Observandum autem, membranam illam intergerinam lateribus vasculi non connecti, sed liberam in medio hære, ut stricte loquendo vasculum bicapsulare non sit, sed unicapsulare tantum.

Sarmenta longa sunt & satis crassa, quæ præcisa lac fundunt. Annua est planta: æstate floret: patriam habet Carolinam ulteriorem.

Seorsum figuris 1. 2. 3. flores vario situ, 4. calyx cum vasculo & foliolis appositis, 5. vasculum remoto calyce integrum, 6. idem transversim sectum, 7. semina ob oculos ponuntur.

VOLUBILIS

F. 410.

Volubilis Car. Tamni folio subhirsuto.

Volubilis Zeylan. Pes Tigrinus dicta.

VOLUBILIS ZEYLANICA, PES TIGRINUS
Dicta Tab. Ead. F. 411.

HÆc species est *Convolvulus Zeylanicus villosus*, pentaphyllus & heptaphyllus minor, *Pes tigrinus* dictus *Herm. Hort. Lugd. Bat. p. 184. 187.* cujus flores & capitula minus apposite a pictore suo expressa queritur Hermannus dicto loco, nec melius ea in *Horto Mal. Part. XI. Tab. 59.* Pulli Schovadi nomine representata sunt.

Observavi olim in hac specie flores, præcedentis instar, formatos, parvos nempe & conniventes, sed albos, dein alios majores & magis campanulatos, cujusmodi differentiam in illa specie non observasse memini. Majores in hac specie ex campanulata in infundibuliformem figuram desinunt, per oras in quinque segmenta bifida divisi, albicantes vel dilutissime purpurascens. Flores hi & staminibus, & stylo, & embryone gaudebant. Calyx in quinque latiuscula segmenta pilosa ad basim usque dividitur, & singulis calycibus foliolum, e quibus capitulum foliosum efficitur, apponitur; quæ foliola interius angustiora, exterius latiora sunt, suntque, quam præcedentis speciei, ampliora. Quinque septemve, annotante Hermannō, e singulis capitulis flores alternatim prodeunt. Capitula ad basim valde pilosa sunt, pilosi etiam sunt caules & folia utraque parte, pilis tamen in marginibus minus conspicuis. Lubuit ad emendationem Hermannī figuram hujus accuratiorem dare. Flores autem minores, quos antehac frequentiores, quam hos observavi, designare, quod dolet, neglexi. Ab eo vero tempore mihi conspecti non fuerunt.

Vascula, prioris speciei instar, formata sunt, & totidem continent semina villosa, coloris murini, obtuse triquetra, in dorso nempe rotundata, in lateribus excisa & angulata, membrana intergerina, vasculi lateribus non cohærente, distincta. Hujus calyx sine flore extractus figura prima, secunda vasculum cum calyce id ambiente, tertia vasculum remoto calyce, quarta idem vasculum apertum, ut membrana intergerina appareat, quinta & sexta semina seorsum exhibentur.

Convolvulus argenteus umbellatus, supinus *Inst. R. Herb. p. 8.* flores profert in capitulis foliosis lanuginosis, quod apud neminem Herbariorum in figuris recte expressum est; quibus occasio fuerit virentis plantæ examinandæ, observent, an ad hoc genus reduci debeat. Equidem *Convolvulus Zeylanicus*, folio *Hepaticæ nobilis* *Herm. Cat. ad Fin. Par. Bat.* hujus generis species est, ut mihi constat ex *Delineationibus*, ad dictum Catalogum pertinentibus.

Infinitæ quidem plantæ sunt, quibus *Volubilis* nomen respondet, tamen id hac de causâ vituperare non possunt alii, quoniam admittunt *Clematidis* & *Convolvuli* æque late patentia nomina. Si nomina plantarum generica deberent speciebus omnibus & singulis, iisque solis quadrare, pauca erunt recte imposita, difficillimique negotii res esset, nova invenire generica nomina.

URENA

URENA SINICA, XANTHII FACIE

T. CCCXIX. F. 412.

EX seminibus, per naves Ostendanas, e Sinarum regione reduces, apportatis, & a Dn. Egmontio van Nyenborg, nobili Belga communicatis, natæ sunt plantæ sesqui & bicubitales, quarum caules digitalem inferiori parte crassitiem obtinebant, teretes, cortice virente hirsuto vestiti, in plures ramos, in latera extensos, ab imo ad summum usque alterna serie divisi, in quibus folia alterna, Ketmiæ Sinensi similia, sed minus producta (latiora sane quam longa) minusque profunde, at crebrius angulata & tenerius in ambitu crenata nascebantur, coloris superne saturatim viridis, inferne albidioris & lanugine incana longiore obsita, plana, pediculis oblongis teretibus villosis insidentia, ad quorum basim ligulæ fuscae appositæ. Quæ folia septem præcipuos, subinde novem in majoribus, subinde quinos in minoribus foliis nervos habent, ad pediculum una orientes, & inde in ambitum folii excurrentes, a quibus venæ aliquot obliquæ & plurimæ transversæ producuntur.

Flores in caulis superiori parte, & in ramis e foliorum alis nascuntur solitarii, quibus subinde unus alterve junior adstat, successive prodeuntes & per vices se aperientes, pulchri, sed fugaces, nec ultra diem facile durantes, coloris florum Persicæ, i. e. diluto amœne purpureo tincti, penduli ubi explicati sunt, postquam autem deciderunt, capitula, sicut ab initio, rursus eriguntur. Flores autem monopetali sunt, (toti enim decidunt) in quinque oblonga segmenta ad unguem usque divisi, segmentis in medio nonnihil sinuatis & cuspidatis, striis per tenuibus & vix conspicuis in superficie, ad ungues vero maculis oblongis saturatius purpureis notatis. Stylus, ut in Malvaceis, prodit columnaris, in cuius medio plurimi in tenuibus staminibus hærent apices exigui violacei, columnæ autem extremitas radio filamentoso, qui proprie stylus, terminatur. Calyx hirsutus duplex est; exterior monophyllos, in quinque lacinias paullo ultra medium divisus, interior pentaphyllos, seu e quinque angustioribus & tenuioribus foliolis, ad basim usque separatis, compositus.

Floribus evanidis, qui Augusto mense prodierunt, fructus mox subnati villosi tenui virente obsiti, præterea hispidi, plurimis nempe cuspidulis, in extremitate, si per lentem vitream inspiciantur, Bardanæ instar uncinatis exasperati, in cuius singulis loculis semen latet singulum, altera parte in dorsum elevatum, altera utrinque excisum, velut in Convolvulis fieri solet.

Ex quibus de genere hujus plantæ constare potest; nempe de Malvacea tribu esse palam est, sed nec cum Malva & Malacoide, ob conceptaculorum numerum determinatum, nec cum Ketmia, ob capsulas monospermas, nec cum alio quodam congenere genere conciliari potest, ut conferenti patebit. Fructu simile est hoc genus Melochiæ nostræ generi, sed flore differt, qui in illa pentapetalos est, & stamina habet pauciora, non e columna, sed seorsum, ut in aliis floribus, prodeuntia.

Sigillatim figura prima fructus inversus, ut calyx exterior clarius appareat, figura 2. idem fructus dehiscens, 3. & 4. capsulæ, 5. 6. 7. 8. 9. femina situ vario incisa exhibentur.

Nomen,

P. 431.

T. CCCXX.

Vulneraria supina, flore coccineo Lhwyd.

Nomen, quod huic generi assignavi, desumptum est ex *Horto Malabarico*, in cuius *Parte X. p. 3. Tab. 2.* hujus generis alia species exhibetur, quæ Uren Malabaris vocatur. Hæc minime eadem est cum nostra, ut Plukenetio videtur *Alm. p. 25.* potius autem referenda & eadem plane est planta cum *Alcea Indica* frutescente, foliis ad marginem exasperatis, Bryoniæ albæ divisuris *Ejusd. Pluk. Alm. p. 15. Tab. 5. fig. 3.*

Nostra vero species eadem est cum planta, quam Trifolio affinem Indiæ Orientalis, Xanthii facie, vocavit Breynius *Cent. Exot. Plant. p. 82.* cujus figura *Tabula 35.* satis elegans, quantum a specimine sicco unquam fieri potest, exhibetur, verum cum flores desint, nec descriptio, ob non visam virentem plantam, perfecta sit, eam hic illustrare & Breynianæ memoriæ litare volui.

Plukenetius porro hanc facit eandem cum *Althæa* altera Brasiliæ *Pison. Hist. p. 222.* & *Althæam* Brasilianam fructu hispido pentacocco vocat *Alm. p. 25.* Piso habet descriptionem tantum absque figura, in qua folia in tres vel quatuor lacinias secta & crasse in ambitu serrata dicit, quod nostræ non valde competit. Sed procul dubio Plukenetius plantam habuit ex Brasilia, similem iconi Breynianæ, cujus eam synonymum etiam facit.

VULNERARIA SUPINA, FLORE COCCINEO

LWHTD. SYN. RAJ. EDIT. TERT. p. 325. n. 2. T. CCCXX.
F. 413.

VULNERARIÆ hanc speciem in agro Pembrochiensi ab Ed. Lhwydio primum fuisse observatam, in Synopsis Rajanæ Editione ultima docet nos D. Richardson. Mihi ea in arenosis tumulis prope Noviburgum in Mona insula copiose fuit observata, & parcius juxta fretum Abermenajense, ubi locis arenosis gramineis major magisque ramosa, quam in sicca illa Noviburgensi arena nascebatur, cujusmodi & in Horto Elthamensi, in quem semina detuli, provenit.

Ex radice fibrosa, lignosa, subfusca coliculos per terram spargit plures, resupinos, teretes, dodrantes & pedales, quibus tam ad basim, quam secundum eorum longitudinem folia adnascuntur Vulnerariæ vulgaris plane similia, crassiuscula, superne saturanter viridia, pilis oblongis raris obsita, inferne e viridi canescentia, tota pilis crebris incanis obducta, marginibus molli lanugine cinctis.

Flores in summis ramulis in gemella plerumque capitula conglomerantur, quam in vulgari specie minores, coloris ab initio pallide flavescentis, lineis rubris picti, mox dein in sanguineum vel coccineum toti versi, quibus calyces sunt, quam in vulgari, nonnihil etiam minores, vesiculosi, tenues & lanuginosi, ad basim albicantes, in summitate & segmenta versus e fusco rufescentes. Quibus notis a vulgari specie distinguitur, & differentiam in horto constanter servat, ut distinctam esse speciem nemo dubitare queat. Semina subnascuntur reniformia, e luteo subfusca, singula in singulis filiculis subrotundis compressis, quæ filiculæ figura marginali secunda, tertia vero semina, & flos prima seorsum exhibentur.

Maritimam esse plantam, ex locis supra memoratis constat. Floret Sole Cancrum & Leonem percurrente, ad Virginem transeunte semina maturat. Variat, & locis sterilibus parum & non ramosa nascitur, palmum vix superans, foliisque minoribus

noribus & magis incanis prædita observatur; flores tamen eandem tunc magnitudinem obtinent, quam habent aliis non æque sterilibus locis.

Anthyllidem leguminosam purpurascente flore *Clus. Hist. CCXXXII.* ubi solum nomen, pro vulgaris tantum varietate habent *J. Baubinus Hist. Plantar. Tom. II. L. 17. p. 362.* & *Rajus Hist. Plant. Tom. I. p. 922.* & refert J. Bauhinus, se vulgarem Vulnerariam vidisse flore purpureo Monspeli, Cherlerum autem eam attulisse ex montibus supra Apenninum in pratensibus quibusdam collectam flore sanguineo vel rubro, & ex Gothardo flore exquisite albo. Ad vulgarem etiam reducit, Lotum latifoliam Dalechampii *Hist. Lugd. Tom. I. p. 509.* cui flores, priusquam aperiantur, subrubentes, cum reclusi, lutei sunt. Vulgaris Vulnerariæ & Loti etiam pratensis flores ab initio persæpe rubent, mox ad luteum transeunt, quare Lotum illam latifoliam Dalechampii non immerito ad vulgarem pertinere statuit J. Bauhinus. Ceteroquin figura *Hist. Lugd.* ut sunt pleræque reliquæ, bona non est. Nostræ vero speciei flores contrario modo se habent.

Vulneraria flore purpurascente *Tourn. Inst. R. Herb. p. 591.* prout nobiscum nascitur, planta est nonnihil hirsutior, flores & folia habet aliquanto majora: porro flores illius ab initio dilute purpurascunt, dein obscurius rubro & fere purpureo colore tincti sunt, nostra vero flores habet ab initio ochroleuchos, striis sanguineis pictos, per vetustatem coccineos: denique hæc perennis, illa Tournefortii annua est planta.

XANTHIUM CAROLINENSE MEDIUM,
FRUCTU TOROSIORE T. CCCXXI. F. 414.

XANTHIUM hoc cubitales & altiores habet caules, versus basim pollicis crassitudine, solidos & nonnihil angulosos, inæquales, mox ab imo ramosos, subvirides, maculis atro-purpureis conspersos, in quibus folia alterna serie nascuntur quadrantalia & trientalia, longitudine latitudini æquali, angulosâ & per ambitum ferrata, crassiuscula, tribus rubentibus venis præcipuis, ex pediculo orientibus & in angulos decurrentibus, exarata, unde aliæ obliquæ & transversæ minores producuntur, superne viridia, inferne albicantia, tenui farina, ad Solem micante, utrinque respersa, plana & plerumque pendula, pediculis annexa oblongis crassis, obscure purpureis, teretibus, parte superiori sulcatis, e quorum alis in superiori caulis & ramorum parte autumnalibus mensibus glomeratim nascuntur capitula echinata, & singuli in singulis capitulis embryones in duo cornicula abeuntes, in centro autem horum capitulorum, quæ tria quatuorve, in summo vero caule plura invicem in unum glomum congesta sunt, aliud sedet capitulum floridum, ab initio luteo-virens, dein subfuscum, e plurimis dense stipatis floribus, flosculis similibus, compactum, calyce multifolio circumdatum. Qui flores perquam exigui sunt, teneri, monopetali, in quatuor breves lacinias in summitate divisi, coloris herbacei, quorum sinu stamen continetur valde breve, cui apex inhæret oblongus, in plures, quatuor nempe & quinque partes, laciniarum instar, dehiscens; floribus autem ipsis plurimæ interpositæ sunt tenues ligulæ herbacæ, (tot videntur, quot sunt singuli flores partiales) a calyce continuatæ & ejusdem cum eo figuræ, saltem tene-
riores.

Xanthium Car. medium fructu toros.

riores. Quas partes simili modo formatas in vulgari Xanthio olim observasse memini.

Observandum autem a Tournefortio in Instit. Rei Herb. p. 438. Tab. 252. apicem bifidum tantum dici & depingi, flosculos porro utriculosos integros in Tabula exhiberi, in quo errare facile, cum hæ partes perquam exiles sint. Nec etiam recte hoc genus, non secus ac Ambrosiæ, Herbis flore composito annumeratur a dicto Tournefortio, cum veros flosculos (quibus farina spermatica in utriculo mobili, vaginæ instar stylum cingente, continetur) non habeant, & fructus utriusque multum a Florum compositorum fructu differat.

Ceterum hæ partes distinctionis & emendationis gratia seorsum in margine figuræ appictæ sunt; nempe figura prima flos totus e plurimis minoribus in capitulum congestis compositus, 2. flores singuli, 3. stamen & apex, 4. ligulæ floribus intermixtæ, omnia magnitudine naturali: figura 5. flores iidem, 6. stamen & apex, 7. ligulæ aucta magnitudine per lentem vitream exhibentur: figura 8. embryo tenellus recisis echinis, 9. idem embryo aliquanto grandior, relictis aliquot echinis, sistitur, cujus embryonis cornicula in tenuia aliquot filamenta, styli munia præstantia, abeunt. Embryones deinde per maturitatem in fructus olivæ magnitudine abeunt, duros & hispidos, singuli nempe echini rigidiores, & in extremitate, Bardanæ instar, uncinati fiunt, in quibus duo, in singulis nempe loculamenti singuli, continentur nuclei oblongi candidi, tenui, ceu in reliquis speciebus, membrana nigricante velati. Qui fructus figura 10. mediæ magnitudinis, 11. perfectæ exhibetur; 12. vero dissectum demonstrat. Ulterius pro differentia, de qua in sequentibus, monstranda, vulgaris Xanthii fructus figura 13. & 14. cujus unculi a Tournefortio in Tab. 252. litera L. & K. omissi sunt, figura autem 15. & 16. Xanthii Canadensis majoris (cujus figuram alias sat bene expressit idem Tournefortius Ibidem litera M. & N.) ad basim Tabulæ appositi sunt.

Foliis & nascendi modo valde quam similis est hæc species Canadensi, sed non eadem: Canadensis major est & maturius floret, seminaque citius & liberius perficit, sed Carolinensis ægre & nonnisi loco calidiore reposita floret & semina perficit, idque serius; tumque planta, in olla nempe, fit humilior, minus ramosa, nana velut & squarrosa, paucioribus ramis prædita. Sed fructus maxime notabile discrimen habet; est enim, quam Canadensis, brevior, & aliquanto torosior, cornibus & aculeis minus aduncis & ferocibus armatus, non villosus, per maturitatem obscure fuscus, cum illius longior & gracilior sit, cornibus & aculeis robustioribus & magis aduncis armatus, per maturitatem subfulvus & simili subfulvâ hirsutia in cornibus & superiore sua parte obsitus. A vulgari fructu nonnihil majore & torosiore, aculeis robustioribus & crebrioribus, & quod planta elatior sit, differt. Verbo, inter illam & hanc, vulgarem nempe & Canadensem, media est hæc species.

XERANTHEMOIDES PROCUMBENS, POLII FOLIO T. CCCXXII. F. 415.

XERANTHEMI similem hoc genus calycem habet, speciosum nempe expansum, sed differt seminibus papposis & flosculorum structura, ceu qui uniformes seu unius figuræ sunt, Elichrysi floribus similes, a cujus genere calyce radiato

diato & pappo plumoso distinguitur. Quibus notis addi potest, flores non glomeratim, sed sparsim nasci.

Capenses sunt, quæ mihi adhuc innotuerunt, hujus generis species, & huc referri debent, quæ Xeranthemi nomine a *Rajo* ex Phytophylacio Sherardino describuntur *Hist. Plant. Tom. III. p. 181.* nempe (1) Xeranthemum Africanum, Gnaphalii foliis tomentosis, foliis & squamarum summitatibus ferrugineis *num. 5.* (2) Xeranthemum Africanum foliis tomentosis, ad Conyzam mediam accedentibus, floribus exterius pallide ferrugineis *n. 6.* (3) Xeranthemum Africanum foliis tomentosis, ad Conyzam mediam accedentibus brevioribus, flore maximo, pallide sulphureo, umbone protuberante *n. 7.* (4) Xeranthemum Africanum perenne, Gnaphalii foliis tomentosis majoribus *n. 8.* (5) Xeranthemum Africanum ramosum, foliis tomentosis minoribus creberrimis, floribus albis maximis, umbone magno protuberante, apicibus nigris insigni *n. 9.* (6) Xeranthemum Africanum ramosum, flore minore albo lucido, foliolis minimis lævibus, cauli & ramulis appressis *n. 10.* (7) Xeranthemum Africanum ramosum, floribus albis paulo majoribus, foliis Gnaphalii angustis oblongis, caulem & ramulos ad ipsos usque flores cingentibus *n. 11.* Quæ species vocatur, Helichrysum Africanum lanuginosum latifolium, calyce floris argenteo amplissimo Oldenl. *Inst. R. Herb. p. 453.* de qua observandum, quod ei pappus pilosus sit, quo non obstante, ob calycem & reliquas partes similes huc referri debet. Ceteris vero omnibus, dempta proxime sequenti specie, pappus plumosus est. Nempe est hæc (8) Xeranthemum Africanum ramosum, Gnaphalii foliis angustioribus tomentosis oblongis, floribus albis magnis, apicibus nigris *Raj. Ibid. p. 182. n. 12.* (9) Chrysocome seu Argyrocome Africana ericoides, flore sulphureo *Breyn. Pr. Prim.* quæ species sextæ similis, nec ab ea, nisi calycis colore, differre videtur: (10) Xeranthemum Capense Tartonraire folio *Petiv. Gazoph. Tab. V. fig. 10.* (11) Xeranthemum Africanum imis Gnaphalii foliis, supernis vero cupressimis teretifoliis, flore maximo, Persicæ colore *Pluk. Amalth. p. 213. Tab. 449. fig. 4.* Quæ omnes species in Phytophylacio Sherardino servantur & præter has alia, olim dicta (12) Xeranthemum Africanum ramosum, foliis tomentosis minoribus, floribus albis maximis, umbone niveo, squamarum summitatibus externe ferrugineis, quam Rajus in Scheda Historiæ suæ intulisse scripsit, (solebat autem plantis sibi a Guil. Sherardo communicatis hac ratione subscribere, *Entr.*) sed improvise ea fuit omissa; hæc vero est præsens nostra planta, quæ in *Ind. Alt. Hort. Lugd. Bat. p. 121. n. 15.* dicta fuit, Elichrysum Africanum argenteum repens, flore pulchro magno albo, disco aureo.

Cauliculis ea est tenuibus, infirmis & procumbentibus, e quibus frequentes nascuntur ramuli tenues etiam, (eadem tamen cum cauliculis crassitudine præditi) crebris foliis, basi sua ramulos aliquousque amplectentibus vestiti, Polii vulgaris foliis similibus, lanugine argentea utrinque obductis, subter ramulorum juniorum exortum reliquis nonnihil latioribus, subter capitula vero longioribus & angustioribus.

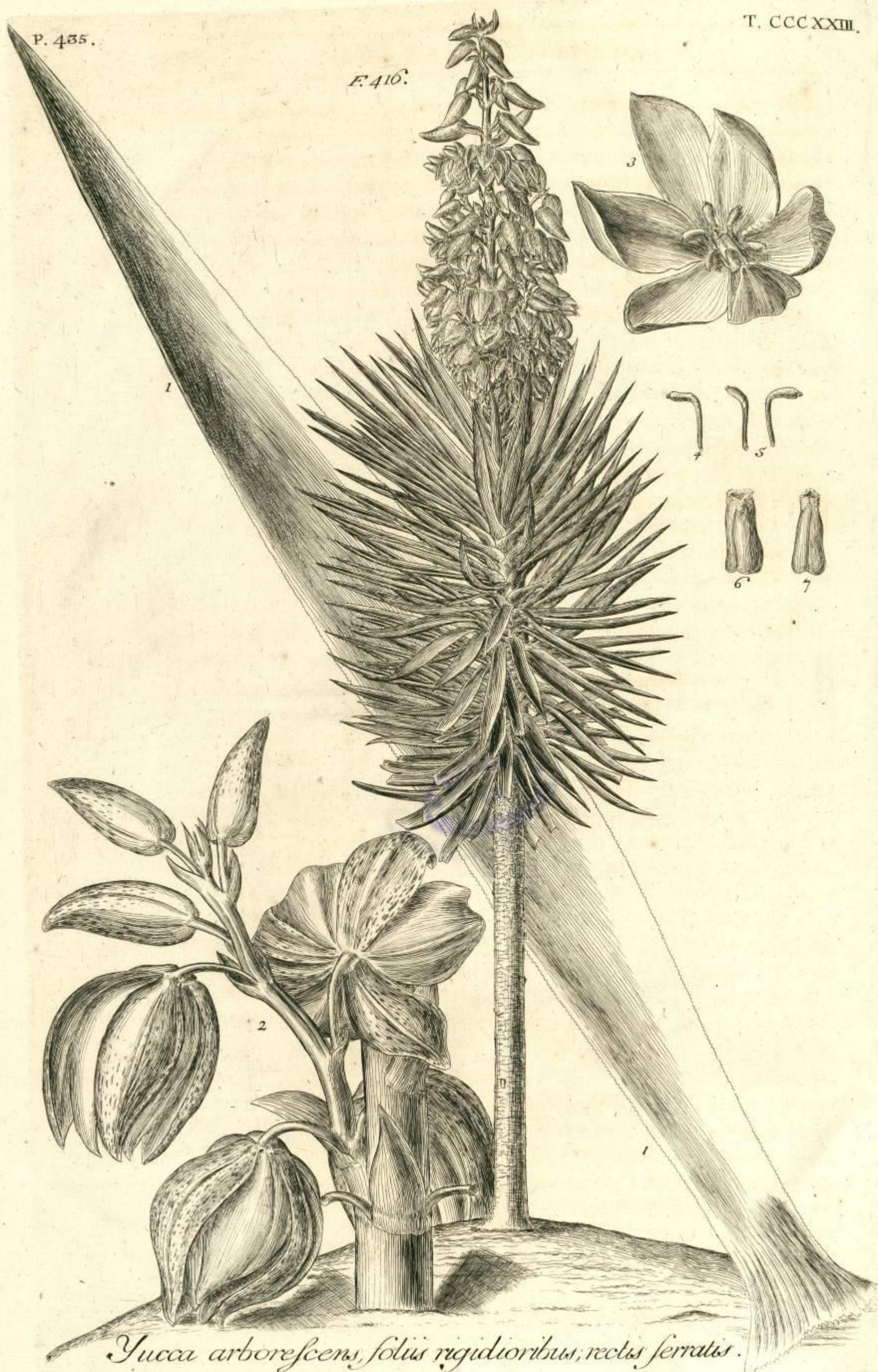
Ceterum capitula in pediculis foliatis nascuntur, nunc solitaria, nunc duo triave non longe ab invicem distantia, satis grandia, quorum calyx e squamis sat latis exsuccis, subfuscis, glabris componitur, e quo velut in Xeranthemo, sed e numerosioribus

F. 415.

Xeranthemoides procumbens, Polifolio.

F. 416.

Yucca arborescens, foliis rigidioribus, rectis serratis.

rosioribus foliis constans, duplex nempe & triplex corona foliorum cuspidatorum exsuccorum enascitur, sole lucente exanforum & argenteo nitore resplendentium, eo absente conniventium, quibus continetur discus papposus, obsoletius argenteus, in quo flosculi locantur numerosi parvi, vix prominentes, flavi, in quinque exiles lacinias divisi, seminibus insidentes gracilibus, pappo oblongo tenui, per lentem plumoso, terminatis, qui flosculi seorsum in margine figura 1. & 2. naturali, 3. & 4. aucta magnitudine exhibentur. Perennis est planta, florens apud nos Junio mense, provecta ex Promontorio Bonæ Spei.

An Aster gnaphaloides, flore albo Cap. Bonæ Spei, ten Rhyne *Breyne. Exot. Plant. Cent. p. 179?*

**YUCCA ARBORESCENS, FOLIIS RIGIDIORIBUS,
RECTIS, SERRATIS T. CCCXXIII. F. 416.**

YUCCA vulgaris, si gloriosæ denominationem mereri visa fuit Herbariæ rei Scriptoribus, hæc sane & sequens species gloriosiores merito censendæ erunt, ceu quæ non tantum statura, sed & florum, in thyrsus speciosus digestorum numero illam longe antecellunt.

Stirps quum primum floreret, quod undecimo vel duodecimo circiter ætatis anno contingebat, septem & amplius pedum longitudinem complebat, caudice cinereo, robusto, brachii amplioris crassitie, ad trium pedum longitudinem foliis nudato, cortice cinereo, versus basim magis æquabili, (scabro tamen) in medio & subter folia transversim, a foliis deciduis rimoso & subfusco, inde ad duorum & amplius pedum longitudinem frequentibus foliis, undique latiuscula basi ex caudice orientibus, vestito, foliis inferioribus pendentibus & quotannis, prout nova in fastigio succrescunt, emorientibus, subfuscis, quæ succedunt, horizontali situ positæ, reliquis plerisque oblique surrectis, & tandem in medio seu corde plantæ erectis, longitudine in his dodrantem, in ceteris pedem, sesquipedem & duos fere pedes æquante, latitudine sesqui & biunciali. Quæ folia a caudice medio radiatim extant, glabra, recta, rigida, concava, ex latiore basi nonnihil contracta, in medio sensim ampliata, inde pedetentim angustata & mucrone feroci nigro-purpureo terminata, reliqua parte viridia, aut leviter circa margines & subinde in medio purpurantia, marginibus frequentibus crenis rigidis asperatis substantia interiori filamentosa, in funes & telas, cannabinis longe firmiores, texti apta, & ad lectos pensiles Indorum, *Hamacks* dictos, expetita.

Inter media folia, Augusti mensis fine scapum protrusit coni ab initio, dein thyrsi figura; nempe septimanarum aliquot spatio complementum acquisivit, & ad duorum pedum longitudinem procrevit, sesquipollicis crassitie, virens, striatus, squamis mox ab ortu oblongis, obscure purpureis alternatim undique vestitus, vacuis, seu floribus inferius destitutis, biunciali vero & triunciali a basi distantia flores proferebat, primo e singulis squamis singulos, mox binos in utramque squamæ partem pendentes, dein præter gemellos illos pendulos flores, ramuli ex horum medio nascebantur subteretes (hinc inde nonnihil fulcati) ex herbaceo albicantes, (squamis ad florum ortum purpurascentibus, iis, quæ in scapo nascuntur, similibus, sed longe minoribus præditi) binos, ternos, hinc quinos & septenos

nos flores gerentes, numero in singulis, prout summitati appropinquant, denuo decrefcente, donec ad solitarios in summo scapo flores ventum fuerit. Quoniam vero ramuli & flores brevi distantia circa scapum medium oriuntur, & valde frequentes sunt (numero florum centenarium excedente) fit ut thyrsus densus & speciosus inde exfurgat, quamvis is plantæ magnitudini non satis respondeat, brevior enim pro totius altitudine videtur, & scapi pars inferior, ni mox ab imo floribus obtegeretur, & si paullo altius supra folia circumvallantia affurgeret, non parum gratiæ toti stirpi inde accederet.

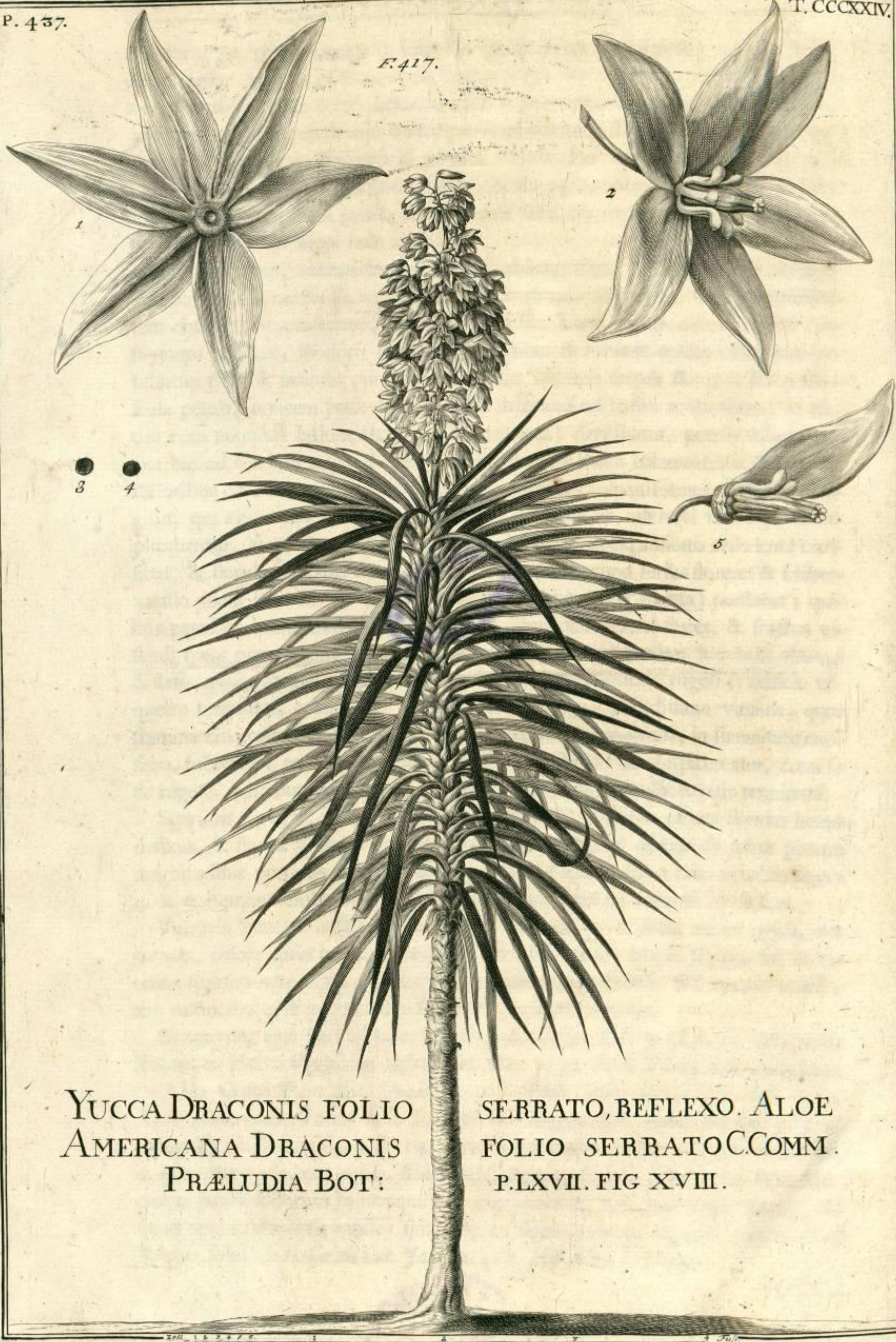
Ceterum flores, antequam explicantur, oblongi sunt, & Lili in explicati figuram habent, in medio & versus basim ex herbaceo albicantes, versus extremitatem obscure purpurascens, dein Tulipæ instar hiant, postea nolarum instar conniventes pendent, inodori, candidi, marginibus & subinde medio exteriorum petalorum striis & maculis purpureis distinctis. Nempe singuli flores in sex crassiuscula petala, invicem pæne æqualia (tria interiora ad basim contractiora, in medio vero nonnihil latiora sunt, quam exteriora) dividuntur, petalis tribus interioribus ad fundum usque divisis, exterioribus ad basim cohærentibus & cum interioribus connexis, unde proprie monopetalos & campaniformes esse flores colligitur, qui alias hexapetali esse videntur. Qui flores de inferiori thyrsi parte explicabantur, hinc ad medios, & tandem ad superiores expansionis ordo lente transibat, & floridus thyrsus duos circiter menses (forte quod serius floreret & Hibernaculo illata esset stirps, ubi a Sole & vento libera erat planta) persistabat; quibus peractis, toti pedetentim cum embryonibus defluerunt flores, & fructus visendi spem præciderunt. Embryones autem in mediis floribus hærebant oblongi & satis crassi, obtuse trigoni & tricapsulares, in summitate rugosi & orificio triquetro terminati, coloris hac parte candidi, reliqua pallidissime virentis, quos stamina circumstabant sex candidissima, latiuscula & compressa, in summitate crassiora, subteretia, recurva, tenuiter, si per vitrum lenticulare inspicerentur, crenata & rugosa, apicibus pro petalorum ratione perexiguus luteolis striatis terminata.

Seorsum figura 1. folium magnitudine naturali, figura 2. ramus floridus humo defixus, & figura 3. flos magis expansus exhibentur, ex quibus de totius plantæ magnitudinis portione iudicium facere licet. Porro stamina cum apicibus figura 4. & 5. itemque embryones figura 6. & 7. magnitudine naturali incisa sunt.

Vulgaris Yucca a nostra differt, quod humilior sit & folia minus rigida, nec crenata, colore cæsius prædita, proferat; floribus porro non in thyrsis, sed in racemis sparsim uno versu nascentibus, petalis minus striatis, sed maculis tessellatim distinctis, quibus notis & a sequenti specie distinguitur.

Synonyma ejus sunt: Henequen *Ovied. Chron. Lib. 7. Cap. 10.* Aloë foliis Yuccæ, ex Horto Fageliano *Schol. Bot. Par. p. 32.* Aloë Yuccæ foliis caulescens, ex Vera Cruce *Par. Bat. Prodr. p. 306.* Pluk. *Alm. p. 19. Tab. 256. fig. 4.* Aloë Americana Yuccæ folio arborefcens *Kiggel. Cat. Hort. Beaum. p. 5. C. Comm. Præf. Bot. p. 64. Tab. 14.* cujus figura Plukenetiana aliquanto melior est, in qua ceteroquin, ceu in illa, flores desiderantur, & folia justo rariora facta sunt; crenæ porro foliorum in utraque non exprimuntur, non quod careat planta, sed quod non valde observabiles sint, nec in figura minore exprimi queunt. Aloë Yuccæ foliis, *Silk-Grass Cat. Fam. p. 118. Hist. Vol. I. p. 249.*

YUCCA

YUCCA DRACONIS FOLIO
AMERICANA DRACONIS
PRÆLUDIA BOT:

SERRATO, REFLEXO. ALOE
FOLIO SERRATO C. COMM.
P. LXVII. FIG XVIII.

YUCCA DRACONIS FOLIO SERRATO,
REFLEXO T. CCCXXIV. F. 417.

PLURES hujus speciei stirpes alit Hortus Elthamensis, sed ætatis ad flores ferendos non satis provectæ. Eos vero anno 1729. Augusto mense tulit planta vicenaria Hamburgi in Horto Jo. Henr. de Sprekelsen, J. U. L. qui ejus figuram æri nitidissime incidi curavit, & Tabulam pro hoc Opere ornando dedit. Octo autem pedum altitudinem obtinebat dicta planta, cum versus Julii finem, explicatis in medio foliis scapum protruderet floridum, duos & dimidium pedem longum, in quo flores similiter ac in præcedenti specie in thyrsum digesti hærebant penduli, simili, ac in illa, modo orientes, sed immaculato lacteo candore præditi, odoris haud jucundi, subgravis, floribus in singulis thyrsis sesquicentnarium numerum attingentibus. Embryo & stamina (fig. 5.) illi similia. Vascula in tria loculamenta divisa semina ad maturitatem perduxerunt partim plana, (fig. 3.) partim subrotunda, (fig. 4.) nempe altera parte tumidiora, cornea, rugosa, per maturitatem nigricantia. Ceterum observandum, flores in Tabula seorsum (fig. 1. & 2.) appictos, ad flaccescentes videri effigiatos.

Plantæ Horti Elthamensis sesqui & bicubitales folia habent longiora, angustiora & teneriora, quam præcedens species, reflexa, circa medium nempe incurvata & pendula, lucida, saturatius viridia, minus concava, in mucronem longiorem & tenuiorem desinentia. Folia autem unciam lata, duos pedes & amplius longa sunt, Draconis arboris foliis similia, sed per margines crenata, crenis ceteroquin priori non majoribus, quin potius tenerioribus.

Aliæ hujus speciei plantæ sunt cubitales & minores, in quibus folia minora sunt & concava, nec æque reflexa, quoniam videlicet breviora sunt & se sustentare possunt. Sunt & aliæ plantæ foliis obscure purpureis præditæ, quas non nisi colore a ceteris distinguere queo, quæ an species diversæ, vel varietates saltem sint, determinari nequit, donec flores olim tulerint. Figura Aloës purpureæ lævis *Munt. Aloëd. p. 15. Phyt. T. 94.* his quadantenus respondet, sed non æque descriptio.

Ceterum descriptio & figura hujus ad juniorem plantam facta exstat in *C. Compr. Bot. p. 42. & 67. T. 16.* Aloës Americanæ Draconis folio serrato titulo. Reliqua ejus Synonyma sunt: Tacori in Kayana & Wiapack nascentia folia *Clus. Ex. L. II. C. 21. p. 48.* Draconi arbori affinis Americana *C. B. Pin. p. 506.* Tacori folia Draconis arboris similia *J. B. Hist. Pl. Tom. I. Part. I. Lib. 3. C. 210. p. 405.* Aloë Americana non spinosa glabra, *Silk-grass Barbadiensium Hort. Beaum;* ex citatione Commelini, quod nomen in ipso Horto Beaumontiano non reperio.

Aloë Yuccæ foliis caulescens Floridana, ad oras minutissimis ferris asperata, fructu eduli dulci *Pluk. Amalth. p. 10.* utrum hujus loci sit, vel an ad præcedentem speciem pertineat, adeoque bis recensetur a Plukenetio, non determino. Hujus quidem semina ex Carolina, nomine Aloës vel Yuccæ ad duodecim pedum altitudinem assurgentis, missa fuerunt, sed foliorum figura præcedenti melius, quam huic respondet.

F I N I S.

Addenda & Corrigenda.

- Pag. 25. Ad Ananæ hanc speciem referenda videtur, Ananas folio vix ferrato *Boerb. Ind. Alt. Part. II. p. 83. n. 5.*
- P. 36. Arbuscula Afra, folio aculeato Ilicis, &c. videtur Camphorata Capensis, Eryngii minoris folio Pet. Hort. Stcc. n. 9. *Raj. Hist. Plant. Tom. III. App. p. 243.*
- P. 39. Aster Chenopodii folio annuus, flore ingenti specioso per Mercatores Russicos e Sinarum Imperio, & procul dubio e Septemtrionalibus provinciis, quas dicti mercatores præcipue adeunt, delatus fuit. Quæ planta hoc anno 1732. varietatem elegantem subiit; flores nempe tulit candidos & quosdam variegatos.
- P. 58. Bryoniæ Bonariensis Fici folio, folia etiam valde bene respondent Anguriæ Americanæ, fructu echinato eduli *Inst. R. Herb. p. 107.* Quoniam autem Fici folia notiora sunt, ideo ab iis denominationem & differentiam desumimus.
- P. 63. Post lin. 4. Istæ stirpes & quæ ab illis natæ sunt, folia sane habent, quam nostra planta, angustiora, superne magis glauca, inferne non raro purpurascentia; quæ quidem diversam faciem habent & differentem speciem indicare videntur. Ejus plantæ aliquot Horto Elthamensi illatæ sunt, quæ ubi annosiores factæ fuerint & flores olim dederint, docebunt, an vere distincta species sit. Ceteroquin folia illarum melius respondent figuris Clusii & Plukenetii, quam nostræ speciei folia.
- P. 64. post lin. 9. Anteuphorbii planta illa, quæ in flores erupit, fortuito eos tulit in Dn. Chester Caldario Horti, quem colit in agro Glocestriensi, loco dicto *Knowl*, de qua sequentiâ transcripsit Jo. Powers: Stirpem fuisse circiter decennem, valde ramosam, foliis omnino destitutam, in olla capaci neglectim repositam: in hujus ramorum summitatibus quinque vel sex comparuisse capitula florida, singula in singulis ramis, quæ mox deciderint præter unum alterumve, quod in florem abierit Senecioni non absimilem.
- P. 111. Corona Regalis ortum debet Horto Badmingtoniensi, ubi triginta retro annis e seminibus peregre acceptis prima glivit planta, & ab hac materna planta in Hortum Dirrhamensem, indeque in Elthamensem pervenit.
- P. 142. Fabaginis Capensis frutescentis majoris fructus a minori specie plurimum differt; cum vero nonnisi siccum observare licuit, membranaceum, quadripinnatum seu quatuor alis instructum, singula in singulis alarum cavitatibus semina fusca oblonga, modice compressa continentem, ea forma, qua num. 1. & 2. fructus & semen seorsum in Tabula adsculpta sunt.
- P. 148. Fruticem Virginianum trifolium, Ulmi samaris *Banist.* in aliis postea Hortis flores tulisse observavi numerosos, in racemis, quam nobiscum, amplioribus dispositos, fructus etiam vidi foliaceos viridantes, magis, quam in figura nostra, laxos & sparsos.
- P. 224. post lin. ult. Huc referenda & eadem videtur, Smilax (forte) lenis, folio anguloso hedera-ceo *Cat. Hist. Nat. Car. p. 51. T. 51.*

ERRATA.

Pag.	lin.	pro	lege	Pag.	lin.	pro	lege	Pag.	lin.	pro	lege
13.	11.	fronte,	fronti.	77.	40.	spici,	spicis.	297.	25.	quorum,	quarum.
---	---	Nalalbabathu,	Nalalbabathu.	91.	17.	Flore,	Floræ.	346.	15.	prædita,	præditi.
---	14.	Halacacab,	Halacacabo.	147.	24.	crassitie,	crassitiei.	---	ult.	sententias,	sententiis.
---	32.	depicta,	depictæ.	161.	33.	oliorum,	foliorum.	362.	ult.	excrefcint,	excrefcit.
15.	28.	videntur,	videantur.	189.	6.	compositis,	composita.	373.	32.	pressa,	pressu.
17.	25.	Comemelino,	Commelino.	196.	37.	veluti,	velluti.	377.	27.	caudicantia,	candicantia.
23.	19.	duodecenalibus,	duodecennalibus.	210.	22.	ungues,	ungues.	381.	14.	Thesaurarii,	Thesaurario.
27.	5.	179,	1719.	235.	42.	succofa,	succofa.	384.	22.	cui,	cum.
64.	22.	rotunda,	rotundo.	268.	20.	maturefcant,	maturefcunt.	390.	17.	amplicaulem,	amplexicaulem.
68.	1.	conjugati,	conjugatis.	---	33.	auranti,	aurantio.	423.	29.	Vilago,	Vilago.

LONDINI: Typis G. SMITH, in vico vulgo dicto *Prince's-street, Spittle-fields.*